

ใบรับรองวิทยานิพนธ์
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาศาสตร์ประยุกต์)

ปริญญญา

ภาษาศาสตร์ประยุกต์

ภาษาศาสตร์

สาขา

ภาควิชา

เรื่อง

คำอ้างถึงบุรุษในภาษาไทยในการอ้างถึงและพูดคุยกับสัตว์เลี้ยง

Thai Personal Reference Terms in Referring and Talking to Pets

นามผู้วิจัย

นางสาวปัทมา เหมือนสมัย

ได้พิจารณาเห็นชอบโดย

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

รักษาราชการแทน

หัวหน้าภาควิชา

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ หม่อมหลวงจรัสวิไล จรุงญโรจน์, อ.ด.)

(อาจารย์นันทชนัน นาถประทาน, อ.ด.)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์รับรองแล้ว

(รองศาสตราจารย์กัญญา ชีระกุล, D.Agr.)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ เดือน พ.ศ.

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

คำอ้างอิงบุรุษในภาษาไทยในการอ้างอิงและพูดคุยกับสัตว์เลี้ยง

Thai Personal Reference Terms in Referring and Talking to Pets

โดย

นางสาวปัทมา เหมือนสมัย

เสนอ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เพื่อความสมบูรณ์แห่งปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาศาสตรประยุกต์)

พ.ศ. 2557

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ปัทมา เหมือนสมัย 2557: คำอ้างถึงบุรุษในภาษาไทยในการอ้างถึงและพูดคุยกับ
สัตว์เลี้ยง ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาศาสตร์ประยุกต์) สาขาวิชา
ภาษาศาสตร์ประยุกต์ ภาควิชาภาษาศาสตร์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก:
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ หม่อมหลวงจรัสวิไล จรุงญโรจน์, อ.ด. 329 หน้า

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษารูปแบบและความถี่ของคำอ้างถึงบุรุษในภาษาไทยที่
ใช้ในการอ้างถึงและพูดคุยกับสัตว์เลี้ยงที่แตกต่างกันตาม 5 ปัจจัย คือ เพศของผู้พูด อายุของผู้
พูด ความรักสัตว์ของผู้พูด ลักษณะของสัตว์เลี้ยง และชนิดของสัตว์เลี้ยง โดยผู้วิจัยเก็บข้อมูลจาก
ผู้พูดซึ่งเป็นคนไทยจำนวน 600 คน ในกรุงเทพมหานครและเขตปริมณฑล คือ จังหวัดนนทบุรี
จังหวัดปทุมธานี และจังหวัดสมุทรปราการ ด้วยวิธีการสัมภาษณ์แบบกำหนดสถานการณ์สมมติ

ผลการวิจัยตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ คือ คำอ้างถึงบุรุษในภาษาไทยที่ใช้ในการอ้างถึง
และพูดคุยกับสัตว์เลี้ยงมีหลากหลายรูปแบบ และปัจจัยที่ศึกษาทั้ง 5 ปัจจัยก็มีอิทธิพลต่อการใช้
คำอ้างถึงบุรุษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

นอกจากนี้ ผลการวิจัยได้สะท้อนให้เห็นสภาพสังคมและวัฒนธรรมของสังคมไทยที่กำลัง
เป็นอยู่ปัจจุบันได้อีกด้วย โดยเฉพาะค่านิยมการยกย่องสัตว์เลี้ยงเสมือนลูก ซึ่งสอดคล้องกับ
สภาพการณ์ในปัจจุบันที่พบว่า คนไทยนิยมมีลูกกันน้อยลง

ลายมือชื่อนิติ

ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

Phattama Muansamai 2014: Thai Personal Reference Terms in Referring and Talking to Pets. Master of Arts (Applied Linguistics), Major Field: Applied Linguistics, Department of Linguistics. Thesis Advisor: Assistant Professor Mom Luang Jaralvilai Charunrochana, Ph.D. 329 pages.

This study aims to investigate patterns and frequencies of Thai personal reference terms in referring and talking to pets which vary according to 5 factors; the gender of the speakers, age of the speakers, whether the speakers are animal lovers, whether the pets belong to them, and type of the pets. The data were collected from 600 Thai speakers in Bangkok and its suburbs; Nonthaburi, Pathum Thani, and Samut Prakan. The samples were asked to refer and talk to pets in fictional situations.

The result supports hypothesis. There are numerous patterns of Thai personal reference terms in referring and talking to pets and five factors statistically correspond to the use of Thai personal reference terms.

This result indicates Thailand social and cultural conditions in the present, especially the value of treating pets like own children. This value relates to the present condition that there is a decreasing number of children in a family.

Student's signature

Thesis Advisor's signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ลงได้ด้วยความรู้ และความช่วยเหลือจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. หม่อมหลวงจรัสวิไล จรุงโรจน์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ที่ได้ สละเวลาอันมีค่าเพื่อช่วยตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่อง และให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อ วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร. กิติมา อินทร์พรหม ประธานกรรมการสอบ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศิริพร ปัญญาเมธิกุล ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก ที่กรุณาให้ข้อเสนอแนะ และข้อแก้ไข ซึ่งช่วยให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ ขอกราบขอบพระคุณ คณาจารย์ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้แก่ผู้วิจัย

ขอขอบพระคุณกลุ่มตัวอย่างทุกท่านที่กรุณาสละเวลาอันมีค่า ให้ความร่วมมือแก่ผู้วิจัย เป็นอย่างดี

ขอขอบคุณเพื่อนๆ ในภาควิชาภาษาศาสตร์ทุกท่านที่ได้ให้คำแนะนำต่างๆ และให้กำลังใจ แก่ผู้วิจัยมาโดยตลอด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง นางสาวกันตินันท์ เพ็ญสุพรรณ นางสาวญานี วิวัฒน์ ตันตินันท์ และนางสาววิมลรัตน์ เขมกานนท์ ที่ร่วมแบ่งปันความทุกข์ความสุข แลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดเกี่ยวกับงานวิจัย และอยู่เคียงข้างกันด้วยความจริงใจมาโดยตลอด และขอขอบคุณ กัลยาณมิตรของผู้วิจัยทุกท่านที่ไม่สามารถกล่าวชื่อได้หมดในที่นี้ สำหรับกำลังใจ ความช่วยเหลือ ความปรารถนาดี และความสนับสนุนส่งเสริมผู้วิจัยมาโดยตลอด นอกจากนี้ ขอขอบคุณ นายวสันต์ ชูชาติ สำหรับทุกสิ่งทุกอย่างที่ทำให้แก่ผู้วิจัย

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณทุกคนในครอบครัวเหมือนสมัย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง นายบัญชา เหมือนสมัย และ นางทองใบ เหมือนสมัย บิดาและมารดาของผู้วิจัย และ นายสมปอง เหมือนสมัย อาของผู้วิจัย ที่เปรียบเสมือนบิดาคนที่สอง สำหรับความรัก ความอบอุ่น กำลังใจ ความเชื่อมั่นในตัวผู้วิจัย และความสนับสนุนส่งเสริมทุกอย่างอย่างเต็มความสามารถ ซึ่ง ทำให้ผู้วิจัยประสบความสำเร็จอย่างทุกวันนี้

ปัทมา เหมือนสมัย

พฤษภาคม 2557

สารบัญ

หน้า

สารบัญตาราง	(3)
สารบัญภาพ	(9)
บทที่ 1 บทนำ	1
ความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
สมมติฐาน	3
ขอบเขตการวิจัย	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	5
บทที่ 2 การตรวจเอกสาร	7
แนวคิดที่เกี่ยวกับคำอ้างอิงในภาษาไทย	7
งานวิจัยที่ศึกษาการใช้คำอ้างอิงในภาษาไทย	16
งานวิจัยที่ศึกษาการใช้คำอ้างอิงในภาษาอังกฤษเชิงภาษาศาสตร์สังคม	23
ความสัมพันธ์ระหว่างคนกับสัตว์เลี้ยง	27
บทที่ 3 วิธีการวิจัย	31
การเก็บข้อมูล	31
การวิเคราะห์ข้อมูล	44
บทที่ 4 คำอ้างอิงบุรุษที่หนึ่งและสองที่ใช้ในการพูดคุยกับสัตว์เลี้ยง	53
คำอ้างอิงบุรุษที่หนึ่ง	53
คำอ้างอิงบุรุษที่สอง	91

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 5 คำอ้างถึงบุรุษที่สามที่ใช้ในการอ้างถึงสัตว์เลี้ยง	168
คำอ้างถึงบุรุษที่สาม	168
บทที่ 6 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	265
สรุปผลการวิจัย	265
อภิปรายผลการวิจัย	277
ข้อเสนอแนะ	287
เอกสารและสิ่งอ้างอิง	288
ภาคผนวก	292
ภาคผนวก ก แบบบันทึกการสัมภาษณ์	293
ภาคผนวก ข สถานการณ์สมมติที่ใช้ในการเก็บข้อมูล	295
ภาคผนวก ค รูปภาพที่ใช้ในการเก็บข้อมูล	302
ประวัติการศึกษาและการทำงาน	329

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	กลุ่มตัวอย่างที่มีคุณสมบัติตรงตามที่เราวิจัยกำหนด	34
2	รูปถ่ายสัตว์เลี้ยงที่ใช้เก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง	39
3	รูปวาดบรรยายสถานการณ์สมมติที่ใช้เก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง	41
4	การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่ง	57
5	การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งที่จำแนกตามเพศของผู้พูด	61
6	เปรียบเทียบการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งระหว่างเพศชายและเพศหญิง	62
7	การแจกแจงรูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งที่มีค่า E สูงกว่า 5 ที่จำแนกตามเพศของผู้พูด เพื่อคำนวณไคสแควร์	63
8	การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งที่จำแนกตามอายุของผู้พูด	66
9	เปรียบเทียบการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งระหว่างคนอายุน้อยและคนอายุมาก	68
10	การแจกแจงรูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งที่มีค่า E สูงกว่า 5 ที่จำแนกตามอายุของผู้พูด เพื่อคำนวณไคสแควร์	68
11	การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งที่จำแนกตามความรักสัตว์ของผู้พูด	72

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
12	เปรียบเทียบการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งระหว่างคนรักสัตว์และคนไม่รักสัตว์	73
13	การแจกแจงรูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งที่มีค่า E สูงกว่า 5 ที่จำแนกตามความรักสัตว์ของผู้พูด เพื่อคำนวณไคสแควร์	74
14	การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งที่จำแนกตามลักษณะของสัตว์เลี้ยง	77
15	เปรียบเทียบการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งระหว่างที่ผู้พูดใช้พูดกับสัตว์เลี้ยงของตนเองและสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ	79
16	การแจกแจงรูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งที่มีค่า E สูงกว่า 5 ที่จำแนกตามลักษณะของสัตว์เลี้ยง เพื่อคำนวณไคสแควร์	79
17	การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งที่จำแนกตามชนิดของสัตว์เลี้ยง	86
18	เปรียบเทียบการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งระหว่างที่ผู้พูดใช้พูดกับสุนัข แมว ปลา นก และกระต่าย	88
19	การแจกแจงรูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งที่มีค่า E สูงกว่า 5 ที่จำแนกตามชนิดของสัตว์เลี้ยง เพื่อคำนวณไคสแควร์	89
20	การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สอง	101
21	การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองที่จำแนกตามเพศของผู้พูด	109

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
22	เปรียบเทียบการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองระหว่างเพศชายและเพศหญิง	112
23	การแจกแจงรูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่สองที่มีค่า E สูงกว่า 5 ที่จำแนกตามเพศของผู้พูด เพื่อคำนวณไคสแควร์	112
24	การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองที่จำแนกตามอายุของผู้พูด	121
25	เปรียบเทียบการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองระหว่างคนอายุน้อยและคนอายุมาก	124
26	การแจกแจงรูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่สองที่มีค่า E สูงกว่า 5 ที่จำแนกตามอายุของผู้พูด เพื่อคำนวณไคสแควร์	124
27	การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองที่จำแนกตามความรักสัตว์ของผู้พูด	133
28	เปรียบเทียบการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองระหว่างคนรักสัตว์และคนไม่รักสัตว์	136
29	การแจกแจงรูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่สองที่มีค่า E สูงกว่า 5 ที่จำแนกตามความรักสัตว์ของผู้พูด เพื่อคำนวณไคสแควร์	136
30	การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองที่จำแนกตามลักษณะของสัตว์เลี้ยง	145
31	เปรียบเทียบการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองระหว่างที่ผู้พูดใช้พูดกับสัตว์เลี้ยงของตัวเองและสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ	148

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
32	การแจกแจงรูปแบบของค่าอ้างอิงถึงบุรุษที่สองที่มีค่า E สูงกว่า 5 ที่จำแนกตามลักษณะของสัตว์เลี้ยง เพื่อคำนวณไคสแควร์	148
33	การใช้ค่าอ้างอิงถึงบุรุษที่สองที่จำแนกตามชนิดของสัตว์เลี้ยง	160
34	เปรียบเทียบการใช้ค่าอ้างอิงถึงบุรุษที่สองระหว่างที่ผู้พูดใช้พูดกับสุนัข แมว ปลา นก และกระต่าย	164
35	การแจกแจงรูปแบบของค่าอ้างอิงถึงบุรุษที่สองที่มีค่า E สูงกว่า 5 ที่จำแนกตามชนิดของสัตว์เลี้ยง เพื่อคำนวณไคสแควร์	165
36	การใช้ค่าอ้างอิงถึงบุรุษที่สาม	182
37	การใช้ค่าอ้างอิงถึงบุรุษที่สามที่จำแนกตามเพศของผู้พูด	194
38	เปรียบเทียบการใช้ค่าอ้างอิงถึงบุรุษที่สามระหว่างเพศชายและเพศหญิง	197
39	การแจกแจงรูปแบบของค่าอ้างอิงถึงบุรุษที่สามที่มีค่า E สูงกว่า 5 ที่จำแนกตามเพศของผู้พูด เพื่อคำนวณไคสแควร์	197
40	การใช้ค่าอ้างอิงถึงบุรุษที่สามที่จำแนกตามอายุของผู้พูด	208
41	เปรียบเทียบการใช้ค่าอ้างอิงถึงบุรุษที่สามระหว่างคนอายุน้อยและคนอายุมาก	211

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
42	การแจกแจงรูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่สามที่มีค่า E สูงกว่า 5 ที่จำแนกตามอายุของผู้พูด เพื่อคำนวณไคสแควร์	212
43	การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามที่จำแนกตามความรักสัตว์ของผู้พูด	222
44	เปรียบเทียบการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามระหว่างคนรักสัตว์และคนไม่รักสัตว์	226
45	การแจกแจงรูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่สามที่มีค่า E สูงกว่า 5 ที่จำแนกตามความรักสัตว์ของผู้พูด เพื่อคำนวณไคสแควร์	226
46	การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามที่จำแนกตามลักษณะของสัตว์เลี้ยง	237
47	เปรียบเทียบการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามระหว่างที่ผู้พูดใช้อ้างถึงสัตว์เลี้ยงของตนเองและสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ	240
48	การแจกแจงรูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่สามที่มีค่า E สูงกว่า 5 ที่จำแนกตามลักษณะของสัตว์เลี้ยง เพื่อคำนวณไคสแควร์	241
49	การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามที่จำแนกตามชนิดของสัตว์เลี้ยง	256
50	เปรียบเทียบการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามระหว่างที่ผู้พูดใช้อ้างถึงสุนัข แมว ปลา นก และกระต่าย	261
51	การแจกแจงรูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่สามที่มีค่า E สูงกว่า 5 ที่จำแนกตามชนิดของสัตว์เลี้ยง เพื่อคำนวณไคสแควร์	262

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
52	สรุปการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่ผู้พูดใช้ในการอ้างถึงและพูดคุยกับสัตว์เลี้ยง	268
53	สรุปการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่แตกต่างกันระหว่างเพศชายและเพศหญิง	269
54	สรุปการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่แตกต่างกันระหว่างคนอายุน้อยและคนอายุมาก	271
55	สรุปการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่แตกต่างกันระหว่างคนรักสัตว์และคนไม่รักสัตว์	272
56	สรุปการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่แตกต่างกันระหว่างสัตว์เลี้ยงของตัวเองและสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ	274
57	สรุปการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่แตกต่างกันระหว่างสุนัข แมว ปลา นก และกระต่าย	275
58	สรุปอิทธิพลของ 5 ปัจจัยที่ศึกษาต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษทั้ง 3 บุรุษ	276
59	เปรียบเทียบผลการวิจัยกับผลการวิจัยการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่ผู้พูดใช้ในการสนทนาระหว่างบุคคล	277
 ตารางผนวกที่		
1	ตารางบันทึกคำอ้างถึงบุรุษที่กลุ่มตัวอย่างตอบ	294

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	จุดเก็บข้อมูลหลัก	35
2	ชนิดของสัตว์เลี้ยงที่คนไทยนิยมเลี้ยงมากที่สุด ลำดับที่ 1-5	37
3	การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่ง	58
4	การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งที่จำแนกตามเพศของผู้พูด	61
5	การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งที่จำแนกตามอายุของผู้พูด	67
6	การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งที่จำแนกตามความรักสัตว์ของผู้พูด	73
7	การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งที่จำแนกตามลักษณะของสัตว์เลี้ยง	78
8	การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งที่จำแนกตามชนิดของสัตว์เลี้ยง	87
9	การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สอง	102
10	การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองที่จำแนกตามเพศของผู้พูด	111
11	การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองที่จำแนกตามอายุของผู้พูด	123
12	การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองที่จำแนกตามความรักสัตว์ของผู้พูด	135
13	การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองที่จำแนกตามลักษณะของสัตว์เลี้ยง	147

สารบัญภาพ (ต่อ)

ภาพที่		หน้า
14	การใช้คำอ้างอิงถึงบุรุษที่สองที่จำแนกตามชนิดของสัตว์เลี้ยง	163
15	การใช้คำอ้างอิงถึงบุรุษที่สาม	184
16	การใช้คำอ้างอิงถึงบุรุษที่สามที่จำแนกตามเพศของผู้พูด	196
17	การใช้คำอ้างอิงถึงบุรุษที่สามที่จำแนกตามอายุของผู้พูด	210
18	การใช้คำอ้างอิงถึงบุรุษที่สามที่จำแนกตามความรักสัตว์ของผู้พูด	225
19	การใช้คำอ้างอิงถึงบุรุษที่สามที่จำแนกตามลักษณะของสัตว์เลี้ยง	239
20	การใช้คำอ้างอิงถึงบุรุษที่สามที่จำแนกตามชนิดของสัตว์เลี้ยง	260
ภาพผนวกที่		
1	สุนัขของตัวเอง ชุดที่ 1	303
2	สุนัขที่พบโดยบังเอิญ ชุดที่ 1	303
3	แมวของตัวเอง ชุดที่ 1	303
4	แมวที่พบโดยบังเอิญ ชุดที่ 1	304
5	ปลาของตัวเอง ชุดที่ 1	304

สารบัญภาพ (ต่อ)

ภาพผนวกที่		หน้า
6	ปลาที่พบโดยบังเอิญ ชุดที่ 1	304
7	นกของตัวเอง ชุดที่ 1	304
8	นกที่พบโดยบังเอิญ ชุดที่ 1	305
9	กระต่ายของตัวเอง ชุดที่ 1	305
10	กระต่ายที่พบโดยบังเอิญ ชุดที่ 1	305
11	สุนัขของตัวเอง ชุดที่ 2	306
12	สุนัขที่พบโดยบังเอิญ ชุดที่ 2	306
13	แมวของตัวเอง ชุดที่ 2	306
14	แมวที่พบโดยบังเอิญ ชุดที่ 2	306
15	ปลาของตัวเอง ชุดที่ 2	307
16	ปลาที่พบโดยบังเอิญ ชุดที่ 2	307
17	นกของตัวเอง ชุดที่ 2	307
18	นกที่พบโดยบังเอิญ ชุดที่ 2	307

สารบัญภาพ (ต่อ)

ภาพผนวกที่		หน้า
19	กระต่ายของตัวเอง ชุดที่ 2	308
20	กระต่ายที่พบโดยบังเอิญ ชุดที่ 2	308
21	รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 1 ชุดที่ 1 เพศชาย	308
22	รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 1 ชุดที่ 1 เพศชาย	309
23	รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 2 ชุดที่ 1 เพศชาย	309
24	รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 2 ชุดที่ 1 เพศชาย	309
25	รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 3 ชุดที่ 1 เพศชาย	309
26	รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 3 ชุดที่ 1 เพศชาย	310
27	รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 4 ชุดที่ 1 เพศชาย	310
28	รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 4 ชุดที่ 1 เพศชาย	310
29	รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 5 ชุดที่ 1 เพศชาย	310
30	รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 5 ชุดที่ 1 เพศชาย	311
31	รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 6 ชุดที่ 1 เพศชาย	311

สารบัญภาพ (ต่อ)

ภาพผนวกที่		หน้า
32	รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 6 ชุดที่ 1 เพศชาย	311
33	รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 7 ชุดที่ 1 เพศชาย	311
34	รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 7 ชุดที่ 1 เพศชาย	312
35	รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 8 ชุดที่ 1 เพศชาย	312
36	รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 8 ชุดที่ 1 เพศชาย	312
37	รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 9 ชุดที่ 1 เพศชาย	312
38	รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 9 ชุดที่ 1 เพศชาย	313
39	รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 10 ชุดที่ 1 เพศชาย	313
40	รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 10 ชุดที่ 1 เพศชาย	313
41	รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 1 ชุดที่ 1 เพศหญิง	314
42	รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 1 ชุดที่ 1 เพศหญิง	314
43	รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 2 ชุดที่ 1 เพศหญิง	314
44	รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 2 ชุดที่ 1 เพศหญิง	314

สารบัญภาพ (ต่อ)

ภาพผนวกที่		หน้า
45	รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 3 ชุดที่ 1 เพศหญิง	315
46	รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 3 ชุดที่ 1 เพศหญิง	315
47	รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 4 ชุดที่ 1 เพศหญิง	315
48	รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 4 ชุดที่ 1 เพศหญิง	315
49	รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 5 ชุดที่ 1 เพศหญิง	316
50	รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 5 ชุดที่ 1 เพศหญิง	316
51	รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 6 ชุดที่ 1 เพศหญิง	316
52	รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 6 ชุดที่ 1 เพศหญิง	316
53	รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 7 ชุดที่ 1 เพศหญิง	317
54	รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 7 ชุดที่ 1 เพศหญิง	317
55	รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 8 ชุดที่ 1 เพศหญิง	317
56	รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 8 ชุดที่ 1 เพศหญิง	317
57	รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 9 ชุดที่ 1 เพศหญิง	318

สารบัญภาพ (ต่อ)

ภาพผนวกที่		หน้า
58	รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 9 ชุดที่ 1 เพศหญิง	318
59	รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 10 ชุดที่ 1 เพศหญิง	318
60	รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 10 ชุดที่ 1 เพศหญิง	318
61	รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 1 ชุดที่ 2 เพศชาย	319
62	รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 1 ชุดที่ 2 เพศชาย	319
63	รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 2 ชุดที่ 2 เพศชาย	319
64	รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 2 ชุดที่ 2 เพศชาย	319
65	รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 3 ชุดที่ 2 เพศชาย	320
66	รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 3 ชุดที่ 2 เพศชาย	320
67	รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 4 ชุดที่ 2 เพศชาย	320
68	รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 4 ชุดที่ 2 เพศชาย	320
69	รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 5 ชุดที่ 2 เพศชาย	321
70	รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 5 ชุดที่ 2 เพศชาย	321

สารบัญภาพ (ต่อ)

ภาพผนวกที่		หน้า
71	รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 6 ชุดที่ 2 เพศชาย	321
72	รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 6 ชุดที่ 2 เพศชาย	321
73	รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 7 ชุดที่ 2 เพศชาย	322
74	รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 7 ชุดที่ 2 เพศชาย	322
75	รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 8 ชุดที่ 2 เพศชาย	322
76	รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 8 ชุดที่ 2 เพศชาย	322
77	รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 9 ชุดที่ 2 เพศชาย	323
78	รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 9 ชุดที่ 2 เพศชาย	323
79	รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 10 ชุดที่ 2 เพศชาย	323
80	รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 10 ชุดที่ 2 เพศชาย	323
81	รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 1 ชุดที่ 2 เพศหญิง	324
82	รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 1 ชุดที่ 2 เพศหญิง	324
83	รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 2 ชุดที่ 2 เพศหญิง	324

สารบัญภาพ (ต่อ)

ภาพผนวกที่		หน้า
84	รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 2 ชุดที่ 2 เพศหญิง	324
85	รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 3 ชุดที่ 2 เพศหญิง	325
86	รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 4 ชุดที่ 2 เพศหญิง	325
87	รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 4 ชุดที่ 2 เพศหญิง	325
88	รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 4 ชุดที่ 2 เพศหญิง	325
89	รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 5 ชุดที่ 2 เพศหญิง	326
90	รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 5 ชุดที่ 2 เพศหญิง	326
91	รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 6 ชุดที่ 2 เพศหญิง	326
92	รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 6 ชุดที่ 2 เพศหญิง	326
93	รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 7 ชุดที่ 2 เพศหญิง	327
94	รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 7 ชุดที่ 2 เพศหญิง	327
95	รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 8 ชุดที่ 2 เพศหญิง	327
96	รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 8 ชุดที่ 2 เพศหญิง	327

สารบัญภาพ (ต่อ)

ภาพผนวกที่		หน้า
97	รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 9 ชุดที่ 2 เพศหญิง	328
98	รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 9 ชุดที่ 2 เพศหญิง	328
99	รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 10 ชุดที่ 2 เพศหญิง	328
100	รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 10 ชุดที่ 2 เพศหญิง	328

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

คำอ้างถึงบุรุษ คือ คำที่ผู้พูดใช้อ้างถึงบุคคล สัตว์ หรือสิ่งที่เกี่ยวข้องในการสนทนา ประกอบด้วย คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่ง คือ คำอ้างถึงตัวผู้พูด คำอ้างถึงบุรุษที่สอง คือ คำอ้างถึงผู้ที่สนทนาด้วย และคำอ้างถึงบุรุษที่สาม คือ คำอ้างถึงผู้ที่กล่าวถึงในการสนทนา โดยผู้พูดสามารถเลือกใช้คำสรรพนาม หรือคำนามต่างๆ มาเป็นคำอ้างถึงบุรุษได้ รวมทั้งสามารถละคำอ้างถึงบุรุษได้ด้วย

แม้ว่าคำอ้างถึงบุรุษจะเป็นชนิดของคำที่ใช้ในชีวิตประจำวันทั่วไปก็ตาม แต่ในสังคมไทยนั้น จะสังเกตเห็นได้ว่าการเลือกใช้คำอ้างถึงบุรุษให้เหมาะสมเป็นเรื่องที่ซับซ้อนมาก เพราะผู้พูดจะต้องคำนึงถึงปัจจัยต่างๆ เช่น เพศ อายุ ศาสนา ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง กาลเทศะ ซึ่งทำให้ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตได้ว่าการเลือกใช้คำอ้างถึงบุรุษให้เหมาะสมจะต้องคำนึงถึงปัจจัยต่างๆ ด้วย

จากการศึกษางานวิจัยที่ผ่านมาพบว่า มีผู้สนใจศึกษาคำอ้างถึงบุรุษในภาษาไทยเป็นจำนวนไม่น้อย และผลการวิจัยต่างก็พบว่ามีหลายปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษดังต่อไปนี้ Cooke (1968) ศึกษาคำสรรพนามในภาษาไทย พม่า และเวียดนามตามแนวภาษาศาสตร์สังคม สรุปได้ว่า คำบุรุษสรรพนาม คำเรียกญาติ และชื่อ เป็นรูปแบบของคำสรรพนามที่ผู้พูดใช้บ่อย และพบว่ามีหลายปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้คำสรรพนามของทั้ง 3 ภาษานี้ โดยปัจจัยที่มีอิทธิพลร่วมกันของทั้ง 3 ภาษานี้ คือ สถานภาพและความสนิทสนม เช่นเดียวกับที่ Campbell (1969) ให้ความเห็นว่า ความสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างผู้พูดและผู้ฟังเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้คำบุรุษสรรพนาม ซึ่งผลการวิจัยของทั้ง 2 ท่านนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Palakornkul (1972) ที่พบว่า ผู้พูดใช้คำสรรพนามหลากหลายรูปแบบ และมีหลายปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้คำสรรพนาม โดย Palakornkul ได้วิเคราะห์และจำแนกปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้คำสรรพนามออกเป็น 2 ปัจจัย คือ 1. ปัจจัยภายใน ได้แก่ เพศ อายุ และ 2. ปัจจัยภายนอก ได้แก่ ความเคารพ ความเป็นทางการ การแสดงอารมณ์ นอกจากนี้ ภูมิใจ บัณทุชัย (2549) ที่

ศึกษาคำเรียกขาน คำบุรุษสรรพนามที่หนึ่ง และคำบุรุษสรรพนามที่สองของผู้ชายใน ห้างสรรพสินค้า ก็พบว่า ผู้ชายใช้คำเรียกขานและ คำบุรุษสรรพนามทั้ง 2 บุรุษหลากหลายรูปแบบ และเพศของผู้ซื้อ อายุของผู้ซื้อ การแต่งกายของผู้ซื้อ ความสนิทสนมของผู้ซื้อ และประเภทของ ห้างสรรพสินค้าก็เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้ทั้งคำเรียกขาน คำบุรุษสรรพนามที่หนึ่ง และคำ บุรุษสรรพนามที่สอง

อย่างไรก็ตาม งานวิจัยที่ผ่านมาล้วนแต่เป็นการศึกษาการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่ผู้พูดใช้ในการ สนทนาระหว่างบุคคลด้วยกัน แต่ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตได้ว่า คำอ้างถึงบุรุษที่ผู้พูดใช้ในการพูดคุย กับสัตว์เลี้ยงน่าจะมีความซับซ้อนไม่ต่างไปจากที่ใช้ในการสนทนาระหว่างบุคคลด้วยกัน จะเห็นได้ ว่าผู้พูดบางคนใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สะท้อนให้เห็นว่าผู้พูดให้เกียรติสัตว์เลี้ยง โดยยกย่องสัตว์เลี้ยงที่ พูดด้วยให้มีสถานภาพใกล้เคียงกับคน จากประสบการณ์ที่ผู้วิจัยเคยได้ยินผู้หญิงคนหนึ่งพูดกับ สุนัขของเข่าว่า “เดี๋ยวแม่จะให้รางวัลลูกเป็นไก่ทอดนะ” ซึ่งเป็นที่น่าสังเกตว่า ผู้พูดใช้คำว่า แม่ เป็น คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่ง และคำว่า ลูก เป็นอ้างถึงบุรุษที่สอง ทั้งๆ ที่ ผู้ที่พูดด้วยเป็นเพียงสัตว์เลี้ยง เท่านั้น ทำให้ผู้วิจัยตีความได้ว่า ผู้พูดคนนี้ให้ความรัก ความผูกพันกับสัตว์เลี้ยงที่พูดด้วย และ ยกย่องสัตว์เลี้ยงที่พูดด้วยให้มีฐานะเป็นลูก

ในเมื่อภาษาไทยมีความหลากหลายของคำอ้างถึงบุรุษที่แปรไปตามปัจจัยต่างๆ คำอ้างถึง บุรุษที่ผู้พูดใช้พูดคุยกับสัตว์เลี้ยงก็เป็นเรื่องที่น่าสนใจว่า จะมีความหลากหลายและแปรไปตาม ปัจจัยต่างๆ หรือไม่ ประกอบกับที่ผ่านมายังไม่มีผู้ใดศึกษาหาคำตอบเรื่องนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจ ที่จะศึกษาการใช้คำอ้างถึงบุรุษในภาษาไทยที่ผู้พูดใช้ในการอ้างถึงและพูดคุยกับสัตว์เลี้ยง (ผู้วิจัย ใช้คำว่า “พูดคุยกับสัตว์เลี้ยง” แทนคำว่า “สนทนากับสัตว์เลี้ยง” เพราะการสนทนาเป็นการพูดจา ตอบโต้กัน 2 ฝ่าย กล่าวคือ การพูดจาตอบโต้ระหว่างบุคคลด้วยกัน แต่ในที่นี้ ผู้ที่พูดด้วยเป็นเพียง สัตว์เลี้ยง ซึ่งไม่สามารถพูดตอบโต้ได้ จึงไม่อาจกล่าวได้ว่าเป็นการสนทนา ดังที่ นววรรณ พันธุ เมธา (2554: 353) กล่าวว่า หากผู้พูดเริ่มต้นพูดบทสนทนา แต่ผู้ที่พูดด้วยสนองตอบด้วยการ กระทำ จะไม่ถือว่าเป็นการสนทนา)

งานวิจัยนี้ ผู้วิจัยจะศึกษาการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่ง คำอ้างถึงบุรุษที่สองที่ผู้พูดใช้ในการพูดคุยกับสัตว์เลี้ยง และคำอ้างถึงบุรุษที่สามที่ผู้พูดใช้อ้างถึงสัตว์เลี้ยงในการสนทนากับบุคคลอื่น โดยศึกษาปัจจัยที่คิดว่ามีอิทธิพลต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่ผู้พูดใช้ในการอ้างถึงและพูดคุยกับสัตว์เลี้ยง จำนวน 5 ปัจจัย คือ เพศของผู้พูด อายุของผู้พูด ความรักสัตว์ของผู้พูด ลักษณะของสัตว์เลี้ยง และชนิดของสัตว์เลี้ยง

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. ศึกษารูปแบบและความถี่ของการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่ง คำอ้างถึงบุรุษที่สองที่ผู้พูดใช้ในการพูดคุยกับสัตว์เลี้ยง และคำอ้างถึงบุรุษที่สามที่ผู้พูดใช้อ้างถึงสัตว์เลี้ยงในการสนทนากับบุคคลอื่น
2. ศึกษาอิทธิพลของ 5 ปัจจัย คือ เพศของผู้พูด อายุของผู้พูด ความรักสัตว์ของผู้พูด ลักษณะของสัตว์เลี้ยง และชนิดของสัตว์เลี้ยงต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่ง คำอ้างถึงบุรุษที่สองที่ผู้พูดใช้ในการพูดคุยกับสัตว์เลี้ยง และคำอ้างถึงบุรุษที่สามที่ผู้พูดใช้อ้างถึงสัตว์เลี้ยงในการสนทนากับบุคคลอื่น

สมมติฐาน

1. ผู้พูดใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่ง คำอ้างถึงบุรุษที่สองในการพูดคุยกับสัตว์เลี้ยง และคำอ้างถึงบุรุษที่สามอ้างถึงสัตว์เลี้ยงในการสนทนากับบุคคลอื่นหลากหลายรูปแบบ โดยพบว่ามีความถี่การใช้แต่ละรูปแบบแตกต่างกัน
2. เพศของผู้พูด อายุของผู้พูด ความรักสัตว์ของผู้พูด ลักษณะของสัตว์เลี้ยง และชนิดของสัตว์เลี้ยงมีอิทธิพลต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่ง คำอ้างถึงบุรุษที่สองในการพูดคุยกับสัตว์เลี้ยง และคำอ้างถึงบุรุษที่สามอ้างถึงสัตว์เลี้ยงในการสนทนากับบุคคลอื่น โดยพบการใช้คำอ้างบุรุษที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทั้ง 5 ปัจจัย

ขอบเขตการวิจัย

1. ศึกษาคำอ้างอิงบุรุษที่ผู้พูดใช้ในการพูดคุยกับสัตว์เลี้ยง และอ้างอิงสัตว์เลี้ยงในการสนทนากับบุคคลอื่น จำนวน 5 ชนิดเท่านั้น คือ สุนัข แมว ปลา นก และ กระต่าย โดยชนิดของสัตว์เลี้ยงที่ใช้ในการวิจัยนี้ได้มาจากการสำรวจสัตว์เลี้ยง 5 ชนิดที่คนไทยนิยมเลี้ยงมากที่สุดผ่านเว็บไซต์
2. เก็บข้อมูลจากจุดเก็บข้อมูลที่อยู่ในพื้นที่ที่เป็นสังคมเมือง 4 จังหวัดเท่านั้น คือ กรุงเทพมหานคร นนทบุรี ปทุมธานี และ สมุทรปราการ
3. ไม่นำเอาคำสรรพนามเงา (Shadow Pronouns) ที่ปรากฏต่อท้ายคำอ้างอิงบุรุษมาเป็นข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์
4. รวบรวมข้อมูลคำอ้างอิงบุรุษทั้ง 3 บุรุษจากกลุ่มตัวอย่างรายบุคคล จำนวนบุรุษละ 10 คำตอบเท่านั้น กล่าวคือ สถานการณ์สมมติละ 1 คำตอบ โดยเอาคำอ้างอิงบุรุษคำแรกที่กลุ่มตัวอย่างตอบแต่ละสถานการณ์สมมติมาเป็นข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้เห็นภาพรวมของคำอ้างอิงบุรุษในภาษาไทยที่ใช้ในการอ้างอิงและพูดคุยกับสัตว์เลี้ยง และเห็นภาพรวมการใช้คำอ้างอิงบุรุษที่แปรไปตามปัจจัยทางสังคม
2. สะท้อนให้เห็นการใช้ภาษาไทยในปัจจุบัน ซึ่งเป็นแนวโน้มการใช้ภาษาไทยที่จะเป็นไปได้ในอนาคต
3. สะท้อนให้เห็นสภาพสังคมและวัฒนธรรมในสังคมไทยที่กำลังเป็นอยู่ในปัจจุบัน
4. สามารถนำผลการวิจัยครั้งนี้มาใช้เป็นแนวทางในการนำความรู้ด้านภาษาศาสตร์สังคมมาทำวิจัยด้านอื่นๆ ต่อไป

5. เกิดองค์ความรู้ใหม่เกี่ยวกับการใช้คำอ้างถึงบุรุษซึ่งจะเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่ต้องการศึกษาคำอ้างถึงบุรุษต่อไป

นิยามศัพท์เฉพาะ

คำอ้างถึงบุรุษ หมายถึง คำที่ผู้พูดใช้อ้างถึงตัวผู้พูดเอง และสัตว์เลี้ยงที่เกี่ยวข้องในการพูดคุยกับสัตว์เลี้ยง และการสนทนากับบุคคลอื่น ประกอบด้วย 3 บุรุษ คือ คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่ง คำอ้างถึงบุรุษที่สอง และคำอ้างถึงบุรุษที่สาม โดยคำอ้างถึงบุรุษในงานวิจัยนี้ สามารถปรากฏเป็นคำบุรุษสรรพนาม เช่น คำว่า ฉัน เรา (คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่ง) แก หนู (คำอ้างถึงบุรุษที่สอง) มัน เค้า (คำอ้างถึงบุรุษที่สาม) คำนามต่างๆ ได้แก่ คำบอกความสัมพันธ์ เช่น คำว่า พ่อ แม่ (คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่ง) ลูก น้อง (คำอ้างถึงบุรุษที่สอง และคำอ้างถึงบุรุษที่สาม) และ ชื่อ เช่น ชื่อ เชอวรี ดุกดัก ตุ่น หรือ คำใดๆ ที่ปรากฏในข้อมูลว่าเป็นคำที่ผู้พูดใช้เพื่อหมายถึงตัวผู้พูดเอง สัตว์เลี้ยงที่พูดคุยด้วย และสัตว์เลี้ยงที่อ้างถึง รวมถึงการไม่ใช้คำใดๆ ด้วย กล่าวคือ การละคำอ้างถึงบุรุษ ผู้วิจัยก็นับว่าเป็นคำอ้างถึงบุรุษเช่นกัน

1. คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่ง หมายถึง คำที่ผู้พูดใช้อ้างถึงตัวผู้พูดเองในการพูดคุยกับสัตว์เลี้ยง
2. คำอ้างถึงบุรุษที่สอง หมายถึง คำที่ผู้พูดใช้อ้างถึงสัตว์เลี้ยงที่พูดคุยด้วย
3. คำอ้างถึงบุรุษที่สาม หมายถึง คำที่ผู้พูดใช้อ้างถึงสัตว์เลี้ยงในการสนทนากับบุคคลอื่น

สัตว์เลี้ยง หมายถึง สัตว์ชนิดต่างๆ ที่นำมาเลี้ยงเพื่อความสวยงาม และความเพลิดเพลินเท่านั้น ไม่ใช่เพื่อการบริโภคหรือการค้า โดยในงานวิจัยนี้มี 5 ชนิด คือ สุนัข แมว ปลา นก และกระต่าย

1. สุนัข หมายถึง สัตว์ที่อยู่ในสกุล Canis Familiaris
2. แมว หมายถึง สัตว์ที่อยู่ในสกุล Felis Catus
3. ปลา หมายถึง ปลาสวยงามหรือปลาตู้ (Ornamental Fish)

4. นก หมายถึง นกเลี้ยง (Pet Bird)

5. กระจาด หมายถึง กระจาดบ้านหรือกระจาดเลี้ยง (Oryctolagus Cuniculus)

บทที่ 2

การตรวจเอกสาร

ในการตรวจเอกสาร ผู้วิจัยทบทวนเอกสารที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย โดยจำแนกออกเป็น 4 หัวข้อ คือ 1. แนวคิดที่เกี่ยวกับคำอ้างถึงบุรุษในภาษาไทย ซึ่งจำแนกออกเป็นอีก 2 หัวข้อย่อย คือ 1.1 คำจำกัดความของคำอ้างถึงบุรุษ และ 1.2 การจำแนกประเภทของคำอ้างถึงบุรุษ 2. งานวิจัยที่ศึกษาการใช้คำอ้างถึงบุรุษในภาษาไทย 3. งานวิจัยที่ศึกษาการใช้คำอ้างถึงบุรุษเชิงภาษาศาสตร์สังคม และ 4. ความสัมพันธ์ระหว่างคนกับสัตว์เลี้ยง โดยในแต่ละหัวข้อมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

แนวคิดที่เกี่ยวกับคำอ้างถึงบุรุษในภาษาไทย

ผู้วิจัยศึกษาชนิดของคำที่ใช้อ้างถึงผู้ที่เกี่ยวข้องในการสนทนาตามแนวคิดของนักภาษาศาสตร์หลายท่าน ซึ่งผู้วิจัยจะกล่าวถึงเนื้อหา โดยจำแนกออกเป็น 2 หัวข้อ คือ 1. คำจำกัดความของคำอ้างถึงบุรุษ และ 2. การจำแนกประเภทของคำอ้างถึงบุรุษ

1. คำจำกัดความของคำอ้างถึงบุรุษ

พระยาอุปกิตศิลปสาร (2546) เป็นนักภาษาศาสตร์ที่วิเคราะห์ภาษาไทยตามแนวไวยากรณ์ดั้งเดิม โดยจำแนกชนิดของคำด้วยเกณฑ์หน้าที่ของคำ ซึ่งได้ให้ความหมายของคำสรรพนามไว้ว่า เป็นคำที่ทำหน้าที่แทนชื่อ คำนาม หรือข้อความที่กล่าวมาแล้ว เพื่อไม่ต้องใช้คำซ้ำ โดยจำแนกออกเป็น 6 ประเภท คือ 1. คำบุรุษสรรพนาม 2. คำประพันธสรรพนาม 3. คำปฤจฉาสรรพนาม 4. คำวิภาคสรรพนาม 5. คำนิยมสรรพนาม และ 6. คำอนิยมสรรพนาม ซึ่งคำสรรพนามประเภทที่ทำหน้าที่เป็นคำที่ใช้ในการอ้างถึงผู้ที่เกี่ยวข้องในการสนทนา คือ คำบุรุษสรรพนาม

คำจำกัดความของคำบุรุษสรรพนามตามแนวคิดของพระยาอุปกิตศิลปสาร (2546: 79) หมายถึง คำที่ใช้แทนคำนามที่เป็นชื่อของผู้ที่เกี่ยวข้องในการสนทนา โดยจำแนกออกเป็น 3 บุรุษ ดังต่อไปนี้

1. คำบุรุษสรรพนามที่หนึ่ง หมายถึง คำที่ผู้พูดใช้อ้างถึงตัวผู้พูดเอง
2. คำบุรุษสรรพนามที่สอง หมายถึง คำที่ผู้พูดใช้อ้างถึงผู้ที่สนทนาด้วย
3. คำบุรุษสรรพนามที่สาม หมายถึง คำที่ผู้พูดใช้อ้างถึงผู้ที่กล่าวถึง

ประกาศรี สี่ห่อไฟ และคณะ (2534: 263-264) เปรมจิต ชนวงษ์ (2538: 197)

เรืองเดช ปันเขื่อนขันธ์ (2541: 183) และ กำชัย ทองหล่อ (2554: 216) เป็นนักภาษาศาสตร์ที่ให้คำจำกัดความของคำสรรพนามไว้สอดคล้องกับพระยาอุปกิตศิลปสาร ซึ่งผู้วิจัยสรุปโดยรวมได้ว่า คำสรรพนาม หมายถึง คำที่ใช้แทนคำนาม หรือข้อความที่กล่าวมาแล้ว เพื่อไม่ต้องใช้คำซ้ำ และทำให้ภาษา มีความสละสลวยด้วย ซึ่งคำบุรุษสรรพนาม เป็นประเภทของคำสรรพนามที่ทำหน้าที่แทนชื่อของบุคคลที่เกี่ยวข้องในการสนทนา โดยจำแนกออกเป็น 3 บุรุษเช่นกัน

นworรณ พันธุเมธา (2554) จำแนกชนิดของคำที่ใช้อ้างถึงผู้ที่เกี่ยวข้องในการสนทนา สอดคล้องกับพระยาอุปกิตศิลปสาร แต่ใช้คำเรียกที่แตกต่างกันออกไป ซึ่งประเภทของคำที่ทำหน้าที่เป็นคำที่ใช้ในการอ้างถึงผู้ที่เกี่ยวข้องในการสนทนา คือ คำบอกบุรุษ

คำจำกัดความของคำบอกบุรุษตามแนวคิดของ นworรณ พันธุเมธา (2554: 22) คือ คำที่ใช้แทนคำนามที่หมายถึงบุคคล หรือสิ่งที่เกี่ยวข้องในการสนทนา โดยจำแนกออกเป็น 3 บุรุษดังต่อไปนี้

1. คำบอกบุรุษที่หนึ่ง หมายถึง คำที่ใช้อ้างถึงตัวผู้พูดเอง
2. คำบอกบุรุษที่สอง หมายถึง คำที่ใช้อ้างถึงผู้ที่สนทนาด้วย
3. คำบอกบุรุษที่สาม หมายถึง คำที่ใช้อ้างถึงผู้ที่กล่าวถึง

สังเกตเห็นได้ว่า คำบอกบุรุษ ตามแนวคิดของนworรณ พันธุเมธา สามารถเทียบได้กับ คำบุรุษสรรพนาม ตามแนวคิดของพระยาอุปกิตศิลปสาร โดยนworรณ พันธุเมธา ได้ให้ความเห็นว่า ต้องการเรียกให้แตกต่างออกไป เพื่อแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า เป็นประเภทของคำที่ใช้แทนคำนาม

ส่วน Cooke (1968: 1) และ Palakornkul (1972: 34) ได้ให้คำจำกัดความของคำสรรพนามไว้สอดคล้องกัน คือ เป็นคำที่ใช้อ้างถึงผู้พูด (ผู้ส่งสาร) ผู้ที่สนทนากับ (ผู้รับสาร) และผู้ที่กล่าวถึงในการสนทนา

จากคำจำกัดความข้างต้น แสดงให้เห็นว่า นักภาษาศาสตร์ได้ให้คำจำกัดความของคำที่ใช้อ้างถึงผู้ที่เกี่ยวข้องในการสนทนาสอดคล้องกัน แม้ว่าจะใช้คำเรียกแตกต่างกันออกไปบ้าง ซึ่งผู้วิจัยสรุปได้ว่า คำสรรพนาม (Cooke (1968) และ Palakornkul (1972)) คำบุรุษสรรพนาม (พระยาอุปกิตศิลปสาร (2546), กำชัย ทองหล่อ (2554), เปรมจิต ชนะวงศ์ (2538), เรืองเดช บันเชื่อนขัติย์ (2541), และ ประภาศรี สีหอำไพ และคณะ (2534)) และ คำบอกบุรุษ (นวรรณ พันธ์เมธา (2554)) ต่างก็มีความหมายว่า เป็นคำที่ผู้พูดใช้อ้างถึงผู้ที่เกี่ยวข้องในการสนทนาเช่นกัน โดยจำแนกออกเป็น 3 บุรุษ ดังต่อไปนี้

1. บุรุษที่หนึ่ง หมายถึง คำที่ผู้พูดใช้อ้างถึงตัวผู้พูดเอง
2. บุรุษที่สอง หมายถึง คำที่ผู้พูดใช้อ้างถึงผู้ที่สนทนากับ
3. บุรุษที่สาม หมายถึง คำที่ผู้พูดใช้อ้างถึงผู้ที่ผู้พูดอ้างถึงในการสนทนากับบุคคลอื่น

อย่างไรก็ตาม ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยกำหนดใช้คำว่า คำอ้างถึงบุรุษ เพื่อหมายถึง คำที่ผู้พูดใช้อ้างถึงผู้ที่เกี่ยวข้องในการสนทนา และเนื่องจากในงานวิจัยนี้ศึกษาการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่ผู้พูดใช้ในการพูดคุยกับสัตว์เลี้ยง และอ้างถึงสัตว์เลี้ยงในการสนทนากับบุคคลอื่น ผู้วิจัยจึงจำแนกคำอ้างถึงบุรุษออกเป็น 3 บุรุษ ดังต่อไปนี้

1. คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่ง หมายถึง คำที่ผู้พูดใช้อ้างถึงตัวผู้พูดเองในการพูดคุยกับสัตว์เลี้ยง
2. คำอ้างถึงบุรุษที่สอง หมายถึง คำที่ผู้พูดใช้อ้างถึงสัตว์เลี้ยงที่พูดคุยด้วย
3. คำอ้างถึงบุรุษที่สาม หมายถึง คำที่ผู้พูดใช้อ้างถึงสัตว์เลี้ยงในการสนทนากับบุคคลอื่น

2. การจำแนกประเภทของคำอ้างถึงบุรุษ

จากการตรวจเอกสาร ผู้วิจัยพบว่า นักภาษาศาสตร์ต่างจำแนกคำที่ใช้อ้างถึงผู้ที่เกี่ยวข้องในการสนทนาในภาษาไทยสอดคล้องกัน

พระยาอุปกิตศิลปสาร (2546: 79) วิจิตรน ภาณุพงศ์ (2532: 64-65) กำชัย ทองหล่อ (2554: 216) และ นววรรณ พันธุเมธา (2554: 24-25) เป็นนักภาษาศาสตร์ไทยกลุ่มแรกๆ ที่จำแนกประเภทของคำที่ใช้อ้างถึงผู้ที่เกี่ยวข้องในการสนทนา ซึ่งผู้วิจัยสรุปแนวคิดของนักภาษาศาสตร์เหล่านี้โดยรวมได้ว่า ประเภทของคำที่ใช้อ้างถึงผู้ที่เกี่ยวข้องในการสนทนาทั้ง 3 บุรุษ มีเพียงประเภทเดียว คือ คำที่มีความหมายหลักประจำคำในตัวเองอย่างชัดเจนว่าเป็นคำที่ใช้เฉพาะในการอ้างถึงผู้ที่เกี่ยวข้องในการสนทนาเท่านั้น ซึ่งแต่ละบุรุษมีหลากหลายรูปแบบ และบางรูปแบบก็สามารถเป็นได้มากกว่า 1 บุรุษ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

1. บุรุษที่หนึ่ง ได้แก่ คำว่า ฉัน กู ข้า เขา(เค้า) ผม ดิฉัน ข้าพเจ้า อาตมา ภาพ
2. บุรุษที่สอง ได้แก่ คำว่า เจ้า แก ท่าน เธอ ได้เท่า ฝ่าพระบาท
3. บุรุษที่สาม ได้แก่ คำว่า เขา(เค้า) มัน แก เธอ ท่าน พระองค์

ต่อมา Iwasaki and Horie (2000: 530) ได้ตั้งข้อสังเกตว่า ในภาษาไทยนั้น ผู้พูดสามารถใช้คำนามประเภทต่างๆ ทำหน้าที่เดียวกับคำบุรุษสรรพนามในการอ้างถึงผู้ที่เกี่ยวข้องในการสนทนาได้ ได้แก่ ชื่อ คำเรียกอาชีพ คำเรียกญาติ ด้วยเหตุนี้ Iwasaki and Ingkaphirom (2005) จึงมีแนวคิดในการจำแนกคำอ้างถึงบุรุษออกเป็นหลายประเภทกว่าที่นักภาษาศาสตร์ไทยข้างต้นจำแนกไว้

Iwasaki and Ingkaphirom (2005: 49-60) จำแนกคำอ้างถึงบุรุษในภาษาไทยไว้ 4 ประเภท คือ 1. คำบุรุษสรรพนาม 2. ชื่อบุคคล 3. คำเรียกญาติ และ 4. คำเรียกอาชีพ

ผู้วิจัยพบงานวิจัยหลายงานที่ศึกษาเกี่ยวกับการใช้คำอ้างถึงบุรุษในภาษาไทย ซึ่งเป็นงานวิจัยที่จำแนกคำอ้างถึงบุรุษออกเป็นหลายประเภทเช่นเดียวกับแนวคิดของ Iwasaki and Horie ดังต่อไปนี้

งานวิจัยของหม่อมราชวงศ์กัลยา ดิงศภทิพย์ และ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2531: 17-19) ที่ศึกษาการใช้คำเรียกขานในภาษาไทย ซึ่งได้จำแนกประเภทของคำเรียกขานเฉพาะส่วนที่ต้องปรากฏเสมอ (คำเรียกขานมีลักษณะร่วมเป็นคำอ้างถึงบุรุษที่สอง กล่าวคือ ทั้งคำเรียกขานและคำอ้างถึงบุรุษที่สองต่างก็เป็นคำที่ผู้พูดใช้อ้างถึงผู้ที่สนทนาด้วยเช่นกัน) ออกเป็น 6 ประเภทดังต่อไปนี้

1. ชื่อ ทั้งชื่อจริง และชื่อเล่น เช่น ชื่อ สมศักดิ์ สุ ตึก

2. คำเรียกญาติ หมายถึง คำที่แสดงความสัมพันธ์โดยเชื้อสาย หรือโดยการแต่งงาน ซึ่งเป็นคำที่ผู้พูดใช้เรียกขานได้ทั้งผู้ที่ป็นญาติจริง และผู้อื่นที่ไม่ใช่ญาติ แต่ผู้พูดเปรียบเทียบกับบุคคลเหล่านี้เป็นเหมือนญาติ เช่น คำว่า แม่ ยาย ป้า หลาน ลูก เจ้

ในกรณีที่พบว่าผู้พูดใช้คำว่า พ่อ แม่ ตา ยาย เรียกขานบุคคลที่ไม่ใช่ พ่อ แม่ ตา ยาย หรือบุคคลที่ไม่สามารถเทียบได้กับ พ่อ แม่ ตา ยาย ของตัวผู้พูด กล่าวคือ การใช้คำเหล่านี้ปรากฏนำหน้าชื่อ เพื่อใช้ในการเรียกลูกหลาน หรือเพื่อน เช่น คำว่า พ่อจุก ยายนิด จะถือว่าเป็นคำสรรพนาม/คำนำหน้า ซึ่งเป็นคนละประเภทกับคำว่า พ่อ แม่ ตา ยาย ที่อยู่ในประเภทคำเรียกญาติ

3. ยศ หมายถึง เครื่องกำหนดฐานะ หรือชั้นของบุคคล เช่น คำว่า จ่า คุณหญิง ในกรม

4. อาชีพ/ตำแหน่ง อาชีพ หมายถึง คำที่ระบุอาชีพ เช่น คำว่า หมอ ส่วนตำแหน่ง หมายถึง ฐานะหรือหน้าที่การงาน เช่น นายอำเภอ

เนื่องจากมีบางคำที่สามารถใช้เป็นที่ทั้งอาชีพและตำแหน่ง เช่น คำว่า นายอำเภอ แสดงว่าอาชีพและตำแหน่งมีลักษณะคาบเกี่ยวกัน จึงจัดให้เป็นคำเรียกขานประเภทเดียวกัน เรียกว่า อาชีพ/ตำแหน่ง

5. วลีแสดงความรู้สึก หมายถึง วลีที่แสดงความรู้สึกพิเศษต่อผู้ที่ผู้พูดเรียกขาน เช่น วลี สุดที่รัก ที่รัก ยอดรักของพี่ ที่รักของน้อง

6. คำสรรพนาม/คำนำหน้า คำสรรพนาม หมายถึง คำที่ไม่ได้อยู่ในประเภทที่กล่าวมาแล้วข้างต้น (ประเภทที่ 1-5) เช่น คำว่า ท่าน คุณ ใต้เท้า ไฉน ส่วนคำนำหน้า หมายถึง คำที่ปรากฏนำหน้าคำเรียกขานประเภทอื่น ซึ่งเป็นคำระบุเพศ หรือสถานภาพของผู้ที่ผู้พูดเรียกขานว่าสูงกว่าหรือต่ำกว่าผู้พูด เช่น คำว่า อิ คุณ นาง

เนื่องจากคำสรรพนามบางคำสามารถใช้เป็นคำนำหน้าได้ เช่น คำว่า คุณ แสดงว่าคำสรรพนามและคำนำหน้ามีลักษณะคาบเกี่ยวกัน จึงจัดให้คำสรรพนามและคำนำหน้าเป็นคำอ้างถึงบุรุษประเภทเดียวกัน เรียกว่า คำสรรพนาม/คำนำหน้า

ในงานวิจัยของ Palakornkul (1972: 34-43) ได้จำแนกประเภทของคำสรรพนามตามแนวสังคมวิทยาออกเป็น 11 ประเภท ประกอบด้วย คำบุรุษสรรพนาม และคำนามอีก 10 ประเภทดังต่อไปนี้

1. คำบุรุษสรรพนาม เช่น คำว่า ฉัน เธอ คุณ ท่าน
2. คำเรียกญาติ หมายถึง คำเรียกญาติที่ใช้อ้างถึงเฉพาะบุคคลที่เป็นญาติจริงเท่านั้น เช่น คำว่า พ่อ แม่ พี่ น้อง ปู่ ทวด
3. คำเรียกญาติไม่แท้ หรือญาติสมมติ หมายถึง คำเรียกญาติอ้างถึงบุคคลที่ไม่ใช่ญาติจริง หรือบุคคลที่ไม่ได้รู้จักคุ้นเคยกันมาก่อน รวมถึงคำที่ใช้ในการสวดมนต์ต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เช่น คำว่า พี่ น้อง ลุง ป้า ลูก ลูกข้าง ลูกพี่
4. คำที่เรียกตามเด็ก หมายถึง การใช้คำตามลูกของตัวเอง หรือเด็กเล็ก เพื่อให้เด็กเข้าใจและเรียกตามได้ง่าย เช่น พ่อของเด็กเรียกพี่สาวของตัวเองว่า ป้า ตามลูกของตัวเอง และมักจะใช้คำเหล่านี้เรียกตลอดไป แม้ว่าเด็กจะไม่ได้อยู่ร่วมสนทนาด้วยแล้วก็ตาม
5. ชื่อบุคคล ทั้งชื่อจริง และชื่อเล่น
6. คำเรียกเพื่อน เช่น คำว่า เพื่อน ฝูง แฟน เกลอ

7. คำเรียกอาชีพ เช่น คำว่า อาจารย์ หมอ นายห้าง แท็กซี่

8. คำยืมจากภาษาต่างประเทศ จำแนกออกเป็น 3 กลุ่ม คือ 1. คำที่แสดงกลุ่มชาติพันธุ์ เช่น คำว่า บัง (ใช้อ้างถึงคนมุสลิม หรือคนอื่นเดีย¹) 2. คำสรรพนามของภาษาอื่นๆ เช่น คำว่า I (ไอ) You (ยู) ลื้อ อีว และ 3. คำเรียกญาติ และคำยกย่องในภาษาจีน เช่น คำว่า อาเลี้ย ตี หมวย

9. คำนำหน้า หมายถึง ยศ ตำแหน่งทางสังคม เช่น คำว่า ท่านนายก องค์ชาย หม่อม

10. คำหรือวลีที่ใช้เฉพาะคู่สมรส เช่น คำว่า ที่บ้าน แฟน คุณนาย คนขับรถ

11. คำเฉพาะที่เกี่ยวกับพระสงฆ์ เช่น คำว่า โยม อาตมา หลวงพี่ เณร

นอกจากนี้ ผลการวิจัยการศึกษากลไกการเชื่อมโยงความในภาษาระดับข้อความในภาษาไทยของ Chanawangsa (1986) ในส่วนที่ว่าด้วยเรื่อง การอ้างถึงด้วยคำสรรพนาม พบว่ามีประเภทของคำที่ใช้ในการอ้างถึงทั้งหมด 4 ประเภท ดังต่อไปนี้

1. การอ้างถึงด้วยคำบุรุษสรรพนาม
2. การอ้างถึงด้วยคำนามที่ทำหน้าที่เป็นคำสรรพนามได้ ได้แก่ คำเรียกญาติ ชื่อบุคคล
3. การอ้างถึงด้วยคำแสดงความเป็นเจ้าของ
4. การละคำที่ใช้อ้างถึง

¹ คำว่า บัง มาจากคำว่า abang ในภาษามลายู มีความหมายว่า พี่ชาย นอกจากคนมาเลย์ที่ใช้คำนี้เป็นคำเรียกขานกันเองแล้ว ยังมีคนไทยที่อาศัยอยู่ภาคใต้ของประเทศไทย โดยเฉพาะ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ก็นิยมใช้คำนี้เรียกขานคนมุสลิมเช่นกัน แต่คำว่า บัง ไม่ได้เป็นคำที่คนอินเดียใช้เรียกขานกันเอง แม้แต่คนอินเดียที่เป็นคนมุสลิมเองก็ไม่ได้คำนี้เช่นกัน เพราะคนอินเดียไม่ได้ใช้ภาษามลายูในการสื่อสาร แต่จากผลการวิจัยที่พบว่า ผู้พูดซึ่งเป็นคนไทยใช้คำว่า บัง เป็นคำอ้างถึงคนอินเดีย นั้น อาจจะเป็นเพราะคนไทยใช้คำว่า แขก หมายถึงทั้งอินเดียและคนมาเลย์ จึงทำให้เกิดความสับสน

การละคำที่ใช้อ้างถึง ตามที่ Chanawangsa พบในงานวิจัยนั้น สอดคล้องกับที่ Iwasaki and Ingkapirom (2005) ได้ให้ความเห็นว่า ในบางกรณีผู้พูดเลือกที่จะละคำอ้างถึงบุรุษแทน เลือกใช้คำอ้างถึงบุรุษ เนื่องจากผู้พูดเห็นว่าผู้ที่ต้องการอ้างถึงมีความชัดเจนอยู่แล้ว หรือในกรณีที่ผู้พูดไม่สามารถหาคำอ้างถึงบุรุษที่เหมาะสมได้ (ผู้วิจัยจะกล่าวถึงการละคำอ้างถึงบุรุษโดยละเอียดในหัวข้อย่อยถัดไป)

จากการศึกษาการจำแนกประเภทของคำที่ใช้อ้างถึงผู้ที่เกี่ยวข้องในการสนทนาของนักภาษาศาสตร์ไทย แสดงให้เห็นว่า ในภาษาไทยมีคำที่ใช้อ้างถึงผู้ที่เกี่ยวข้องในการสนทนาหลายประเภท สามารถสรุปโดยรวมได้เป็น 3 ประเภทใหญ่ ดังต่อไปนี้

1. คำบุรุษสรรพนาม
2. คำนามประเภทต่างๆ เช่น คำเรียกญาติ ชื่อ คำแสดงความเป็นเจ้าของ
3. การละคำอ้างถึงบุรุษ

การละคำอ้างถึงบุรุษ

นอกจากการใช้คำบุรุษสรรพนาม และคำนามประเภทต่างๆ เป็นคำอ้างถึงผู้ที่เกี่ยวข้องในการสนทนาแล้ว จะสังเกตได้ว่า การสนทนาในชีวิตประจำวัน ผู้พูดก็มักจะหลีกเลี่ยงการใช้คำอ้างถึงผู้ที่เกี่ยวข้องในการสนทนา

การละคำอ้างถึงบุรุษ (Ø) หมายถึง การกล่าวแต่เนื้อความ โดยไม่ใช้คำใดๆ อ้างถึงผู้ที่เกี่ยวข้องในการสนทนา ซึ่งการละคำอ้างถึงบุรุษสามารถปรากฏได้ทั้ง 3 บุรุษ โดยผู้ที่สนทนาด้วยจะสามารถเข้าใจความหมายของประโยคได้จากบริบทรอบข้าง ดังที่ วิไลวรรณ ขนิษฐนันท์ (2533: 114) กล่าวไว้ว่า รูปประโยคที่ใช้พูดจริง มักมีความแตกต่างไปจากรูปประโยคในความคิดของผู้พูด คือ บางส่วนของประโยคในความคิดอาจจะถูกละไว้ในฐานที่เข้าใจในประโยคที่ใช้พูดจริง ดังตัวอย่างประโยคต่อไปนี้

รูปประโยคในความคิด อาจจะเป็น	คุณไป หรือ เธอไป
แต่รูปประโยคที่ใช้พูดจริง คือ	Øไป!

ส่วนที่ละไว้ในฐานที่เข้าใจในประโยคตัวอย่างนี้ คือ คำอ้างถึงบุรุษที่สอง ซึ่งอาจจะเป็นคำว่า คุณ เธอ หรือ แก และแม้ว่าในประโยคจะละคำอ้างถึงบุรุษ แต่ผู้ที่สนทนาด้วยก็ยังคงสามารถเข้าใจความหมายของประโยคได้อยู่

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2556) กล่าวว่า ลักษณะเด่นทางวากยสัมพันธ์ประการหนึ่งที่บ่งบอกความเป็นภาษาพูดได้อย่างชัดเจน คือ การละประธานของประโยค ซึ่งสังเกตเห็นได้ว่า การใช้รูปประโยคที่ละประธาน มักใช้เมื่อผู้พูดสนิทสนมกับผู้สนทนาด้วยอย่างมาก หรือในกรณีที่ไม่จำเป็นต้องเคารพผู้ที่สนทนาด้วย ดังตัวอย่างประโยคต่อไปนี้

1. “อ.บุรุษที่สอง ทำเสร็จแล้ว อ.บุรุษที่สอง วางไว้บนโต๊ะนี่นะ อ.บุรุษที่หนึ่ง จะมาเอาเอง”
(ตัวอย่างประโยคที่ใช้สนทนากับเพื่อน ซึ่งมีความสนิทมาก/เคารพน้อย)

2. “ถ้าอาจารย์บุรุษที่สอง ทำเสร็จแล้ว อาจารย์บุรุษที่สอง ช่วยวางไว้บนโต๊ะนี่นะคะ หนูบุรุษที่หนึ่ง จะมาเอาเองค่ะ” (ตัวอย่างประโยคที่นักศึกษาใช้สนทนากับอาจารย์ ซึ่งมีความสนิทน้อย/เคารพมาก)

Cooke (1968: 68) และ Iwasaki and Ingkaphirom (2005: 49) ได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับการละคำอ้างถึงบุรุษ ซึ่งผู้วิจัยสรุปโดยรวมได้ว่า การที่ผู้พูดละคำอ้างถึงบุรุษ อาจจะเป็นเพราะบุคคลหรือสิ่งต่างๆ ที่ต้องการอ้างถึงมีความชัดเจนอยู่แล้ว หรืออาจจะเพราะความสับสนในการตัดสินใจเลือกใช้คำอ้างถึงบุรุษ จึงทำให้คนไทยมักหลีกเลี่ยงการใช้คำอ้างถึงบุรุษในหลายสถานการณ์ ซึ่งความคิดเห็นนี้สอดคล้องกับที่ เอมอร ตริวิเชียร (ม.ป.ป.: 62 อ้างใน ปัทมวรรณ วงศ์ขจร, 2542: 81) กล่าวว่า ผู้พูดอาจจะหลีกเลี่ยงคำที่ใช้อ้างถึงผู้ที่สนทนาด้วย ซึ่งมักจะเกิดขึ้นในกรณีที่ทั้ง 2 ฝ่าย ยังไม่สนิทสนมกันดีพอ ทำให้ผู้พูดไม่แน่ใจว่าควรจะใช้คำใดเป็นคำอ้างถึงบุรุษจึงจะเหมาะสม ผู้พูดจึงหลีกเลี่ยงด้วยการละคำอ้างถึงบุรุษแทน

นอกจากนี้ Palakornkul (1972: 50) ได้วิเคราะห์เงื่อนไขทางวากยสัมพันธ์ในการใช้การละคำสรรพนามไว้ 2 ประการ ดังต่อไปนี้

1. ในกรณีที่เป็นการสนทนาแบบคู่ (Dyadic Speech Communication) ประกอบด้วยผู้พูด ผู้ฟัง และผู้ที่กล่าวถึง บุรุษละ 1 คน โดยมีสถานภาพเท่าเทียมกัน

2. ในกรณีที่ต้องการอ้างถึงประธานของประโยคโดยรวม กล่าวคือ ทุกคน หรือ ไม่มีใคร

ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยจะศึกษาคำอ้างถึงบุรุษที่ผู้พูดใช้ในการอ้างถึงและพูดคุยกับสัตว์เลี้ยง ทั้ง 3 บุรุษ โดยจะศึกษาประเภทของคำอ้างถึงบุรุษทั้งคำบุรุษสรรพนาม คำนามประเภทต่างๆ และการละคำอ้างถึงบุรุษ

ผู้วิจัยนำแนวคิดการจำแนกประเภทของคำเรียกขานของหม่อมราชวงศ์กัลยา ดิงศภทิพย์ และ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2531) ที่ได้กล่าวไปข้างต้นมาใช้เป็นแนวทางในการจำแนกประเภทของคำอ้างถึงบุรุษในงานวิจัยนี้ ซึ่งผู้วิจัยจะจำแนกประเภทของคำอ้างถึงบุรุษเพื่อวิเคราะห์เห็นว่าประเภทของคำอ้างถึงบุรุษที่จำแนกได้ สามารถปรากฏร่วมกันเป็นรูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษตามข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างได้อย่างไรบ้าง

งานวิจัยที่ศึกษาการใช้คำอ้างถึงบุรุษในภาษาไทย

จากการตรวจเอกสาร ผู้วิจัยพบงานวิจัยที่ศึกษาคำอ้างถึงบุรุษในภาษาไทยเป็นจำนวนมาก ซึ่งล้วนแต่เป็นการศึกษาคำอ้างถึงบุรุษที่ผู้พูดใช้ในการสนทนาระหว่างบุคคลด้วยกันเท่านั้น ผู้วิจัยได้ทบทวนงานวิจัยที่ศึกษารูปแบบและความถี่ของการใช้คำอ้างถึงบุรุษ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยนี้

งานวิจัยที่สำคัญ และถือได้ว่าเป็นต้นแบบของงานวิจัยการศึกษาคำอ้างถึงบุรุษในภาษาไทยหลายงาน คือ งานวิจัยของหม่อมราชวงศ์กัลยา ดิงศภทิพย์ และ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2531) ที่ศึกษาการใช้คำเรียกขานในภาษาไทยสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ ช่วง พ.ศ. 2325-2525 โดยเก็บข้อมูลจากบทสนทนาในนวนิยายและเรื่องสั้นจำนวน 157 เรื่อง ซึ่งสุ่มตัวอย่างตามสมัยย่อย 5 สมัยในยุครัตนโกสินทร์ คือ สมัยต้นแห่งกรุงรัตนโกสินทร์ สมัยเริ่มเข้าสู่ยุคใหม่ สมัยหลังเลิกทาส สมัยประชาธิปไตย และสมัยหลัง 14 ตุลาคม 2516

หม่อมราชวงศ์กัลยา ดิงศภทิพย์ และ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2531: 1) ได้ให้คำจำกัดความคำเรียกขานไว้ว่า หมายถึง คำหรือวลีที่ผู้พูดใช้เรียกผู้ที่สนทนาด้วย ก่อนที่ผู้พูดจะพูดเรื่องต่างๆ

จากประเภทของคำเรียกขานที่จำแนกได้ 6 ประเภทดังที่ได้กล่าวไปแล้วในหัวข้อแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับคำอ้างถึงบุรุษในภาษาไทย สามารถปรากฏร่วมกันเป็นรูปแบบของคำเรียกขานตามข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างได้ทั้งหมด 25 รูปแบบ ดังต่อไปนี้

1. คำสรรพนาม/คำนำหน้า ได้แก่ คำว่า คุณ ไฉน ฝ่าพระบาท พ่อมหาเจ้าเรือน
2. คำเรียกญาติ ได้แก่ คำว่า หลาน ลูก เจ้ ยาย ป้า
3. ยศ ได้แก่ คำว่า เจ้า ท่านชาย ในกรม คุณหญิง
4. อาชีพ/ตำแหน่ง ได้แก่ คำว่า อาจารย์ หมอ ครูใหญ่ ผู้จัดการ
5. ชื่อ พบทั้งชื่อเล่น และชื่อจริง
6. วลีแสดงความรู้สึก ได้แก่ คำว่า เพื่อนรัก ทูนหัว คนดีของฉัน ดวงใจของแม่
7. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกญาติ ได้แก่ คำว่า คุณอา ไฉนน้อง เสด็จพ่อ
8. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ยศ ได้แก่ คำว่า เจ้าขุน คุณหม่อมหลวง ท่านนายพล คุณเจ้า
9. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+อาชีพ/ตำแหน่ง ได้แก่ คำว่า คุณครู ท่านนายก
10. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ ได้แก่ คำว่า คุณละเมียด เจ้าแทน หนูใหญ่
11. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+วลีแสดงความรู้สึก ได้แก่ คำว่า คุณที่รัก ไฉ่เพื่อนยาก
12. คำเรียกญาติ+ยศ ได้แก่ คำว่า พี่ขุน พี่หลวง
13. คำเรียกญาติ+อาชีพ/ตำแหน่ง ได้แก่ คำว่า ลุงหมอ พี่ทิด
14. คำเรียกญาติ+ชื่อ ได้แก่ คำว่า พี่เกรียง น้าไหว น้องตุ้ม ลุงจ้อย
15. ยศ+ชื่อ ได้แก่ คำว่า เจ้าแหวง หมวดดารา ขุนอาทร
16. ยศ+วลีแสดงความรู้สึก ได้แก่ คำว่า ท่านชายทูนหัวของแม่
17. อาชีพ/ตำแหน่ง+ชื่อ ได้แก่ คำว่า หมอจ้จ ทิดเชียว สมุห์แสง
18. ชื่อ+วลีแสดงความรู้สึก ได้แก่ คำว่า เสวตเพื่อนยาก อุษายอดรัก นุชแม่จอมขวัญ
19. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกญาติ+อาชีพ/ตำแหน่ง ได้แก่ คำว่า คุณป้าอาจารย์
20. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ยศ+อาชีพ/ตำแหน่ง ได้แก่ คำว่า คุณพระปลัด
21. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ยศ+ชื่อ ได้แก่ คำว่า คุณพระวิเศษ
22. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+อาชีพ/ตำแหน่ง+ชื่อ ได้แก่ คำว่า ท่านอัยการสมิง
23. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ+วลีแสดงความรู้สึก ได้แก่ คำว่า คุณนิดของผม
24. คำเรียกญาติ+ชื่อ+วลีแสดงความรู้สึก ได้แก่ คำว่า พี่รัตน์ของน้อง
25. ยศ+ชื่อ+วลีแสดงความรู้สึก ได้แก่ คำว่า หญิงน้อยหลานเรา

จากการวิเคราะห์ความถี่การใช้คำเรียกขานทั้ง 25 รูปแบบนี้ พบว่ามีความถี่การใช้แต่ละรูปแบบแตกต่างกัน ซึ่งคำเรียกขานที่มีความถี่การใช้มากที่สุด 3 รูปแบบแรก คือ 1. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ 2. ชื่อ และ 3. คำสรรพนาม/คำนำหน้า

ปัทมวรรณ วงศ์ขจร (2542) ศึกษาการใช้คำเรียกขานของวัยรุ่นเพศชายและเพศหญิงที่เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพในกรุงเทพมหานคร ซึ่งเก็บข้อมูลด้วยการตอบแบบสอบถาม

ผลการวิจัยพบประเภทของคำเรียกขาน (เฉพาะส่วนที่ต้องปรากฏเสมอ) ที่ผู้พูดใช้เป็นส่วนประกอบของคำเรียกขานทั้งหมด 5 ประเภท ดังต่อไปนี้

1. คำเรียก
2. คำสรรพนาม/คำนำหน้า
3. คำเรียกญาติ
4. อาชีพ/ตำแหน่ง
5. ชื่อ

จากประเภทของคำเรียกขานเหล่านี้ สามารถปรากฏร่วมกันเป็นรูปแบบของคำเรียกขานตามข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างได้ทั้งหมด 18 รูปแบบ ดังตัวอย่างรูปแบบต่อไปนี้

1. การละคำเรียกขาน
2. คำเรียก ได้แก่ คำว่า เฮ้ย
3. คำสรรพนาม/คำนำหน้า ได้แก่ คำว่า เธอ มึง
4. คำเรียกญาติ ได้แก่ คำว่า พี่ น้องชาย
5. อาชีพ/ตำแหน่ง ได้แก่ คำว่า บอย แม่ค้า
6. ชื่อ ได้แก่ สมศักดิ์ ตัวเล็ก
7. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ ได้แก่ คำว่า อีดอกสมพร
8. คำเรียกญาติ+อาชีพ/ตำแหน่ง+ชื่อ ได้แก่ คำว่า ลุงหมอสุมภ

จากการวิเคราะห์ความถี่การใช้คำเรียกขานทั้ง 18 รูปแบบ พบว่ามีความถี่การใช้แต่ละรูปแบบแตกต่างกัน ซึ่งคำเรียกขานที่มีความถี่การใช้มากที่สุด 3 รูปแบบแรก คือ 1. คำเรียกญาติ 2. คำเรียกญาติ+ชื่อ และ 3. ชื่อ

สุดา หัสสภานุ (2545) ศึกษาคำเรียกขานในภาษาจีนแต้จิ๋วที่ใช้โดยคนไทยเชื้อสายจีนในเยาวราช โดยเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่อาศัยอยู่ย่านเยาวราช ด้วยการสังเกตการณ์จากการสนทนา

ผลการวิจัยพบประเภทของคำเรียกขานที่ผู้พูดใช้เป็นส่วนประกอบของคำเรียกขานทั้งหมด 5 ประเภท ดังต่อไปนี้

1. คำนำหน้า
2. คำสรรพนาม
3. คำเรียกญาติ
4. อาชีพ/ตำแหน่ง
5. ชื่อ

จากประเภทของคำเรียกขานเหล่านี้ สามารถปรากฏร่วมกันเป็นรูปแบบของคำเรียกขานตามข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างได้ทั้งหมด 13 รูปแบบ ดังตัวอย่างรูปแบบต่อไปนี้

1. คำสรรพนาม ได้แก่ คำว่า หนู คุณ
2. คำเรียกญาติ ได้แก่ คำว่า ป้า แม่
3. อาชีพ/ตำแหน่ง ได้แก่ คำว่า เจ้าแม่เนี้ย ช่าง
4. คำนำหน้า+คำสรรพนาม ได้แก่ คำว่า อาหนู
5. คำนำหน้า+คำเรียกญาติ ได้แก่ คำว่า อาม่า อากง
6. คำนำหน้า+ชื่อ ได้แก่ คำว่า อาคิม
7. คำนำหน้า+คำเรียกญาติ+ชื่อ เช่น คำว่า อาเฮียจู้ อาเฮียโงว

จากการวิเคราะห์ความถี่การใช้คำเรียกขานทั้ง 14 รูปแบบ พบว่าแต่ละรูปแบบมีปริมาณความถี่การใช้แตกต่างกัน ซึ่งคำเรียกขานที่มีปริมาณความถี่การใช้มากที่สุด 3 รูปแบบแรก คือ 1. คำเรียกญาติ 2. คำนำหน้า+คำเรียกญาติ และ 3. ชื่อ

ภูมิใจ บัณฑิตชัย (2549) ศึกษาคำเรียกขาน คำบุรุษสรรพนามที่หนึ่ง และคำบุรุษสรรพนามที่สองของผู้ชายในห้างสรรพสินค้า โดยเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างด้วย 2 วิธีการ คือ 1. การสังเกตการณ์ ซึ่งเป็นขั้นปฐมภูมิที่เก็บข้อมูลเฉพาะคำเรียกขานเท่านั้น และ 2. การตอบแบบสอบถาม ซึ่งเป็นขั้นทุติยภูมิที่เก็บข้อมูลทั้งคำเรียกขาน คำบุรุษสรรพนามที่หนึ่ง และคำบุรุษสรรพนามที่สอง

ในที่นี้ ผู้วิจัยจะกล่าวถึงผลการวิจัยคำเรียกขาน คำบุรุษสรรพนามที่หนึ่ง และคำบุรุษสรรพนามที่สองที่ได้จากการเก็บข้อมูลขั้นทุติยภูมิ คือ การตอบแบบสอบถาม

ผลการวิจัยคำเรียกขานนั้น พบประเภทของคำเรียกขานทั้งหมด 4 ประเภท ดังต่อไปนี้

1. คำเรียกญาติ
2. ชื่อ
3. คำสรรพนาม/คำนำหน้า
4. อาชีพ/ตำแหน่ง

จากประเภทของคำเรียกขานเหล่านี้ สามารถปรากฏร่วมกันเป็นรูปแบบของคำเรียกขานตามข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างได้ทั้งหมด 9 รูปแบบ ดังตัวอย่างรูปแบบต่อไปนี้

1. การละคำเรียกขาน
2. อาชีพ/ตำแหน่ง ได้แก่ คำว่า ผู้จัดการ เจ้าแก้ว
3. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกญาติ ได้แก่ คำว่า คุณพี่ คุณลุง
4. คำเรียกญาติ+ชื่อ ได้แก่ คำว่า พี่ดา น้องอ้อฟ

จากการวิเคราะห์ความถี่การใช้คำเรียกขานทั้ง 9 รูปแบบ พบว่ามีความถี่การใช้แต่ละรูปแบบแตกต่างกัน ซึ่งคำเรียกขานที่มีความถี่การใช้มากที่สุด 3 รูปแบบแรก คือ 1. คำเรียกญาติ 2. การละคำเรียกขาน และ 3. ชื่อ

ผลการวิจัยคำบุรุษสรรพนามที่หนึ่งนั้น พบประเภทของคำบุรุษสรรพนามที่หนึ่งทั้งหมด 3 ประเภท ดังต่อไปนี้

1. คำสรรพนาม
2. คำเรียกญาติ
3. คำแสดงความเป็นเจ้าของ

จากประเภทของคำบุรุษสรรพนามที่หนึ่งเหล่านี้ สามารถปรากฏร่วมกันเป็นรูปแบบของคำบุรุษสรรพนามที่หนึ่งตามข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างได้ทั้งหมด 4 รูปแบบ ดังต่อไปนี้

1. การละคำบุรุษสรรพนามที่หนึ่ง
2. คำบุรุษสรรพนามที่หนึ่ง ได้แก่ คำว่า ผม ดิฉัน
3. คำเรียกญาติ ได้แก่ คำว่า พี่ ป้า
4. คำแสดงความเป็นเจ้าของ ได้แก่ คำว่า ทางร้าน ร้านพี่

จากการวิเคราะห์ความถี่การใช้คำบุรุษสรรพนามที่หนึ่งทั้ง 4 รูปแบบนี้ พบว่ามีความถี่การใช้แต่ละรูปแบบแตกต่างกัน ซึ่งคำบุรุษสรรพนามที่หนึ่งที่มีความถี่การใช้มากที่สุด 3 รูปแบบแรก คือ 1. คำบุรุษสรรพนามที่หนึ่ง 2. คำเรียกญาติ และ 3. คำแสดงความเป็นเจ้าของ

ผลการวิจัยคำบุรุษสรรพนามที่สองนั้น พบประเภทของคำบุรุษสรรพนามที่สองทั้งหมด 5 ประเภท ดังต่อไปนี้

1. คำสรรพนาม
2. คำเรียกญาติ
3. ชื่อ
4. อาชีพ/ตำแหน่ง

5. คำนำหน้า

จากประเภทของคำบุรุษสรรพนามที่สองเหล่านี้ สามารถปรากฏร่วมกันเป็นรูปแบบของคำบุรุษสรรพนามที่สองตามข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างได้ทั้งหมด 9 รูปแบบ ดังตัวอย่างรูปแบบต่อไปนี้

1. การละคำบุรุษสรรพนามที่สอง
2. คำบุรุษสรรพนามที่สอง ได้แก่ คำว่า คุณ ท่าน
3. คำเรียกญาติ ได้แก่ คำว่า เฮีย น้องสาว
4. คำเรียกญาติ+ชื่อ ได้แก่ คำว่า พี่วันดา เจ๊นั้

จากการวิเคราะห์ความถี่การใช้คำเรียกขานทั้ง 9 รูปแบบ พบว่ามีความถี่การใช้แต่ละรูปแบบแตกต่างกัน ซึ่งคำบุรุษสรรพนามที่สองที่มีความถี่การใช้มากที่สุด 3 รูปแบบแรก คือ 1. คำเรียกญาติ 2. คำบุรุษสรรพนามที่สอง และ 3. คำนำหน้า+คำเรียกญาติ

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังพบอีกหลายงานวิจัยที่ศึกษาการใช้คำอ้างถึงบุรุษ ซึ่งต่างก็พบผลการวิจัยที่สอดคล้องกัน ได้แก่ จุไรรัตน์ หาญไชโยภูมิ (2538) ศึกษาคำเรียกขานของข้าราชการทหารบกชั้นสัญญาบัตรเพศชายและเพศหญิงในกรุงเทพมหานครด้วยวิธีการตอบแบบสอบถาม และ สถาพร วัฒนธรรม (2544) ศึกษาคำเรียกขานที่ผู้ประกอบการค้าใช้เรียกผู้ซื้อด้วยวิธีการสังเกตการณ์การสนทนาจริงระหว่างผู้ขายและผู้ซื้อในห้างสรรพสินค้าและตลาดนัด นอกจากนี้ กุลธิดา กลิ่นเฟื่อง (2544) ที่ศึกษาคำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งที่ผู้พูดใช้ในการสนทนาแบบไม่เป็นทางการด้วยวิธีการสังเกตการณ์ และ สมชาย สำเนียงงาม (2552) ศึกษาคำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งจากการเล่าเรื่องของกลุ่มตัวอย่างในบทพูดเดี่ยว ซึ่งผลการวิจัยของงานวิจัยเหล่านี้ ต่างก็พบว่า ผู้พูดใช้คำอ้างถึงบุรุษหลากหลายรูปแบบ โดยพบความถี่การใช้แต่ละรูปแบบแตกต่างกันเช่นกัน

จากการตรวจสอบเอกสาร ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่า แม้ว่างานวิจัยเหล่านี้จะศึกษาคำอ้างถึงบุรุษแตกต่างกัน และใช้วิธีเก็บข้อมูลแตกต่างกัน แต่ผลการวิจัยที่ได้ต่างก็พบรูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่ผู้พูดใช้ในการสนทนาระหว่างบุคคลด้วยกันหลากหลายรูปแบบเช่นกัน ทำให้ผู้วิจัยเกิดข้อสงสัยว่า คำอ้างถึงบุรุษที่ผู้พูดใช้ในการอ้างถึงและพูดคุยกับสัตรีเลี้ยงจะมีหลากหลายรูปแบบหรือไม่ และจะพบรูปแบบใดบ้าง

นอกจากนี้ การใช้คำอ้างถึงบุรุษนั้น ผู้พูดต้องคำนึงถึงปัจจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการสนทนา ได้แก่ เพศ อายุ ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง กาลเทศะ เพื่อเลือกใช้คำอ้างถึงบุรุษให้เหมาะสม ซึ่งมีงานวิจัยหลายงานที่ศึกษาอิทธิพลของปัจจัยต่างๆ ต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษ โดยผู้วิจัยจะกล่าวถึงโดยละเอียดในหัวข้อถัดไปนี้

งานวิจัยที่ศึกษาการใช้คำอ้างถึงบุรุษเชิงภาษาศาสตร์สังคม

จากการตรวจสอบเอกสาร ผู้วิจัยพบงานวิจัยหลายงานที่ศึกษาการใช้คำอ้างถึงบุรุษเชิงภาษาศาสตร์สังคม กล่าวคือ งานวิจัยที่นอกจากจะศึกษารูปแบบและความถี่ของการใช้คำอ้างถึงบุรุษแล้ว ยังศึกษาอิทธิพลของปัจจัยทางสังคมต่างๆ ควบคู่ไปด้วย

Cooke (1968) ศึกษาคำสรรพนามในภาษาไทย พม่า และเวียดนามตามแนวภาษาศาสตร์สังคม ซึ่ง 3 ภาษานี้ถือเป็นภาษาที่สำคัญในบริเวณเอเชียอาคเนย์

งานวิจัยของ Cooke ศึกษาคำสรรพนามทั้ง 3 บุรุษ ด้วยวิธีการเก็บข้อมูลจากเอกสารที่เป็นบทความ วรรณกรรม และพจนานุกรม และการสัมภาษณ์ผู้บอกภาษาที่เป็นเจ้าของภาษา ซึ่งเขากำหนดศึกษาเฉพาะคำบุรุษสรรพนาม และคำนามที่ผู้พูดใช้เป็นคำสรรพนามบ่อยๆ เท่านั้น ไม่ใช้การเก็บรวบรวมทุกประเภทที่ผู้พูดใช้

ผลการวิจัยพบว่า คำบุรุษสรรพนาม คำเรียกญาติ และ ชื่อ เป็นประเภทของคำสรรพนามที่ผู้พูดทั้ง 3 ภาษาใช้บ่อยๆ นอกจากนี้ยังพบว่า มีหลายปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้คำสรรพนามของทั้ง 3 ภาษานี้ ได้แก่ อายุ ลำดับญาติ ลำดับชั้นทางสังคม ความใกล้ชิด สถานภาพ ความสนิทสนม และบทบาททางสังคม โดยแต่ละภาษามีรายละเอียดแตกต่างกันไป ซึ่ง Cooke ตั้งข้อสังเกตได้ว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลร่วมกันของทั้ง 3 ภาษานี้ คือ สถานภาพ และความสนิทสนม

ต่อมา Palakornkul (1972) ได้ศึกษากลวิธีการใช้คำบุรุษสรรพนามในภาษาไทย (ภาษากรุงเทพฯ) ตามแนวภาษาศาสตร์สังคม ด้วยวิธีการเก็บข้อมูลจากงานเขียนประเภทนวนิยาย และการสัมภาษณ์ผู้บอกภาษา จำนวน 95 คน ประกอบด้วย เพศชายและเพศหญิงที่มี วัย อาชีพ และระดับการศึกษาแตกต่างกัน และกลุ่มพระสงฆ์ ซึ่งผลการวิจัยที่ได้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Cooke ที่กล่าวไปข้างต้น

ผลการวิจัยของ Palakornkul พบว่า คำสรรพนามที่ผู้พูดใช้ประกอบด้วย คำบุรุษสรรพนาม และคำนามอื่นๆ อีก 10 ประเภท ดังที่ได้กล่าวไปแล้วในหัวข้อย่อยการจำแนกประเภทของคำอ้างถึงบุรุษ นอกจากนี้ Palakornkul วิเคราะห์ได้ว่า การใช้คำสรรพนามทั้ง 11 ประเภทนี้ นอกจากผู้พูดต้องรู้กฎทางไวยากรณ์ของคำสรรพนามแต่ละรูปแปรแล้ว จะต้องรู้กฎทางสังคมในการใช้คำสรรพนามด้วย เพราะปัจจัยทางสังคมมีอิทธิพลต่อการใช้คำสรรพนามแต่ละรูปแปรแตกต่างกันไป

Palakornkul วิเคราะห์ปัจจัยที่กำหนดการใช้คำสรรพนาม โดยจำแนกปัจจัยออกเป็น 2 ประเภท ดังต่อไปนี้

1. ปัจจัยภายใน คือ ปัจจัยทางสังคม 8 ปัจจัยที่กำหนดบทบาทสถานภาพของผู้พูด ผู้ฟัง และผู้ที่กล่าวถึงโดยตรง คือ 1. อำนาจและสถานภาพ 2. ความเป็นญาติ และความสัมพันธ์ทางครอบครัว 3. ความเป็นเพื่อน 4. อาชีพ 5. กลุ่มชาติพันธุ์ และศาสนา 6. อายุ 7. เพศ และ 8. ความใกล้ชิดทางสายเลือด

งานวิจัยของ Cooke (1968) และ Palakornkul (1972) นับว่าเป็นงานวิจัยที่แสดงให้เห็นว่ามีปัจจัยทางสังคมมากมายที่มีอิทธิพลต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษ

นอกจากงานวิจัยที่แสดงให้เห็นความหลากหลายของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษแล้ว ผู้วิจัยยังพบงานวิจัยที่กำหนดปัจจัยที่สนใจศึกษา ซึ่งเป็นปัจจัยที่คาดว่าจะมีอิทธิพลต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่ศึกษา ซึ่งปัจจัยที่นิยมนำมาศึกษา ได้แก่ เพศ อายุ ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ดังตัวอย่างงานวิจัยต่อไปนี้

สมชาย ลำเนียงงาม (2552) ศึกษาคำแทนตัวผู้พูดในบทพูดเดี่ยวของผู้พูดที่มีเพศแตกต่างกัน โดยจำแนกเพศของกลุ่มตัวอย่างอย่างละเอียด กล่าวคือ จำแนกออกเป็น 4 กลุ่ม คือ เพศชาย เพศหญิง เพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง และเพศหญิงที่มีจิตใจเป็นชาย โดยเก็บข้อมูลจากการให้กลุ่มตัวอย่างเล่าเรื่องในสถานการณ์แบบไม่เป็นทางการ ซึ่งผลการวิจัยพบว่า ผู้พูดทั้ง 4 เพศ เลือกใช้รูปแบบของคำแทนตัวเองด้วยคำบุรุษสรรพนาม และคำนามประเภทต่างๆ คือ คำเรียกญาติ และ ชื่อ นอกจากนี้ยังพบว่าผู้พูดใช้การละคำแทนตัวเองด้วย

จากการวิเคราะห์ความแตกต่างในการใช้คำแทนตัวของผู้พูดทั้ง 4 เพศพบว่า แม้ว่าผู้พูดทั้ง 4 เพศ จะเลือกใช้รูปแบบของคำแทนตัวเองเหมือนกัน แต่ก็เลือกใช้รูปแบบแตกต่างกัน กล่าวคือ พบคำแทนตัวผู้พูดเองที่ใช้เฉพาะเพศ ได้แก่ ในการใช้คำบุรุษสรรพนามนั้น มีเพียงเพศชายเท่านั้นที่ใช้คำว่า ผม และมีเพียงเพศหญิงที่มีจิตใจเป็นชายเท่านั้นที่ใช้คำว่า กู เค้า ส่วนการใช้คำเรียกญาติ มีเพียงเพศหญิงเท่านั้นที่ใช้คำว่า แม่ ป้า และมีเพียงเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงเท่านั้นที่ใช้คำว่า พี่

ส่วนในงานวิจัยของสุดา หัสสภาคณ (2545) ที่นอกจากจะศึกษารูปแบบของคำเรียกขานในภาษาจีนแต่ก็ดังที่ได้กล่าวไปแล้วในหัวข้องานวิจัยที่ศึกษาการใช้คำอ้างถึงบุรุษในภาษาไทย ยังศึกษาอิทธิพลของความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง และอายุของผู้พูด ต่อการใช้คำเรียกขานควบคู่ไปด้วย

ผลการวิจัยพบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟังที่แตกต่างกันมีอิทธิพลต่อการใช้คำเรียกขาน กล่าวคือ พบความถี่การใช้รูปแบบของคำเรียกขานแตกต่างไปตามความสัมพันธ์ คือ ผู้พูดใช้ชื่อเป็นคำเรียกขานมากที่สุดในความสัมพันธ์แบบสมดุ ในขณะที่ใช้คำเรียกญาติเป็นคำเรียกขานมากที่สุดในความสัมพันธ์แบบไม่สมดุ และแบบเป็นกลาง และผลการวิจัยการใช้คำเรียกขานของผู้พูด 2 กลุ่มอายุ คือ ผู้พูดอายุน้อยและผู้พูดอายุมาก แสดงให้เห็นว่าผู้พูด 2 กลุ่มอายุนี้ใช้คำเรียกขานแตกต่างกัน คือ ผู้พูดอายุน้อยใช้คำเรียกขานที่มีคำนำหน้า /ŋa:/ น้อยกว่าที่ผู้พูดอายุมากใช้ ซึ่งอาจจะเป็นเพราะได้รับอิทธิพลจากภาษาไทย

นอกจากนี้ ผู้วิจัยพบว่ามีงานวิจัยหลายงานที่ศึกษาอิทธิพลของปัจจัยต่างๆ ต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษ โดยใช้สถิติในการพิสูจน์ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังตัวอย่างงานวิจัยต่อไปนี้

งานวิจัยของจุไรรัตน์ หาญไชโยภูมิ (2538) ศึกษาอิทธิพลของปัจจัยทางสังคมต่อการใช้คำเรียกขานของข้าราชการทหารบก 3 ปัจจัย คือ ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง (เท่าเทียม-ไม่เท่าเทียม) เพศของผู้พูด (ชาย-หญิง) และสถานการณ์ (ทางการ-กึ่งทางการ-ไม่ทางการ) โดยใช้ T-Test ในการพิสูจน์ความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งผลการวิจัยพบการใช้คำเรียกขานที่ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทั้ง 3 ปัจจัย ดังนั้น จึงสรุปผลการวิจัยได้ว่า

ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง เพศของผู้พูด และสถานการณ์มีอิทธิพลต่อการใช้คำเรียกขานของข้าราชการทหารบกไทย

สถาพร วัฒนธรรม (2544) ศึกษาคำเรียกขานที่ผู้ประกอบการค้าในห้างสรรพสินค้าและตลาดนัดใช้เรียกผู้ซื้อก่อนเริ่มต้นการสนทนา โดยเลือกศึกษาปัจจัยที่คิดว่ามีอิทธิพลต่อการใช้คำเรียกขานของผู้ประกอบการค้า 3 ปัจจัย คือ เพศของผู้ซื้อ (ชาย-หญิง) อายุของผู้ซื้อ (อายุน้อย-อายุมาก) และสถานที่ประกอบการค้า (ห้างสรรพสินค้า-ตลาดนัด) โดยใช้ไคสแควร์ในการพิสูจน์ความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งผลการวิจัยพบการใช้คำเรียกขานที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทั้ง 3 ปัจจัย ดังนั้น จึงสรุปผลการวิจัยได้ว่า เพศของผู้ซื้อ อายุของผู้ซื้อ และสถานที่ประกอบการค้าไม่มีอิทธิพลต่อการใช้คำเรียกขานของผู้ประกอบการค้า

ภูมิใจ บัณฑุชัย (2549) เป็นอีกคนหนึ่งที่น่าสนใจศึกษาคำที่ใช้ในการอ้างถึงผู้ที่เกี่ยวข้องในการซื้อขายสินค้า โดยภูมิใจ บัณฑุชัยเลือกศึกษาทั้งคำเรียกขาน คำบุรุษสรรพนามที่หนึ่ง และคำบุรุษสรรพนามที่สองของผู้ขายในห้างสรรพสินค้า และเลือกศึกษาอิทธิพลของปัจจัย 5 ปัจจัย คือ เพศของผู้ซื้อ (ชาย-หญิง) อายุของผู้ซื้อ (อายุน้อย-อายุมาก) การแต่งกายของผู้ซื้อ (ชุดเครื่องแบบ-ชุดสุภาพ-ชุดไม่สุภาพ) ความสนิทสนมของผู้ซื้อ (ทางการ-กึ่งทางการ-ไม่ทางการ) และประเภทห้างสรรพสินค้า (บน-กลาง-ฐาน) ต่อการใช้ทั้งคำเรียกขาน คำบุรุษสรรพนามที่หนึ่ง และ คำบุรุษสรรพนามที่สอง โดยใช้ไคสแควร์ในการพิสูจน์ความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ผลการวิจัยพบการใช้คำเรียกขาน คำบุรุษสรรพนามที่หนึ่ง และคำบุรุษสรรพนามที่สองที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทั้ง 5 ปัจจัย ดังนั้น จึงสรุปผลการวิจัยได้ว่า เพศของผู้ซื้อ อายุของผู้ซื้อ การแต่งกายของผู้ซื้อ ความสนิทสนมของผู้ซื้อ และประเภทห้างสรรพสินค้ามีอิทธิพลต่อการใช้คำเรียกขาน คำบุรุษสรรพนามที่หนึ่ง และคำบุรุษสรรพนามที่สองที่ผู้ขายในห้างสรรพสินค้าใช้

งานวิจัยเหล่านี้ แสดงให้เห็นว่ามีหลากหลายปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษ ทำให้ผู้วิจัยเกิดความสนใจที่จะศึกษาอิทธิพลของปัจจัยต่างๆ ต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่ผู้พูดใช้ในการอ้างถึงและพูดคุยกับสัตว์เลี้ยง

ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยเลือกศึกษา 5 ปัจจัยที่คาดว่าจะมีอิทธิพลต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษในการอ้างถึงและพูดคุยกับสัตว์เลี้ยง คือ เพศของผู้พูด อายุของผู้พูด ความรักสัตว์ของผู้พูด ลักษณะของสัตว์เลี้ยง และชนิดของสัตว์เลี้ยง โดยผู้วิจัยจะใช้สถิติในการพิสูจน์การใช้คำอ้างถึงบุรุษทั้ง 3 บุรุษที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทั้ง 5 ปัจจัย

ความสัมพันธ์ระหว่างคนกับสัตว์เลี้ยง

สัตว์เลี้ยง หมายถึง สัตว์ที่ได้รับการดูแลโดยคน ซึ่งทำให้เกิดความผูกพันต่อกันระหว่างคนกับสัตว์ จึงเรียกสัตว์เหล่านี้ได้ว่า สัตว์เลี้ยง

ในอดีต คนนำสัตว์มาเลี้ยงเพื่อใช้งาน สันนิษฐานได้ว่า เริ่มตั้งแต่ในสมัยยุคหินที่คนนิยมเลี้ยงสุนัขไว้เพื่อล่าเนื้อ ต่อมาจึงเริ่มเลี้ยงสัตว์ชนิดอื่นมากขึ้น เพื่อตอบสนองวัตถุประสงค์หลายประการ เช่น เพื่อเป็นอาหาร ลากสิ่งของ ต้อนดูแลสัตว์เลี้ยงชนิดอื่น ซึ่งจะเห็นได้ว่าส่วนใหญ่จะเลี้ยงเพื่อการดำรงชีวิตทางร่างกาย แต่ต่อมา คนเริ่มให้ความสนใจกับความต้องการทางจิตใจของตัวเอง ประกอบกับความสวยงาม และความน่ารักของสัตว์บางชนิด ทำให้คนเริ่มให้ความสนใจเลี้ยงสัตว์บางชนิดไว้เพื่อความเพลิดเพลิน สวยงาม ซึ่งก่อให้เกิดสัมพันธภาพที่ดีระหว่างคนกับสัตว์ (สุวัฒน์ อัสวไชยชาญ, 2534: 6)

สัตว์เลี้ยง สามารถจำแนกออกเป็น 3 ประเภท คือ 1. สัตว์เลี้ยงที่เลี้ยงไว้เพื่อเป็นอาหาร ได้แก่ วัว หมู ไก่ เป็ด 2. สัตว์เลี้ยงที่เลี้ยงไว้เพื่อเป็นแรงงาน ได้แก่ ช้าง ม้า ความ และ 3. สัตว์เลี้ยงที่เลี้ยงไว้เพื่อความเพลิดเพลิน สวยงาม อาจกล่าวได้ว่า เลี้ยงไว้ดูเล่น ได้แก่ สุนัข แมว แฮมสเตอร์ กระต่าย กระรอก ซึ่งสัตว์เลี้ยงประเภทนี้เป็นประเภทที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยนี้

Milan Kundera ได้แสดงความคิดเห็นไว้ในหนังสือที่ชื่อว่า “The Unbearable Lightness of Being” โดยกล่าวว่า ความรักและความผูกพันระหว่างคนกับสัตว์เลี้ยงนั้น เป็นสิ่งที่ไม่มีความเห็นแก่ตัว เพราะคนจะไม่ได้พยายามฝืนให้สัตว์เลี้ยงทำอะไรเกินความสามารถของมัน และคนจะไม่พูดว่า “ถ้ามันฉลาดกว่านี้ในตอนงานเลี้ยงอาหารค่ำ ฉันคงจะชอบมัน” และคนไม่เคยเกิดความสงสัยว่า เราชักสัตว์เลี้ยงมากกว่าที่สัตว์เลี้ยงรักเราหรือไม่ นอกจากนี้ การอยู่ร่วมกับสัตว์เลี้ยงก็ทำให้คนได้รับการตอบสนองความต้องการในเรื่องของความสนิทสนม และความต้องการที่จะได้สัมผัสกับธรรมชาติ ด้วยเหตุผลเหล่านี้จึงสรุปได้ว่า ความรักและมิตรภาพระหว่าง

คนกับสัตว์เลี้ยงก็มีอิทธิพลต่อความสุขของคน ซึ่งสอดคล้องกับความเชื่อของ Boris Levinson ที่เชื่อว่า สัตว์เลี้ยงสามารถเพิ่มพัฒนาการทางอารมณ์ของคนได้ด้วย ในระหว่างที่ต้องเผชิญวิกฤตการณ์ต่างๆ สัตว์เลี้ยงก็มีส่วนช่วยให้เจ้าของเข้มแข็ง และผ่านวิกฤตการณ์ต่างๆ ไปได้ ซึ่งต่อมาได้มีนักวิจัยนำความเชื่อของ Boris Levinson ไปทำการวิจัย โดยให้คนไข้ที่ชอบปิดกั้นตัวเองจากการสื่อสารได้อยู่ใกล้ชิดกับสุนัข ซึ่งผลการวิจัยพบว่า การที่คนไข้ได้อยู่ใกล้ชิดกับสุนัขนั้น ทำให้คนไข้พัฒนาความมั่นใจในตัวเอง เคารพตัวเอง และสามารถพึ่งพาตัวเองได้ แสดงว่าสัตว์เลี้ยงเป็นสิ่งที่กระตุ้นทางสังคม และส่งเสริมให้เกิดความเชื่อมโยงทางบวกระหว่างคนไข้กับบุคคลอื่น (นงสุดา ธีราวัฒน์วิทย์, 2546: 34-35)

นอกจากนี้ Georgia Regents University and Cape Fear Community College ได้ทำการสำรวจในหัวข้อที่น่าสนใจซึ่งเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างคนกับสัตว์เลี้ยง โดยทำการสอบถามชาวอเมริกันมากกว่า 500 คน ว่า “หากมีรถบัสคันหนึ่งเบรกแตก กำลังจะพุ่งเข้าชนสุนัขของคุณ และนักท่องเที่ยวต่างชาติ คุณจะเลือกช่วยเหลือใครระหว่าง สุนัขของคุณ กับ นักท่องเที่ยวต่างชาติที่คุณไม่รู้จัก” โดยให้เลือกรักษาชีวิตได้เพียง 1 ชีวิตเท่านั้น ผลการสำรวจพบว่า กลุ่มตัวอย่างเลือกช่วยเหลือสุนัขของตัวเองมากกว่านักท่องเที่ยวต่างชาติที่ไม่รู้จัก โดยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ให้เหตุผลที่มีความหมายถึงความรักที่ตัวเองมีต่อสัตว์เลี้ยง ซึ่งผลการสำรวจนี้แสดงให้เห็นว่า เจ้าของสัตว์เลี้ยงให้ความรัก และดูแลสัตว์เลี้ยงเหมือนเป็นคนในครอบครัวมากกว่าแค่การเลี้ยงไว้ดูเล่น จึงเลือกรักษาชีวิตของสัตว์เลี้ยงของตัวเองไว้ โดยผลการสำรวจนี้สอดคล้องกับผลการสำรวจของ www.ancestry.co.uk ที่ทำการสำรวจความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างในประเทศอังกฤษจำนวน 2,000 คน ถึงความรักที่มีต่อสุนัขที่เป็นสัตว์เลี้ยง ซึ่งผลการสำรวจพบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 90 ยกย่องสุนัขของตัวเองเป็นสมาชิกในครอบครัว กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 33 แสดงความคิดเห็นว่า เขารักสัตว์เลี้ยงของเขายิ่งกว่าญาติพี่น้องที่เป็นบุคคล และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 9 บอกว่า ตั้งใจจะทำพิธีกรรมยกทรัพย์สินจำนวนหนึ่งให้กับสุนัขของตัวเอง เพื่อความสบายใจว่าหากเขาเสียชีวิต สัตว์เลี้ยงของเขาจะได้รับการดูแลเป็นอย่างดี (พิศณุ นิลกลัด, 2556: 96)

ชนิดของสัตว์เลี้ยงที่ใช้ในงานวิจัย

งานวิจัยนี้ ผู้วิจัยศึกษาอิทธิพลของปัจจัยชนิดของสัตว์เลี้ยงต่อการใช้คำอ้างอิงบุรุษ โดยเลือกศึกษาจากสัตว์เลี้ยงจำนวน 5 ชนิดเท่านั้น โดยชนิดของสัตว์เลี้ยงที่ใช้ในการศึกษาทั้ง 5 ชนิดได้มาจากการสำรวจความคิดเห็นถึงสัตว์เลี้ยงที่คิดว่าคนไทยนิยมเลี้ยงมากที่สุด 5 ชนิดแรก ซึ่งผู้วิจัยจะกล่าวถึงวิธีการสำรวจโดยละเอียดในบทที่ 3 ต่อไป

ชนิดของสัตว์เลี้ยงทั้ง 5 ชนิดที่ใช้ในงานวิจัยนี้ มีดังต่อไปนี้

1. สุนัข หรือเรียกว่า หมา หมายถึง สุนัขที่มีสายพันธุ์เป็นสุนัขเลี้ยง ซึ่งปัจจุบันพบว่ามีสุนัขเลี้ยงมากกว่า 300 สายพันธุ์ โดยนักสัตววิทยาจัดให้สุนัขเลี้ยงทุกสายพันธุ์อยู่ในสกุลเดียวกัน คือ *Canis Familiaris* นอกจากนี้ สุนัขยังได้รับการยอมรับว่า เป็นสัตว์เลี้ยงที่มีความซื่อสัตย์อีกด้วย

ตัวอย่างสายพันธุ์ของสุนัขที่คนนิยมเลี้ยง ได้แก่ บูลด็อก, ชิવાว, ชิสุ, ไชปีเรียน ฮัสกี้, โกลเด้น รีทรีฟเวอร์, ยอร์คเชียร์ เทอร์เรียร์

2. แมว หมายถึง แมวที่เป็นสัตว์เลี้ยงตามบ้าน หรือเรียกว่า แมวบ้าน (*Domestic Cat*) จัดอยู่ในสกุล *Felis Catus* ซึ่งกำเนิดจากการผสมพัฒนาสายพันธุ์จากแมวป่าแอฟริกัน และแมวป่าแถบยุโรป โดยต้นตระกูลของแมวมาจากเสือไซบีเรียน

ตัวอย่างสายพันธุ์ของแมวที่คนนิยมเลี้ยง ได้แก่ เปอร์เซีย, อเมริกัน ชอร์ตแฮร์, วิเชียรมาศ, ไคราซ, ขาวมณี, เอ็กโซติก, เบงกอล

3. ปลา หมายถึง ปลาสวยงาม (*Ornamental Fish*) ที่เลี้ยงในตู้กระจก บ่อ หรือสระ เพื่อความเพลิดเพลิน และความสวยงาม

ตัวอย่างสายพันธุ์ของปลาที่คนนิยมเลี้ยง ได้แก่ ปลาอะโรวาน่า (ปลามังกร), ปลาคาร์พ, ปลาหมอสี, ปลาทอง, ปลาปอมปาดัวร์

4. นก หมายถึง นกเลี้ยง (Pet Bird) ซึ่งจำแนกออกเป็น 2 ประเภท คือ นกที่มีสีสันสวยงาม และนกที่มีเสียงไพเราะ

ตัวอย่างสายพันธุ์ของนกที่คนนิยมเลี้ยง ได้แก่ นกค็อกคาเทล, นกเลิฟเบิร์ด, นกหงส์หยก, นกเขาสาวา, นกกรงหัวจุก, นกแก้ว

5. กระต่าย หมายถึง กระต่ายที่เป็นสัตว์เลี้ยงตามบ้าน (*Oryctolagus Cuniculus*) ซึ่งกระต่ายเป็นสัตว์เลี้ยงที่มีโครงกระดูกที่เบา และเปราะบางมากกว่าสัตว์เลี้ยงชนิดอื่น

ตัวอย่างสายพันธุ์ของกระต่ายที่คนนิยมเลี้ยง ได้แก่ อเมริกันพัชชีลอป, ฮอลแลนด์ลอป, เนเธอร์แลนด์ดวอฟ, แองโกล่า, เท็ดดี้ แบร์, มินิเร็กซ์, เฟลมมิชไจแอนท์

จากที่กล่าวมาข้างต้น แสดงให้เห็นว่า คนกับสัตว์เลี้ยงมีสัมพันธ์ภาพที่ดีต่อกัน เป็นความผูกพันกันแบบมิตรที่ต่างโลก ต่างเผ่าพันธุ์ ซึ่งจากพฤติกรรมต่างๆ ที่สะท้อนออกมาให้เห็นว่า คนมักจะให้ความรัก ความผูกพัน และให้เกียรติสัตว์เลี้ยง โดยการยกย่องให้สัตว์เลี้ยงมีสถานภาพใกล้เคียงกับบุคคล ทำให้ผู้วิจัยเกิดความสนใจศึกษาพฤติกรรมทางภาษาที่ผู้พูดใช้ในการอ้างถึงและพูดคุยกับสัตว์เลี้ยง โดยเลือกศึกษาการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่ผู้พูดใช้ในการอ้างถึงและพูดคุยกับสัตว์เลี้ยง จำนวน 5 ชนิด คือ สุนัข แมว ปลา นก และกระต่าย

บทที่ 3

วิธีการวิจัย

ในบทนี้ ผู้วิจัยจะกล่าวถึงขั้นตอนการวิจัย โดยจำแนกเนื้อหาออกเป็น 2 ขั้นตอน คือ การเก็บข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล โดยในแต่ละขั้นตอนมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

การเก็บข้อมูล

ขั้นตอนการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับขั้นตอนดังนี้ คือ กำหนดกลุ่มตัวอย่าง กำหนดจุดเก็บข้อมูล กำหนดชนิดของสัตว์เลี้ยง เตรียมเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล จากนั้น ผู้วิจัยจึงออกไปเก็บข้อมูลด้วยวิธีการสัมภาษณ์แบบกำหนดสถานการณ์สมมติจากกลุ่มตัวอย่างที่มีคุณสมบัติตรงตามที่ผู้วิจัยกำหนดในจุดเก็บข้อมูลที่อยู่ในพื้นที่กรุงเทพมหานคร และเขตจังหวัดปทุมธานี ซึ่งผู้วิจัยได้ชี้แจงรายละเอียดแต่ละขั้นตอน รวมทั้งกล่าวถึงปัญหาที่พบในการเก็บข้อมูลไว้ดังต่อไปนี้

1. การกำหนดกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยกำหนดกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษาในงานวิจัยนี้จำนวน 600 คน โดยกำหนดคุณสมบัติของกลุ่มตัวอย่างให้สอดคล้องกับปัจจัยที่ศึกษา 3 ปัจจัย คือ เพศ อายุ และความรักสัตว์

1.1 เพศ ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิง เพื่อศึกษาการใช้ภาษาที่แตกต่างกันด้วยเพศของผู้พูด กล่าวคือ ในการสื่อความหมายอย่างเดียวกัน ผู้ชายอาจจะใช้ภาษาแบบหนึ่ง ในขณะที่ผู้หญิงใช้ภาษาอีกแบบหนึ่ง

ดังที่ ปรานี กุลละวณิชย์ และคณะ (2550: 22) ยกตัวอย่างการใช้คำสรรพนามเรียกตัวเองในภาษาไทย ซึ่งแสดงให้เห็นการใช้ภาษาที่แตกต่างกันระหว่างเพศชายและเพศหญิงอย่างชัดเจน คือ เพศหญิงมีคำที่ใช้เรียกตัวเองหลากหลายกว่าเพศชาย และพบคำเรียกตัวเองที่ใช้เฉพาะเพศด้วย ตัวอย่างเช่น คำเรียกตัวเองของเพศชาย เช่น คำว่า กระผม อ้าว กู ในขณะที่คำเรียกตัวเองของเพศหญิง เช่น คำว่า ดิฉัน หนู เค้า และชื่อเล่น (เช่น ชื่อ ติ่ม เพ็ญ) นอกจากนี้ การใช้คำ

ลงท้ายก็ยิ่งแปรไปตามเพศของผู้พูดด้วย เช่น คำว่า ครับ เป็นคำลงท้ายของเพศชาย ในขณะที่ คำว่า คะ ค่ะ เป็นคำลงท้ายของเพศหญิง

ผู้วิจัยคิดว่าคำอ้ำถึงบุรุษที่ผู้พูดใช้ในการอ้ำถึงและพูดคุยกับสัตว์เลี้ยงน่าจะแปรไปตามเพศของผู้พูดเช่นเดียวกับที่ผู้พูดใช้อ้ำถึงบุคคลและสนทนาระหว่างบุคคลด้วยกัน กล่าวคือ คำอ้ำถึงบุรุษที่เพศหญิงใช้ในการอ้ำถึงและพูดคุยกับสัตว์เลี้ยงน่าจะหลากหลายกว่าที่เพศชายใช้ และน่าจะพบคำอ้ำถึงบุรุษที่ใช้เฉพาะเพศด้วย

ผู้วิจัยจำแนกกลุ่มตัวอย่างตามเพศออกเป็น 2 กลุ่มเท่านั้น คือ เพศชายและเพศหญิง และเนื่องจากในปัจจุบันนี้ การระบุว่าคุณคือใครเป็นเพศใดอาจจะทำได้ไม่ชัดเจนนัก ผู้วิจัยจึงสอบถามเพศของกลุ่มตัวอย่างทุกครั้ง และเลือกเก็บข้อมูลเฉพาะจากกลุ่มตัวอย่างที่ระบุเพศของตัวเองตรงกับที่ผู้วิจัยประเมิน เช่น ถ้าเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง (กระเทย) คนหนึ่งระบุว่าตัวเองเป็นเพศชาย และผู้วิจัยก็ประเมินแล้วว่ากลุ่มตัวอย่างคนนี้เป็นเพศชายตามกำเนิด หรือถ้าเพศหญิงที่มีจิตใจเป็นชาย (ทอมบอย) คนหนึ่งระบุว่าตัวเองเป็นเพศหญิง และผู้วิจัยก็ประเมินแล้วว่ากลุ่มตัวอย่างคนนี้เป็นเพศหญิงตามกำเนิด ผู้วิจัยจะนำข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างเหล่านี้มาใช้ในการวิจัย ในทำนองเดียวกัน ถ้าเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงคนหนึ่งระบุว่าตัวเองเป็นเพศหญิง แต่ผู้วิจัยประเมินว่ากลุ่มตัวอย่างคนนี้น่าจะเป็นเพศชายตามกำเนิด หรือถ้าเพศหญิงที่มีจิตใจเป็นชายคนหนึ่งระบุว่าตัวเองเป็นเพศชาย แต่ผู้วิจัยประเมินว่ากลุ่มตัวอย่างคนนี้น่าจะเป็นเพศหญิงตามกำเนิด ผู้วิจัยจะไม่นำข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างเหล่านี้มาใช้ในการวิจัย เพราะผู้วิจัยต้องการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่ระบุว่าตัวเองเป็นเพศชายหรือเพศหญิงตามกำเนิดอย่างชัดเจนและผู้วิจัยมั่นใจเท่านั้น เพื่อแสดงให้เห็นการใช้คำอ้ำถึงบุรุษในภาษาไทยที่ใช้ในการอ้ำถึงและพูดคุยกับสัตว์เลี้ยงที่แตกต่างกันด้วยเพศได้อย่างชัดเจน

1.2 อายุ ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มอายุ คือ คนอายุน้อย (กลุ่มอายุ 15-25 ปี) ที่สะท้อนให้เห็นลักษณะภาษาที่ใช้ในปัจจุบันและมีแนวโน้มเป็นลักษณะภาษาในอนาคต และ คนอายุมาก (กลุ่มอายุ 55-65 ปี) ที่สะท้อนให้เห็นลักษณะภาษาที่ใช้ในอดีตและยังคงใช้อยู่ในปัจจุบัน โดยผู้วิจัยเว้นช่วงห่างระหว่างอายุกลุ่มตัวอย่างให้ห่างกัน 30 ปี ซึ่งเป็นระยะห่างของช่วงอายุที่ชัดเจน เพื่อแสดงให้เห็นการใช้คำอ้ำถึงบุรุษในภาษาไทยที่ใช้ในการอ้ำถึงและพูดคุยกับสัตว์เลี้ยงที่แตกต่างกันด้วยอายุได้อย่างชัดเจน

ดังที่ Labov (1972) เสนอไว้ว่า เราสามารถมองเห็นความเปลี่ยนแปลงของภาษาได้จากการแปรของภาษาในการใช้ของคนต่างกลุ่มอายุกัน โดยภาษาของคนอายุมากที่สุดถือได้ว่าเป็นภาษาของอดีต ภาษาของคนรุ่นกลาง ถือได้ว่าเป็นภาษาปัจจุบัน และภาษาของคนอายุน้อยก็ถือได้ว่าเป็นภาษาของอนาคต ความแตกต่างกันของภาษาที่ใช้โดยคนที่ต่างกลุ่มอายุกันเช่นนี้ จะทำให้เห็นการเปลี่ยนแปลงของภาษาที่เรียกว่า การเปลี่ยนแปลงในเวลาเสมือนจริง (Change in Apparent Time) ส่วนภาวะที่นำไปสู่ความเปลี่ยนแปลง คือ การมีรูปของภาษาที่ใช้แตกต่างกันตามกลุ่มอายุ ซึ่งทำให้เห็นการเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่ (Change in Progress) ได้อย่างดี

1.3 ความรักสัตว์ ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นคนรักสัตว์และคนไม่รักสัตว์ เพราะความรักสัตว์ของผู้พูดเป็นปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งที่ทำให้มองเห็นความเปลี่ยนแปลงของภาษาได้จากการแปรของภาษาในการใช้ของคนที่มีความรู้สึกและทัศนคติต่อสัตว์แตกต่างกัน ผู้วิจัยคาดว่าบางคำที่คนรักสัตว์ใช้เป็นคำอ้างถึงบุรุษในการพูดกับสัตว์เลี้ยงและกล่าวถึงสัตว์เลี้ยง อาจจะไม่พบในการใช้ของคนไม่รักสัตว์ เช่น คำว่า ลูก อาจจะพบเฉพาะในการใช้ของคนรักสัตว์

ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่ระบุว่าตัวเองเป็นคนรักสัตว์หรือคนไม่รักสัตว์เท่านั้น ด้วยการสอบถาม เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างตัดสินใจเองแทนการพิจารณาจากคำอ้างถึงบุรุษที่กลุ่มตัวอย่างตอบ เพราะเรื่องความรักสัตว์เป็นเรื่องของความรู้สึกและทัศนคติของแต่ละบุคคลที่มีต่อสัตว์ ผู้วิจัยไม่อาจคาดเดาจากคำอ้างถึงบุรุษที่กลุ่มตัวอย่างตอบได้

ในช่วงต้นของการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยสอบถามเรื่องความรักสัตว์ก่อนเริ่มต้นการสัมภาษณ์ ข้อมูลคำอ้างถึงบุรุษที่กลุ่มตัวอย่างใช้พูดกับสัตว์เลี้ยงและกล่าวถึงสัตว์เลี้ยง โดยถามกลุ่มตัวอย่างว่า “คุณคิดว่าคุณเป็นคนรักสัตว์หรือไม่” หากกลุ่มตัวอย่างตอบว่า เฉยๆ หรือไม่แน่ใจว่าตัวเองรักหรือไม่รักสัตว์ ผู้วิจัยจะสัมภาษณ์ข้อมูลคำอ้างถึงบุรุษก่อน 2 ข้อ แล้วย้อนกลับมาสอบถามถึงความรักสัตว์อีกครั้ง เพราะกลุ่มตัวอย่างบางคนไม่แน่ใจในตัวเอง ผู้วิจัยจึงลองให้ตอบคำถามตามสถานการณ์สมมติก่อน ทำให้กลุ่มตัวอย่างบางคนรู้ว่าจริงๆ แล้วตัวเองเป็นคนรักสัตว์หรือไม่ แต่หากผู้วิจัยสอบถามถึงความรักสัตว์ 2 ครั้งแล้ว กลุ่มตัวอย่างยังตอบว่า เฉยๆ หรือไม่รู้ เช่นเดิม ผู้วิจัยจะไม่นำข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างเหล่านี้มาใช้ในการงานวิจัย หรือในกรณีที่กลุ่มตัวอย่างตอบว่า รักเป็นบางชนิดเท่านั้น หรือรักเฉพาะสัตว์เลี้ยงของตัวเอง ผู้วิจัยก็ไม่นำข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างเหล่านี้มาใช้ในการงานวิจัยเช่นเดียวกัน เพราะผู้วิจัยต้องการข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างที่ระบุว่าตัวเองเป็นคนรักสัตว์หรือคนไม่รักสัตว์อย่างชัดเจนและมั่นใจเท่านั้น เพื่อแสดงให้เห็นการใช้

คำอ้างถึงบุรุษในภาษาไทยที่ผู้พูดใช้ในการอ้างถึงและพูดคุยกับสัตว์เลี้ยงที่แตกต่างกันด้วยความรักสัตว์ได้อย่างชัดเจน

หลังจากที่ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างแล้ว ผู้วิจัยสามารถแจกแจงกลุ่มตัวอย่างที่มีคุณสมบัติตรงตามที่คุณวิจัยกำหนด และให้ข้อมูลเพียงพอต่อการวิเคราะห์จำนวน 600 คน ตามปัจจัยเพศ อายุ และความรักสัตว์ของกลุ่มตัวอย่างได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1 กลุ่มตัวอย่างที่มีคุณสมบัติตรงตามที่คุณวิจัยกำหนด

ปัจจัยที่ศึกษา	คนอายุน้อย		คนอายุมาก		รวม
	เพศชาย	เพศหญิง	เพศชาย	เพศหญิง	
คนรักสัตว์	89	104	63	90	346
คนไม่รักสัตว์	61	46	87	60	254
รวม	150	150	150	150	600

2. การกำหนดจุดเก็บข้อมูล

เนื่องจากผู้วิจัยศึกษาคำอ้างถึงบุรุษในภาษาไทยที่ใช้ในการอ้างถึงและพูดคุยกับสัตว์เลี้ยง แต่ผู้วิจัยไม่สามารถเก็บข้อมูลจากพื้นที่ทั่วประเทศไทยได้ ผู้วิจัยจึงควบคุมปัจจัยด้านพื้นที่ศึกษาด้วยการกำหนดจุดเก็บข้อมูลจากพื้นที่ที่เป็นสังคมเมือง ซึ่งมีประชากรอาศัยอยู่อย่างหนาแน่น และมีความเจริญทุกด้าน กล่าวคือ กรุงเทพมหานคร

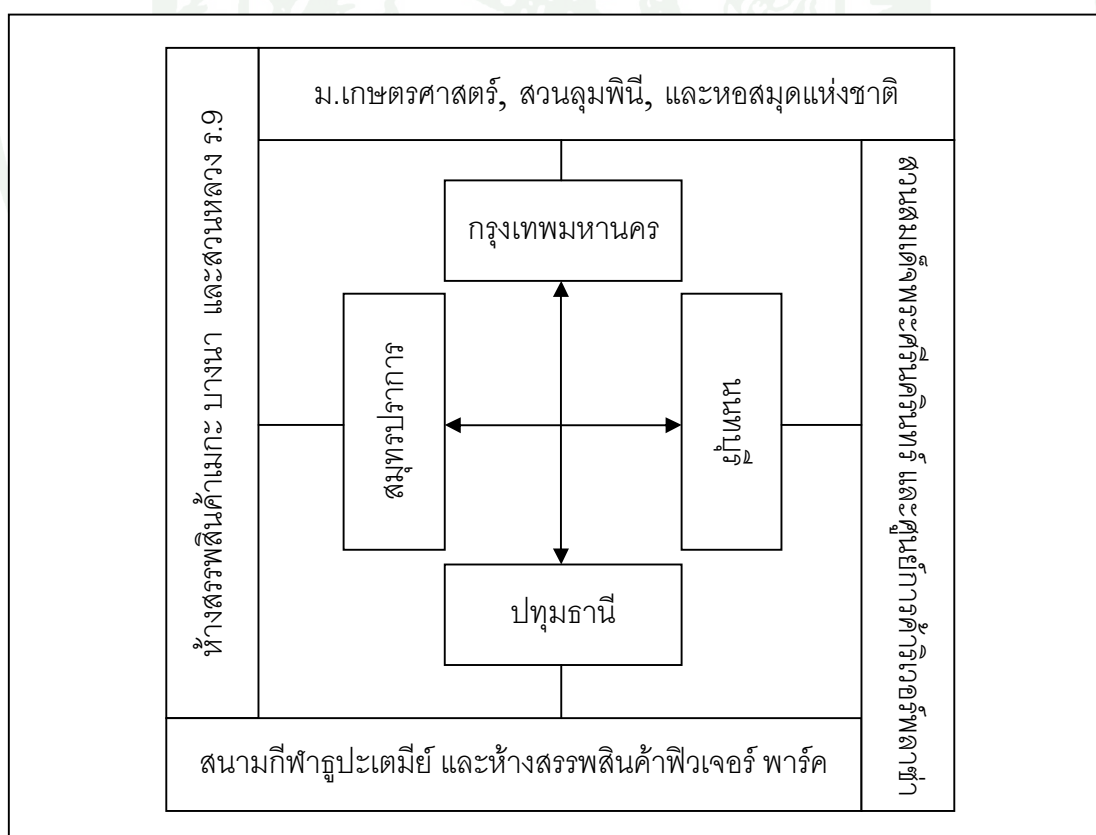
ปัจจุบันมีการขยายการพัฒนาต่างๆ ไปในเขตจังหวัดปริมณฑลให้มีความเจริญเหมือนกรุงเทพมหานครตามลักษณะการเติบโตของเมืองแบบมหานคร ทำให้ประชากรที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครย้ายบ้านเรือนออกไปอาศัยในเขตจังหวัดปริมณฑลแทน เพราะราคาที่พักอาศัยถูกกว่าในกรุงเทพมหานคร อย่างไรก็ตาม แม้ว่าประชากรในกรุงเทพมหานครจะย้ายออกมาอาศัยในเขตจังหวัดปริมณฑล แต่ก็ยังคงเดินทางไปทำงานในกรุงเทพมหานครได้สะดวก เพราะการพัฒนาโครงข่ายระบบคมนาคมขนส่งที่เชื่อมโยงการเดินทางระหว่างกรุงเทพมหานครกับเขตจังหวัดปริมณฑลทำให้พื้นที่มีความต่อเนื่องกัน จนเหมือนกับว่าเป็นพื้นที่เดียวกัน ผู้วิจัยจึงขยาย

พื้นที่ในการศึกษาออกไปในเขตจังหวัดปริมณฑลอีก 3 จังหวัด คือ จังหวัดนนทบุรี จังหวัดปทุมธานี และจังหวัดสมุทรปราการ

ดังนั้น พื้นที่ที่ผู้วิจัยใช้ในการวิจัยนี้ คือ กรุงเทพมหานคร จังหวัดนนทบุรี จังหวัดปทุมธานี และจังหวัดสมุทรปราการ

ผู้วิจัยกำหนดจุดเก็บข้อมูลจากพื้นที่ศึกษาด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่างโดยสะดวก (Convenience Sampling) เนื่องจากผู้วิจัยต้องการเก็บข้อมูลในสถานที่ที่ผู้วิจัยเห็นว่ากลุ่มตัวอย่างไม่เร่งรีบมาก มีเวลาเพียงพอให้ผู้วิจัยสัมภาษณ์ และเป็นสถานที่ที่ผู้วิจัยพบกลุ่มตัวอย่างที่มีคุณสมบัติครบตามที่ผู้วิจัยกำหนด ทำให้ผู้วิจัยเก็บข้อมูลได้ครอบคลุมทุกปัจจัยที่ศึกษา นอกจากนี้ยังเป็นการกระจายพื้นที่ที่ศึกษาด้วย

ผู้วิจัยแสดงจุดเก็บข้อมูลหลักเป็นแผนภาพได้ดังต่อไปนี้

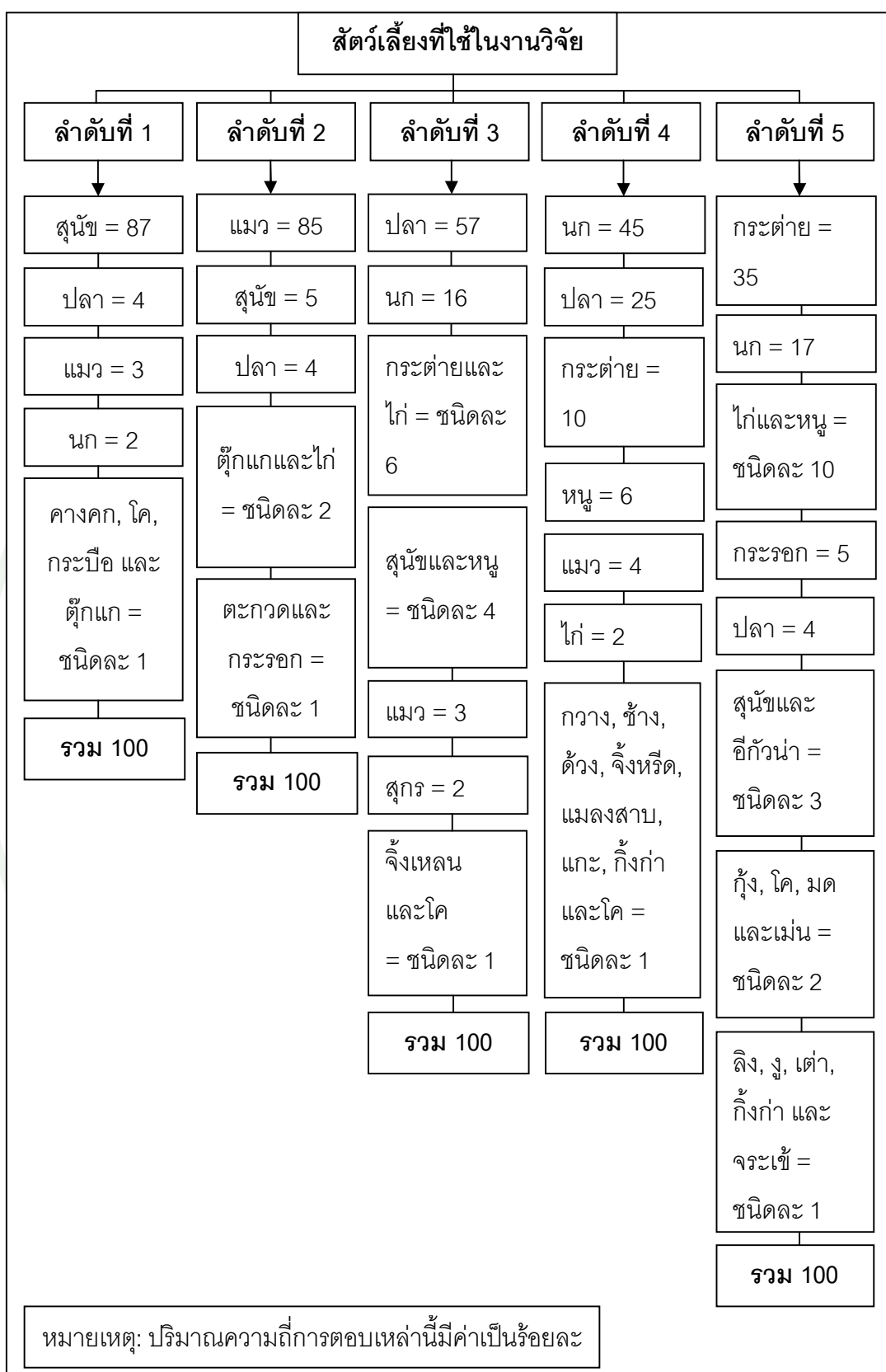
ภาพที่ 1 จุดเก็บข้อมูลหลัก

3. การกำหนดชนิดของสัตว์เลี้ยง

เนื่องจากผู้วิจัยกำหนดให้ชนิดของสัตว์เลี้ยงเป็นปัจจัยศึกษาในงานวิจัยนี้ ซึ่งผู้วิจัยต้องการศึกษาจากสัตว์เลี้ยงที่คนไทยนิยมเลี้ยงมากที่สุด 5 ชนิดแรก และเพื่อให้ได้ข้อมูลตามจริงว่าสัตว์เลี้ยง 5 ชนิดที่คนไทยนิยมเลี้ยงมากที่สุดคือสัตว์เลี้ยงชนิดใด ผู้วิจัยจึงสำรวจความคิดเห็นผู้ตอบจากการตั้งกระทู้ผ่านเว็บไซต์ คือ www.pantip.com (ห้องจตุจักร ซึ่งเป็นห้องเกี่ยวกับสัตว์เลี้ยง) www.facebook.com และ www.thaipetonline.com โดยให้ผู้ตอบตอบสัตว์เลี้ยงที่คิดว่าเป็นสัตว์เลี้ยงที่คนไทยนิยมเลี้ยงมากที่สุด 5 ชนิดเรียงลำดับตามความนิยม ซึ่งคำตอบแรกเป็นชนิดของสัตว์เลี้ยงที่ผู้ตอบคิดว่าคนไทยนิยมเลี้ยงมากที่สุดเป็นอันดับ 1 ตัวอย่างเช่น ผู้ตอบคิดว่าแมว เป็นสัตว์เลี้ยงที่คนไทยนิยมเลี้ยงมากที่สุดเป็นอันดับ 1 รองลงมา คือ สุนัข นก กระต่าย และปลา ตามลำดับ คำตอบที่ผู้ตอบตอบจะเป็นดังนี้ คือ 1. แมว 2. สุนัข 3. นก 4. กระต่าย และ 5. ปลา ซึ่งผู้วิจัยได้ตั้งกระทู้ผ่านเว็บไซต์ที่กล่าวมาแล้วข้างต้นในหัวข้อ “คุณคิดว่าสัตว์เลี้ยงชนิดใดที่คนไทยนิยมเลี้ยงมากที่สุด 5 ชนิด เรียงตามลำดับความนิยม ทั้งนี้ขอให้อัปโหลดสัตว์เลี้ยงที่คุณคิดว่าคนไทยนิยมเลี้ยงมากที่สุดเป็นลำดับที่ 1 ในการตอบ”

เมื่อรวบรวมคำตอบที่ได้จากผู้ตอบจำนวน 100 คนผ่าน 3 เว็บไซต์ที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ผู้วิจัยจะจำแนกข้อมูลตามลำดับการตอบทั้ง 5 ลำดับ และนับความถี่ตามจำนวนคำตอบแต่ละลำดับ กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างตอบสัตว์เลี้ยงคนละ 5 ชนิด จำแนกออกเป็นลำดับละ 1 ชนิด ซึ่งเมื่อรวบรวมคำตอบทั้งหมดจะพบความถี่การตอบลำดับละ 100 ครั้ง รวมทั้งสิ้น 500 ครั้ง (100 คน x 5 ลำดับ)

ผู้วิจัยจะถือเอาชนิดของสัตว์เลี้ยงที่มีปริมาณความถี่การตอบมากที่สุดในแต่ละลำดับเป็นชนิดของสัตว์เลี้ยงที่ใช้ในการศึกษา ซึ่งผู้วิจัยแสดงผลการรวบรวมข้อมูลและนับความถี่การตอบเป็นภาพ โดยเรียงลำดับข้อมูลตามปริมาณความถี่การตอบมากที่สุดไปหาน้อยที่สุดได้ดังต่อไปนี้

ภาพที่ 2 ชนิดของสัตว์เลี้ยงที่คนไทยนิยมเลี้ยงมากที่สุด ลำดับที่ 1-5

จากข้อมูลข้างต้นจะเห็นได้ว่า สุนัข แมว ปลา นก และกระต่ายเป็นสัตว์เลี้ยงที่มีความถี่การตอบมากที่สุดในระดับที่ 1-5 ตามลำดับ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงกำหนดให้สัตว์เลี้ยง 5 ชนิดนี้เป็นสัตว์เลี้ยงที่ใช้ในงานวิจัยนี้

4. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลงานวิจัยนี้ คือ แบบบันทึกการสัมภาษณ์ และรูปภาพ

4.1 แบบบันทึกการสัมภาษณ์ คือ แบบบันทึกข้อมูลที่ผู้วิจัยทำขึ้นเพื่อบันทึกข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง แบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนแรก เป็นข้อมูลส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นข้อมูลสำคัญในการศึกษาด้านปัจจัยทางสังคม คือ เพศ อายุ และความรักสัตว์ และส่วนที่ 2 เป็นข้อมูลคำถามถึงบุรุษที่กลุ่มตัวอย่างตอบในสถานการณ์สมมติทั้ง 10 สถานการณ์ (ดูแบบบันทึกการสัมภาษณ์ในภาคผนวก ก)

4.2 รูปภาพ คือ รูปภาพที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้นเพื่อบรรยายสถานการณ์สมมติทั้งหมดที่ใช้ประกอบการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งผู้วิจัยคิดว่า การใช้รูปภาพประกอบการสัมภาษณ์จะช่วยให้กลุ่มตัวอย่างรู้สึกว่าเป็นการสัมภาษณ์ที่สนุกสนาน และที่สำคัญ คือ ช่วยให้กลุ่มตัวอย่างเข้าใจสถานการณ์สมมติที่ผู้วิจัยเล่ามากยิ่งขึ้น กลุ่มตัวอย่างสามารถจินตนาการได้สมจริงยิ่งขึ้นว่า ถ้าในชีวิตจริง กลุ่มตัวอย่างอยู่ในสถานการณ์เหล่านี้ กลุ่มตัวอย่างจะพูดว่าอะไร ทำให้ผู้วิจัยได้ข้อมูลคำถามถึงบุรุษในภาษาไทยที่ใช้ในการอ้างอิงและพูดคุยกับสัตว์เลี้ยงที่ใกล้เคียงกับการใช้ภาษาจริงมากที่สุด

รูปภาพที่ผู้วิจัยใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล มีทั้งหมด 100 รูป จำแนกออกเป็นรูปถ่ายสัตว์เลี้ยง จำนวน 20 รูป และรูปวาดบรรยายสถานการณ์สมมติ จำนวน 80 รูป

รูปถ่ายสัตว์เลี้ยงที่ผู้วิจัยใช้ในการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยเลือกรูปที่แสดงให้เห็นลักษณะของสัตว์เลี้ยง คือ สัตว์เลี้ยงของตัวเองและสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ และชนิดของสัตว์เลี้ยง คือ สุนัข แมว ปลา นก และกระต่ายอย่างชัดเจน (ลักษณะของสัตว์เลี้ยงและชนิดของสัตว์เลี้ยงเป็นปัจจัยที่ผู้วิจัยศึกษาในงานวิจัยนี้) โดยผู้วิจัยใช้รูปถ่ายสัตว์เลี้ยง 1 รูป เป็นตัวแทนสัตว์เลี้ยงในสถานการณ์สมมติแต่ละข้อ

แม้ว่าผู้วิจัยจะสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างด้วยสถานการณ์สมมติจำนวน 10 สถานการณ์ซึ่งใช้รูปถ่ายสัตว์เลี้ยงทั้งหมด 10 รูปเท่านั้น แต่รูปถ่ายสัตว์เลี้ยงที่ใช้ในการเก็บข้อมูลมีอยู่ถึง 20 รูป เพราะผู้วิจัยมีสถานการณ์สมมติที่ใช้เก็บข้อมูล 2 ชุด ชุดละ 10 สถานการณ์ ผู้วิจัยจึงกำหนดให้จำนวนรูปถ่ายสัตว์เลี้ยงเท่ากับจำนวนสถานการณ์สมมติที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

กล่าวโดยสรุปได้ว่า รูปถ่ายสัตว์เลี้ยงที่ใช้ในการเก็บข้อมูลมีทั้งหมด 20 รูป จำแนกตามจำนวนชุดของสถานการณ์สมมติได้ดังต่อไปนี้

1. รูปถ่ายสัตว์เลี้ยงที่ใช้กับสถานการณ์สมมติชุดที่ 1 จำนวน 10 รูป
2. รูปถ่ายสัตว์เลี้ยงที่ใช้กับสถานการณ์สมมติชุดที่ 2 จำนวน 10 รูป

ผู้วิจัยได้แจกแจงรายละเอียดรูปถ่ายสัตว์เลี้ยงที่ใช้เก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 ชุดเป็นตารางได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 2 รูปถ่ายสัตว์เลี้ยงที่ใช้เก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง

สถานการณ์ สมมติข้อที่	ปัจจัยศึกษาที่แสดงในรูปถ่ายสัตว์เลี้ยง		จำนวนรูปถ่าย สัตว์เลี้ยงที่แสดง
	ลักษณะของสัตว์เลี้ยง	ชนิดของสัตว์เลี้ยง	
1.	สัตว์เลี้ยงของตัวเอง	สุนัข	1
2.	สัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ	สุนัข	1
3.	สัตว์เลี้ยงของตัวเอง	แมว	1
4.	สัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ	แมว	1
5.	สัตว์เลี้ยงของตัวเอง	ปลา	1
6.	สัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ	ปลา	1
7.	สัตว์เลี้ยงของตัวเอง	นก	1
8.	สัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ	นก	1
9.	สัตว์เลี้ยงของตัวเอง	กระต่าย	1
10.	สัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ	กระต่าย	1
รวม			10

ส่วนรูปวาดที่ผู้วิจัยใช้บรรยายสถานการณ์สมมติ มีทั้งหมด 80 รูป โดยผู้วิจัยออกแบบให้คนและสัตว์เลี้ยงในรูปวาดกระทำกริยาอาการต่างๆ ตามสถานการณ์สมมติแต่ละสถานการณ์

นอกจากนี้รูปวาดแต่ละรูปยังแสดงเพศของกลุ่มตัวอย่าง คือ เพศชายและเพศหญิง และชนิดของสัตว์เลี้ยง คือ สุนัข แมว ปลา นก และกระต่ายชัดเจนด้วย ซึ่งผู้วิจัยใช้รูปวาด 2 รูป บรรยายสถานการณ์สมมติแต่ละสถานการณ์อย่างชัดเจน

แม้ว่าผู้วิจัยจะสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างด้วยสถานการณ์สมมติจำนวน 10 สถานการณ์ ซึ่งใช้รูปวาดบรรยายสถานการณ์สมมติทั้งหมด 20 รูป แต่รูปวาดบรรยายสถานการณ์สมมติที่ใช้เก็บข้อมูลมีอยู่ถึง 80 รูป เพราะผู้วิจัยมีสถานการณ์สมมติที่ใช้เก็บข้อมูล 2 ชุด ชุดละ 10 สถานการณ์ นอกจากนี้ผู้วิจัยยังจำแนกรูปวาดใช้ตามเพศของกลุ่มตัวอย่างด้วย คือ เพศชายและเพศหญิง ผู้วิจัยจึงต้องกำหนดให้จำนวนรูปวาดบรรยายสถานการณ์สมมติเพียงพอกับจำนวนสถานการณ์สมมติที่ใช้เก็บข้อมูลและเพศของกลุ่มตัวอย่าง

กล่าวโดยสรุปได้ว่า รูปวาดบรรยายสถานการณ์ที่ใช้ในการเก็บข้อมูลมีทั้งหมด 80 รูป จำแนกตามจำนวนชุดของสถานการณ์สมมติและเพศของกลุ่มตัวอย่างได้ดังต่อไปนี้

1. รูปวาดบรรยายสถานการณ์สมมติชุดที่ 1 ของกลุ่มตัวอย่างเพศชาย จำนวน 20 รูป
2. รูปวาดบรรยายสถานการณ์สมมติชุดที่ 1 ของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง จำนวน 20 รูป
3. รูปวาดบรรยายสถานการณ์สมมติชุดที่ 2 ของกลุ่มตัวอย่างเพศชาย จำนวน 20 รูป
4. รูปวาดบรรยายสถานการณ์สมมติชุดที่ 2 ของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง จำนวน 20 รูป

ผู้วิจัยได้แจกแจงรายละเอียดรูปวาดบรรยายสถานการณ์สมมติที่ใช้เก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 ชุดที่จำแนกตามเพศของกลุ่มตัวอย่างเป็นตารางได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 3 รูปวาดบรรยายสถานการณ์สมมติที่ใช้เก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง

สถานการณ์ สมมติข้อที่	ปัจจัยศึกษาที่แสดงในรูปวาดบรรยาย สถานการณ์สมมติ		จำนวนรูปวาด ที่แสดง
	เพศของกลุ่มตัวอย่าง	ชนิดของสัตว์เลี้ยง	
1.	เพศชาย/เพศหญิง	สุนัข	2
2.	เพศชาย/เพศหญิง	สุนัข	2
3.	เพศชาย/เพศหญิง	แมว	2
4.	เพศชาย/เพศหญิง	แมว	2
5.	เพศชาย/เพศหญิง	ปลา	2
6.	เพศชาย/เพศหญิง	ปลา	2
7.	เพศชาย/เพศหญิง	นก	2
8.	เพศชาย/เพศหญิง	นก	2
9.	เพศชาย/เพศหญิง	กระต่าย	2
10.	เพศชาย/เพศหญิง	กระต่าย	2
รวม			20

ดังนั้น ในการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างรายบุคคล ผู้วิจัยใช้รูปภาพประกอบการสัมภาษณ์เพียง 30 รูปเท่านั้น คือ รูปถ่ายสัตว์เลี้ยง 1 ชุด จำนวน 10 รูป และรูปวาดบรรยายสถานการณ์สมมติ 1 ชุด จำนวน 20 รูป

ผู้วิจัยกำหนดให้รูปภาพแต่ละรูป มีขนาดกว้าง 13 เซนติเมตร ยาว 15 เซนติเมตรเท่ากันทุกรูป เพื่อให้มีขนาดพอเหมาะที่กลุ่มตัวอย่างสามารถมองเห็นได้ชัดเจน และผู้วิจัยสามารถจัดเรียงลงในแฟ้มเพื่อความสะดวกในการพกพาไปเก็บข้อมูล (ดูรูปภาพในภาคผนวก ค)

5. การเก็บและรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยเก็บข้อมูลการใช้คำอ้างอิงบุรุษในภาษาไทยที่ผู้พูดใช้ในการอ้างอิงและพูดคุยกับสัตว์เลี้ยงจากกลุ่มตัวอย่างที่มีคุณสมบัติครบตามที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ด้วยวิธีการสัมภาษณ์แบบกำหนดสถานการณ์สมมติ

ในการเก็บข้อมูลแต่ละครั้ง ผู้วิจัยเริ่มต้นสอบถามข้อมูลส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่าง คือ เพศ อายุ และความรักสัตว์ ซึ่งเป็นข้อมูลสำคัญที่ผู้วิจัยใช้ในการศึกษาด้านปัจจัยทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อการใช้จ่ายถึงบุตรในภาษาไทยที่ผู้พูดใช้ในการอ้างถึงและพูดคุยกับสัตว์เลี้ยง

จากนั้นผู้วิจัยสัมภาษณ์ส่วนที่ 2 คือ ข้อมูลคำอ้างถึงบุตรในภาษาไทยที่ผู้พูดใช้ในการอ้างถึงและพูดคุยกับสัตว์เลี้ยงจากกลุ่มตัวอย่างด้วยการสัมภาษณ์รายบุคคลแบบกำหนดสถานการณ์สมมติจำนวน 10 สถานการณ์ โดยกลุ่มตัวอย่างต้องจินตนาการว่าตัวเองเป็นบุคคลที่อยู่ในสถานการณ์เหล่านี้ และตอบคำถามเป็นประโยคที่คิดว่าจะพูด

ผู้วิจัยจะเล่าสถานการณ์สมมติแต่ละสถานการณ์ สถานการณ์ละ 1 รอบให้กลุ่มตัวอย่างฟัง ซึ่งสถานการณ์สมมติที่ใช้ในการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างเป็นสถานการณ์สมมติที่พบได้ทั่วไป ผู้วิจัยสร้างสถานการณ์สมมติบนพื้นฐานของข้อมูลที่ได้จากการสังเกตและสอบถามคนใกล้ชิด ซึ่งสถานการณ์สมมติที่ใช้ในการเก็บข้อมูลนั้น มีความหลากหลายและไม่ซ้ำกัน แต่กำหนดให้อยู่ในขอบเขตของปัจจัยที่ศึกษา 2 ปัจจัย คือ ปัจจัยลักษณะของสัตว์เลี้ยง คือ สัตว์เลี้ยงของตัวเอง และ สัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ และปัจจัยชนิดของสัตว์เลี้ยง คือ สุนัข แมว ปลา นก และกระต่าย (ดูสถานการณ์สมมติในภาคผนวก ข)

ผู้วิจัยกำหนดสถานการณ์สมมติที่ใช้เก็บข้อมูลทั้งหมด 2 ชุด เพราะผู้วิจัยคาดว่าเวลาไปเก็บข้อมูล อาจจะพบกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ด้วยกัน 2 คนขึ้นไป ขณะที่ผู้วิจัยสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างคนแรก กลุ่มตัวอย่างคนที่ 2 ที่ยังไม่ได้รับการสัมภาษณ์จะทราบสถานการณ์สมมติที่ผู้วิจัยใช้สัมภาษณ์ และทราบคำตอบของกลุ่มตัวอย่างคนแรก อาจจะทำให้กลุ่มตัวอย่างคนที่ 2 ตอบคำตอบตามกลุ่มตัวอย่างคนแรกโดยไม่ได้คิดเอง

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังใช้รูปภาพประกอบการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างด้วย โดยระหว่างที่ผู้วิจัยเล่าสถานการณ์สมมติแต่ละข้อให้กลุ่มตัวอย่างฟัง ผู้วิจัยจะแสดงรูปภาพให้กลุ่มตัวอย่างดูทั้งรูปถ่ายสัตว์เลี้ยง และรูปวาดบรรยายสถานการณ์สมมติ โดยให้กลุ่มตัวอย่างจินตนาการว่าสัตว์เลี้ยงในสถานการณ์สมมติเหล่านี้ มีลักษณะตามรูปถ่ายสัตว์เลี้ยงที่ผู้วิจัยแสดง และสถานการณ์สมมติที่ผู้วิจัยกำลังเล่าดำเนินไปตามรูปวาด 2 รูปที่ผู้วิจัยแสดง จากนั้นให้กลุ่มตัวอย่างตอบคำถามเป็นประโยคที่กลุ่มตัวอย่างคิดว่าจะพูด

ในระหว่างที่กลุ่มตัวอย่างตอบประโยคคำตอบ ผู้วิจัยจะบันทึกคำอ้างถึงบุรุษทั้ง 3 บุรุษที่กลุ่มตัวอย่างพูดตอบลงในแบบบันทึกการสัมภาษณ์ที่เตรียมมา ซึ่งคำอ้างถึงบุรุษที่บันทึกเป็นคำอ้างถึงบุรุษที่กลุ่มตัวอย่างตอบตามสถานการณ์สมมติเป็นคำตอบแรกในแต่ละสถานการณ์ เช่น ในสถานการณ์สมมติที่ผู้วิจัยเล่าให้กลุ่มตัวอย่างฟังว่า “คุณเลี้ยงสุนัขเป็นสัตว์เลี้ยงที่บ้าน 1 ตัว คุณตั้งใจว่าวันนี้จะพาสุนัขของคุณไปตัดขนและเสริมสวยที่ร้านประจำ ถ้าคุณจะบอกสุนัขของคุณให้รู้ว่า คุณกำลังจะพาสุนัขของคุณออกไปเสริมสวยที่ร้าน คุณจะพูดกับสุนัขของคุณว่าอะไร” ถ้ากลุ่มตัวอย่างตอบว่า “วันนี้แม่จะพาลูกไปตัดขนนะ อย่าดื้อกับแม่ล่ะ” จากตัวอย่างประโยคคำตอบของกลุ่มตัวอย่างนี้ จะพบคำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งเพียงคำเดียว คือ คำว่า แม่ แต่พบคำอ้างถึงบุรุษที่สองถึง 2 คำ คือ คำว่า ลูก และ อย่า ซึ่งผู้วิจัยจะบันทึกคำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่ง คำว่า แม่ และคำอ้างถึงบุรุษที่สอง คำว่า ลูก เพราะผู้วิจัยจะรวบรวมคำอ้างถึงบุรุษแต่ละบุรุษจากกลุ่มตัวอย่างเพียงสถานการณ์ละ 1 คำตอบเท่านั้น โดยเอาคำอ้างถึงบุรุษคำแรกที่กลุ่มตัวอย่างตอบแต่ละบุรุษ

ในการตอบประโยคคำตอบของกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นภาษาพูด ผู้วิจัยพบว่าประโยคคำตอบบางประโยคมีคำสรรพนามเงา (Shadow Pronouns) ต่อท้ายคำอ้างถึงบุรุษ ซึ่งคำสรรพนามเงา (Shadow Pronouns) คือ คำสรรพนามที่ปรากฏต่อท้ายคำอ้างถึงบุรุษในประโยค และทำหน้าที่ซ้ำกับคำอ้างถึงบุรุษที่อยู่ข้างหน้า ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยจะไม่นับรวมว่าคำสรรพนามเงาเป็นคำอ้างถึงบุรุษที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ตัวอย่างประโยค ไอนิคก็มันดื้อมาก

คำว่า ไอนิคก็ ในตัวอย่างประโยคข้างต้น คือ คำอ้างถึงบุรุษที่สามที่ผู้วิจัยใช้ในการวิเคราะห์ ส่วน มัน ที่ต่อท้ายคำว่า ไอนิคก็ คือ คำสรรพนามเงาที่ผู้วิจัยไม่ได้ใช้ในการวิเคราะห์

6. ปัญหาที่พบในการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง

6.1 ความล่าช้าในการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง คือ เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างบางคนตอบไม่ตรงประเด็น หรือพูดนอกนอกประเด็น ทำให้เสียเวลาในการสัมภาษณ์ ซึ่งเท่าที่ผู้วิจัยจับเวลาในการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ตอบสัมภาษณ์อย่างตรงประเด็น หรือไม่พูดนอกนอกประเด็นใดๆ เลย ใช้เวลาในการสัมภาษณ์เฉลี่ย 10-15 นาที แต่ในกรณีที่กลุ่มตัวอย่างตอบสัมภาษณ์ไม่ตรงประเด็น หรือพูดนอกนอกประเด็นบ้าง ใช้เวลาในการสัมภาษณ์เฉลี่ย 20-30 นาที

และกลุ่มตัวอย่างบางคนที่ไม่เข้าใจคำถามของผู้วิจัยว่าทำไมต้องถามว่า จะพูดอะไรกับสัตว์เลี้ยง เพราะรู้สึกว่สิ่งที่คุณวิจัยถามไม่มีความเป็นวิชาการ ไม่สมกับเป็นการทำวิทยานิพนธ์ ก็ทำให้ผู้วิจัยเสียเวลาในการอธิบายข้อสงสัยต่างๆ

6.2 การให้ข้อมูลไม่เพียงพอต่อการวิเคราะห์ คือ บางครั้งผู้วิจัยยังพบผู้ที่ให้ความร่วมมือในการสัมภาษณ์ แต่ขอไม่ตอบบางข้อ โดยให้เหตุผลว่าไม่รู้จะพูดว่าอะไร หรือ ข้อนี้อ่านข้ามไปไม่ตอบ ไม่ว่าผู้วิจัยจะพยายามอธิบายสถานการณ์ให้เข้าใจมากยิ่งขึ้น หรือข้ามข้อไปแล้ววนกลับมาถามใหม่ ก็ยังขอไม่ตอบเช่นเดิม หรือบางกรณีผู้ที่ให้ความร่วมมือได้รับการสัมภาษณ์ไปแล้วพักแล้วขอยกเลิกการสัมภาษณ์กลางคัน ทำให้การสัมภาษณ์ไม่สมบูรณ์ ซึ่งในกรณีที่กล่าวมา ผู้วิจัยถือว่าเป็นการสัมภาษณ์ที่มีข้อมูลไม่เพียงพอต่อการวิเคราะห์ ผู้วิจัยจะคัดทิ้ง

6.3 การไม่ได้รับความร่วมมือ คือ การเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้สูงอายุค่อนข้างจะไม่ได้ได้รับความร่วมมือ เนื่องจากผู้สูงอายุเกรงว่าผู้วิจัยจะแฝงการเสนอขายสินค้าขณะสัมภาษณ์ ผู้วิจัยแก้ปัญหาด้วยการสวมเสื้อที่มีตราของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และแสดงบัตรประจำตัวนิสิต และรับแนะนำตัวว่าเป็นนิสิตระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ทุกครั้ง ก่อนจะอธิบายวัตถุประสงค์ที่ขอความร่วมมือ ซึ่งก็ทำให้ผู้สูงอายุยอมให้ความร่วมมือดีขึ้น

การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อรวบรวมคำอ้างถึงบุรุษที่ใช้ในการวิเคราะห์จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 600 คนครบแล้ว ผู้วิจัยจะจำแนกคำอ้างถึงบุรุษออกเป็น 3 บุรุษ คือ คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่ง คำอ้างถึงบุรุษที่สอง และ คำอ้างถึงบุรุษที่สาม จากนั้นจะนับความถี่ตามจำนวนคำตอบของกลุ่มตัวอย่าง กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างตอบสัมภาษณ์จากสถานการณ์สมมติจำนวน 10 สถานการณ์ ซึ่งในแต่ละสถานการณ์ กลุ่มตัวอย่างจะตอบคำอ้างถึงบุรุษทั้ง 3 บุรุษ บุรุษละ 1 คำตอบ หมายความว่า ผู้วิจัยจะได้คำอ้างถึงบุรุษจากกลุ่มตัวอย่างคนละ 30 คำตอบ จำแนกออกเป็นบุรุษละ 10 คำตอบ เมื่อรวบรวมข้อมูล คำอ้างถึงบุรุษทั้งหมดจะพบความถี่การใช้คำอ้างถึงบุรุษทั้ง 3 บุรุษ บุรุษละ 6,000 ครั้งเท่ากัน รวมทั้งสิ้น 18,000 ครั้ง (600 คน x 10 สถานการณ์สมมติ x 3 บุรุษ)

รายละเอียดการวิเคราะห์มีลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. วิเคราะห์รูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษ

ผู้วิจัยนำคำอ้างถึงบุรุษแต่ละบุรุษที่พบมาจำแนกออกเป็นประเภทของคำอ้างถึงบุรุษประเภทต่างๆ โดยนำแนวคิดการจำแนกประเภทของคำเรียกขานของหม่อมราชวงศ์กัลยา ติงศภัทิย์ และ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2531: 17-19) มาใช้เป็นแนวทางในการจำแนกประเภทของ คำอ้างถึงบุรุษในงานวิจัยนี้ โดยมีการปรับเปลี่ยนบางส่วนเพื่อให้เหมาะสมกับข้อมูลที่ใช้ในการ วิจัย

1.1 ประเภทของคำอ้างถึงบุรุษที่เป็นได้ทั้ง 3 บุรุษ มี 5 ประเภท คือ

1.1.1 การละคำอ้างถึงบุรุษ หมายถึง การกล่าวแต่เนื้อความที่ต้องการสื่อสาร โดยไม่ใช้คำใดๆ อ้างถึงผู้ที่อ้างถึง ซึ่งการละคำบางคำในประโยคโดยยังคงเข้าใจความหมายของ ประโยคได้จากบริบท เป็นลักษณะเด่นของภาษาพูดในภาษาไทย กล่าวคือ แม้ว่าจะละคำอ้างถึง บุรุษในประโยคก็ยังคงเข้าใจความหมายของประโยคได้อยู่

คำอ้างถึงบุรุษประเภทนี้แตกต่างจากในงานวิจัยของหม่อมราชวงศ์กัลยา ติงศภัทิย์ และอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ กล่าวคือ ในงานวิจัยของหม่อมราชวงศ์กัลยา ติงศภัทิย์ และ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ ไม่ได้ศึกษาการละคำเรียกขาน แต่ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยถือว่า การละคำอ้างถึงบุรุษ เป็นคำอ้างถึงบุรุษประเภทหนึ่งด้วย

1.1.2 คำบอกความสัมพันธ์ หมายถึง คำที่สื่อถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับสัตว์ เลี้ยง โดยผู้พูดเปรียบเทียบกับ สัตว์เลี้ยงเป็นญาติหรือเพื่อนของผู้พูด เช่น คำว่า พ่อ แม่ พี่ ป้า ลุง (คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่ง) คำว่า น้อง ลูก เพื่อน ลูกสาว ลูกชาย (คำอ้างถึงบุรุษที่สองและบุรุษที่สาม)

คำอ้างถึงบุรุษประเภทนี้สอดคล้องกับคำเรียกขานประเภทคำเรียกญาติในงานวิจัย ของหม่อมราชวงศ์กัลยา ติงศภัทิย์ และ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ แต่ผู้วิจัยเรียกแตกต่างออกไป เพื่อให้ครอบคลุมคำอ้างถึงบุรุษที่สื่อความถึงความสัมพันธ์แบบเพื่อนด้วย

ในกรณีที่พบคำว่า พ่อ แม่ ตา และ ยาย อ้างถึงบุคคล นอกจากจะถือเป็นคำบอกความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังและผู้ที่ถูกกล่าวถึงว่าเป็นญาติหรือเพื่อนกันแล้ว ยังถือเป็นคำนำหน้าได้อีกด้วย แต่ต้องดูจากบริบทรอบข้างว่า คำว่า พ่อ แม่ ตา และ ยาย ที่ปรากฏในประโยคถือเป็นคำบอกความสัมพันธ์ หรือคำนำหน้า

คำว่า พ่อ แม่ ตา และ ยาย เป็นคำนำหน้าของผู้ชายและผู้หญิงไทยในสมัยโบราณก่อนจะเปลี่ยนมาใช้คำว่า นาย นาง และนางสาว ซึ่งคำเหล่านี้เป็นคำนำหน้าที่ใช้อ้างถึงผู้ที่มีอายุน้อยกว่าผู้พูดด้วยความสนิทสนม รักใคร่เอ็นดู และระบุเพศของผู้ที่อ้างถึงได้ด้วย กล่าวคือ คำว่า พ่อ ตา เป็นคำนำหน้าระบุเพศชาย และ คำว่า แม่ ยาย เป็นคำนำหน้าระบุเพศหญิง ซึ่งจะเห็นตัวอย่างการใช้คำว่า พ่อ แม่ ตา และ ยาย เป็นคำนำหน้าได้ชัดเจนจากบทสนทนาในวรรณกรรมเรื่องสี่แผ่นดิน

ตัวอย่างเช่น ตัวละครชื่อ เพิ่ม ใช้คำว่า แม่พลอย อ้างถึงตัวละครชื่อ พลอย ซึ่งเป็นน้องสาวร่วมมารดา ในประโยคตัวอย่างนี้ “ไม่จริงหรอกแม่พลอย ฉันอยู่อย่างไรร้อยทั้งนั้น ไม่เคยรวยกับเขาสักที” (หม่อมราชวงศ์คึกฤทธิ์ ปราโมช, 2544: 518) และตัวละครชื่อ พลอย ก็ใช้คำว่า ตาอ้น ตาอ้น อ้างถึงตัวละครชื่อ อ้น และ อ้น ซึ่งเป็นลูกชาย ในประโยคตัวอย่างนี้ “ตาอ้น ตาอ้น บอกแม่สักหน่อยเถิด ว่าโตขึ้นอยากจะเป็นอะไร?” (หม่อมราชวงศ์คึกฤทธิ์ ปราโมช, 2544: 435)

จากตัวอย่างบทสนทนาเหล่านี้จะเห็นได้ว่า ผู้พูดใช้คำว่า แม่ และ ตา นำหน้าชื่อของผู้ที่มีอายุน้อยกว่า โดยที่ผู้พูดไม่ได้สื่อความว่าผู้ที่อ้างถึงมีความสัมพันธ์เป็น แม่ และ ตาของผู้พูด แสดงว่า คำว่า แม่ และ ตา ในประโยคเหล่านี้เป็นเพียงคำนำหน้าที่ใช้อ้างถึงผู้ที่มีอายุน้อยกว่าด้วยความสนิทสนม รักใคร่เอ็นดู ซึ่งในปัจจุบันการใช้คำว่า พ่อ แม่ ตา และ ยาย เป็นคำนำหน้าน่าลดน้อยลง แต่ยังคงพบผู้สูงอายุใช้คำว่า ตา และ ยาย เป็นคำนำหน้าเรียกลูกหลานด้วยความสนิทสนม รักใคร่เอ็นดูอยู่บ้าง

จากรายละเอียดข้างต้นจะเห็นได้ว่า คำว่า พ่อ แม่ ตา และ ยาย ที่ใช้เป็นคำอ้างถึงบุคคลสามารถใช้เป็นได้ทั้งคำบอกความสัมพันธ์และคำนำหน้า แต่ในการจำแนกข้อมูลงานวิจัยนี้ หากผู้วิจัยพบคำว่า พ่อ แม่ ตา และ ยาย ปรากฏนำหน้าคำอ้างถึงบุรุษประเภทอื่นเฉพาะที่ใช้เป็นคำอ้างถึงสัตว์เลี้ยงทั้งบุรุษที่สองและบุรุษที่สาม เช่น พ่อจ่าปี แม่สมศรีของฉัน ผู้วิจัยจะตีความเป็นคำนำหน้าอ้างถึงสัตว์เลี้ยงด้วยความสนิทสนม รักใคร่เอ็นดู และระบุเพศของสัตว์เลี้ยงที่อ้างถึง

เท่านั้น เพราะสัตว์เลื้อยมีสถานภาพต่ำกว่าผู้พูด และ พ่อ แม่ ตา ยาย ที่เป็นบุคคล ผู้พูดคงไม่นำคำเหล่านี้มาใช้เป็นคำบอกความสัมพันธ์เช่นเดียวกับที่ใช้อ้างถึงบุคคล ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยจึงถือว่า คำว่า พ่อ แม่ ตา และ ยาย ที่ปรากฏนำหน้าคำอ้างถึงบุรุษประเภทอื่นเพื่อเป็นคำอ้างถึงสัตว์เลื้อยทั้งบุรุษที่สองและบุรุษที่สาม เป็นคำอ้างถึงบุรุษประเภทคำสรรพนาม/คำนำหน้า ซึ่งเป็นคนละประเภทกับคำบอกความสัมพันธ์

1.1.3 ชื่อ หมายถึง คำที่ตั้งขึ้นสำหรับอ้างถึงผู้พูดและสัตว์เลื้อยอย่างเฉพาะเจาะจง กล่าวคือ ชื่อของผู้พูดแต่ละบุคคล เช่น คำว่า แนน แบนค์ อีฟ จิม ชื่อของสัตว์เลื้อยแต่ละตัว เช่น คำว่า ลัคกี้ โรซ่า เฟนต้า เบลล่า และฉายาของสัตว์เลื้อยแต่ละตัวที่ตั้งขึ้นจากลักษณะเด่นบางประการ เช่น คำว่า ตูบ อ้วน ดำ มอมแมม หูยาว ดำ

คำอ้างถึงบุรุษประเภทนี้สอดคล้องกับคำเรียกขานประเภทชื่อในงานวิจัยของ หม่อมราชวงศ์กัลยา ดิงศรัทีย และ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์

1.1.4 คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต หมายถึง คำที่สื่อความหมายถึงชนิดของสิ่งมีชีวิตที่อ้างถึง โดยมีรายละเอียดระหว่างบุรุษแตกต่างกันเล็กน้อย คือ คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิตที่ใช้เป็นคำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่ง คือ คำที่มีความหมายถึงสิ่งมีชีวิตประเภทมนุษย์เท่านั้น เช่น คำว่า มนุษย์ คน

ส่วนคำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิตที่ใช้เป็นคำอ้างถึงบุรุษที่สองและคำอ้างถึงบุรุษที่สาม คือ คำที่มีความหมายถึงสิ่งมีชีวิตประเภทสัตว์ ในที่นี้จำแนกออกเป็น 4 ประเภทย่อย คือ 1. คำที่มีความหมายถึงสัตว์ เช่น คำว่า สัตว์ สัตว์เลื้อย 2. คำเรียกชนิดของสัตว์เลื้อย เช่น คำว่า สุนัข หมา แมว ปลา นก กระต่าย ต่าย 3. คำที่มีความหมายเหมือนคำเรียกชนิดของสัตว์เลื้อย เช่น คำว่า เหมียว (เป็นคำที่มีความหมายเหมือนกับคำว่า แมว โดยที่คำว่า เหมียว เป็นคำที่มาจากเสียงร้องของแมว) และ 4. ชื่อสายพันธุ์ของสัตว์เลื้อย เช่น คำว่า ขุนทอง (นกขุนทอง) แก้ว (นกแก้ว) หงส์หยก (นกหงส์หยก) มังกร (ปลามังกร) ทอง (ปลาทอง) หมอลี่ (ปลาหมอลี่)

แม้ว่าคำที่มีความหมายเหมือนคำเรียกชนิดของสัตว์เลื้อยและชื่อสายพันธุ์ของสัตว์เลื้อย อาจจะถือเป็นคำอ้างถึงบุรุษประเภทชื่อก็ได้ แต่ผู้วิจัยจำแนกให้เป็นคำอ้างถึงบุรุษประเภทคำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต เพราะคำเหล่านี้เป็นคำเฉพาะที่ใช้อ้างถึงสัตว์เลื้อยแต่ละชนิดกันโดยทั่วไป

ซึ่งเมื่อใช้อ้างถึงสัตว์เลี้ยงก็จะทราบว่าเป็นสัตว์เลี้ยงที่อ้างถึงคือสัตว์เลี้ยงชนิดใด แต่ไม่ได้เป็นชื่อเฉพาะเจาะจงของสัตว์เลี้ยงแต่ละตัว ดังเช่นคำอ้างถึงบุรุษประเภทข้อดังที่ได้กล่าวไปแล้วข้างต้น

คำอ้างถึงบุรุษประเภทนี้แตกต่างจากในงานวิจัยของหม่อมราชวงศ์กัลยา ติงศภักดิ์ และ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ กล่าวคือ ผู้วิจัยกำหนดประเภทของคำอ้างถึงบุรุษประเภทนี้ขึ้นเองเพื่อให้เหมาะสมกับข้อมูลคำอ้างถึงบุรุษในงานวิจัยนี้

1.1.5 คำสรรพนาม/คำนำหน้า คำสรรพนาม หมายถึง คำที่ทำหน้าที่เป็นคำอ้างถึงผู้พูด ผู้ฟัง และผู้ที่กล่าวถึงในการสนทนาอยู่แล้ว แต่ไม่ได้เป็นคำที่จัดอยู่ในประเภทที่กล่าวมาแล้วข้างต้น (ประเภทที่ 1-4) เช่น คำว่า ฉัน เขา(เค้า) เรา นี้ (คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่ง) เธอ เจ้า แก ตัวเอง (คำอ้างถึงบุรุษที่สอง) มัน เขา(เค้า) นี้ นั่น (คำอ้างถึงบุรุษที่สาม)

คำนำหน้า หมายถึง คำที่ปรากฏนำหน้าคำอ้างถึงบุรุษประเภทอื่น เพื่อระบุเพศของผู้ที่อ้างถึง หรือเน้นที่สถานภาพของผู้พูดและสัตว์เลี้ยงให้ชัดเจนว่า ผู้พูดมีสถานภาพสูงกว่าสัตว์เลี้ยง เช่น คำว่า ไอ้ อี นาง นาย พ่อ แม่ ตา ยาย (คำว่า พ่อ แม่ ตา ยาย ถือเป็นคำนำหน้าเฉพาะที่ใช้อ้างถึงสัตว์เลี้ยงเท่านั้น ดังที่ได้อธิบายไปแล้วในหัวข้อคำอ้างถึงบุรุษประเภทคำบอกความสัมพันธ์)

เนื่องจากคำสรรพนามบางคำสามารถใช้เป็นคำนำหน้าได้ เช่น คำว่า คุณ หนู เจ้า เช่น คุณแม่ หนู สมใจ แสดงว่าคำสรรพนามและคำนำหน้ามีลักษณะคาบเกี่ยวกัน ผู้วิจัยจึงจัดให้คำสรรพนามและคำนำหน้าเป็นคำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งประเภทเดียวกัน เรียกว่า คำสรรพนาม/คำนำหน้า

คำอ้างถึงบุรุษประเภทนี้สอดคล้องกับคำเรียกขานประเภทคำสรรพนาม/คำนำหน้าในงานวิจัยของหม่อมราชวงศ์กัลยา ติงศภักดิ์ และ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์

1.2 ประเภทของคำอ้างถึงบุรุษที่เป็นได้ทั้งคำอ้างถึงบุรุษที่สองและคำอ้างถึงบุรุษที่สาม มี 2 ประเภท คือ

1.2.1 **คำแสดงความรู้สึก** หมายถึง คำที่แสดงถึงความรู้สึกพิเศษที่ผู้พูดรู้สึกต่อสัตว์เลี้ยง กล่าวคือ คำที่สื่อความหมายถึงความรักใคร่เอ็นดูที่ผู้พูดมีต่อสัตว์เลี้ยงที่อ้างถึง ในที่นี้จำแนกออกเป็น 3 ประเภทย่อย คือ 1. กลุ่มคำแสดงความรู้สึกที่สามารถปรากฏได้ทั้งตามลำพังปรากฏนำหน้า และปรากฏต่อท้ายคำอ้างถึงบุรุษประเภทอื่น เช่น คำว่า ที่รัก สุดที่รัก หนูหัวสุดหล่อ คนสวย เช่น คำว่า สุดหล่อของพี่ อ๋อเป่าที่รัก 2. กลุ่มคำแสดงความรู้สึกประเภทที่สามารถปรากฏได้ทั้งตามลำพังและปรากฏนำหน้าคำอ้างถึงบุรุษประเภทอื่น เช่น คำว่า คนดี เด็กดี เด็กน้อย เช่น คำว่า คนดีของแม่ เด็กน้อยของฉัน และ 3. คำแสดงความรู้สึกประเภทที่ปรากฏเฉพาะต่อท้ายคำอ้างถึงบุรุษประเภทอื่นเท่านั้น เช่น คำว่า รัก น้อย เช่น คำว่า ลูกรัก นกน้อย

ผู้วิจัยนับคำว่า น้อย ที่ปรากฏต่อท้ายคำอ้างถึงบุรุษประเภทอื่นเป็นคำแสดงความรู้สึกด้วย เพราะคำว่า น้อย ในภาษาไทยมาตรฐานไม่ได้สื่อความแค่ว่ามีขนาดเล็ก แต่ยังสื่อความหมายของความเอ็นดูควบคู่ไปด้วย เช่น คำว่า ปลาน้อย ไม่ได้หมายถึงเพียงปลาที่มีขนาดเล็ก แต่หมายถึงปลาขนาดเล็กที่มีความน่ารักเอ็นดู

คำอ้างถึงบุรุษประเภทนี้สอดคล้องกับคำเรียกขานประเภทวลีแสดงความรู้สึกในงานวิจัยของหม่อมราชวงศ์กัลยา ดิงศภักดิ์ และ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ แต่ผู้วิจัยเรียกแตกต่างกันออกไป เพื่อให้ครอบคลุมคำว่า น้อย ที่ปรากฏต่อท้ายคำอ้างถึงบุรุษประเภทอื่นด้วย

1.2.2 **คำแสดงความเป็นเจ้าของ** หมายถึง คำที่สื่อความหมายถึงการครอบครอง ซึ่งเป็นการระบุสัตว์เลี้ยงที่อ้างถึงเป็นของใคร ในที่นี้จำแนกออกเป็น 2 ประเภทย่อย คือ 1. กลุ่มคำแสดงความเป็นเจ้าของที่สามารถปรากฏได้ทั้งตามลำพังและปรากฏต่อท้ายคำอ้างถึงบุรุษประเภทอื่น ซึ่งกลุ่มคำประเภทนี้ประกอบด้วยคำว่า ของ นำหน้าคำนามหรือคำสรรพนามที่เป็นผู้ครอบครอง เช่น คำว่า ของผม ของฉัน ของเรา ของพ่อ ของพี่ และ 2. คำแสดงความเป็นเจ้าของที่ปรากฏเฉพาะต่อท้ายคำอ้างถึงบุรุษประเภทอื่นเท่านั้น ซึ่งเป็นคำแสดงความเป็นเจ้าของที่ปรากฏแต่คำนามหรือคำสรรพนามที่เป็นผู้ครอบครองต่อท้ายคำอ้างถึงบุรุษประเภทอื่นเท่านั้น กล่าวคือ ผู้พูดละคำว่า ของ ที่นำหน้าคำนามหรือคำสรรพนามที่เป็นผู้ครอบครองไว้ในฐานที่เข้าใจ เช่น คำว่า น้องพี่ (น้องของพี่) ลูกแม่ (ลูกของแม่) ปลาผม (ปลาของผม)

คำอ้างถึงบุรุษประเภทนี้แตกต่างจากในงานวิจัยของหม่อมราชวงศ์กัลยา ดิงศภิตย์ และ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ กล่าวคือ ผู้วิจัยกำหนดประเภทของคำอ้างถึงบุรุษประเภทนี้ขึ้นเอง เพื่อให้เหมาะสมกับข้อมูลคำอ้างถึงบุรุษในงานวิจัยนี้

1.3 ประเภทของคำอ้างถึงบุรุษที่เป็นได้เฉพาะคำอ้างถึงบุรุษที่สาม มีประเภทเดียว คือ

คำชี้เฉพาะ หมายถึง คำที่มีความหมายถึงการระบุตัวสิ่งของที่อ้างถึงคือตัวไหน ในที่นี้จำแนกออกเป็น 2 ประเภทย่อย คือ 1. กลุ่มคำชี้เฉพาะประเภทที่สามารถปรากฏได้ทั้งตาม ลำพังและปรากฏต่อท้ายคำอ้างถึงบุรุษที่สามประเภทอื่น เช่น คำว่า ตัวนี้ ตัวนั้น ตัวโน้น และ 2. คำชี้เฉพาะประเภทที่ปรากฏเฉพาะต่อท้ายคำอ้างถึงบุรุษที่สามประเภทอื่นเท่านั้น เช่น คำว่า นี้ นั้น นี้ นั้น โน้น โน้น

คำว่า นี้ นั้น นอกจากจะถือเป็นคำสรรพนามตามที่ได้ยกตัวอย่างรูปแปรไปแล้วใน หัวข้อคำอ้างถึงบุรุษประเภทคำสรรพนาม/คำนำหน้า ยังถือเป็นคำชี้เฉพาะได้ด้วย แต่ต้องดูจากการปรากฏในประโยคว่า คำว่า นี้ นั้น ที่ปรากฏถือเป็นคำสรรพนาม หรือคำชี้เฉพาะ กล่าวคือ คำว่า นี้ นั้น ที่ปรากฏลำพัง และทำหน้าที่เป็นประธานหรือกรรมของประโยค จัดเป็นคำสรรพนาม เช่น นี้ ดีมาก คำว่า นี้ ในประโยคนี จัดเป็นคำสรรพนามอ้างถึงสัตว์เลี้ยงที่กล่าวถึง แต่คำว่า นี้ นั้น ที่ปรากฏต่อท้ายคำอ้างถึงบุรุษประเภทอื่น และเป็นคำวิเศษณ์ที่บอกความชี้เฉพาะผู้ที่อ้างถึง จัดเป็นคำชี้เฉพาะ เช่น แมวนี้ น่าสงสารมาก คำว่า นี้ ในประโยคนี เป็นคำชี้เฉพาะที่ระบุ ว่า แมวที่ ผู้พูดอ้างถึงคือแมวตัวที่อยู่ใกล้ๆ

คำอ้างถึงบุรุษประเภทนี้แตกต่างจากในงานวิจัยของหม่อมราชวงศ์กัลยา ดิงศภิตย์ และ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ กล่าวคือ ผู้วิจัยกำหนดประเภทของคำอ้างถึงบุรุษประเภทนี้ขึ้นเอง เพื่อให้เหมาะสมกับข้อมูลคำอ้างถึงบุรุษในงานวิจัยนี้

จากนั้น ผู้วิจัยจะวิเคราะห์เห็นว่า ประเภทของคำอ้างถึงบุรุษแต่ละบุรุษที่จำแนกได้สามารถ ปรากฏร่วมกันเป็นรูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษตามข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างได้อย่างไรบ้าง

2. นับความถี่ของการใช้คำอ้างถึงบุรุษ

เมื่อผู้วิจัยสรุปรูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษแล้ว ผู้วิจัยจะนับความถี่ของการใช้คำอ้างถึงบุรุษทุกรูปแบบ โดยมีขั้นตอนในการนับเหมือนกันทั้ง 3 บุรุษ ดังต่อไปนี้

2.1 นับความถี่การใช้แต่ละรูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษว่ามีจำนวนเท่าไร

2.2 แปลงความถี่การใช้คำอ้างถึงบุรุษแต่ละรูปแบบให้อยู่ในรูปของอัตราส่วนร้อยละเพื่อความสะดวกในการนำเสนอข้อมูล

จากนั้นผู้วิจัยจะเปรียบเทียบความถี่การใช้คำอ้างถึงบุรุษแต่ละรูปแบบ เพื่อสรุปภาพรวมการใช้คำอ้างถึงบุรุษทั้งรูปแบบและความถี่การใช้

3. วิเคราะห์อิทธิพลของเพศของผู้พูด อายุของผู้พูด ความรักสัตว์ของผู้พูด ลักษณะของสัตว์เลี้ยง และชนิดของสัตว์เลี้ยงต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษของคนไทยที่ใช้ในการพูดกับสัตว์เลี้ยงและกล่าวถึงสัตว์เลี้ยง

ผู้วิจัยจะวิเคราะห์อิทธิพลของปัจจัยที่ศึกษาทั้ง 5 ปัจจัยต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษ โดยเปรียบเทียบการใช้คำอ้างถึงบุรุษระหว่างกลุ่มตามปัจจัยที่ศึกษา เพื่อให้เห็นผลการวิจัยที่แตกต่างกันทั้งรูปแบบและความถี่การใช้ และใช้สถิติในการพิสูจน์อิทธิพลของปัจจัยต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษ

3.1 เปรียบเทียบการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่แตกต่างกันด้วยรูปแบบและความถี่การใช้

3.1.1 จำแนกข้อมูลการใช้คำอ้างถึงบุรุษออกเป็นกลุ่มตามปัจจัยที่ศึกษา

3.1.2 นับความถี่การใช้คำอ้างถึงบุรุษแต่ละรูปแบบของทุกกลุ่มตามปัจจัยที่ศึกษาว่ามีจำนวนเท่าไร

3.1.3 แปลงความถี่การใช้คำอ้างอิงบุรุษแต่ละรูปแบบให้อยู่ในรูปของอัตราส่วนร้อยละเพื่อความสะดวกในการนำเสนอข้อมูล ตามสูตรดังนี้

จากนั้น ผู้วิจัยจะสรุปการใช้คำอ้างอิงบุรุษที่แตกต่างกันระหว่างกลุ่มตามปัจจัยที่ศึกษา เพื่อให้เห็นการใช้คำอ้างอิงบุรุษที่แตกต่างกันทั้งรูปแบบและความถี่การใช้ในแต่ละปัจจัยที่ศึกษา

3.2 ใช้สถิติพิสูจน์อิทธิพลของปัจจัยที่ศึกษาต่อการอ้างอิงถึงบุรุษ

เนื่องจากข้อมูลในการวิจัยนี้เป็นข้อมูลแบบนามบัญญัติ ผู้วิจัยจึงใช้สถิติไคสแควร์ (Chi-square) พิสูจน์ความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติของปัจจัยที่ศึกษาทั้ง 5 ปัจจัยต่อการอ้างอิงถึงบุรุษ โดยผู้วิจัยกำหนดระดับนัยสำคัญที่จะยอมรับที่ $p \leq 0.05$ เพราะถือเป็นค่าที่นิยมใช้ในงานวิจัยทางสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์

งานวิจัยนี้ ผู้วิจัยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปออนไลน์ที่ให้บริการฟรีในการคำนวณ อยู่ที่ <http://www.quantpsy.org/chisq/chisq.htm> ซึ่งโปรแกรมนี้มีข้อจำกัดในการใช้ คือ ขนาดของตารางจะต้องไม่เกิน 10x10 ดังนั้นในกรณีที่ขนาดของตารางเกิน 10x10 ผู้วิจัยจะคำนวณด้วยตัวเอง

บทที่ 4

คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งและสองที่ใช้ในการพูดคุยกับสัตว์เลี้ยง

หลังจากที่ผู้วิจัยได้เก็บและรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างครบ 600 คนแล้ว ผู้วิจัยก็ได้นำข้อมูลมาวิเคราะห์ตามขั้นตอนที่กล่าวไว้โดยละเอียดในบทที่ 3 โดยนำผลการวิเคราะห์คำอ้างถึงบุรุษในภาษาไทยที่ผู้พูดใช้ในการพูดคุยกับสัตว์เลี้ยงทั้งคำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งและคำอ้างถึงบุรุษที่สองมาแสดงในบทที่ 4 นี้ และนำผลการวิเคราะห์คำอ้างถึงบุรุษที่สามไปแสดงในบทที่ 5

แต่ละส่วนที่ว่าด้วยผลการวิเคราะห์คำอ้างถึงบุรุษแต่ละบุรุษ ผู้วิจัยจะกล่าวถึงประเด็นต่อไปนี้อยู่ในฐานะหัวข้อย่อยของหัวข้อคำอ้างถึงบุรุษแต่ละบุรุษ ดังต่อไปนี้

1. รูปแบบและความถี่ของการใช้คำอ้างถึงบุรุษ
2. อิทธิพลของเพศของผู้พูดต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษ
3. อิทธิพลของอายุของผู้พูดต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษ
4. อิทธิพลของความรักสัตว์ของผู้พูดต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษ
5. อิทธิพลของลักษณะของสัตว์เลี้ยงต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษ
6. อิทธิพลของชนิดของสัตว์เลี้ยงต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษ

คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่ง

1. รูปแบบและความถี่ของการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่ง

จากการจำแนกประเภทของคำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งพบว่า ผู้พูดใช้ประเภทของคำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งทั้งหมด 5 ประเภทปรากฏร่วมกันเป็นรูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่ง ซึ่งประเภทของคำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งทั้ง 5 ประเภทมีดังต่อไปนี้ (ดูนิยามคำอ้างถึงบุรุษแต่ละประเภทในบทที่ 3)

ประเภทที่ 1 การละคำอ้างถึงบุรุษ คือ การกล่าวแต่เนื้อความที่ต้องการสื่อสารโดยไม่ใช้คำใดๆ อ้างถึงตัวเอง

ประเภทที่ 2 คำสรรพนาม/คำนำหน้า คำสรรพนามที่พบ ได้แก่ คำว่า ฉัน เรา เค้า ผม ข้า ส่วนคำนำหน้าพบเพียงคำเดียว คือ คำว่า คุณ

ประเภทที่ 3 คำบอกความสัมพันธ์ คำบอกความสัมพันธ์ที่พบ ได้แก่ คำว่า พ่อ ยาย พี่

ประเภทที่ 4 ชื่อ ชื่อที่พบมี 4 ชื่อ คือ ชื่อ บอล กิ ฝ่าย เบล

ประเภทที่ 5 คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิตที่พบมีเพียงคำเดียว คือ คำว่า คน

จากข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 600 คน ในสถานการณ์สมมติจำนวน 10 สถานการณ์ (รวมเป็นความถี่การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งจำนวน 6,000 ครั้ง) สามารถนำมาจำแนกรูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งตามประเภทของคำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งทั้ง 5 ประเภทข้างต้นได้ทั้งหมด 7 รูปแบบ ดังต่อไปนี้

รูปแบบที่ 1 การละคำอ้างถึงบุรุษ

ผู้พูดใช้การละคำอ้างถึงบุรุษ จำนวน 3,553 ครั้ง จาก 6,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 59.22

ตัวอย่างประโยค อไม่ได้ตั้งใจชนแกนะ
 จริงๆ เจ้าต้องขอบคุณอที่มาช่วยชีวิตนะเนี่ย
 อมารับถ้วยกลับบ้านแล้วนะ
 ทำไมชอบทำให้อโมโหด้วยนะ

จากตัวอย่างประโยค จะเห็นได้ว่า แม้ว่าผู้พูดจะละคำอ้างถึงตัวเอง ซึ่งเป็นประธานและกรรมของประโยคก็ตาม แต่ก็ยังคงเข้าใจความหมายของประโยคได้อยู่

รูปแบบที่ 2 คำสรรพนาม/คำนำหน้า

ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า จำนวน 1,576 ครั้ง จาก 6,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 26.27

คำสรรพนาม/คำนำหน้าที่พบมี 9 คำ คือ คำว่า ข้า เค้า เรา กู ฉัน อู๋ ผม ดิฉัน และ เ(อ)ย

ตัวอย่างประโยค เราไม่อยากเลี้ยงเจ้าแล้วนะ
 ข้าอุตส่าห์รีบช่วยเอ็งเลยนะ
 ฉันไม่ได้มาทำร้ายนะ
 ตัวเองอยากไปเที่ยวกับเค้าไหม

รูปแบบที่ 3 คำบอกความสัมพันธ์

ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์ จำนวน 845 ครั้ง จาก 6,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 14.08

คำบอกความสัมพันธ์ที่พบมี 14 คำ คือ คำว่า พ่อ แม่ พี่ แต่ดี้ มี ปะป๊า ป๊า ป้า ลุง ตา
ยาย ปู่ ป้า และ พ่อใหญ่

ตัวอย่างประโยค แม่เป็นห่วงลูกจัง
 มีรักซีซ่าส์มากนะ
 อีหนูอยากไปกับพี่ไหม
 อย่าเข้ามากั๊ดพ่อนะ

รูปแบบที่ 4 ชื่อ

ผู้พูดใช้ชื่อ จำนวน 7 ครั้ง จาก 6,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.12

ชื่อที่พบมี 3 ชื่อ คือ ชื่อ บอล กิ๊ และ ฝ้าย

ตัวอย่างประโยค บอลรักพินาเล่จังเลย
 ก็จะดูแลแก้ไขดีกว่านี้ให้ได้
 ทำไมขุนทองทำฝ่ายเจ็บแบบนี้ล่ะ
 บอลอยากพาแอมมีออกไปตัดขนจัง

รูปแบบที่ 5 คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต

ผู้พูดใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต จำนวน 3 ครั้ง จาก 6,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.05

คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิตที่พบมีเพียงคำเดียว คือ คำว่า คน

ประโยคที่ใช้ คนอุตสาห์รีบมาช่วย ทำไมรีบตายล่ะ
 คนจะพาไปอยู่ที่ดีๆ ไม่ไปหรอ
 คนจะช่วยให้รอดตายนะเนี่ย

รูปแบบที่ 6 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์

ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์ จำนวน 14 ครั้ง จาก 6,000 ครั้ง
 คิดเป็นร้อยละ 0.23

คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์ที่พบมีเพียง 2 คำ คือ คำว่า คุณแม่ และ
คุณยาย

ตัวอย่างประโยค คุณแม่ต้องทำโทษบ้างแล้วมั้ง
 คุณยายจะช่วยลูกขึ้นมาเองนะจ๊ะ
 ลูกเซอวีร์คิดถึงคุณแม่ไหมคะ
 ทำไมดื้อกับคุณยายแบบนี้

รูปแบบที่ 7 คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ

ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ จำนวน 2 ครั้ง จาก 6,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.03

คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อที่พบมีเพียงคำเดียว คือ คำว่า พี่เบลด

ประโยคที่ใช้

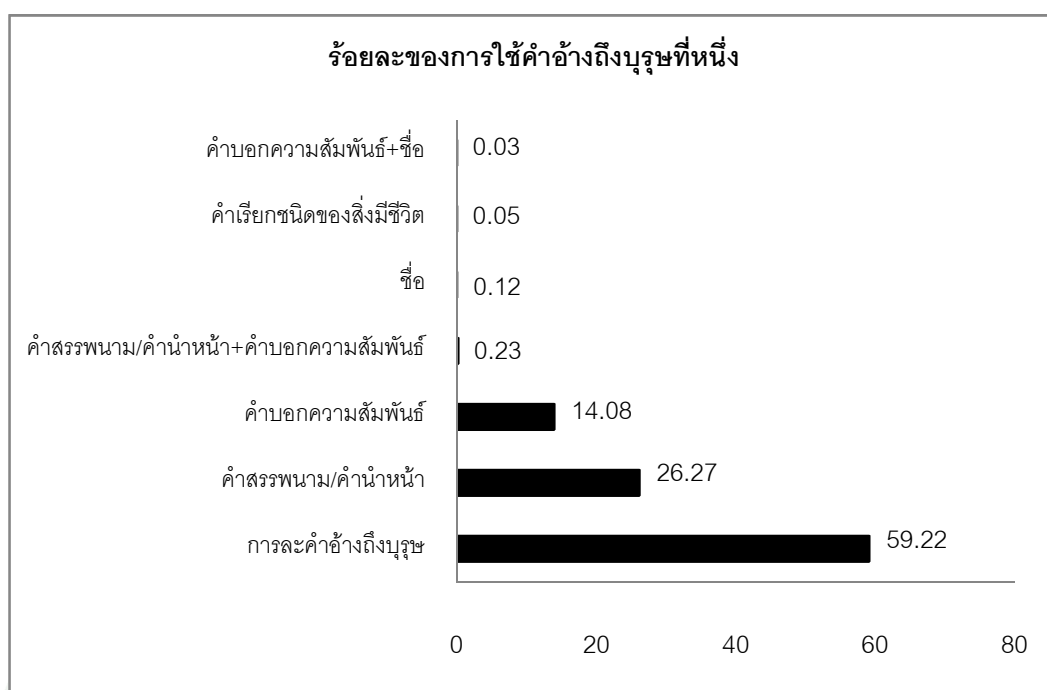
น้องคู่อ้าห้ามดื้อกับพี่เบลดนะ

พี่เบลดจะพาน้องตากลับบ้าน

ผู้วิจัยแสดงความถี่การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งทั้ง 7 รูปแบบเป็นตารางและแผนภาพ โดยเรียงลำดับตามความถี่การใช้มากที่สุดไปหาน้อยที่สุด ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4 การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่ง

	รูปแบบ	ความถี่	ร้อยละ
1.	การละคำอ้างถึงบุรุษ	3,553	59.22
2.	คำสรรพนาม/คำนำหน้า	1,576	26.27
3.	คำบอกความสัมพันธ์	845	14.08
4.	คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์	14	0.23
5.	ชื่อ	7	0.12
6.	คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	3	0.05
7.	คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ	2	0.03
รวม		6,000	100.00

ภาพที่ 3 การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่ง

ผลการวิเคราะห์การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งข้างต้นพบว่า ผู้พูดใช้ประเภทของคำอ้างถึงบุรุษจำนวน 5 ประเภทปรากฏร่วมกันเป็นรูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งที่ผู้พูดใช้พูดกับสัตว์เลี้ยงทั้งหมด 7 รูปแบบ ซึ่งมีความถี่การใช้แต่ละรูปแบบแตกต่างกัน โดยมีเพียง 3 รูปแบบเท่านั้นที่มีความถี่การใช้มากกว่าร้อยละ 1 และรูปแบบที่มีปริมาณความถี่การใช้มากที่สุด 3 อันดับแรก คือ 1. การละคำอ้างถึงบุรุษ 2. คำสรรพนาม/คำนำหน้า และ 3. คำบอกความสัมพันธ์

ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า ผู้พูดใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งในการพูดคุยกับสัตว์เลี้ยงหลากหลายรูปแบบ โดยมีความถี่การใช้แต่ละรูปแบบแตกต่างกัน

หลังจากที่ผู้วิจัยได้กล่าวถึงภาพรวมของการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งดังกล่าวข้างต้นแล้ว ในลำดับถัดไป ผู้วิจัยจะกล่าวถึงผลการวิเคราะห์ข้อมูลการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งที่จำแนกตามปัจจัยที่ศึกษา 5 ปัจจัย คือ เพศของผู้พูด อายุของผู้พูด ความรักสัตว์ของผู้พูด ลักษณะของสัตว์เลี้ยง และชนิดของสัตว์เลี้ยง เพื่อแสดงให้เห็นถึงอิทธิพลของปัจจัยเหล่านี้ต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่ง

2. อิทธิพลของเพศของผู้พูดต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่ง

กลุ่มตัวอย่างของงานวิจัยนี้มีจำนวน 600 คน ประกอบด้วยเพศชายและเพศหญิง เพศละ 300 คนเท่ากัน ดังนั้น เมื่อนำข้อมูลการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งที่ได้มาจำแนกตามเพศของผู้พูด ก็จะได้ความถี่การใช้เพศละ 3,000 ครั้ง (300 คน x 10 สถานการณ์สมมติ) จากจำนวนนี้มีการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งทั้งหมด 7 รูปแบบ ดังต่อไปนี้

รูปแบบที่ 1 การละคำอ้างถึงบุรุษ

เพศชายใช้การละคำอ้างถึงบุรุษ จำนวน 1,910 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 63.67 ในขณะที่เพศหญิงใช้การละคำอ้างถึงบุรุษ จำนวน 1,643 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 54.77

ตัวอย่างประโยค	เพศชาย :	วันนี้ <u>จะ</u> พาออกไปเดินเล่นข้างนอกนะ
	เพศหญิง :	<u>จะ</u> พากอดไอ้จ๋วนจังเลย

รูปแบบที่ 2 คำสรรพนาม/คำนำหน้า

เพศชายใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า จำนวน 759 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 25.30 ในขณะที่เพศหญิงใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า จำนวน 817 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 27.23

ตัวอย่างประโยค	เพศชาย :	<u>ฉัน</u> อยากพาแกไปหาหมอจัง
	เพศหญิง :	<u>เรา</u> กำลังช่วยเธอนะ

รูปแบบที่ 3 คำบอกความสัมพันธ์

เพศชายใช้คำบอกความสัมพันธ์ จำนวน 329 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 10.97 ในขณะที่เพศหญิงใช้คำบอกความสัมพันธ์ จำนวน 516 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 17.20

ตัวอย่างประโยค เพศชาย : ปู่เหนื่อยที่จะเลี้ยงหนูแล้วนะ
 เพศหญิง : ยายรักลูกมากที่สุดในโลกเลย

รูปแบบที่ 4 ชื่อ

เพศชายใช้ชื่อ จำนวน 2 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.06 ในขณะที่เพศหญิงใช้ชื่อ จำนวน 5 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.17

ตัวอย่างประโยค เพศชาย : บอลอยากพาแอมมือออกไปตัดขนจิ้ง
 เพศหญิง : ฝ้ายไม่ได้แก้งดราท่อนนะ

รูปแบบที่ 5 คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต

มีเพียงเพศหญิงเท่านั้นที่ใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต จำนวน 3 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.10

ตัวอย่างประโยค เพศหญิง : คนจะช่วยให้รอดตายนะเนี่ย

รูปแบบที่ 6 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์

มีเพียงเพศหญิงเท่านั้นที่ใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์ จำนวน 14 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.47

ตัวอย่างประโยค เพศหญิง : คุณแม่คิดถึงลูกจังเลย

รูปแบบที่ 7 คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ

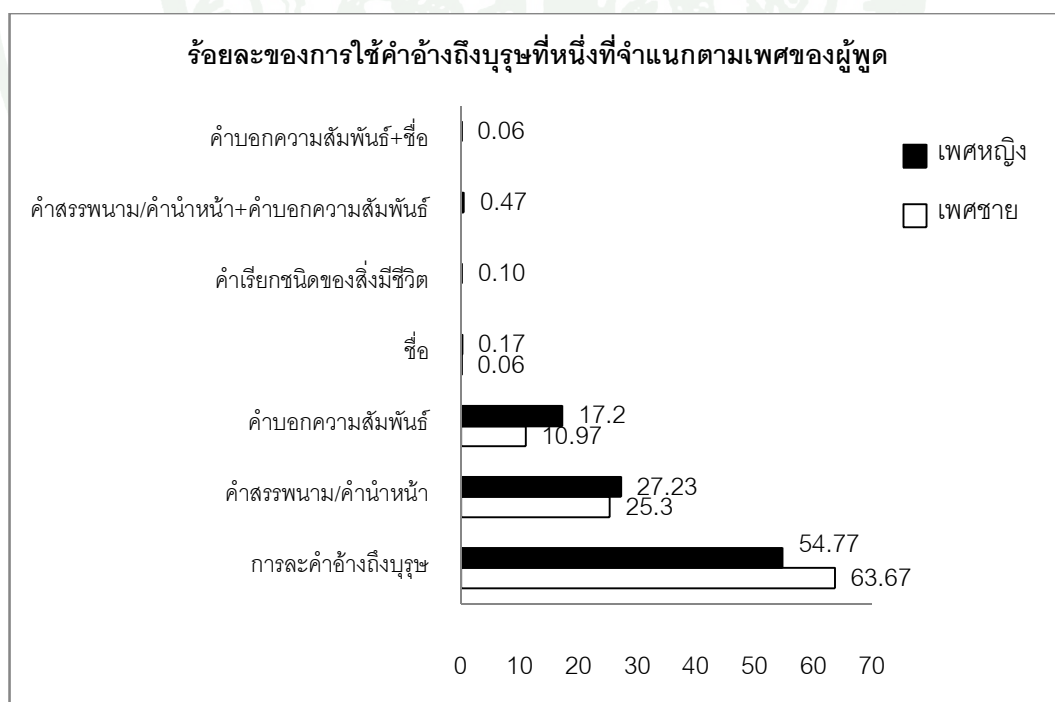
มีเพียงเพศหญิงเท่านั้นที่ใช้คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ จำนวน 2 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.06

ตัวอย่างประโยค เพศหญิง : น้องคุณกำห้ามดื่อกับพี่เบลนะ

ผู้วิจัยแสดงความถี่การใช้คำอ้างอิงถึงบุรุษที่หนึ่งทั้ง 7 รูปแบบที่จำแนกตามเพศของผู้พูดเป็นตารางและแผนภาพได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 5 การใช้คำอ้างอิงถึงบุรุษที่หนึ่งที่จำแนกตามเพศของผู้พูด

รูปแบบ	เพศชาย		เพศหญิง	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
1. การละคำอ้างอิงถึงบุรุษ	1,910	63.67	1,643	54.77
2. คำสรรพนาม/คำนำหน้า	759	25.30	817	27.23
3. คำบอกความสัมพันธ์	329	10.97	516	17.20
4. ชื่อ	2	0.06	5	0.17
5. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	0	0	3	0.10
6. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์	0	0	14	0.47
7. คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ	0	0	2	0.06
รวม	3,000	100.00	3,000	100.00

ภาพที่ 4 การใช้คำอ้างอิงถึงบุรุษที่หนึ่งที่จำแนกตามเพศของผู้พูด

ผู้วิจัยนำข้อมูลการใช้คำอ้างอิงถึงบุรุษที่หนึ่งระหว่างเพศชายและเพศหญิงข้างต้นมาเปรียบเทียบให้เห็นชัดเจนในรูปของตารางได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 6 เปรียบเทียบการใช้คำอ้างอิงถึงบุรุษที่หนึ่งระหว่างเพศชายและเพศหญิง

การใช้คำอ้างอิงถึงบุรุษที่หนึ่ง	เพศชาย	เพศหญิง
1. จำนวนรูปแบบที่ใช้	4 รูปแบบ	7 รูปแบบ
2. รูปแบบเฉพาะ	-	3 รูปแบบ
3. รูปแบบที่มีความถี่การใช้แตกต่างกันชัดเจน	ใช้การละคำอ้างอิงถึงบุรุษมากกว่าเพศหญิง	ใช้คำบอกความสัมพันธ์มากกว่าเพศชาย
4. รูปแบบที่มีความถี่การใช้มากที่สุด 3 อันดับแรก	1. การละคำอ้างอิงถึงบุรุษ 2. คำสรรพนาม/คำนำหน้า 3. คำบอกความสัมพันธ์	1. การละคำอ้างอิงถึงบุรุษ 2. คำสรรพนาม/คำนำหน้า 3. คำบอกความสัมพันธ์

เพื่อพิสูจน์ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้วิจัยใช้ไคสแควร์ในการวิเคราะห์ แต่เนื่องจากข้อจำกัดของการคำนวณไคสแควร์ คือ ค่าความถี่คาดหวัง (Expected ต่อไปนี้จะแทนด้วย E) ของแต่ละช่องในตารางจะต้องไม่น้อยกว่า 5 ซึ่งในกรณีที่ตารางมีค่า E ของแต่ละช่องน้อยกว่า 5 เกินร้อยละ 20 ของค่าทั้งหมด จะต้องทำการรวมรูปแบบที่มีค่า E น้อยกว่า 5 เข้าด้วยกัน และกำหนดเป็น “รูปแบบอื่นๆ” แทน เพื่อให้ค่า E ไม่น้อยกว่า 5

จากข้อมูลในตารางการใช้คำอ้างอิงถึงบุรุษที่หนึ่งที่จำแนกตามเพศของผู้พูดข้างต้น จะได้ตารางในการคำนวณไคสแควร์ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 7 การแจกแจงรูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งที่มีค่า E สูงกว่า 5 ที่จำแนกตามเพศของผู้พูด เพื่อคำนวณไคสแควร์

รูปแบบ	ความถี่		รวม
	เพศชาย	เพศหญิง	
	ชาย	หญิง	
1. การละคำอ้างถึงบุรุษ	1,910	1,643	3,553
2. คำสรรพนาม/คำนำหน้า	759	817	1,576
3. คำบอกความสัมพันธ์	329	516	845
4. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์	0	14	14
5. รูปแบบอื่นๆ	2	10	12
รวม	3,000	3,000	6,000

$$X^2 = 82.916 \text{ df} = 4 \text{ p} = 0$$

จากการวิเคราะห์ข้อมูลการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งที่แตกต่างกันด้วยเพศของผู้พูดพบว่า เพศหญิงใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งหลากหลายรูปแบบกว่าเพศชาย คือ 7 รูปแบบ > 4 รูปแบบ ซึ่งพบรูปแบบที่เป็นรูปแบบเฉพาะของเพศหญิง จำนวน 3 รูปแบบ คือ 1. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต 2. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์ และ 3. คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ

ส่วนรูปแบบที่ทั้งเพศชายและเพศหญิงใช้เหมือนกัน จำนวน 4 รูปแบบ พบว่า มีความถี่การใช้แตกต่างกันทุกรูปแบบ โดยเฉพาะ 2 รูปแบบที่มีความถี่การใช้แตกต่างกันอย่างชัดเจน คือ เพศชายมีปริมาณความถี่การใช้การละคำอ้างถึงบุรุษมากกว่าเพศหญิง คือ ร้อยละ $63.67 > 54.77$ ในขณะที่เพศหญิงมีปริมาณความถี่การใช้คำบอกความสัมพันธ์มากกว่าเพศชาย คือ ร้อยละ $17.20 > 10.97$

เมื่อเรียงลำดับรูปแบบที่มีปริมาณความถี่การใช้มากที่สุด 3 อันดับแรกของทั้ง 2 เพศ พบว่า เรียงลำดับเหมือนกัน คือ เพศชายและเพศหญิงมีปริมาณความถี่การใช้การละคำอ้างถึงบุรุษมากที่สุด รองลงมา คือ คำสรรพนาม/คำนำหน้า และอันดับที่ 3 คือ คำบอกความสัมพันธ์ ซึ่งเป็นลำดับที่เหมือนกับลำดับของการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งโดยรวม

นอกจากนี้ เมื่อนำสถิติไคสแควร์มาวิเคราะห์เพื่อพิสูจน์สมมติฐาน พบว่า $X^2 = 82.916$ $df = 4$ $p = 0$ ค่า p ที่ได้มีค่าน้อยกว่าระดับความเชื่อมั่นที่ผู้วิจัยกำหนด คือ 0.05 แสดงว่าเพศชายและเพศหญิงใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ดังนั้น แม้ว่าทั้งเพศชายและเพศหญิงจะมีปริมาณความถี่การใช้ 1. การละคำอ้างถึงบุรุษ 2. คำสรรพนาม/คำนำหน้า และ 3. คำบอกความสัมพันธ์มากที่สุดเป็น 3 อันดับแรกเหมือนกัน แต่จะเห็นได้ว่า เพศชายและเพศหญิงใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งแตกต่างกันทั้งจำนวนรูปแบบ รูปแบบเฉพาะ และความถี่การใช้ นอกจากนี้ ยังมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติด้วย แสดงว่า เพศของผู้พูดเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่ง

3. อิทธิพลของอายุของผู้พูดต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่ง

กลุ่มตัวอย่างของงานวิจัยนี้มีจำนวน 600 คน ประกอบด้วยคนอายุน้อย (กลุ่มอายุ 15-25 ปี) และคนอายุมาก (กลุ่มอายุ 55-65 ปี) กลุ่มอายุละ 300 คนเท่ากัน ดังนั้น เมื่อนำข้อมูลการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งที่ได้มาจำแนกตามอายุของผู้พูด ก็จะได้ความถี่การใช้กลุ่มอายุละ 3,000 ครั้ง (300 คน x 10 สถานการณ์สมมติ) จากจำนวนนี้มีการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งทั้งหมด 7 รูปแบบดังต่อไปนี้

รูปแบบที่ 1 การละคำอ้างถึงบุรุษ

คนอายุน้อยใช้การละคำอ้างถึงบุรุษ จำนวน 1,771 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 59.03 ในขณะที่คนอายุมากใช้การละคำอ้างถึงบุรุษ จำนวน 1,782 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 59.40

ตัวอย่างประโยค	คนอายุน้อย :	อยากให้ผู้ลูกขึ้นสวญเร็ดกว่านี้
	คนอายุมาก :	คิดถึงซาเย็นจ้งเลย

รูปแบบที่ 2 คำสรรพนาม/คำนำหน้า

คนอายุน้อยใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า จำนวน 1,037 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 34.57 ในขณะที่คนอายุมากใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า จำนวน 539 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 17.97

ตัวอย่างประโยค คนอายุน้อย : ผมเอาอาหารมาให้น้องหมอสีแล้วครับ
คนอายุมาก : ฉันจะเปิดกรงปล่อยเธอแล้วนะ

รูปแบบที่ 3 คำบอกความสัมพันธ์

คนอายุน้อยใช้คำบอกความสัมพันธ์ จำนวน 179 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.97 ในขณะที่คนอายุมากใช้คำบอกความสัมพันธ์ จำนวน 666 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 22.20

ตัวอย่างประโยค คนอายุน้อย : ยายตามหากระเพราจนเหนื่อยเลยนะ
คนอายุมาก : พี่จะไม่รักคิทดอทแล้ว

รูปแบบที่ 4 ชื่อ

มีเพียงคนอายุน้อยเท่านั้นที่ใช้ชื่อ จำนวน 7 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.23

ตัวอย่างประโยค คนอายุน้อย : ก๊ี้คิดถึงทุกวันเลย

รูปแบบที่ 5 คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต

มีเพียงคนอายุน้อยเท่านั้นที่ใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต จำนวน 3 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.10

ตัวอย่างประโยค คนอายุน้อย : คนจะพาไปอยู่ที่ดีๆ ไม่ไปหรอ

รูปแบบที่ 6 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์

คนอายุน้อยใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์ จำนวน 1 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.03 ในขณะที่คนอายุมากใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์ จำนวน 13 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.43

ตัวอย่างประโยค คนอายุน้อย : หนูอยากออกไปช้อปปิ้งกับคุณแม่ใหม่
คนอายุมาก : คุณแม่คงต้องพาหนูออกไปตัดขนบ้างแล้ว

รูปแบบที่ 7 คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ

มีเพียงคนอายุน้อยเท่านั้นที่ใช้คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ จำนวน 2 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.06

ตัวอย่างประโยค คนอายุน้อย : พี่เบิ้ลจะพาน้องตาต้ากลับบ้าน

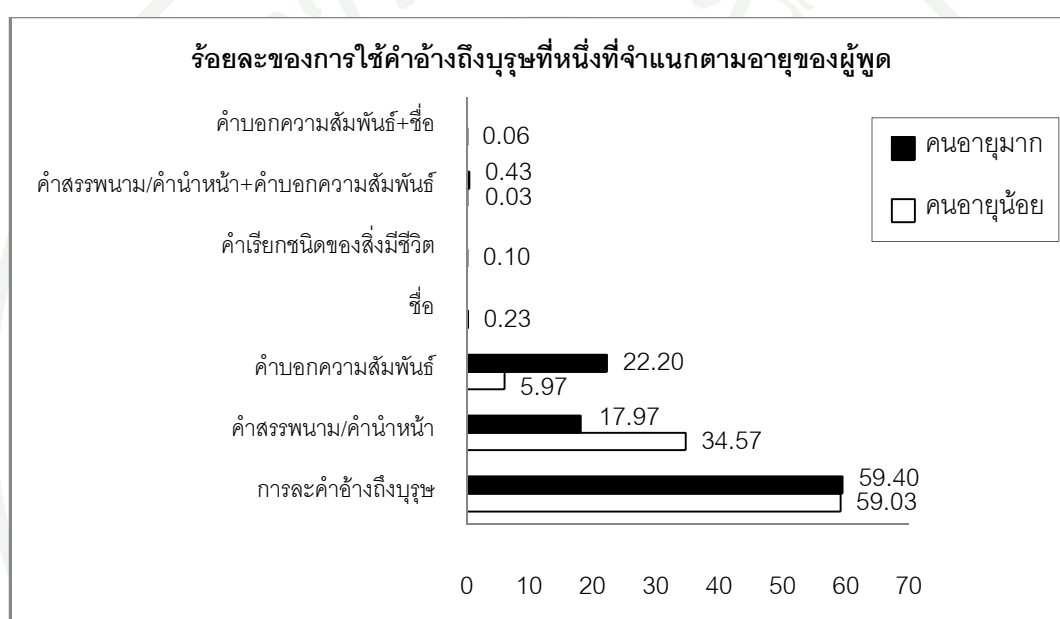
ผู้วิจัยแสดงความถี่การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งทั้ง 7 รูปแบบที่จำแนกตามอายุของผู้พูดเป็นตารางและแผนภาพได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 8 การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งที่จำแนกตามอายุของผู้พูด

รูปแบบ	คนอายุน้อย		คนอายุมาก	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
1. การละคำอ้างถึงบุรุษ	1,771	59.03	1,782	59.40
2. คำสรรพนาม/คำนำหน้า	1,037	34.57	539	17.97
3. คำบอกความสัมพันธ์	179	5.97	666	22.20
4. ชื่อ	7	0.23	0	0
5. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	3	0.10	0	0

ตารางที่ 8 (ต่อ)

รูปแบบ	คนอายุน้อย		คนอายุมาก	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
6. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์	1	0.03	13	0.43
7. คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ	2	0.06	0	0
รวม	3,000	100.00	3,000	100.00

ภาพที่ 5 การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งที่จำแนกตามอายุของผู้พูด

ผู้วิจัยนำข้อมูลการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งระหว่างคนอายุน้อยและคนอายุมากข้างต้นมาเปรียบเทียบให้เห็นชัดเจนในรูปของตารางได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 9 เปรียบเทียบการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งระหว่างคนอายุน้อยและคนอายุมาก

การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่ง	คนอายุน้อย	คนอายุมาก
1. จำนวนรูปแบบที่ใช้	7 รูปแบบ	4 รูปแบบ
2. รูปแบบเฉพาะ	3 รูปแบบ	-
3. รูปแบบที่มีความถี่การใช้แตกต่างกันชัดเจน	ใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้ามากกว่าคนอายุมาก	ใช้คำบอกความสัมพันธ์มากกว่าคนอายุน้อย
4. รูปแบบที่มีความถี่ใช้มากที่สุด 3 อันดับแรก	1. การละคำอ้างถึงบุรุษ 2. คำสรรพนาม/คำนำหน้า 3. คำบอกความสัมพันธ์	1. การละคำอ้างถึงบุรุษ 2. คำบอกความสัมพันธ์ 3. คำสรรพนาม/คำนำหน้า

เพื่อคำนวณไคสแควร์ ผู้วิจัยรวมรูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งที่มีค่า E ต่ำกว่า 5 เข้าด้วยกัน และกำหนดเป็น “รูปแบบอื่นๆ” แทน ซึ่งจะได้ตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 10 การแจกแจงรูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งที่มีค่า E สูงกว่า 5 ที่จำแนกตามอายุของผู้พูด เพื่อคำนวณไคสแควร์

รูปแบบ	ความถี่		รวม
	คน	คน	
	อายุน้อย	อายุมาก	
1. การละคำอ้างถึงบุรุษ	1,771	1,782	3,553
2. คำสรรพนาม/คำนำหน้า	1,037	539	1,576
3. คำบอกความสัมพันธ์	179	666	845
4. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์	1	13	14
5. รูปแบบอื่นๆ	12	0	12
รวม	3,000	3,000	6,000

$$X^2 = 460.356 \text{ df} = 4 \text{ p} = 0$$

จากการวิเคราะห์ข้อมูลการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งที่แตกต่างกันด้วยอายุของผู้พบพบว่า คนอายุน้อยใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งหลากหลายรูปแบบกว่าคนอายุมาก คือ 7 รูปแบบ > 4 รูปแบบ ซึ่งพบรูปแบบที่เป็นรูปแบบเฉพาะของคนอายุน้อย จำนวน 3 รูปแบบ คือ 1. ชื่อ 2. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต และ 3. คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ

ส่วนรูปแบบที่ทั้งคนอายุน้อยและคนอายุมากใช้เหมือนกัน จำนวน 4 รูปแบบ พบว่า มีความถี่การใช้แตกต่างกันทุกรูปแบบ โดยเฉพาะ 2 รูปแบบที่มีความถี่การใช้แตกต่างกันอย่างชัดเจน คือ คนอายุน้อยมีปริมาณความถี่การใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้ามากกว่าคนอายุมาก คือ ร้อยละ $34.57 > 17.97$ ในขณะที่คนอายุมากมีปริมาณความถี่การใช้คำบอกความสัมพันธ์มากกว่าคนอายุน้อย คือ ร้อยละ $22.20 > 5.97$

เมื่อเรียงลำดับรูปแบบที่มีปริมาณความถี่การใช้มากที่สุด 3 อันดับแรกของทั้ง 2 กลุ่มอายุ พบว่า เรียงลำดับทั้งเหมือนกันและแตกต่างกัน คือ คนอายุน้อยและคนอายุมากมีปริมาณความถี่การใช้การละคำอ้างถึงบุรุษมากที่สุดเหมือนกัน แต่แตกต่างกันที่ คนอายุน้อยมีปริมาณความถี่การใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้าเป็นอันดับที่ 2 และคำบอกความสัมพันธ์เป็นอันดับที่ 3 ตรงกันข้ามกับที่ คนอายุมากมีปริมาณความถี่การใช้คำบอกความสัมพันธ์เป็นอันดับที่ 2 และคำสรรพนาม/คำนำหน้าเป็นอันดับที่ 3 ซึ่งลำดับของกลุ่มคนอายุน้อยเหมือนกับลำดับของการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งโดยรวม

นอกจากนี้ เมื่อนำสถิติไคสแควร์มาวิเคราะห์เพื่อพิสูจน์สมมติฐาน พบว่า $X^2 = 460.356$ $df = 4$ $p = 0$ ค่า p ที่ได้มีค่าน้อยกว่าระดับความเชื่อมั่นที่ผู้วิจัยกำหนด คือ 0.05 แสดงว่าคนอายุน้อยและคนอายุมากใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ดังนั้น แม้ว่าทั้งคนอายุน้อยและคนอายุมากจะมีปริมาณความถี่การใช้การละคำอ้างถึงบุรุษมากที่สุดเหมือนกัน แต่จะเห็นได้ว่า คนอายุน้อยและคนอายุมากใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งแตกต่างกันทั้งจำนวนรูปแบบ รูปแบบเฉพาะ ความถี่การใช้ และรูปแบบที่มีความถี่การใช้มากที่สุดเป็นอันดับที่ 2-3 นอกจากนี้ ยังมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติด้วย แสดงว่า อายุของผู้พบเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่ง

4. อิทธิพลของความรักสัตว์ของผู้พูดต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่ง

กลุ่มตัวอย่างของงานวิจัยนี้มีจำนวน 600 คน ประกอบด้วยคนรักสัตว์ จำนวน 346 คน และคนไม่รักสัตว์ จำนวน 254 คน ดังนั้น เมื่อนำข้อมูลการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งที่ได้มาจำแนกตามความรักสัตว์ของผู้พูด ก็จะได้ความถี่การใช้ของคนรักสัตว์ 3,460 ครั้ง (346 คน x 10 สถานการณ์สมมติ) และความถี่การใช้ของคนไม่รักสัตว์ 2,540 ครั้ง (254 คน x 10 สถานการณ์สมมติ) และเนื่องจากกลุ่มตัวอย่างคนรักสัตว์และคนไม่รักสัตว์มีจำนวนไม่เท่ากัน ผู้วิจัยจึงต้องเปรียบเทียบความถี่การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งด้วยอัตราส่วนร้อยละ ซึ่งจากจำนวนนี้มีการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งทั้งหมด 7 รูปแบบ ดังต่อไปนี้

รูปแบบที่ 1 การละคำอ้างถึงบุรุษ

คนรักสัตว์การใช้ละคำอ้างถึงบุรุษ จำนวน 1,832 ครั้ง จาก 3,460 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 52.95 ในขณะที่คนไม่รักสัตว์การใช้ละคำอ้างถึงบุรุษ จำนวน 1,721 ครั้ง จาก 2,540 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 67.75

ตัวอย่างประโยค คนรักสัตว์: Qเดินตามหาเธอแทบตาย
คนไม่รักสัตว์: เดี่ยวQตีให้ตายเลยหรอก

รูปแบบที่ 2 คำสรรพนาม/คำนำหน้า

คนรักสัตว์ใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า จำนวน 856 ครั้ง จาก 3,460 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 24.74 ในขณะที่คนไม่รักสัตว์ใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า จำนวน 720 ครั้ง จาก 2,540 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 28.35

ตัวอย่างประโยค คนรักสัตว์: จิกเราทำไมอะ
คนไม่รักสัตว์: ฉันไม่ได้มาทำร้ายหรอก

รูปแบบที่ 3 คำบอกความสัมพันธ์

คนรักสัตว์ใช้คำบอกความสัมพันธ์ จำนวน 749 ครั้ง จาก 3,460 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 21.65 ในขณะที่คนไม่รักสัตว์ใช้คำบอกความสัมพันธ์ จำนวน 96 ครั้ง จาก 2,540 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.78

ตัวอย่างประโยค คนรักสัตว์: พ่อจะตั้งใจเลี้ยงลูกอย่างดีที่สุด
 คนไม่รักสัตว์: ยายมารับแทนะ

รูปแบบที่ 4 ชื่อ

มีเพียงคนรักสัตว์เท่านั้นที่ใช้ชื่อ จำนวน 7 ครั้ง จาก 3,460 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.20

ตัวอย่างประโยค คนรักสัตว์: ฝ่ายพาเจ๊ก๊วยไปหาสาว ๆ ดึกว่า

รูปแบบที่ 5 คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต

มีเพียงคนไม่รักสัตว์เท่านั้นที่ใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต จำนวน 3 ครั้ง จาก 2,540 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.12

ตัวอย่างประโยค คนไม่รักสัตว์: คนอุตส่าห์รีบมาช่วย ทำไมรีบตายล่ะ

รูปแบบที่ 6 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์

มีเพียงคนรักสัตว์เท่านั้นที่ใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์ จำนวน 14 ครั้ง จาก 3,460 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.40

ตัวอย่างประโยค คนรักสัตว์: คุณแม่ลืมเอาอาหารมาให้หลายวันเลย

รูปแบบที่ 7 คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ

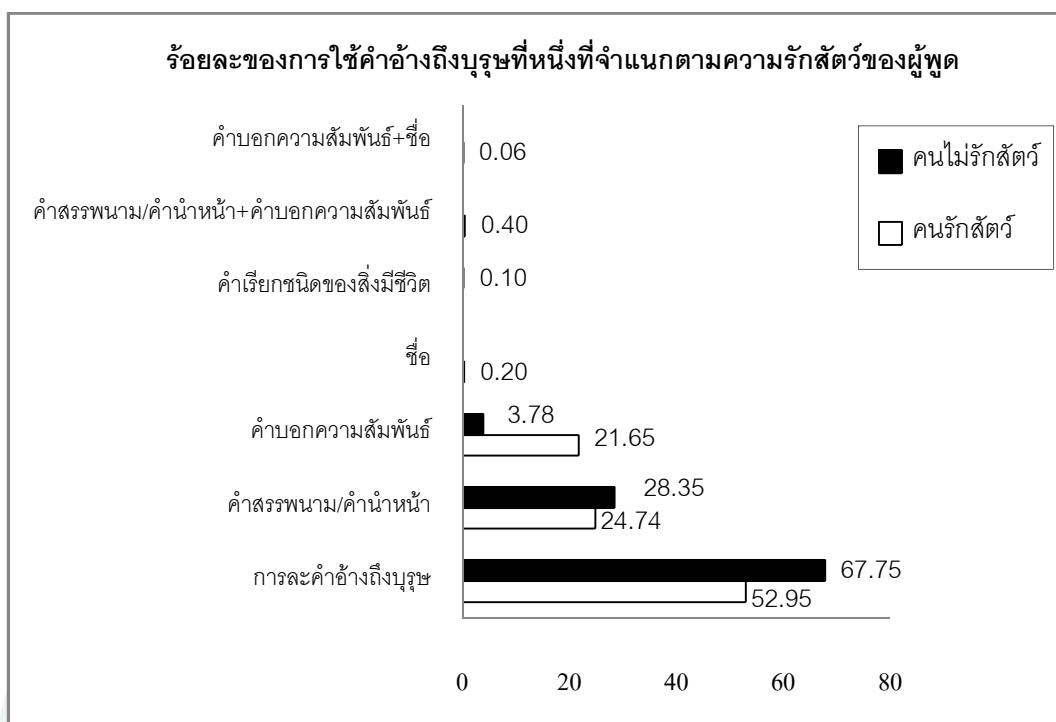
มีเพียงคนรักสัตว์เท่านั้นที่ใช้คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ จำนวน 2 ครั้ง จาก 3,460 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.06

ตัวอย่างประโยค คนรักสัตว์: น้องคู่อ้าห้ามดื่อกับพี่เบลน

ผู้วิจัยแสดงความถี่การใช้คำอ้างอิงบุรุษที่หนึ่งทั้ง 7 รูปแบบที่จำแนกตามความรักสัตว์ของผู้พูดเป็นตารางและแผนภาพได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 11 การใช้คำอ้างอิงบุรุษที่หนึ่งที่จำแนกตามความรักสัตว์ของผู้พูด

รูปแบบ	คนรักสัตว์		คนไม่รักสัตว์	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
1. การละคำอ้างอิงบุรุษ	1,832	52.95	1,721	67.75
2. คำสรรพนาม/คำนำหน้า	856	24.74	720	28.35
3. คำบอกความสัมพันธ์	749	21.65	96	3.78
4. ชื่อ	7	0.20	0	0
5. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	0	0	3	0.12
6. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์	14	0.40	0	0
7. คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ	2	0.06	0	0
รวม	3,460	100.00	2,540	100.00

ภาพที่ 6 การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งที่จำแนกตามความรักสัตว์ของผู้พูด

ผู้วิจัยนำข้อมูลการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งระหว่างคนรักสัตว์และคนไม่รักสัตว์ข้างต้นมาเปรียบเทียบให้เห็นชัดเจนในรูปของตารางได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 12 เปรียบเทียบการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งระหว่างคนรักสัตว์และคนไม่รักสัตว์

การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่ง	คนรักสัตว์	คนไม่รักสัตว์
1. จำนวนรูปแบบที่ใช้	6 รูปแบบ	4 รูปแบบ
2. รูปแบบเฉพาะ	3 รูปแบบ	1 รูปแบบ
3. รูปแบบที่มีความถี่การใช้แตกต่างกันชัดเจน	ใช้คำบอกความสัมพันธ์มากกว่าคนไม่รักสัตว์	ใช้การละคำอ้างถึงบุรุษ และ คำสรรพนาม/คำนำหน้า มากกว่าคนรักสัตว์
4. รูปแบบที่มีความถี่การใช้มากที่สุด 3 อันดับแรก	1. การละคำอ้างถึงบุรุษ 2. คำสรรพนาม/คำนำหน้า 3. คำบอกความสัมพันธ์	1. การละคำอ้างถึงบุรุษ 2. คำสรรพนาม/คำนำหน้า 3. คำบอกความสัมพันธ์

เพื่อคำนวณไคสแควร์ ผู้วิจัยรวมรูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งที่มีค่า E ต่ำกว่า 5 เข้าด้วยกัน และกำหนดเป็น “รูปแบบอื่นๆ” แทน ซึ่งจะได้ตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 13 การแจกแจงรูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งที่มีค่า E สูงกว่า 5 ที่จำแนกตามความรักสัตว์ของผู้พูด เพื่อคำนวณไคสแควร์

รูปแบบ	ความถี่		รวม
	คนรักสัตว์	คนไม่รักสัตว์	
1. การละคำอ้างถึงบุรุษ	1,832	1,721	3,553
2. คำสรรพนาม/คำนำหน้า	856	720	1,576
3. คำบอกความสัมพันธ์	749	96	845
4. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์	14	0	14
5. รูปแบบอื่นๆ	9	3	12
รวม	3,460	2,540	6,000

$$X^2 = 405.292 \text{ df} = 4 \text{ p} = 0$$

จากการวิเคราะห์ข้อมูลการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งที่แตกต่างกันด้วยความรักสัตว์ของผู้พูดพบว่า คนรักสัตว์ใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งหลากหลายรูปแบบกว่าคนไม่รักสัตว์ คือ 6 รูปแบบ > 4 รูปแบบ ซึ่งพบรูปแบบที่เป็นรูปแบบเฉพาะของทั้ง 2 กลุ่ม ดังต่อไปนี้ รูปแบบเฉพาะของคนรักสัตว์ จำนวน 3 รูปแบบ คือ 1. ชื่อ 2. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์ และ 3. คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ ในขณะที่รูปแบบเฉพาะของคนไม่รักสัตว์มีเพียงรูปแบบเดียว คือ คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต

ส่วนรูปแบบที่ทั้งคนรักสัตว์และคนไม่รักสัตว์ใช้เหมือนกัน จำนวน 3 รูปแบบ พบว่ามีความถี่การใช้แตกต่างกันอย่างชัดเจนทุกรูปแบบ คือ คนรักสัตว์มีปริมาณความถี่การใช้คำบอกความสัมพันธ์มากกว่าคนไม่รักสัตว์ คือ ร้อยละ $21.65 > 3.78$ ในขณะที่คนไม่รักสัตว์มีปริมาณความถี่การใช้การละคำอ้างถึงบุรุษ และคำสรรพนาม/คำนำหน้ามากกว่าคนรักสัตว์ คือ ร้อยละ $67.75 > 52.95$ และ ร้อยละ $28.35 > 24.74$ ตามลำดับ

เมื่อเรียงลำดับรูปแบบที่มีปริมาณความถี่การใช้มากที่สุด 3 อันดับแรกของทั้ง 2 กลุ่มพบว่า เรียงลำดับเหมือนกัน คือ คนรักสัตว์และคนไม่รักสัตว์มีปริมาณความถี่การใช้การละคำอ้างถึงบุรุษมากที่สุด รองลงมา คือ คำสรรพนาม/คำนำหน้า และอันดับที่ 3 คือ คำบอกความสัมพันธ์ ซึ่งเป็นลำดับที่เหมือนกับลำดับของการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งโดยรวม

นอกจากนี้ เมื่อนำสถิติไคสแควร์มาวิเคราะห์เพื่อพิสูจน์สมมติฐาน พบว่า $X^2 = 405.292$ $df = 4$ $p = 0$ ค่า p ที่ได้มีค่าน้อยกว่าระดับความเชื่อมั่นที่ผู้วิจัยกำหนด คือ 0.05 แสดงว่าคนรักสัตว์และคนไม่รักสัตว์ใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ดังนั้น แม้ว่าทั้งคนรักสัตว์และคนไม่รักสัตว์จะมีปริมาณความถี่การใช้ 1. การละคำอ้างถึงบุรุษ 2. คำสรรพนาม/คำนำหน้า และ 3. คำบอกความสัมพันธ์มากที่สุดเป็น 3 อันดับแรกเหมือนกัน แต่จะเห็นได้ว่า คนรักสัตว์และคนไม่รักสัตว์ใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งแตกต่างกันทั้งจำนวนรูปแบบ รูปแบบเฉพาะ และความถี่การใช้ นอกจากนี้ ยังมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติด้วย แสดงว่า ความรักสัตว์ของผู้พูดเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่ง

5. อิทธิพลของลักษณะของสัตว์เลี้ยงต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่ง

สถานการณ์สมมติของงานวิจัยนี้มีจำนวน 10 สถานการณ์ ประกอบด้วยสถานการณ์สมมติที่เกี่ยวกับสัตว์เลี้ยงของตัวเองและสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ ลักษณะละ 5 สถานการณ์เท่ากัน ดังนั้น เมื่อนำข้อมูลการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งที่ได้นำมาจำแนกตามลักษณะของสัตว์เลี้ยง ก็จะได้ความถี่การใช้ลักษณะละ 3,000 ครั้ง (600 คน $\times$ 5 สถานการณ์สมมติ) จากจำนวนนี้มีการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งทั้งหมด 7 รูปแบบ ดังต่อไปนี้

รูปแบบที่ 1 การละคำอ้างถึงบุรุษ

ผู้พูดใช้การละคำอ้างถึงบุรุษพูดกับสัตว์เลี้ยงของตัวเอง จำนวน 1,607 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 53.57 ในขณะที่ผู้พูดใช้การละคำอ้างถึงบุรุษพูดกับสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญจำนวน 1,946 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 64.87

ตัวอย่างประโยค สัตว์เลี้ยงของตัวเอง : อุรึกปึกปุยที่สุดในโลก
 สัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ : มองไม่เห็นถึงจะ

รูปแบบที่ 2 คำสรรพนาม/คำนำหน้า

ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้าพูดกับสัตว์เลี้ยงของตัวเอง จำนวน 734 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 24.47 ในขณะที่ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้าพูดกับสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ จำนวน 842 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 28.07

ตัวอย่างประโยค สัตว์เลี้ยงของตัวเอง : กูจะพาวิ่งออกไปดูโลกข้างนอก
 สัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ : ฉันกำลังช่วยแกะ

รูปแบบที่ 3 คำบอกความสัมพันธ์

ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์พูดกับสัตว์เลี้ยงของตัวเอง จำนวน 637 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 21.23 ในขณะที่ผู้พูดใช้คำบอกสัมพันธ์พูดกับสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ จำนวน 208 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.93

ตัวอย่างประโยค สัตว์เลี้ยงของตัวเอง : พ่อไม่น่าเอาหนูมาเลี้ยงเลย
 สัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ : ป่าขออุ้มแมวเหมียวหน่อยนะ

รูปแบบที่ 4 ชื่อ

ผู้พูดใช้ชื่อพูดกับสัตว์เลี้ยงของตัวเองเท่านั้น จำนวน 7 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.23

ตัวอย่างประโยค สัตว์เลี้ยงของตัวเอง : บอลรักพินาเล่จังเลย

รูปแบบที่ 5 คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต

ผู้พูดใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิตพูดกับสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญเท่านั้น จำนวน 3 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.10

ตัวอย่างประโยค สัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ : คนจะช่วยให้รอดตายนะเนี่ย

รูปแบบที่ 6 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์

ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์พูดกับสัตว์เลี้ยงของตัวเอง จำนวน 13 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.43 ในขณะที่ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์พูดกับสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ จำนวน 1 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.03

ตัวอย่างประโยค สัตว์เลี้ยงของตัวเอง : ทำไมดื้อกับคุณยายแบบนี้
สัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ : คุณยายจะช่วยลูกขึ้นมาเองนะจ๊ะ

รูปแบบที่ 7 คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ

ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อพูดกับสัตว์เลี้ยงของตัวเองเท่านั้น จำนวน 2 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.06

ตัวอย่างประโยค สัตว์เลี้ยงของตัวเอง : พี่เบิ้ลจะพาน้องตาต้ากลับบ้าน

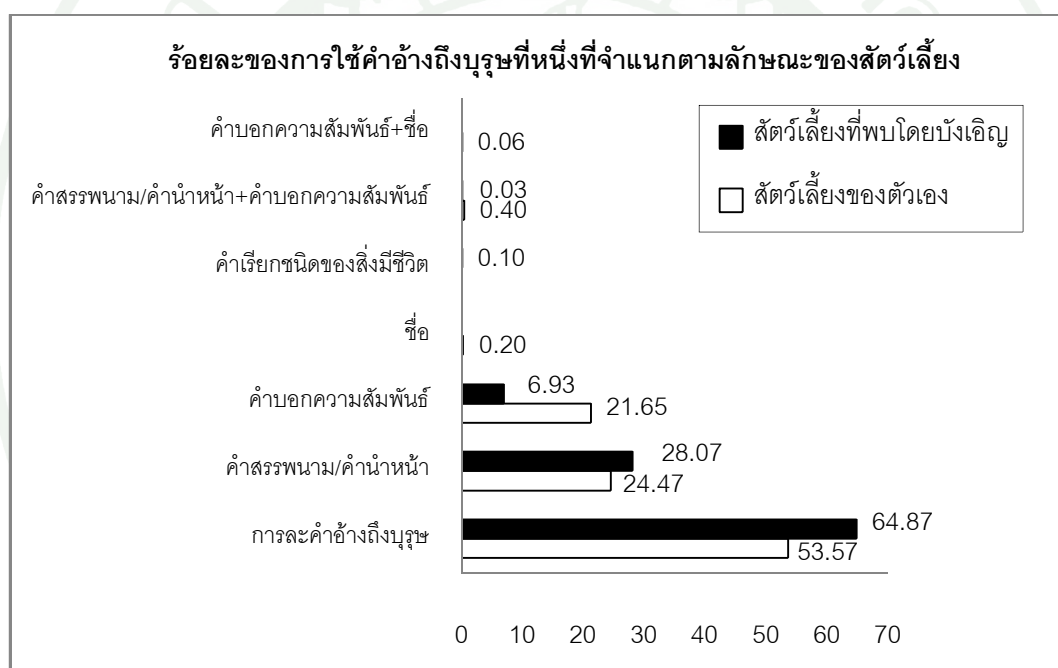
ผู้วิจัยแสดงการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งทั้ง 7 รูปแบบที่จำแนกตามลักษณะของสัตว์เลี้ยงเป็นตารางและแผนภาพได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 14 การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งที่จำแนกตามลักษณะของสัตว์เลี้ยง

รูปแบบ	สัตว์เลี้ยงของตัวเอง		สัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
1. การละคำอ้างถึงบุรุษ	1,607	53.57	1,946	64.87
2. คำสรรพนาม/คำนำหน้า	734	24.47	842	28.07
3. คำบอกความสัมพันธ์	637	21.23	208	6.93
4. ชื่อ	7	0.23	0	0

ตารางที่ 14 (ต่อ)

รูปแบบ	สัตว์เลี้ยงของ ตัวเอง		สัตว์เลี้ยงที่พบ โดยบังเอิญ	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
5. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	0	0	3	0.10
6. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์	13	0.43	1	0.03
7. คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ	2	0.06	0	0
รวม	3,000	100.00	3,000	100.00

ภาพที่ 7 การใช้คำอ้างอิงบุรุษที่หนึ่งที่จำแนกตามลักษณะของสัตว์เลี้ยง

ผู้วิจัยนำข้อมูลการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งระหว่างที่ผู้พูดใช้พูดกับสัตว์เลี้ยงของตนเองและสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญมาเปรียบเทียบให้เห็นชัดเจนในรูปของตารางได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 15 เปรียบเทียบการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งระหว่างที่ผู้พูดใช้พูดกับสัตว์เลี้ยงของตนเองและสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ

การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่ง	สัตว์เลี้ยงของตนเอง	สัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ
1. จำนวนรูปแบบที่ใช้	6 รูปแบบ	5 รูปแบบ
2. รูปแบบเฉพาะ	2 รูปแบบ	1 รูปแบบ
3. รูปแบบที่มีความถี่การใช้แตกต่างกันชัดเจน	ใช้คำบอกความสัมพันธ์มากกว่าสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ	ใช้การละคำอ้างถึงบุรุษ และคำสรรพนาม/คำนำหน้ามากกว่าสัตว์เลี้ยงของตนเอง
4. รูปแบบที่มีความถี่การใช้มากที่สุด 3 อันดับแรก	1. การละคำอ้างถึงบุรุษ 2. คำสรรพนาม/คำนำหน้า 3. คำบอกความสัมพันธ์	1. การละคำอ้างถึงบุรุษ 2. คำสรรพนาม/คำนำหน้า 3. คำบอกความสัมพันธ์

เพื่อคำนวณไคสแควร์ ผู้วิจัยรวมรูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งที่มีค่า E ต่ำกว่า 5 เข้าด้วยกัน และกำหนดเป็น “รูปแบบอื่นๆ” แทน ซึ่งจะได้ตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 16 การแจกแจงรูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งที่มีค่า E สูงกว่า 5 ที่จำแนกตามลักษณะของสัตว์เลี้ยง เพื่อคำนวณไคสแควร์

รูปแบบ	ความถี่		รวม
	สัตว์เลี้ยง ของตนเอง	สัตว์เลี้ยง ที่พบโดย บังเอิญ	
1. การละคำอ้างถึงบุรุษ	1,607	1,946	3,553
2. คำสรรพนาม/คำนำหน้า	734	842	1,576
3. คำบอกความสัมพันธ์	637	208	845

ตารางที่ 16 (ต่อ)

รูปแบบ	ความถี่		รวม
	สัตว์เลี้ยง ของตัวเอง	สัตว์เลี้ยง ที่พบโดย บังเอิญ	
4. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์	13	1	14
5. รูปแบบอื่นๆ	9	3	12
รวม	3,000	3,000	6,000

$$X^2 = 270.832 \text{ df} = 4 \text{ p} = 0$$

จากการวิเคราะห์ข้อมูลการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งที่แตกต่างกันด้วยลักษณะของสัตว์เลี้ยงพบว่า ผู้พูดใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งพูดกับสัตว์เลี้ยงของตัวเองหลากหลายรูปแบบกว่าที่ใช้กับสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญเพียงเล็กน้อย คือ 6 รูปแบบ > 5 รูปแบบ ซึ่งพบรูปแบบที่เป็นรูปแบบเฉพาะที่ผู้พูดใช้กับสัตว์เลี้ยงแต่ละลักษณะ ดังต่อไปนี้ รูปแบบเฉพาะที่ใช้กับสัตว์เลี้ยงของตัวเองจำนวน 2 รูปแบบ คือ 1. ชื่อ และ 2. คำบอกความสัมพันธ์+ชื่о ในขณะที่รูปแบบเฉพาะที่ใช้กับสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญมีเพียงรูปแบบเดียว คือ คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต

ส่วนรูปแบบที่ผู้พูดใช้กับทั้งสัตว์เลี้ยงของตัวเองและสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญเหมือนกันจำนวน 4 รูปแบบ พบว่า มีความถี่การใช้แตกต่างกันทุกรูปแบบ โดยเฉพาะ 3 รูปแบบที่มีความถี่การใช้แตกต่างกันอย่างชัดเจน คือ ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์กับสัตว์เลี้ยงของตัวเองด้วยปริมาณความถี่การใช้ที่มากกว่าสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ กล่าวคือ ร้อยละ $21.23 > 6.93$ ในขณะที่ผู้พูดใช้การละคำอ้างถึงบุรุษ และคำสรรพนาม/คำนำหน้ากับสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญด้วยปริมาณความถี่การใช้ที่มากกว่าสัตว์เลี้ยงของตัวเอง กล่าวคือ ร้อยละ $64.87 > 53.57$ และ ร้อยละ $28.07 > 24.47$ ตามลำดับ ส่วนอีก 1 รูปแบบ พบว่า มีปริมาณความถี่การใช้ไม่แตกต่างกันอย่างชัดเจน กล่าวคือ ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์กับสัตว์เลี้ยงของตัวเองมากกว่าสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญเพียงเล็กน้อย ซึ่งมีปริมาณความถี่ไม่ถึงร้อยละ 1 เช่นเดียวกันด้วย คือ ร้อยละ $0.43 > 0.03$

เมื่อเรียงลำดับรูปแบบที่มีปริมาณความถี่การใช้มากที่สุด 3 อันดับแรกที่ใช้กับสัตว์เลี้ยงทั้ง 2 ลักษณะพบว่า เรียงลำดับเหมือนกัน คือ ผู้พูดใช้การละคำอ้างถึงบุรุษกับสัตว์เลี้ยงของตัวเองและสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญด้วยปริมาณความถี่การใช้มากที่สุดเหมือนกัน รองลงมา คือ คำสรรพนาม/คำนำหน้า และอันดับที่ 3 คือ คำบอกความสัมพันธ์ ซึ่งเป็นลำดับที่เหมือนกับลำดับของการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งโดยรวม

นอกจากนี้ เมื่อนำสถิติไคสแควร์มาวิเคราะห์เพื่อพิสูจน์สมมุติฐาน พบว่า $X^2 = 270.832$ $df = 4$ $p = 0$ ค่า p ที่ได้มีค่าน้อยกว่าระดับความเชื่อมั่นที่ผู้วิจัยกำหนด คือ 0.05 แสดงว่า คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งที่ผู้พูดใช้พูดกับสัตว์เลี้ยงของตัวเองและสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ดังนั้น แม้ว่าจะพบปริมาณความถี่การใช้ 1. การละคำอ้างถึงบุรุษ 2. คำสรรพนาม/คำนำหน้า และ 3. คำบอกความสัมพันธ์มากที่สุดเป็น 3 อันดับแรกเหมือนกันทั้งสัตว์เลี้ยงของตัวเองและสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ แต่จะเห็นได้ว่า ผู้พูดใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งกับสัตว์เลี้ยงของตัวเองและสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญแตกต่างกันทั้งจำนวนรูปแบบ รูปแบบเฉพาะ และปริมาณความถี่การใช้ นอกจากนี้ ยังมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติด้วย แสดงว่า ลักษณะของสัตว์เลี้ยงเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่ง

6. อิทธิพลของชนิดของสัตว์เลี้ยงต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่ง

สถานการณ์สมมติของงานวิจัยนี้มีจำนวน 10 สถานการณ์ ประกอบด้วยสถานการณ์สมมติที่เกี่ยวข้องกับสุนัข แมว ปลา นก และกระต่าย ชนิดละ 2 สถานการณ์เท่ากัน ดังนั้น เมื่อนำข้อมูลการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งที่ได้มาจำแนกตามชนิดของสัตว์เลี้ยง ก็จะได้ความถี่การใช้ชนิดละ 1,200 ครั้ง (600 คน $\times$ 2 สถานการณ์สมมติ) จากจำนวนนี้มีการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งทั้งหมด 7 รูปแบบ ดังต่อไปนี้

รูปแบบที่ 1 การละคำอ้างถึงบุรุษ

ผู้พูดใช้การละคำอ้างถึงบุรุษพูดกับสัตว์เลี้ยงทั้ง 5 ชนิด คือ ผู้พูดใช้การละคำอ้างถึงบุรุษพูดกับสุนัข จำนวน 787 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 65.58 ผู้พูดใช้การละคำอ้างถึงบุรุษพูดกับแมว จำนวน 777 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 64.75 ผู้พูดใช้การละคำอ้างถึงบุรุษพูดกับปลา จำนวน 702 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 58.50 ผู้พูดใช้การละคำอ้างถึงบุรุษพูดกับนก จำนวน 671 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 55.92 และผู้พูดใช้การละคำอ้างถึงบุรุษพูดกับกระต่าย จำนวน 616 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 51.33

ตัวอย่างประโยค	สุนัข :	แค่นี้ <u>อ</u> ก็กลัวจะแย่นะเว้ย
	แมว :	เดี๋ยว <u>อ</u> จะไปหาข้าวมาให้เหมียวกินแล้วกันนะ
	ปลา :	<u>อ</u> จะพาลาน้อยไปหาที่อยู่ใหม่ะจ๊ะ
	นก :	ถ้า <u>พ</u> รุ่นนี้ <u>อ</u> มา จะเอาอาหารมาให้น้องนกนะ
	กระต่าย :	<u>อ</u> กำลังจะพาเจ้ากระต่ายไปหาหมอนะ

รูปแบบที่ 2 คำสรรพนาม/คำนำหน้า

ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้าพูดกับสัตว์เลี้ยงทั้ง 5 ชนิด คือ ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้าพูดกับสุนัข จำนวน 197 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 16.42 ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้าพูดกับแมว จำนวน 229 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 19.08 ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้าพูดกับปลา จำนวน 355 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 29.58 ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้าพูดกับนก จำนวน 384 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 32.00 และผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้าพูดกับกระต่าย จำนวน 411 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 34.25

ตัวอย่างประโยค	สุนัข :	เดี๋ยว <u>อ</u> ก็กลัวจะแย่นะเว้ย
	แมว :	สงสัย <u>อ</u> ต้องจัดยาเบื่อแมวให้แกแล้วแหละ
	ปลา :	<u>อ</u> จะช่วยนะเนี่ย ยังอีก
	นก :	<u>อ</u> อยากพาแกวไปหาหมอนะจ
	กระต่าย :	<u>อ</u> ไม่อยากเห็นเจ้าตายต่อหน้าเลย

รูปแบบที่ 3 คำบอกความสัมพันธ์

ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์พูดกับสัตว์เลี้ยงทั้ง 5 ชนิด คือ ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์พูดกับสุนัข จำนวน 208 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 17.33 ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์พูดกับแมว จำนวน 189 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 15.75 ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์พูดกับปลา จำนวน 136 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 11.33 ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์พูดกับนก จำนวน 142 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 11.83 และผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์พูดกับกระต่าย จำนวน 170 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 14.17

ตัวอย่างประโยค	สุนัข :	<u>แม่พาไปเตอรี่ปัดขนเลยดีกว่า</u>
	แมว :	<u>พ่อคิดถึงลูกมากเลย</u>
	ปลา :	<u>ตาเอาอาหารมาให้นายปลาแล้วนะ</u>
	นก :	<u>พ่อไม่น่าเอาหนูมาเลี้ยงเลย</u>
	กระต่าย :	<u>พี่เป็นห่วงแบ่งมาก ๆ เลย</u>

รูปแบบที่ 4 ชื่อ

ผู้พูดใช้ชื่อพูดกับสัตว์เลี้ยงทั้ง 5 ชนิด คือ ผู้พูดใช้ชื่อพูดกับสุนัข จำนวน 2 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.17 ผู้พูดใช้รูปแบบชื่อพูดกับแมว จำนวน 1 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.08 ผู้พูดใช้ชื่อพูดกับปลา จำนวน 2 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.17 ผู้พูดใช้ชื่อพูดกับนก จำนวน 1 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.08 และผู้พูดใช้ชื่อพูดกับกระต่าย จำนวน 1 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.08

ตัวอย่างประโยค	สุนัข :	<u>บอลอยากพาแอมมีออกไปตัดขนจัง</u>
	แมว :	<u>ก็คิดถึงทุกวันเลย</u>
	ปลา :	<u>ก็จะดูแลแก้ไขดีกว่านี้ให้ได้</u>
	นก :	<u>ทำไมขุนทองทำฝ่ายเจ็บแบบนี้ละ</u>
	กระต่าย :	<u>บอลรักพินาเล่จังเลย</u>

รูปแบบที่ 7 คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ

ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อกับสุนัขและแมวเท่านั้น คือ ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อกับสุนัขและแมว ชนิดละ 1 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.08

ตัวอย่างประโยค

สุนัข :

น้องคูก้าห้ามดื่อกับพี่เบลนะ

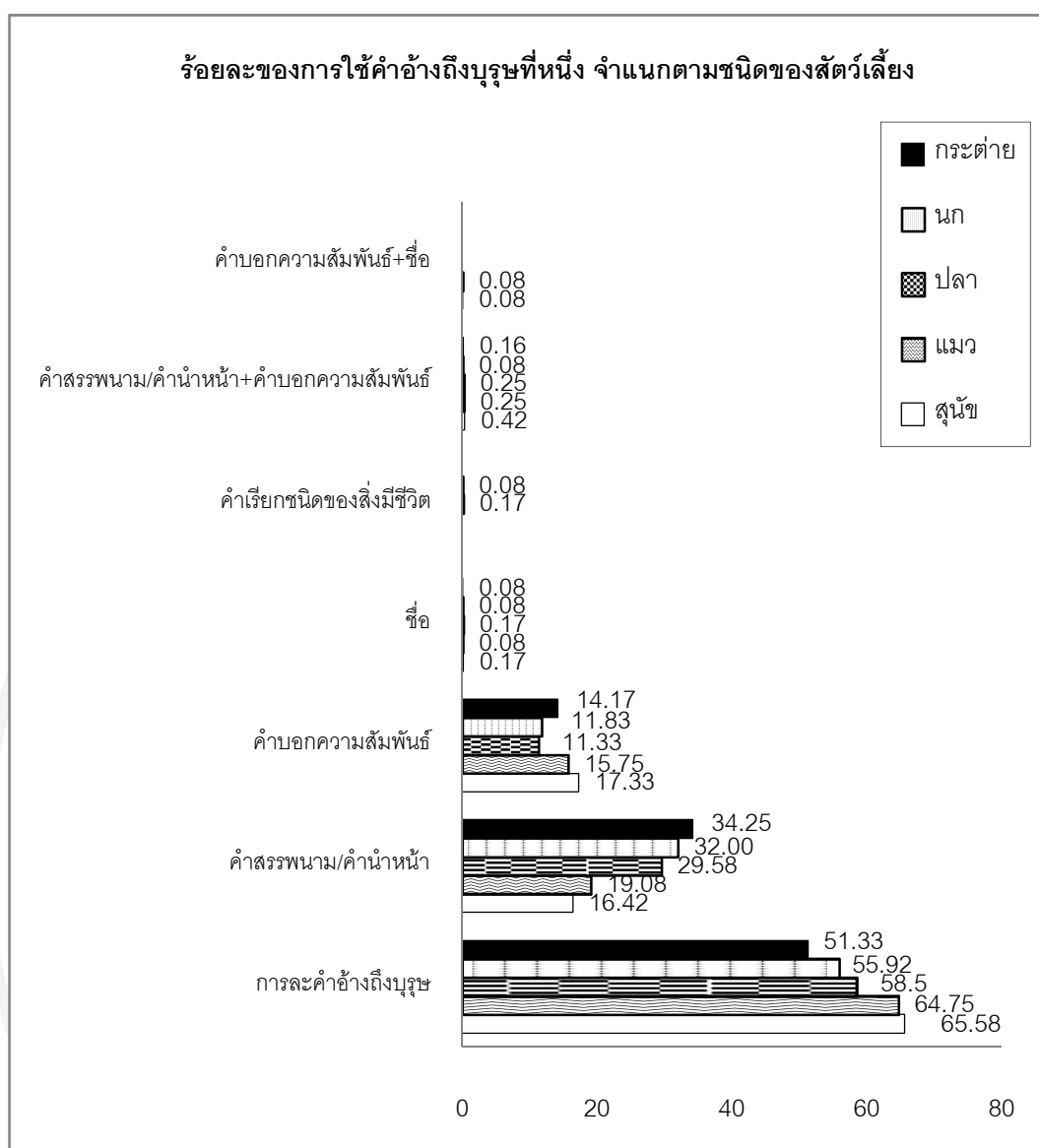
แมว :

พี่เบลจะพาน้องตาต้ากลับบ้าน

ผู้วิจัยแสดงความถี่การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งทั้ง 7 รูปแบบที่จำแนกตามชนิดของสัตว์เลี้ยงเป็นตารางและแผนภาพได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 17 การใช้คำอ้างอิงบุรุษที่หนึ่งที่จำแนกตามชนิดของสัตว์เลี้ยง

รูปแบบ	สุนัข		แมว		ปลา		นก		กระต่าย	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
1. การละคำอ้างถึงบุรุษ	787	65.58	777	64.75	702	58.5	671	55.92	616	51.33
2. คำสรรพนาม/คำนำหน้า	197	16.42	229	19.08	355	29.58	384	32.00	411	34.25
3. คำบอกความสัมพันธ์	208	17.33	189	15.75	136	11.33	142	11.83	170	14.17
4. ชื่อ	2	0.17	1	0.08	2	0.17	1	0.08	1	0.08
5. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	0	0	0	0	2	0.17	1	0.08	0	0
6. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์	5	0.42	3	0.25	3	0.25	1	0.08	2	0.16
7. คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ	1	0.08	1	0.08	0	0	0	0	0	0
รวม	1,200	100.00	1,200	100.00	1,200	100.00	1,200	100.00	1,200	100.00

ภาพที่ 8 การใช้คำอ้างอิงบุรุษที่หนึ่งที่จำแนกตามชนิดของสัตว์เลี้ยง

ผู้วิจัยนำข้อมูลการใช้คำอ้างอิงบุรุษที่หนึ่งระหว่างที่ผู้พูดใช้พูดกับสุนัข แมว ปลา นก และ กระต่ายมาเปรียบเทียบให้เห็นชัดเจนในรูปของตารางได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 18 เปรียบเทียบการใช้คำอ้างอิงบุรุษที่หนึ่งระหว่างที่ผู้พูดใช้พูดกับสุนัข แมว ปลา นก และกระต่าย

การใช้คำอ้างอิงบุรุษที่หนึ่ง	สุนัข	แมว	ปลา	นก	กระต่าย
1. จำนวนรูปแบบที่ใช้	6 รูปแบบ	6 รูปแบบ	6 รูปแบบ	6 รูปแบบ	5 รูปแบบ
2. รูปแบบที่มีความถี่การใช้มากที่สุด 3 อันดับแรก	1. การละคำอ้างอิงถึงบุรุษ	1. การละคำอ้างอิงถึงบุรุษ	1. การละคำอ้างอิงถึงบุรุษ	1. การละคำอ้างอิงถึงบุรุษ	1. การละคำอ้างอิงถึงบุรุษ
	2. คำบอกความสัมพันธ	2. คำสรรพนาม	2. คำสรรพนาม	2. คำสรรพนาม	2. คำสรรพนาม
	3. คำนำหน้า	3. คำบอกความสัมพันธ	3. คำบอกความสัมพันธ	3. คำบอกความสัมพันธ	3. คำบอกความสัมพันธ

เพื่อคำนวณไคสแควร์ ผู้วิจัยรวมรูปแบบของคำอ้างอิงบุรุษที่หนึ่งที่มีค่า E ต่ำกว่า 5 เข้าด้วยกัน และกำหนดเป็น “รูปแบบอื่นๆ” แทน ซึ่งจะได้ตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 19 การแจกแจงรูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งที่มีค่า E สูงกว่า 5 ที่จำแนกตามชนิดของสัตว์เลี้ยง เพื่อคำนวณไคสแควร์

รูปแบบ	ความถี่					รวม
	สุนัข	แมว	ปลา	นก	กระต่าย	
1. การละคำอ้างถึงบุรุษ	787	777	702	671	616	3,553
2. คำสรรพนาม/คำนำหน้า	197	229	355	384	411	1,576
3. คำบอกความสัมพันธ์	208	189	136	142	170	845
4. รูปแบบอื่นๆ	8	5	7	3	3	26
รวม	1,200	1,200	1,200	1,200	1,200	6,000

$$X^2 = 172.512 \text{ df} = 12 \text{ p} = 0$$

จากการวิเคราะห์ข้อมูลการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งที่แตกต่างกันด้วยชนิดของสัตว์เลี้ยง พบว่า ผู้พูดใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งพูดกับสุนัข แมว ปลา และนกด้วยจำนวนรูปแบบที่เท่ากัน ซึ่งหลากหลายรูปแบบกว่าที่ใช้พูดกับกระต่ายเพียงเล็กน้อย คือ 6 รูปแบบ > 5 รูปแบบ

แม้ว่าผลการวิจัยจะไม่พบรูปแบบเฉพาะของสัตว์เลี้ยงแต่ละชนิด แต่พบว่ามี 2 รูปแบบที่ผู้พูดใช้กับสัตว์เลี้ยงบางชนิดเท่านั้น คือ คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต เป็นรูปแบบที่ผู้พูดใช้กับปลา และนกเท่านั้น และอีกรูปแบบหนึ่ง คือ คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ เป็นรูปแบบที่ผู้พูดใช้กับสุนัข และแมวเท่านั้น

ส่วนรูปแบบที่ผู้พูดใช้กับทั้งสุนัข แมว ปลา นก และกระต่ายเหมือนกัน จำนวน 5 รูปแบบ พบว่า มีปริมาณความถี่การใช้แตกต่างกัน 3 รูปแบบ คือ ผู้พูดใช้การละคำอ้างถึงบุรุษ และคำบอกความสัมพันธ์กับสุนัขด้วยปริมาณความถี่การใช้ที่มากกว่าแมว ปลา นก และกระต่าย คือ ร้อยละ 65.58 > 64.75, 58.5, 55.92 และ 51.33 ตามลำดับ และ ร้อยละ 17.33 > 15.75, 11.33, 11.83 และ 14.17 ตามลำดับ ในขณะที่ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้ากับกระต่ายด้วยปริมาณความถี่การใช้ที่มากกว่าสุนัข แมว ปลา และนก คือ ร้อยละ 34.25 > 16.42, 19.08, 29.58 และ 32.00 ตามลำดับ ส่วนอีก 2 รูปแบบ คือ ชื่อ และคำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์ พบว่า มีปริมาณความถี่การใช้เกือบเท่ากัน และสัตว์เลี้ยงบางชนิดก็มีปริมาณความถี่การใช้เท่ากันด้วย กล่าวคือ ผู้พูดใช้ชื่อกับสุนัข แมว ปลา นก และกระต่าย ในร้อยละ 0.17, 0.08, 0.17, 0.08 และ

0.08 ตามลำดับ และใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์กับสุนัข แมว ปลา นก และ กระต่าย ในร้อยละ 0.42, 0.25, 0.25, 0.08 และ 0.16

เมื่อเรียงลำดับรูปแบบที่มีปริมาณความถี่การใช้มากที่สุด 3 อันดับแรกของสัตว์เลี้ยงทั้ง 5 ชนิดพบว่า เรียงลำดับทั้งเหมือนกันและแตกต่างกัน คือ สัตว์เลี้ยงทั้ง 5 ชนิดมีปริมาณความถี่การใช้การละคำอ้างถึงบุรุษมากที่สุดเหมือนกัน แต่แตกต่างกันที่ สุนัขมีปริมาณความถี่การใช้คำบอกความสัมพันธ์เป็นอันดับที่ 2 และคำสรรพนาม/คำนำหน้าเป็นอันดับที่ 3 ตรงกันข้ามกับที่แมว ปลา นก และกระต่ายมีปริมาณความถี่การใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้าเป็นอันดับที่ 2 และคำบอกความสัมพันธ์เป็นอันดับที่ 3 ซึ่งลำดับของแมว ปลา นก และกระต่ายเป็นลำดับที่เหมือนกันกับลำดับของการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งโดยรวม

นอกจากนี้ เมื่อนำสถิติไคสแควร์มาวิเคราะห์เพื่อพิสูจน์สมมติฐาน พบว่า $X^2 = 172.512$ $df = 12$ $p = 0$ ค่า p ที่ได้มีค่าน้อยกว่าระดับความเชื่อมั่นที่ผู้วิจัยกำหนด คือ 0.05 แสดงว่า คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งที่ผู้พูดใช้กับสุนัข แมว ปลา นก และกระต่ายแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ดังนั้น แม้ว่าทั้งสุนัข แมว ปลา นก และกระต่ายจะมีปริมาณความถี่การใช้การละคำอ้างถึงบุรุษมากที่สุดเหมือนกัน และไม่พบรูปแบบเฉพาะ แต่จะเห็นได้ว่า ผู้พูดใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งกับสุนัข แมว ปลา นก และกระต่ายแตกต่างกันทั้งจำนวนรูปแบบ (แม้จะแตกต่างกันเพียงเล็กน้อย) และปริมาณความถี่การใช้ นอกจากนี้ ยังมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติด้วย แสดงว่า ชนิดของสัตว์เลี้ยงเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่ง

ในเมื่อผลการวิเคราะห์แสดงให้เห็นว่า ผู้พูดใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งแตกต่างกันทั้งรูปแบบที่ใช้ ความถี่การใช้ และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทั้ง 5 ปัจจัยที่ศึกษา ผู้วิจัยจึงสรุปผลการวิจัยในส่วนนี้ได้ว่า เพศของผู้พูด อายุของผู้พูด ความรักสัตว์ของผู้พูด ลักษณะของสัตว์เลี้ยง และชนิดของสัตว์เลี้ยงเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งที่ผู้พูดใช้อ้างถึงตัวเองในการพูดคุยกับสัตว์เลี้ยง

ลำดับถัดไป ผู้วิจัยจะกล่าวถึงผลการวิเคราะห์คำอ้างถึงบุรุษที่สองที่ผู้พูดใช้อ้างถึงสัตว์เลี้ยงที่พูดคุยด้วย

คำอ้างถึงบุรุษที่สอง

1. รูปแบบและความถี่ของการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สอง

จากการจำแนกประเภทของคำอ้างถึงบุรุษที่สองพบว่า ผู้พูดใช้ประเภทของคำอ้างถึงบุรุษทั้งหมด 7 ประเภทปรากฏร่วมกันเป็นรูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่สอง โดยมีจำนวนประเภทมากกว่าคำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งอยู่ 2 ประเภท ซึ่งประเภทของคำอ้างถึงบุรุษที่สองทั้ง 7 ประเภทมีดังต่อไปนี้ (ดูนิยามคำอ้างถึงบุรุษแต่ละประเภทในบทที่ 3)

ประเภทที่ 1 การละคำอ้างถึงบุรุษ คือ การกล่าวแต่เนื้อความที่ต้องการสื่อสารโดยไม่ใช้คำใดๆ อ้างถึงสัตว์เลี้ยงที่สนทนาด้วย

ประเภทที่ 2 คำสรรพนาม/คำนำหน้า คำสรรพนามที่พบ ได้แก่ คำว่า เธอ เรา เจ้า แก ส่วนคำนำหน้าที่พบ ได้แก่ คำว่า นาย นาง ไอ้ เจ้า พ่อ แม่

ประเภทที่ 3 คำบอกความสัมพันธ์ คำบอกความสัมพันธ์ที่พบ ได้แก่ คำว่า ลูก น้อง

ประเภทที่ 4 ชื่อ ชื่อและฉายาของสัตว์เลี้ยงที่พบ ได้แก่ ชื่อ ดาวเรือง หมูสับ เขย่า สมหวัง ด่าง ตัวเล็ก หลังอาน ด่าง อ้วน

ประเภทที่ 5 คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิตที่พบ ได้แก่ สัตว์ เหมียว ขุนทอง หมอสี่ นกแก้ว

ประเภทที่ 6 คำแสดงความรู้สึก คำแสดงความรู้สึกที่ปรากฏตามลำพังที่พบ ได้แก่ คำว่า ที่รัก คนดี ส่วนคำแสดงความรู้สึกที่ปรากฏเฉพาะต่อท้ายคำอ้างถึงบุรุษประเภทอื่นมี 2 คำ คือ คำว่า รัก และ น้อย ในคำอ้างถึงบุรุษที่สอง ได้แก่ คำว่า ลูกรัก ปลาน้อย แต่ไม่พบว่าผู้พูดใช้คำอ้างถึงบุรุษประเภทนี้เป็นคำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่ง

ประเภทที่ 7 คำแสดงความเป็นเจ้าของ กลุ่มคำแสดงความเป็นเจ้าของที่ปรากฏ

ต่อท้ายคำอ้างถึงบุรุษประเภทอื่นที่พบ ได้แก่ คำว่า ของพ่อ ของฉัน ส่วนคำแสดงความเป็นเจ้าของที่ปรากฏแต่คำนามหรือคำสรรพนามที่เป็นผู้ครอบครองต่อท้ายคำอ้างถึงบุรุษประเภทอื่นเท่านั้นมี 2 คำ คือ คำว่า พ่อ และ แม่ ในคำอ้างถึงบุรุษที่สอง คำว่า ลูกพ่อ และ ลูกแม่ แต่ไม่พบว่าผู้พูดใช้คำอ้างถึงบุรุษประเภทนี้เป็นคำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งเช่นกัน

จากข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 600 คน ในสถานการณ์สมมติจำนวน 10 สถานการณ์ (รวมเป็นความถี่การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองจำนวน 6,000 ครั้ง) สามารถนำมาจำแนกรูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่สองตามประเภทของคำอ้างถึงบุรุษที่สองทั้ง 7 ประเภทข้างต้นได้ทั้งหมด 21 รูปแบบ ดังนี้

รูปแบบที่ 1 การละคำอ้างถึงบุรุษ

ผู้พูดใช้การละคำอ้างถึงบุรุษ จำนวน 3,206 ครั้ง จาก 6,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 53.43

ตัวอย่างประโยค เดี่ยวๆจะดีด้วยไม๊เลย
รู้ใหม่ว่าเป็นห่วงอมาก
ปู่เอาอาหารมาให้อเยอะเลย
ทำไมอติดกับคุณยายแบบนี้

จากตัวอย่างประโยค จะเห็นได้ว่า แม้ว่าผู้พูดจะละคำอ้างถึงสัตว์เลี้ยงที่สนทนาด้วย ซึ่งเป็นประธานและกรรมของประโยคก็ตาม แต่ก็ยังคงเข้าใจความหมายของประโยคได้อยู่

รูปแบบที่ 2 คำสรรพนาม/คำนำหน้า

ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า จำนวน 1,674 ครั้ง จาก 6,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 27.90

คำสรรพนาม/คำนำหน้าที่พบมี 16 คำ คือ คำว่า แก เจ็ง มึง หนู เจ้า ลื้อ เธอ หล่อน ตัว ตัวเอง ตัวเธอ ไฉ่หนู อีหนู เจ้าหนู นางหนู และ You (ยู)

ตัวอย่างประโยค ฉันกำลังช่วยแถนนะ
 มองไม่เห็นเอ็งวะ
 กูจะพามึงออกไปดูโลกข้างนอก
 พ่อไม่น่าเอาหนูมาเลี้ยงเลย

รูปแบบที่ 3 คำบอกความสัมพันธ์

ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์ จำนวน 415 ครั้ง จาก 6,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.92

คำบอกความสัมพันธ์ที่พบมี 6 คำ คือ คำว่า ลูก เพื่อน น้อง น้องสาว ลูกสาว และ ลูกชาย

ตัวอย่างประโยค เดี่ยวพ่อจะพาลูกสาวไปเที่ยวนะ
 ลืมพาเพื่อนไปตัดขนเลยวะ
 มองไม่เห็นลูกจริงๆ นะ
 พี่เป็นน้องจุบเบย

รูปแบบที่ 4 ชื่อ

ผู้พูดใช้ชื่อ จำนวน 344 ครั้ง จาก 6,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.73

ชื่อที่พบมี 309 ชื่อ ได้แก่ ชื่อ ชมพู่ มังกรน้ำ กังฟู ไมโล ผักบุ้ง คุณนาย ปู แป้ง ป๊อกกี้ อิคคิว บอย ปิกปุย ชีซ่าส์ ยามะ ตุ๊กตุ๊ก โอเล่ พลูโต ผักชี ลีโอ ด็อกกี้ ฟัคกี้ ปีเตอร์ นาเดีย โดเรมอน มะเหมว ไอติม เจ้านาย สังขยา ปีโป้ ซ็อคโกชิฟ เบบี้ จัมโบ้ ตุ๊กตุ๊ก อ้วยฟู ขุนศึก ด้ายนุ้ย ฮั่นนี่ สมบุญ เจ้าแก้ว แตม บาร์บี้ คิตตี้ แอมมี บ๊อบบี้ ดราโก้ มะขาม โบ๊ แบร์ริง ฟิโนเล่ โดนัท จ๊อบบี้ ลักกี้ ต้นหอม ต่าง ตัวเล็ก หลังอาน ดำ ลายทาง มอมแมม อ้วน ขนฟู ขาว หุยา

ตัวอย่างประโยค รักปิกปุยที่สุดในโลก
 แม่พาปีเตอร์ไปตัดขนเลยดีกว่า
 พี่เป็นห่วงแป้งมากๆ เลย
 สงสารตัวเล็กจังเลย

รูปแบบที่ 5 คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต

ผู้พูดใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต จำนวน 169 ครั้ง จาก 6,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.82

คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิตที่พบมี 15 คำ คือ คำว่า สัตว์ หมา แมว แมวเหมียว แมวหง่าว หมอลี ปลาแมงกร ปลาทอง นก หงส์หยก ขุนทอง นกแก้ว แก้ว กระต่าย และ ต่าย

ตัวอย่างประโยค เดี่ยวจะไปหาข้าวมาให้เหมียวกินแล้วกันนะ
 เราอยากพาแก้วไปหาหมอจัง
 ฉันจะให้ขุนทองไปอยู่กับคนอื่นแล้วนะ
 จริงๆ ฉันน่าจะปล่อยให้สัตว์ตายไปเลย

รูปแบบที่ 6 คำแสดงความรู้สึก

ผู้พูดใช้คำแสดงความรู้สึก จำนวน 5 ครั้ง จาก 6,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.08

คำแสดงความรู้สึกที่พบมี 4 คำ คือ คำว่า ที่รัก เด็กดี คนสวย และ เด็กน้อย

ตัวอย่างประโยค กำลังช่วยเด็กดีอยู่นะ
 จะลงโทษที่รักที่ทำแบบนี้
 จะพาคนสวยไปเลือกคุกกี้
 เดี่ยวจะพาเด็กน้อยออกไปเสริมสวายนะ

รูปแบบที่ 7 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์

ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์ จำนวน 2 ครั้ง จาก 6,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.03

คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์ที่พบมีเพียงคำเดียว คือ คำว่า ไฉน

ประโยคที่ใช้ เ็นนี้พีจะพาไฉนไปหาแฟนนะ
คิดถึงไฉนมากเลย

รูปแบบที่ 8 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ

ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ จำนวน 31 ครั้ง จาก 6,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.52

คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อที่พบมี 29 คำ คือ คำว่า เจ้าผักบัว เจ้าสายธาร เจ้าโกโก้ เจ้าลูกชิ้น เจ้าตัวเล็ก เจ้าตัวกลม เจ้าชนปุย เจ้าตุ๋ เจ้าตุบ เจ้าชนฟู ไฉฉวน ไฉหอยหลอด ไฉมู่ทุ ไฉหน่อไม้ดอง ไฉมิกกี้ ไฉหม่อง ไฉรวาย ไฉพักทอง ไฉชื่อ ไฉขาว ไฉทับทิม ไฉจำปี ไฉดอกกรัก ไฉเปา ไฉตุบ อิฉวน หนูเบล หนูฉวน และ นางเห็ดเผาะ

ตัวอย่างประโยค พ่อต้องตีเจ้าผักบัวบ้างแล้วแหละ
 เป็นห่วงอิฉวนแทบตาย
 สงสารหนูฉวนจัง
 สงสัยต้องพานางเห็ดเผาะไปปล่อยวัดดีกว่ามั้ง

รูปแบบที่ 9 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต

ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต จำนวน 85 ครั้ง จาก 6,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.42

คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิตที่พบมี 23 คำ คือ คำว่า เจ้าหมา เจ้าแมว เจ้าเหมียว เจ้าแมวเหมียว เจ้าเหมียวหง่าว เจ้าปลา เจ้าหมอสี เจ้าปลาหมอ เจ้าปลามังกร เจ้าแก้ว เจ้านกแก้ว เจ้านก เจ้าขุนทอง เจ้ากระต่าย เจ้าต่าย ไฉเหมียว ไฉหมอสี ไฉขุนทอง ไฉต่าย อิหมา อิเหมียว นายปลา และ หนูนก

ตัวอย่างประโยค กำลังจะพาเจ้ากระต่ายไปหาหมอนะ
 ไอ้ขุนทองจะจิกพ่อทำไมล่ะ
 อยากจะตีไอ้เหมียวให้ตายคามือเลย
 ตาเอาอาหารมาให้นายปลาแล้วนะ

รูปแบบที่ 10 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำแสดงความรู้สึก

ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำแสดงความรู้สึก จำนวน 1 ครั้ง จาก 6,000 ครั้ง
 คิดเป็นร้อยละ 0.02

คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำแสดงความรู้สึกที่พบมีเพียงคำเดียว คือ คำว่า พ่อคนดี
 ประโยคที่ใช้ เอาข้าวมาให้พ่อคนดีกินนะ

รูปแบบที่ 11 คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ

ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ จำนวน 8 ครั้ง จาก 6,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.13

คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อที่พบมี 8 คำ คือ คำว่า น้องคู้ น้องชมพู น้องตาต้า
น้องแคบหมู ลูกขมิ้น ลูกทองคำ ลูกเชอร์รี่ และ ลูกลิลลี่

ตัวอย่างประโยค จะพาน้องชมพูไปเสริมสวณะจ๊ะ
 น้องคู้ห้ามดื่อกับพี่เบิ้ลนะ
 ขำรักลูกทองคำนะ
 พรุ่งนี้จะให้ลูกขมิ้นอดข้าวแล้วนะ

รูปแบบที่ 12 คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต

ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต จำนวน 19 ครั้ง จาก 6,000 ครั้ง
 คิดเป็นร้อยละ 0.32

คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิตที่พบมี 11 คำ คือ คำว่า น้องหมา
น้องเหมียว น้องแมว น้องปลา น้องปลามังกร น้องปลาหมอสี่ น้องนก น้องนกแก้ว น้องขุนทอง
น้องต่าย และ น้องกระต่าย

ตัวอย่างประโยค ถ้าพุงนี้มา จะเอาอาหารมาให้น้องนกนะ
 แค่นี้ก็กลัวน้องหมาจะแย่งแล้วจ้า
 พี่จะพาน้องต่ายไปหาหมอนะ
 พี่จะพยายามหาแมลงสาบมาให้น้องปลามังกรนะ

รูปแบบที่ 13 คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก

ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก จำนวน 2 ครั้ง จาก 6,000 ครั้ง
คิดเป็นร้อยละ 0.03

คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึกที่พบมีเพียงคำเดียว คือ คำว่า ลูกรัก

ประโยคที่ใช้ เอาอาหารมาป้อนลูกรักแล้วนะจ๊ะ
 ลูกรักอยากออกไปเสริมสวยกับแม่ไหมคะ

รูปแบบที่ 14 คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 4 ครั้ง จาก 6,000 ครั้ง
คิดเป็นร้อยละ 0.07

คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของที่พบมี 2 คำ คือ คำว่า ลูกพ่อ และ
ลูกแม่

ประโยคที่ใช้ คิดถึงลูกแม่จัง
 ลืมให้อาหารลูกพ่อตั้งหลายวันไหนะ

แม่รู้ว่าลูกแม่หิวมากแล้ว
วันนี้พาลูกพ่อไปหาสาว ๆ ดึกว่า

รูปแบบที่ 15 คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก

ผู้พูดใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก จำนวน 14 ครั้ง จาก 6,000 ครั้ง
คิดเป็นร้อยละ 0.23

คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึกที่พบมี 7 คำ คือ คำว่า หมาน้อย แมวน้อย
เหมียวน้อย ปลาน้อย นกน้อย กระต่ายน้อย และ ต่ายน้อย

ตัวอย่างประโยค

จะพาปลาน้อยไปหาที่อยู่ใหม่นะจ๊ะ
ฉันไม่ได้ตั้งใจนะกระต่ายน้อย
วันนี้จะพาหมาน้อยไปหาสาว
มารับแมวน้อยแล้วนะ

รูปแบบที่ 16 คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

ผู้พูดใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 1 ครั้ง จาก 6,000
ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.02

คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของที่พบมีเพียงคำเดียว คือ คำว่า
ขุนทองของพ่อ

ประโยคที่ใช้

พ่อจะไม่รักขุนทองของพ่อแล้วนะ

รูปแบบที่ 17 คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

ผู้พูดใช้คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 1 ครั้ง จาก 6,000 ครั้ง
คิดเป็นร้อยละ 0.02

ค่าแสดงความรู้สึก+ค่าแสดงความเป็นเจ้าของที่พบมีเพียงคำเดียว คือ คำว่า สุดที่รักของพี่

ประโยคที่ใช้ พี่เป่สุดที่รักของพี่จะแย่แล้วนะ

รูปแบบที่ 18 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+ค่าแสดงความรู้สึก

ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+ค่าแสดงความรู้สึก จำนวน 15 ครั้ง จาก 6,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.25

คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+ค่าแสดงความรู้สึกที่พบมี 7 คำ คือ คำว่า เจ้าหมาน้อย เจ้าแมวน้อย เจ้าเหมียวน้อย เจ้าปลาน้อย เจ้านกน้อย เจ้ากระต่ายน้อย และ ไอ้เหมียวน้อย

ตัวอย่างประโยค อยากจะดีเจ้านกน้อยจริงๆ เลย
กำลังจะช่วยเจ้าปลาน้อยอยู่นะ
วางข้าวให้เจ้าแมวน้อยตรงนี้นะ
จะไม่รักไอ้เหมียวน้อยแล้วนะ

รูปแบบที่ 19 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ค่าแสดงความรู้สึก+ค่าแสดงความเป็นเจ้าของ

ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ค่าแสดงความรู้สึก+ค่าแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 1 ครั้ง จาก 6,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.02

คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ค่าแสดงความรู้สึก+ค่าแสดงความเป็นเจ้าของที่พบมีเพียงคำเดียว คือ คำว่า แม่ยอดยายยีของฉัน

ประโยคที่ใช้ จะดูแลแม่ยอดยายยีของฉันให้ดีที่สุดเลย

รูปแบบที่ 20 ชื่อ+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก

ผู้พูดใช้ชื่อ+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก จำนวน 1 ครั้ง จาก 6,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.02

ชื่อ+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึกที่พบมีเพียงคำเดียว คือ คำว่า ดาวเรืองลูกรัก

ประโยคที่ใช้ ดาวเรืองลูกรักรู้ไหมว่าพ่อเจ็บ

รูปแบบที่ 21 คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

ผู้พูดใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 2 ครั้ง จาก 6,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.03

คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึกที่พบมี 2 คำ คือ คำว่า หมอสีลูกพ่อ และ หงส์หยกลูกพ่อ

ประโยคที่ใช้ หมอสีลูกพ่อต้องไม่โกรธพ่อนะ
พ่อรักหงส์หยกลูกพ่อนะ

ผู้วิจัยแสดงความคิดเห็นการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองทั้ง 21 รูปแบบเป็นตารางและแผนภาพ โดยเรียงลำดับตามความถี่การใช้มากที่สุดไปหาน้อยที่สุด และในกรณีที่บางรูปแบบมีความถี่การใช้เท่ากัน ผู้วิจัยจะใส่ลำดับเป็นลำดับเดียวกัน แต่เพิ่มจุดทศนิยมต่อท้ายตามลำดับ ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 20 การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สอง

	รูปแบบ	ความถี่	ร้อยละ
1.	การละคำอ้างถึงบุรุษ	3,206	53.43
2.	คำสรรพนาม/คำนำหน้า	1,674	27.90
3.	คำบอกความสัมพันธ์	415	6.92
4.	ชื่อ	344	5.73
5.	คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	169	2.82
6.	คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	85	1.42
7.	คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ	31	0.52
8.	คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	19	0.32
9.	คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+ คำแสดงความรู้สึก	15	0.25
10.	คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก	14	0.23
11.	คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ	8	0.13
12.	คำแสดงความรู้สึก	5	0.08
13.	คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	4	0.07
14.1	คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์	2	0.03
14.2	คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก	2	0.03
14.3	คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำบอกความสัมพันธ์+คำ แสดงความเป็นเจ้าของ	2	0.03
15.1	คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำแสดงความรู้สึก	1	0.02
15.2	คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	1	0.02
15.3	คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	1	0.02
15.4	คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำแสดงความรู้สึก+คำแสดง ความเป็นเจ้าของ	1	0.02
15.5	ชื่อ+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก	1	0.02
รวม		6,000	100.00

ภาพที่ 9 การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สอง

ผลการวิเคราะห์การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองข้างต้นพบว่า ผู้พูดใช้ประเภทของคำอ้างถึงบุรุษจำนวน 7 ประเภทปรากฏร่วมกันเป็นรูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่สองที่ผู้พูดใช้พูดกับสัตว์เลี้ยงทั้งหมด 21 รูปแบบ ซึ่งมีความถี่การใช้แต่ละรูปแบบแตกต่างกันเกือบทุกรูปแบบ (มีบางรูปแบบที่มีความถี่การใช้เท่ากัน แต่รูปแบบเหล่านี้มีความถี่ไม่ถึงร้อยละ 1) โดยมีเพียง 6 รูปแบบ

เท่านั้นที่มีความถี่การใช้มากกว่าร้อยละ 1 และรูปแบบที่มีความถี่การใช้มากที่สุด 3 อันดับแรก คือ 1. การละคำอ้างถึงบุรุษ 2. คำสรรพนาม/คำนำหน้า และ 3. คำบอกความสัมพันธ์

ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า ผู้พูดใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองในการพูดกับสัตว์เลี้ยงหลากหลายรูปแบบ โดยมีความถี่การใช้แต่ละรูปแบบแตกต่างกัน

เมื่อเปรียบเทียบผลการวิจัยนี้กับผลการวิจัยรูปแบบและความถี่ของการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งพบว่าสอดคล้องกัน คือ ผู้พูดใช้คำอ้างถึงบุรุษในการพูดคุยกับสัตว์เลี้ยงทั้งบุรุษที่หนึ่ง และบุรุษที่สองหลากหลายรูปแบบ โดยมีความถี่การใช้แต่ละรูปแบบแตกต่างกันเช่นเดียวกัน และเรียงลำดับรูปแบบที่มีความถี่การใช้มากที่สุด 3 อันดับแรกได้สอดคล้องกันด้วย คือ 1. การละคำอ้างถึงบุรุษ 2. คำสรรพนาม/คำนำหน้า และ 3. คำบอกความสัมพันธ์

หลังจากที่ผู้วิจัยได้กล่าวถึงภาพรวมของการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองดังข้อมูลข้างต้นแล้ว ในลำดับถัดไป ผู้วิจัยจะกล่าวถึงผลการวิเคราะห์ข้อมูลการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองที่จำแนกตามปัจจัยที่ศึกษา 5 ปัจจัย คือ เพศของผู้พูด อายุของผู้พูด ความรักสัตว์ของผู้พูด ลักษณะของสัตว์เลี้ยง และชนิดของสัตว์เลี้ยง เพื่อแสดงให้เห็นถึงอิทธิพลของปัจจัยเหล่านี้ต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สอง

2. อิทธิพลของเพศของผู้พูดต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สอง

กลุ่มตัวอย่างของงานวิจัยนี้จำนวน 600 คน ประกอบด้วยเพศชายและเพศหญิง เพศละ 300 คนเท่ากัน ดังนั้น เมื่อนำข้อมูลการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองที่ได้มาจำแนกตามเพศของผู้พูด ก็จะได้ความถี่การใช้เพศละ 3,000 ครั้ง (300 คน x 10 สถานการณ์สมมติ) จากจำนวนนี้มีการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองทั้งหมด 21 รูปแบบ ดังต่อไปนี้

รูปแบบที่ 1 การละคำอ้างถึงบุรุษ

เพศชายใช้การละคำอ้างถึงบุรุษ จำนวน 1,806 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 60.20 ในขณะที่เพศหญิงใช้การละคำอ้างถึงบุรุษ จำนวน 1,400 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 46.67

ตัวอย่างประโยค เพศชาย : อยากเข้ามากอดพ่อนะ
 เพศหญิง : ทำไมไม่ชอบทำให้โมโหด้วยนะ

รูปแบบที่ 2 คำสรรพนาม/คำนำหน้า

เพศชายใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า จำนวน 715 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 23.83 ในขณะที่เพศหญิงใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า จำนวน 959 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 31.97

ตัวอย่างประโยค เพศชาย : เราไม่อยากเลี้ยงเจ้าแล้วนะ
 เพศหญิง : ไม่ได้ตั้งใจชนแกนนะ

รูปแบบที่ 3 คำบอกความสัมพันธ์

ผู้พูดเพศชายใช้คำบอกความสัมพันธ์ จำนวน 175 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.83 ในขณะที่เพศหญิงใช้คำบอกความสัมพันธ์ จำนวน 240 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 8.00

ตัวอย่างประโยค เพศชาย : พ่อตั้งใจจะเลี้ยงลูกอย่างดีที่สุด
 เพศหญิง : แม่เป็นห่วงลูกจ้ะ

รูปแบบที่ 4 ชื่อ

ผู้พูดเพศชายใช้ชื่อ จำนวน 143 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 4.77 ในขณะที่เพศหญิงใช้ชื่อ จำนวน 201 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.70

ตัวอย่างประโยค เพศชาย : มารับกัวยจ้ะกลับบ้านแล้วนะ
 เพศหญิง : มีรักพี่ซำส์มากนะ

รูปแบบที่ 5 คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต

เพศชายใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต จำนวน 78 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.60 ในขณะที่เพศหญิงใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต จำนวน 91 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.03

ตัวอย่างประโยค เพศชาย : เดี่ยวจะไปหาข้าวมาให้เหมียวกินแล้วกันนะ
 เพศหญิง : ทำไมขุนทองทำฝ่ายเจ็บแบบนี้ละ

รูปแบบที่ 6 คำแสดงความรู้สึก

เพศชายใช้คำแสดงความรู้สึก จำนวน 1 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.03 ในขณะที่เพศหญิงใช้คำแสดงความรู้สึก จำนวน 4 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.13

ตัวอย่างประโยค เพศชาย : จะลงโทษที่รักที่ทำแบบนี้
 เพศหญิง : กำลังช่วยเด็กดีอยู่นะ

รูปแบบที่ 7 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์

มีเพียงเพศหญิงเท่านั้นที่ใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์ จำนวน 2 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.07

ตัวอย่างประโยค เพศหญิง : เย็นนี้พี่จะพาไฉนไปหาแฟนนะ

รูปแบบที่ 8 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ

เพศชายใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ จำนวน 16 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.53 ในขณะที่เพศหญิงใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ จำนวน 15 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.50

ตัวอย่างประโยค เพศชาย : อยากให้เจ้าลูกขึ้นสวดยเร็วกว่านี้
 เพศหญิง : อยากกอดไฉนจังเลย

รูปแบบที่ 9 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต

เพศชายใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต จำนวน 44 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.47 ในขณะที่เพศหญิงใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต จำนวน 41 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.37

ตัวอย่างประโยค เพศชาย : ตาเอาอาหารมาให้นายปลาแล้วนะ
 เพศหญิง : กำลังจะพาเจ้ากระต่ายไปหาหมอ

รูปแบบที่ 10 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำแสดงความรู้สึก

มีเพียงเพศชายเท่านั้นที่ใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำแสดงความรู้สึก จำนวน 1 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.03

ตัวอย่างประโยค เพศชาย : เอาข้าวมาให้พ่อคนดีกินนะ

รูปแบบที่ 11 คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ

เพศชายใช้คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ จำนวน 2 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.07 ในขณะที่เพศหญิงใช้คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ จำนวน 6 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.20

ตัวอย่างประโยค เพศชาย : ข้าวรักลูกทองคำนะ
 เพศหญิง : น้องคุณก๋าห้ามดื้อกับพี่เบลนะ

รูปแบบที่ 12 คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต

เพศชายใช้คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต จำนวน 4 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.13 ในขณะที่เพศหญิงใช้คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต จำนวน 15 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.50

ตัวอย่างประโยค เพศชาย : ผมเอาอาหารมาให้น้องปลาหมอสีแล้วครับ
 เพศหญิง : ถ้าพี่นี้มา จะเอาอาหารมาให้น้องนกนะ

รูปแบบที่ 13 คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก

มีเพียงเพศหญิงเท่านั้นที่ใช้คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก จำนวน 2 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.07

ตัวอย่างประโยค เพศหญิง : เอาอาหารมาป้อนลูกรักแล้วนะจ๊ะ

รูปแบบที่ 14 คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

เพศชายและเพศหญิงใช้คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของเท่ากัน กล่าวคือ เพศละ 2 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.07 เท่ากัน

ตัวอย่างประโยค เพศชาย : วันนี้พาลูกพ่อไปหาสาวๆ ดึกว่า
 เพศหญิง : แม่รู้ว่าลูกแม่หิวมากแล้ว

รูปแบบที่ 15 คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก

เพศชายใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก จำนวน 4 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.13 ในขณะที่เพศหญิงใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก จำนวน 10 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.33

ตัวอย่างประโยค เพศชาย : มารับแมวน้อยแล้วนะ
 เพศหญิง : กระต่ายน้อยช่วยโห่สิกรรมให้ฉันด้วยนะ

รูปแบบที่ 16 คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

มีเพียงเพศชายเท่านั้นที่ใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 1 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.03

ตัวอย่างประโยค เพศชาย : พ่อจะไม่รัก~~ขุนทอง~~ของพ่อแล้วนะ

รูปแบบที่ 17 คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

มีเพียงเพศชายเท่านั้นที่ใช้คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 1 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.03

ประโยคที่ใช้ เพศชาย : พี่เปื้อนสุดที่รักของพี่จะแย่งแล้วนะ

รูปแบบที่ 18 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก

เพศชายใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก จำนวน 4 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.13 ในขณะที่เพศหญิงใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก จำนวน 11 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.37

ตัวอย่างประโยค เพศชาย : จะไม่รักไอ้เหมียวน้อยแล้วนะ
เพศหญิง : อยากจะตีเจ้านกน้อยจริงๆ เลย

รูปแบบที่ 19 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

มีเพียงเพศหญิงเท่านั้นที่ใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 1 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.03

ประโยคที่ใช้ เพศหญิง : จะดูแลแม่ยอดยายให้ดีที่สุดเลย

รูปแบบที่ 20 ชื่อ+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก

มีเพียงเพศชายเท่านั้นที่ใช้ชื่อ+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก จำนวน 1 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.03

ตัวอย่างประโยค เพศชาย : ดาวเรืองลูกรักรู้ไหมว่าพ่อเจ็บ

รูปแบบที่ 21 คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

มีเพียงเพศชายเท่านั้นที่ใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 2 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.07

ตัวอย่างประโยค เพศชาย : หมอสัตว์ที่ต้องไม่โกรธพ่อนะ

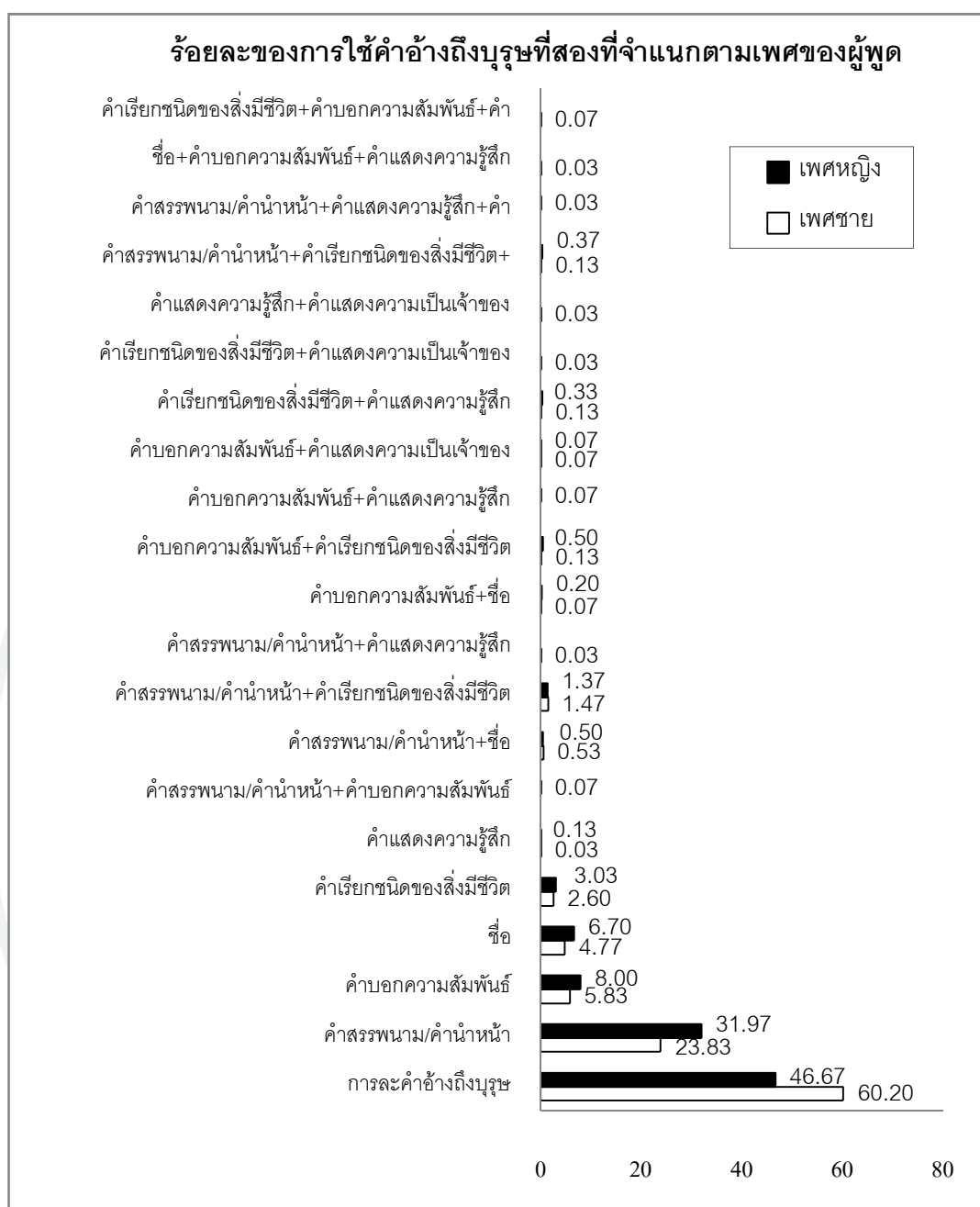
ผู้วิจัยแสดงความถี่การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองทั้ง 21 รูปแบบที่จำแนกตามเพศของผู้พูด เป็นตารางและแผนภาพได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 21 การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองที่จำแนกตามเพศของผู้พูด

รูปแบบ	เพศชาย		เพศหญิง	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
1. การละคำอ้างถึงบุรุษ	1,806	60.20	1,400	46.67
2. คำสรรพนาม/คำนำหน้า	715	23.83	959	31.97
3. คำบอกความสัมพันธ์	175	5.83	240	8.00
4. ชื่อ	143	4.77	201	6.70
5. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	78	2.60	91	3.03
6. คำแสดงความรู้สึก	1	0.03	4	0.13
7. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์	0	0	2	0.07
8. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ	16	0.53	15	0.50

ตารางที่ 21 (ต่อ)

รูปแบบ	เพศชาย		เพศหญิง	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
9. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	44	1.47	41	1.37
10. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำแสดงความรู้สึก	1	0.03	0	0
11. คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ	2	0.07	6	0.20
12. คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	4	0.13	15	0.50
13. คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก	0	0	2	0.07
14. คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	2	0.07	2	0.07
15. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก	4	0.13	10	0.33
16. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	1	0.03	0	0
17. คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	1	0.03	0	0
18. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก	4	0.13	11	0.37
19. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	0	0	1	0.03
20. ชื่อ+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก	1	0.03	0	0
21. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	2	0.07	0	0
รวม	3,000	100.00	3,000	100.00

ภาพที่ 10 การใช้คำอ้างอิงบุรุษที่สองที่จำแนกตามเพศของผู้พูด

ผู้วิจัยนำข้อมูลการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองระหว่างเพศชายและเพศหญิงข้างต้นมาเปรียบเทียบให้เห็นชัดเจนในรูปของตารางได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 22 เปรียบเทียบการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองระหว่างเพศชายและเพศหญิง

การคำอ้างถึงบุรุษที่สอง	เพศชาย	เพศหญิง
1. จำนวนรูปแบบที่ใช้	18 รูปแบบ	16 รูปแบบ
2. รูปแบบเฉพาะ	5 รูปแบบ	3 รูปแบบ
3. รูปแบบที่มีความถี่การใช้แตกต่างกันชัดเจน	ใช้การละคำอ้างถึงบุรุษมากกว่าเพศหญิง	ใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้าคำบอกความสัมพันธ์ และชื่อมากกว่าเพศชาย
4. รูปแบบที่มีความถี่การใช้มากที่สุด 3 อันดับแรก	1. การละคำอ้างถึงบุรุษ 2. คำสรรพนาม/คำนำหน้า 3. คำบอกความสัมพันธ์	1. การละคำอ้างถึงบุรุษ 2. คำสรรพนาม/คำนำหน้า 3. คำบอกความสัมพันธ์

เพื่อคำนวณไคสแควร์ ผู้วิจัยรวมรูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่สองที่มีค่า E ต่ำกว่า 5 เข้าด้วยกัน และกำหนดเป็น “รูปแบบอื่นๆ” แทน ซึ่งจะได้ตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 23 การแจกแจงรูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่สองที่มีค่า E สูงกว่า 5 ที่จำแนกตามเพศของผู้พูด เพื่อคำนวณไคสแควร์

รูปแบบ	ความถี่		รวม
	เพศชาย	เพศหญิง	
1. การละคำอ้างถึงบุรุษ	1,806	1,400	3,206
2. คำสรรพนาม/คำนำหน้า	715	959	1,674
3. คำบอกความสัมพันธ์	175	240	415
4. ชื่อ	143	201	344
5. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	78	91	169

ตารางที่ 23 (ต่อ)

รูปแบบ	ความถี่		รวม
	เพศชาย	เพศหญิง	
6. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ	16	15	31
7. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	44	41	85
8. คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	4	15	19
9. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก	4	10	14
10. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก	4	11	15
11. รูปแบบอื่นๆ	11	17	28
รวม	3,000	3,000	6,000

$$X^2 = 121.566 \text{ df} = 10 \text{ p} < 0.0001$$

จากการวิเคราะห์ข้อมูลการใช้คำอ้างอิงถึงบุรุษที่สองที่แตกต่างกันด้วยเพศของผู้พูดพบว่า เพศชายใช้คำอ้างอิงถึงบุรุษที่สองหลากหลายรูปแบบกว่าเพศหญิงเพียงเล็กน้อย คือ 18 รูปแบบ > 16 รูปแบบ ซึ่งพบรูปแบบที่เป็นรูปแบบเฉพาะของทั้ง 2 เพศ ดังต่อไปนี้ รูปแบบเฉพาะของเพศชาย จำนวน 5 รูปแบบ คือ 1. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำแสดงความรู้สึก 2. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ 3. คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ 4. ชื่อ+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก และ 5. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของ ในขณะที่รูปแบบเฉพาะของเพศหญิง จำนวน 3 รูปแบบ คือ 1. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์ 2. คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก และ 3. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

ส่วนรูปแบบที่ทั้งเพศชายและเพศหญิงใช้เหมือนกัน จำนวน 13 รูปแบบ พบว่า มีความถี่การใช้แตกต่างกันทุกรูปแบบ โดยเฉพาะ 4 รูปแบบที่มีความถี่การใช้แตกต่างกันอย่างชัดเจน คือ เพศชายมีปริมาณความถี่การใช้การละคำอ้างอิงถึงบุรุษมากกว่าเพศหญิง คือ ร้อยละ 60.20 > 46.67 ในขณะที่เพศหญิงมีปริมาณความถี่การใช้ 1. คำสรรพนาม/คำนำหน้า

2. ค่าบอกความสัมพันธ์ และ 3. ชื่อ มากกว่าเพศชาย คือ ร้อยละ $31.97 > 23.83$
ร้อยละ $8.00 > 5.83$ และ ร้อยละ $6.70 > 4.77$ ตามลำดับ

เมื่อเรียงลำดับรูปแบบที่มีปริมาณความถี่การใช้มากที่สุด 3 อันดับแรกของทั้ง 2 เพศพบว่า เรียงลำดับเหมือนกัน คือ เพศชายและเพศหญิงมีปริมาณความถี่การใช้การละคำอ้างถึงบุรุษมากที่สุด รองลงมา คือ คำสรรพนาม/คำนำหน้า และอันดับที่ 3 คือ ค่าบอกความสัมพันธ์ ซึ่งเป็นลำดับที่เหมือนกับลำดับของการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองโดยรวม

นอกจากนี้ เมื่อนำสถิติไคสแควร์มาวิเคราะห์เพื่อพิสูจน์สมมุติฐาน พบว่า $X^2 = 121.566$ $df = 10$ $p < 0.0001$ ค่า p ที่ได้มีค่าน้อยกว่าระดับความเชื่อมั่นที่ผู้วิจัยกำหนด คือ 0.05 แสดงว่า เพศชายและเพศหญิงใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ดังนั้น แม้ว่าทั้งเพศชายและเพศหญิงจะมีปริมาณความถี่การใช้ 1. การละคำอ้างถึงบุรุษ 2. คำสรรพนาม/คำนำหน้า และ 3. ค่าบอกความสัมพันธ์มากที่สุดเป็น 3 อันดับแรกเหมือนกัน แต่จะเห็นได้ว่า เพศชายและเพศหญิงใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองแตกต่างกันทั้งจำนวนรูปแบบ (แม้จะแตกต่างกันเพียงเล็กน้อย) รูปแบบเฉพาะ และความถี่การใช้ นอกจากนี้ ยังมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติด้วย แสดงว่า เพศของผู้พูดเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สอง

เมื่อเปรียบเทียบผลการวิจัยนี้กับผลการวิจัยอิทธิพลของเพศต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งพบว่าสอดคล้องกัน แม้ว่าจะมีรายละเอียดแตกต่างกันบ้าง คือ เพศหญิงใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งหลากหลายรูปแบบกว่าเพศชาย ในขณะที่เพศชายใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองหลากหลายรูปแบบกว่าเพศหญิง อย่างไรก็ตาม ในเมื่อเพศชายและเพศหญิงใช้คำอ้างถึงบุรุษแตกต่างกันทั้งจำนวนรูปแบบ ความถี่การใช้ และยังมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นเดียวกันด้วย ผู้วิจัยจึงสรุปได้ว่า เพศของผู้พูดมีอิทธิพลต่อการใช้ทั้งคำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งและคำอ้างถึงบุรุษที่สอง

3. อิทธิพลของอายุของผู้พูดต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สอง

กลุ่มตัวอย่างของงานวิจัยนี้มีจำนวน 600 คน ประกอบด้วยคนอายุน้อย (กลุ่มอายุ 15-25 ปี) และคนอายุมาก (กลุ่มอายุ 55-65 ปี) กลุ่มอายุละ 300 คนเท่ากัน ดังนั้น เมื่อนำข้อมูลการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองที่ได้มาจำแนกตามอายุของผู้พูด ก็จะได้ความถี่การใช้กลุ่มละ 3,000 ครั้ง (300 คน x 10 สถานการณ์สมมติ) จากจำนวนนี้มีการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองทั้งหมด 21 รูปแบบดังต่อไปนี้

รูปแบบที่ 1 การละคำอ้างถึงบุรุษ

คนอายุน้อยใช้การละคำอ้างถึงบุรุษ จำนวน 1,594 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 53.13 ในขณะที่คนอายุมากใช้การละคำอ้างถึงบุรุษ จำนวน 1,612 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 53.73

ตัวอย่างประโยค	คนอายุน้อย :	วันนี้จะพา <u>อ</u> ออกไปเดินเล่นนอกบ้านนะ
	คนอายุมาก :	ฉันไม่ได้มาทำร้าย <u>อ</u> นะ

รูปแบบที่ 2 คำสรรพนาม/คำนำหน้า

คนอายุน้อยใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า จำนวน 1,023 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 34.10 ในขณะที่คนอายุมากใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า จำนวน 651 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 21.70

ตัวอย่างประโยค	คนอายุน้อย :	ฉันอยากพา <u>อ</u> ไปหาหมอจัง
	คนอายุมาก :	ข้า <u>อ</u> ุตสำหรับช่วย <u>อ</u> ็งเรียนะ

รูปแบบที่ 3 คำบอกความสัมพันธ์

คนอายุน้อยใช้คำบอกความสัมพันธ์ จำนวน 108 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.60 ในขณะที่คนอายุมากใช้คำบอกความสัมพันธ์ จำนวน 307 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 10.23

ตัวอย่างประโยค คนอายุน้อย : พี่กำลังจะพาน้องออกไปข้างนอกนะ
 คนอายุมาก : คุณยายจะช่วยลูกขึ้นมาเองนะจ๊ะ

รูปแบบที่ 4 ชื่อ

คนอายุน้อยใช้ชื่อ จำนวน 110 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.67 ในขณะที่คนอายุ
 มากใช้ชื่อ จำนวน 234 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.80

ตัวอย่างประโยค คนอายุน้อย : บอกรักพินาจังเลย
 คนอายุมาก : เดี่ยวป้าจะทำโทษส่าดี

รูปแบบที่ 5 คำเรียกชนิดของสัตว์เลี้ยง

คนอายุน้อยใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต จำนวน 46 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ
 1.53 ในขณะที่คนอายุมากใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต จำนวน 123 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็น
 ร้อยละ 4.10

ตัวอย่างประโยค คนอายุน้อย : เราอยากพาแก้วไปหาหมอจัง
 คนอายุมาก : ป้าขออุ้มแมวเหมียวหน่อยนะ

รูปแบบที่ 6 คำแสดงความรู้สึก

มีเพียงคนอายุน้อยเท่านั้นที่ใช้คำแสดงความรู้สึก จำนวน 5 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็น
 ร้อยละ 0.17

ตัวอย่างประโยค คนอายุน้อย : จะพาคนสวยไปเลือกคู่นะ

รูปแบบที่ 7 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์

มีเพียงคนอายุน้อยเท่านั้นที่ใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์ จำนวน 2
 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.07

ตัวอย่างประโยค คนอายุน้อย : คิดถึงน้องมากเลย

รูปแบบที่ 8 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ

คนอายุน้อยใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ จำนวน 17 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.57 ในขณะที่คนอายุมากใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ จำนวน 14 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.47

ตัวอย่างประโยค คนอายุน้อย : ไม่ได้เจอเจ้าตัวกลมตั้งนานแล้วนะเนี่ย
คนอายุมาก : พ่อต้องตีเจ้าฝักบัวบ้างแล้วแหละ

รูปแบบที่ 9 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต

คนอายุน้อยใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต จำนวน 43 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.43 ในขณะที่คนอายุมากใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต จำนวน 42 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.40

ตัวอย่างประโยค คนอายุน้อย : ฉันไม่ได้จะมาทำร้ายเจ้าเหมียวหรอก
คนอายุมาก : พ่อไม่ได้แกล้งไอ้หมอสี่นะ

รูปแบบที่ 10 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำแสดงความรู้สึก

มีเพียงคนอายุน้อยเท่านั้นที่ใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำแสดงความรู้สึก จำนวน 1 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.03

ตัวอย่างประโยค คนอายุน้อย : เอาข้าวมาให้พ่อคนดีกินนะ

รูปแบบที่ 11 คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ

คนอายุน้อยใช้คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ จำนวน 3 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.10 ในขณะที่คนอายุมากใช้คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ จำนวน 5 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.17

ตัวอย่างประโยค คนอายุน้อย : พี่เบิ้ลจะพาน้องตาต้ากลับบ้าน
คนอายุมาก : ลูกเขยอริคิดถึงคุณแม่ไหมคะ

รูปแบบที่ 12 คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต

มีเพียงคนอายุน้อยเท่านั้นที่ใช้คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต จำนวน 19 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.63

ตัวอย่างประโยค คนอายุน้อย : กลัวน้องหมาจะแย่งแล้วจ๊ะ

รูปแบบที่ 13 คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก

คนอายุน้อยและคนอายุมากใช้คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึกเท่ากัน กล่าวคือ กลุ่มอายุละ 1 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.03 เท่ากัน

ตัวอย่างประโยค คนอายุน้อย : ลูกรักอยากออกไปเสริมสวยกับแม่ไหมคะ
คนอายุมาก : เอาอาหารมาป้อนลูกรักแล้วนะจ๊ะ

รูปแบบที่ 14 คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

มีเพียงคนอายุน้อยเท่านั้นที่ใช้คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 4 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.13

ตัวอย่างประโยค คนอายุน้อย : คิดถึงลูกแม่จัง

รูปแบบที่ 15 คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก

คนอายุน้อยใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก จำนวน 9 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.30 ในขณะที่คนอายุมากใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก จำนวน 5 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.17

ตัวอย่างประโยค คนอายุน้อย : จะพาปลาน้อยไปหาที่อยู่ใหม่นะจ๊ะ
คนอายุมาก : วันนี้จะพาหมาน้อยไปหาสาว

รูปแบบที่ 16 คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

มีเพียงคนอายุมากเท่านั้นที่ใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 1 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.03

ประโยคที่ใช้ คนอายุมาก : พ่อจะไม่รักขนทองของพ่อแล้วนะ

รูปแบบที่ 17 คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

มีเพียงคนอายุน้อยเท่านั้นที่ใช้คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 1 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.03

ประโยคที่ใช้ คนอายุน้อย : พี่เบื่อสุดที่รักของพี่จะแยแล้วนะ

รูปแบบที่ 18 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก

คนอายุน้อยใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก จำนวน 13 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.43 ในขณะที่คนอายุมากใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก จำนวน 2 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.07

ตัวอย่างประโยค

คนอายุน้อย : อยากจะได้เจ้านกน้อยจริงๆคนอายุมาก : ไม่รู้จะช่วยเจ้ากระต่ายน้อยยังไงดี

รูปแบบที่ 19 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

มีเพียงคนอายุน้อยเท่านั้นที่ใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 1 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.03

ประโยคที่ใช้

คนอายุน้อย : จะดูแลแม่ยอดยายของฉันให้ดีที่สุดเลย

รูปแบบที่ 20 ชื่อ+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก

มีเพียงคนอายุมากเท่านั้นที่ใช้ชื่อ+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก จำนวน 1 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.03

ประโยคที่ใช้

คนอายุมาก : ดาวเรืองลูกรักรู้ไหมว่าพ่อเจ็บ

รูปแบบที่ 21 คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

มีเพียงคนอายุมากเท่านั้นที่ใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 2 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.07

ประโยคที่ใช้

คนอายุมาก : พ่อรักหงส์หยกลูกพ่อนะ

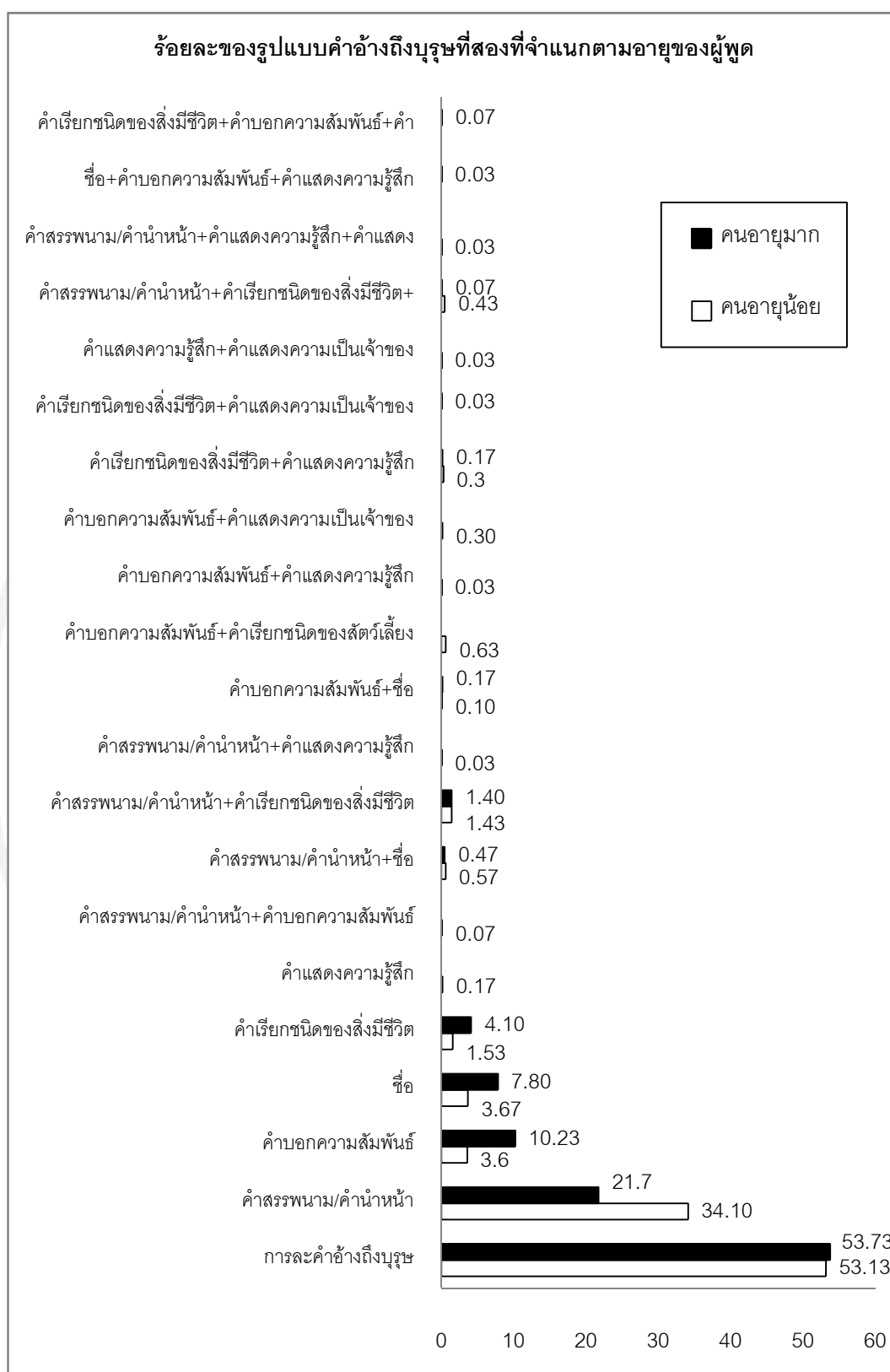
ผู้วิจัยแสดงความถี่การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองทั้ง 21 รูปแบบที่จำแนกตามอายุของผู้พูดเป็นตารางและแผนภาพได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 24 การใช้คำอ้างอิงถึงบุรุษที่สองที่จำแนกตามอายุของผู้พูด

รูปแบบ	คนอายุน้อย		คนอายุมาก	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
1. การละคำอ้างอิงถึงบุรุษ	1,594	53.13	1,612	53.73
2. คำสรรพนาม/คำนำหน้า	1,023	34.10	651	21.70
3. คำบอกความสัมพันธ์	108	3.60	307	10.23
4. ชื่อ	110	3.67	234	7.80
5. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	46	1.53	123	4.10
6. คำแสดงความรู้สึก	5	0.17	0	0
7. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์	2	0.07	0	0
8. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ	17	0.57	14	0.47
9. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	43	1.43	42	1.40
10. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำแสดงความรู้สึก	1	0.03	0	0
11. คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ	3	0.10	5	0.17
12. คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	19	0.63	0	0
13. คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก	1	0.03	1	0.03
14. คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	4	0.13	0	0
15. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก	9	0.30	5	0.17
16. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	0	0	1	0.03
17. คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	1	0.03	0	0
18. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก	13	0.43	2	0.07

ตารางที่ 24 (ต่อ)

รูปแบบ	คนอายุน้อย		คนอายุมาก	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
19. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	1	0.03	0	0
20. ชื่อ+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก	0	0	1	0.03
21. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	0	0	2	0.07
รวม	3,000	100.00	3,000	100.00

ภาพที่ 11 การใช้คำอ้างอิงบุรุษที่สองที่จำแนกตามอายุของผู้พูด

ผู้วิจัยนำข้อมูลการใช้คำอ้างอิงบุรุษที่สองระหว่างคนอายุน้อยและคนอายุมากข้างต้นมาเปรียบเทียบให้เห็นชัดเจนในรูปของตารางได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 25 เปรียบเทียบการใช้คำอ้างอิงบุรุษที่สองระหว่างคนอายุน้อยและคนอายุมาก

การใช้คำอ้างอิงบุรุษที่สอง	คนอายุน้อย	คนอายุมาก
1. จำนวนรูปแบบที่ใช้	18 รูปแบบ	14 รูปแบบ
2. รูปแบบเฉพาะ	7 รูปแบบ	3 รูปแบบ
3. รูปแบบที่มีความถี่การใช้แตกต่างกันชัดเจน	ใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้ามากกว่าคนอายุมาก	ใช้การละคำอ้างอิงบุรุษ คำบอกความสัมพันธ์ ชื่อ และคำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิตมากกว่าคนอายุน้อย
4. รูปแบบที่มีความถี่การใช้มากที่สุด 3 อันดับแรก	1. การละคำอ้างอิงบุรุษ 2. คำสรรพนาม/คำนำหน้า 3. ชื่อ	1. การละคำอ้างอิงบุรุษ 2. คำสรรพนาม/คำนำหน้า 3. คำบอกความสัมพันธ์

เพื่อคำนวณไคสแควร์ ผู้วิจัยรวมรูปแบบของคำอ้างอิงบุรุษที่สองที่มีค่า E ต่ำกว่า 5 เข้าด้วยกัน และกำหนดเป็น “รูปแบบอื่นๆ” แทน ซึ่งจะได้ตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 26 การแจกแจงรูปแบบของคำอ้างอิงบุรุษที่สองที่มีค่า E สูงกว่า 5 ที่จำแนกตามอายุของผู้พูด เพื่อคำนวณไคสแควร์

รูปแบบ	ความถี่		รวม
	คนอายุน้อย	คนอายุมาก	
1. การละคำอ้างอิงบุรุษ	1,594	1,612	3,206
2. คำสรรพนาม/คำนำหน้า	1,023	651	1,674
3. คำบอกความสัมพันธ์	108	307	415
4. ชื่อ	110	234	344

ตารางที่ 26 (ต่อ)

รูปแบบ	ความถี่		รวม
	คน อายุ น้อย	คน อายุ มาก	
5. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	46	123	169
6. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ	17	14	31
7. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	43	42	85
8. คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	19	0	19
9. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก	9	5	14
10. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดง ความรู้สึก	13	2	15
11. รูปแบบอื่นๆ	18	10	28
รวม	3,000	3,000	6,000

$$X^2 = 288.766 \text{ df} = 10 \text{ p} < 0.0001$$

จากการวิเคราะห์ข้อมูลการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองที่แตกต่างกันด้วยอายุของผู้พบพบว่า คนอายุน้อยใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองหลากหลายรูปแบบกว่าคนอายุมาก คือ 18 รูปแบบ > 14 รูปแบบ ซึ่งพบรูปแบบที่เป็นรูปแบบเฉพาะของทั้ง 2 กลุ่มอายุ ดังต่อไปนี้ รูปแบบเฉพาะของคนอายุน้อย จำนวน 7 รูปแบบ คือ 1. คำแสดงความรู้สึก 2. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์ 3. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำแสดงความรู้สึก 4. คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต 5. คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของ 6. คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ และ 7. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ ในขณะที่รูปแบบเฉพาะของคนอายุมาก จำนวน 3 รูปแบบ คือ 1. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ 2. ชื่อ+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก และ 3. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

ส่วนรูปแบบที่ทั้งคนอายุน้อยและคนอายุมากใช้เหมือนกัน จำนวน 11 รูปแบบ พบว่ามีความถี่การใช้แตกต่างกัน 10 รูปแบบ โดยเฉพาะ 4 รูปแบบที่มีความถี่การใช้แตกต่างกันอย่างชัดเจน คือ คนอายุน้อยมีปริมาณความถี่การใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้านามากกว่าคนอายุมาก คือ ร้อยละ $34.10 > 21.70$ ในขณะที่คนอายุมากมีปริมาณความถี่การใช้ 1. คำบอกความสัมพันธ์ 2. ชื่อ และ 3. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิตมากกว่าคนอายุน้อย คือ ร้อยละ $10.23 > 3.60$ ร้อยละ $7.80 > 3.67$ และ ร้อยละ $4.10 > 1.53$ และเป็นที่น่าสนใจที่พบว่า ทั้งคนอายุน้อยและคนอายุมากมีปริมาณความถี่การใช้การละคำอ้างถึงบุรุษใกล้เคียงกัน คือ ร้อยละ 53.13 และ 53.73 ตามลำดับ ซึ่งแตกต่างกับในการใช้ระหว่างเพศชายและเพศหญิงที่พบว่า มีปริมาณความถี่การใช้แตกต่างกันอย่างชัดเจน

เมื่อเรียงลำดับรูปแบบที่มีปริมาณความถี่การใช้มากที่สุด 3 อันดับแรกของทั้ง 2 กลุ่มอายุพบว่า เรียงลำดับทั้งเหมือนกันและแตกต่างกัน คือ คนอายุน้อยและคนอายุมากมีปริมาณความถี่การใช้การละคำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งมากที่สุด รองลงมา คือ คำสรรพนาม/คำนำหน้าเหมือนกัน แต่แตกต่างกันที่ คนอายุน้อยมีปริมาณความถี่การใช้ชื่อเป็นอันดับที่ 3 ในขณะที่คนอายุมากมีปริมาณความถี่การใช้คำบอกความสัมพันธ์เป็นอันดับที่ 3 ซึ่งลำดับของกลุ่มคนอายุมากเหมือนกับลำดับของการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองโดยรวม

นอกจากนี้ เมื่อนำสถิติไคสแควร์มาวิเคราะห์เพื่อพิสูจน์สมมุติฐาน พบว่า $X^2 = 288.766$ $df = 10$ $p < 0.0001$ ค่า p ที่ได้มีค่าน้อยกว่าระดับความเชื่อมั่นที่ผู้วิจัยกำหนด คือ 0.05 แสดงว่าคนอายุน้อยและคนอายุมากใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ดังนั้น แม้ว่าทั้งคนอายุน้อยและคนอายุมากจะมีปริมาณความถี่การใช้การละคำอ้างถึงบุรุษ และคำสรรพนาม/คำนำหน้านามากที่สุดเป็นอันดับที่ 1-2 เหมือนกัน แต่จะเห็นได้ว่า คนอายุน้อยและคนอายุมากใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองแตกต่างกันทั้งจำนวนรูปแบบ รูปแบบเฉพาะ ความถี่การใช้ และรูปแบบที่มีความถี่การใช้มากที่สุดเป็นอันดับที่ 3 นอกจากนี้ ยังมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติด้วย แสดงว่า อายุของผู้พูดเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สอง

เมื่อเปรียบเทียบผลการวิจัยนี้กับผลการวิจัยอิทธิพลของอายุของผู้พูดต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งพบว่าสอดคล้องกัน คือ คนอายุน้อยและคนอายุมากใช้คำอ้างถึงบุรุษแตกต่างกันทั้งรูปแบบและความถี่การใช้ และมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นเดียวกัน ผู้วิจัยจึงสรุปได้ว่า อายุของผู้พูดมีอิทธิพลต่อการใช้ทั้งคำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งและคำอ้างถึงบุรุษที่สอง

4. อิทธิพลของความรักสตรว์ของผู้พูดต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สอง

กลุ่มตัวอย่างของงานวิจัยนี้มีจำนวน 600 คน ประกอบด้วยคนรักสตรว์ จำนวน 346 คน และคนไม่รักสตรว์ จำนวน 254 คน ดังนั้น เมื่อนำข้อมูลการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองที่ได้มาจำแนกตามความรักสตรว์ของผู้พูด ก็จะได้ความถี่การใช้ของคนรักสตรว์ 3,460 ครั้ง (346 คน x 10 สถานการณ์สมมติ) และความถี่การใช้ของคนไม่รักสตรว์ 2,540 ครั้ง (254 คน x 10 สถานการณ์สมมติ) และเนื่องจากกลุ่มตัวอย่างคนรักสตรว์และคนไม่รักสตรว์มีจำนวนไม่เท่ากัน ผู้วิจัยจึงต้องเปรียบเทียบความถี่การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองด้วยอัตราส่วนร้อยละ ซึ่งจากจำนวนนี้มีการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองทั้งหมด 21 รูปแบบ ดังต่อไปนี้

รูปแบบที่ 1 การละคำอ้างถึงบุรุษ

คนรักสตรว์ใช้การละคำอ้างถึงบุรุษ จำนวน 1,689 ครั้ง จาก 3,460 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 48.81 ในขณะที่ผู้พูดที่เป็นคนไม่รักสตรว์ใช้การละคำอ้างถึงบุรุษ จำนวน 1,517 ความถี่ จาก 2,540 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 59.72

ตัวอย่างประโยค	คนรักสตรว์:	แม่กำลังจะพา <u>ดิฉัน</u> ไปหาหมอละ
	คนไม่รักสตรว์:	ไม่น่าช่วย <u>ดิฉัน</u> เลยนะเนี่ย

รูปแบบที่ 2 คำสรรพนาม/คำนำหน้า

คนรักสตรว์ใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า จำนวน 936 จาก 3,460 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 27.05 ในขณะที่คนไม่รักสตรว์ใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า จำนวน 738 ครั้ง จาก 2,540 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 29.05

ตัวอย่างประโยค

คนรักสัตว์: แม่กลัวหนูนะ

คนไม่รักสัตว์: ยายตามหาแกจนเหนื่อยเลยเนี่ย

รูปแบบที่ 3 คำบอกความสัมพันธ์

คนรักสัตว์ใช้คำบอกความสัมพันธ์ จำนวน 353 ครั้ง จาก 3,460 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 10.20 ในขณะที่คนไม่รักสัตว์ใช้คำบอกความสัมพันธ์ จำนวน 62 ครั้ง จาก 2,540 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.44

ตัวอย่างประโยค

คนรักสัตว์: แม่จะช่วยให้ลูกไปอยู่ที่ดีๆ นะคนไม่รักสัตว์: เอาอาหารมาให้ลูกเยอะเลย

รูปแบบที่ 4 ชื่อ

คนรักสัตว์ใช้ชื่อ จำนวน 245 ครั้ง จาก 3,460 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.08 ในขณะที่คนไม่รักสัตว์ใช้ชื่อ จำนวน 99 ครั้ง จาก 2,540 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.90

ตัวอย่างประโยค

คนรักสัตว์: วันนี้แม่จะไม่ให้สายฟ้าหมาข้าวคนไม่รักสัตว์: ไม่อยากจะเลี้ยงโชคแล้ว

รูปแบบที่ 5 คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต

คนรักสัตว์ใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต จำนวน 102 ครั้ง จาก 3,460 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.95 ในขณะที่คนไม่รักสัตว์ใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต จำนวน 67 ครั้ง จาก 2,540 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.64

ตัวอย่างประโยค

คนรักสัตว์: แม่เอาข้าวมาให้หมอสีแล้วจ้าคนไม่รักสัตว์: เป็ดขุนทองแล้วนะ

รูปแบบที่ 6 คำแสดงความรู้สึก

คนรักสัตว์ใช้คำแสดงความรู้สึก จำนวน 4 ครั้ง จาก 3,460 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.11 ในขณะที่คนไม่รักสัตว์ใช้คำแสดงความรู้สึก จำนวน 1 ครั้ง จาก 2,540 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.04

ตัวอย่างประโยค คนรักสัตว์: กำลังช่วยเด็กคืออยู่นะ
คนไม่รักสัตว์: จะพาคนสวไปเลือกคู่นะ

รูปแบบที่ 7 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์

คนรักสัตว์ใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์ จำนวน 1 ครั้ง จาก 3,460 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.03 ในขณะที่คนไม่รักสัตว์ใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์ จำนวน 1 ครั้ง จาก 2,540 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.04

ประโยคที่ใช้ คนรักสัตว์: เียนนี้พี่จะพาฉันน้องไปหาแฟนนะ
คนไม่รักสัตว์: คิดถึงฉันน้องมากเลย

รูปแบบที่ 8 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ

คนรักสัตว์ใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ จำนวน 13 ครั้ง จาก 3,460 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.37 ในขณะที่คนไม่รักสัตว์ใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ จำนวน 18 ครั้ง จาก 2,540 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.71

ตัวอย่างประโยค คนรักสัตว์: สงสารหนูอ้วนจัง
คนไม่รักสัตว์: สงสัยต้องจัดการไอ้มูที่ซะหน่อยแล้ว

รูปแบบที่ 9 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต

ผู้พูดที่เป็นคนรักสัตว์ใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต จำนวน 62 ครั้ง จาก 3,460 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.79 ในขณะที่ผู้พูดที่เป็นคนไม่รักสัตว์ใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต จำนวน 23 ครั้ง จาก 2,540 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.90

ตัวอย่างประโยค คนรักสัตว์: ฉันไม่เคยแกล้งเจ้าหมาเลยนะ
 คนไม่รักสัตว์: เดี่ยวจะซื้อปลาตู้ให้อึ่เหมียวนะ

รูปแบบที่ 10 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำแสดงความรู้สึก

มีเพียงคนรักสัตว์เท่านั้นที่ใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำแสดงความรู้สึก จำนวน 1 ครั้ง จาก 3,460 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.03

ประโยคที่ใช้ คนรักสัตว์: เอาข้าวมาให้พ่อคนดีกินนะ

รูปแบบที่ 11 คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ

คนรักสัตว์ใช้คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ จำนวน 7 ครั้ง จาก 3,460 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.20 ในขณะที่คนไม่รักสัตว์ใช้คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ จำนวน 1 ครั้ง จาก 3,460 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.04

ตัวอย่างประโยค คนรักสัตว์: แม่จะไม่ปล่อยให้ลูกลืลออกไปเที่ยวอีกแล้ว
 คนไม่รักสัตว์: จะพาน้องชมพูไปเสริมสวยนะจ๊ะ

รูปแบบที่ 12 คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต

คนรักสัตว์ใช้คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต จำนวน 11 ครั้ง จาก 3,460 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.32 ในขณะที่คนไม่รักสัตว์ใช้คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต จำนวน 8 ครั้ง จาก 2,540 ครั้งคิดเป็นร้อยละ 0.31

ตัวอย่างประโยค คนรักสัตว์: จะขังให้น้องต่ายอยู่แต่ในบ้านแล้ว
 คนไม่รักสัตว์: พี่จะพยายามหาแมลงสาบมาให้น้องปลามังกร

รูปแบบที่ 13 คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก

มีเพียงคนรักสัตว์เท่านั้นที่ใช้คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก จำนวน 2 ครั้ง จาก 3,460 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.06

ตัวอย่างประโยค คนรักสัตว์: ลูกรักอยากออกไปเสริมสวยกับแม่ไหมคะ

รูปแบบที่ 14 คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

มีเพียงคนรักสัตว์เท่านั้นที่ใช้คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 4 ครั้ง จาก 3,460 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.11

ตัวอย่างประโยค คนรักสัตว์: ลืมให้อาหารลูกพ่อดังหลายวันไหนะ

รูปแบบที่ 15 คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก

คนรักสัตว์ใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก จำนวน 13 ครั้ง จาก 3,460 คิดเป็นร้อยละ 0.37 ในขณะที่คนไม่รักสัตว์ใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก จำนวน 1 ครั้ง จาก 2,540 คิดเป็นร้อยละ 0.04

ตัวอย่างประโยค คนรักสัตว์: จะพาปลาน้อยไปหาที่อยู่ใหม่จะ
คนไม่รักสัตว์: วันนี้จะพาหนาน้อยไปหาสาว

รูปแบบที่ 16 คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

มีเพียงคนรักสัตว์เท่านั้นที่ใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 1 ครั้ง จาก 3,460 คิดเป็นร้อยละ 0.03

ประโยคที่ใช้ คนรักสัตว์: พ่อจะไม่รักขนทองของพ่อแล้วนะ

รูปแบบที่ 17 คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

มีเพียงคนรักสัตว์เท่านั้นที่ใช้คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 1 ครั้ง จาก 3,460 คิดเป็นร้อยละ 0.03

ประโยคที่ใช้ คนรักสัตว์: พี่เปื้อนสุดที่รักของพี่จะแย่งแล้วนะ

รูปแบบที่ 18 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก

คนรักสัตว์ใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก จำนวน 11 ครั้ง จาก 3,460 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.32 ในขณะที่คนไม่รักสัตว์ใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก จำนวน 4 ครั้ง จาก 2,540 ครั้งคิดเป็นร้อยละ 0.16

ตัวอย่างประโยค คนรักสัตว์: วางข้าวให้เจ้าแมวน้อยตรงนี้นะ
คนไม่รักสัตว์: จะไม่รักไอ้เหมียวน้อยแล้วนะ

รูปแบบที่ 19 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

มีเพียงคนรักสัตว์เท่านั้นที่ใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 1 ครั้ง จาก 3,460 คิดเป็นร้อยละ 0.03

ประโยคที่ใช้ คนรักสัตว์: จะดูแลแม่ยอดยาหยีของฉันให้ดีที่สุดเลย

รูปแบบที่ 20 ชื่อ+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก

มีเพียงคนรักสัตว์เท่านั้นที่ใช้ชื่อ+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก จำนวน 1 ครั้ง จาก 3,460 คิดเป็นร้อยละ 0.03

ประโยคที่ใช้

คนรักสัตว์ : ดาวเรืองลูกรักรู้ไหมว่าพ่อเจ็บ

รูปแบบที่ 21 คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

มีเพียงคนรักสัตว์เท่านั้นที่ใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 2 ครั้ง จาก 3,460 คิดเป็นร้อยละ 0.06

ประโยคที่ใช้

คนรักสัตว์ : หมอสัตว์ที่ต้องไม่โกรธพ่อนะ

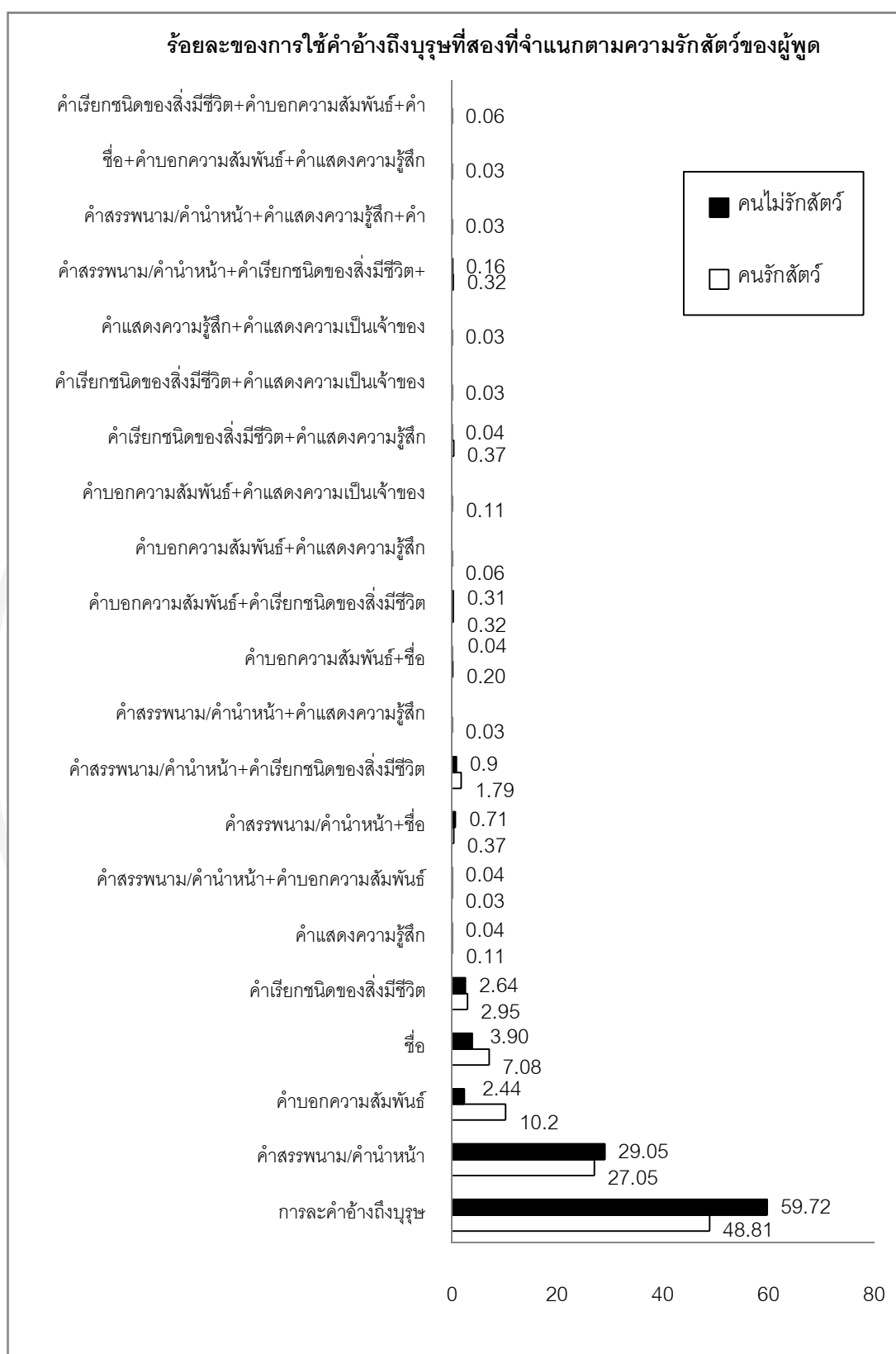
ผู้วิจัยแสดงความถี่การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองทั้ง 21 รูปแบบที่จำแนกตามความรักสัตว์ของผู้พูดเป็นตารางและแผนภาพได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 27 การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองที่จำแนกตามความรักสัตว์ของผู้พูด

รูปแบบ	คนรักสัตว์		คนไม่รักสัตว์	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
1. การละคำอ้างถึงบุรุษ	1,689	48.81	1,517	59.72
2. คำสรรพนาม/คำนำหน้า	936	27.05	738	29.05
3. คำบอกความสัมพันธ์	353	10.20	62	2.44
4. ชื่อ	245	7.08	99	3.90
5. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	102	2.95	67	2.64
6. คำแสดงความรู้สึก	4	0.11	1	0.04
7. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์	1	0.03	1	0.04
8. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ	13	0.37	18	0.71
9. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	62	1.79	23	0.90
10. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำแสดงความรู้สึก	1	0.03	0	0
11. คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ	7	0.20	1	0.04

ตารางที่ 27 (ต่อ)

รูปแบบ	คนรักสัตว์		คนไม่รักสัตว์	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
12. คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	11	0.32	8	0.31
13. คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก	2	0.06	0	0
14. คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	4	0.11	0	0
15. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก	13	0.37	1	0.04
16. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	1	0.03	0	0
17. คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	1	0.03	0	0
18. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก	11	0.32	4	0.16
19. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	1	0.03	0	0
20. ชื่อ+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก	1	0.03	0	0
21. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	2	0.06	0	0
รวม	3,460	100.00	2,540	100.00

ภาพที่ 12 การใช้คำอ้างอิงบุรุษที่สองที่จำแนกตามความรักสัตว์ของผู้พูด

ผู้วิจัยนำข้อมูลการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองระหว่างคนรักสัตว์และคนไม่รักสัตว์ข้างต้นมาเปรียบเทียบให้เห็นชัดเจนในรูปของตารางได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 28 เปรียบเทียบการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองระหว่างคนรักสัตว์และคนไม่รักสัตว์

การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สอง	คนรักสัตว์	คนไม่รักสัตว์
1. จำนวนรูปแบบที่ใช้	21 รูปแบบ	13 รูปแบบ
2. รูปแบบเฉพาะ	8 รูปแบบ	-
3. รูปแบบที่มีความถี่การใช้แตกต่างกันชัดเจน	ใช้คำบอกความสัมพันธ์ และชื่อมากกว่าคนไม่รักสัตว์	ใช้การละคำอ้างถึงบุรุษ และคำสรรพนาม/คำนำหน้ามากกว่าคนรักสัตว์
4. รูปแบบที่มีความถี่การใช้มากที่สุด 3 อันดับแรก	1. การละคำอ้างถึงบุรุษ 2. คำสรรพนาม/คำนำหน้า 3. คำบอกความสัมพันธ์	1. การละคำอ้างถึงบุรุษ 2. คำสรรพนาม/คำนำหน้า 3. ชื่อ

เพื่อคำนวณไคสแควร์ ผู้วิจัยรวมรูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่สองที่มีค่า E ต่ำกว่า 5 เข้าด้วยกัน และกำหนดเป็น “รูปแบบอื่นๆ” แทน ซึ่งจะได้ตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 29 การแจกแจงรูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่สองที่มีค่า E สูงกว่า 5 ที่จำแนกตามความรักสัตว์ของผู้พูด เพื่อคำนวณไคสแควร์

รูปแบบ	ความถี่		รวม
	คนรักสัตว์	คนไม่รักสัตว์	
1. การละคำอ้างถึงบุรุษ	1,689	1,517	3,206
2. คำสรรพนาม/คำนำหน้า	936	738	1,674
3. คำบอกความสัมพันธ์	353	62	415
4. ชื่อ	245	99	344
5. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	102	67	169

ตารางที่ 29 (ต่อ)

รูปแบบ	ความถี่		รวม
	คนรัก สัตว์	คนไม่ รัก สัตว์	
6. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ	13	18	31
7. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	62	23	85
8. คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	11	8	19
9. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก	13	1	14
10. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดง ความรู้สึก	11	4	15
11. รูปแบบอื่นๆ	25	3	28
รวม	3,460	2,540	6,000

$$X^2 = 220.026 \text{ df} = 10 \text{ p} < 0.0001$$

จากการวิเคราะห์ข้อมูลการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองที่แตกต่างกันด้วยความรักสัตว์ของผู้พูด พบว่า คนรักสัตว์ใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองหลากหลายรูปแบบกว่าคนไม่รักสัตว์ คือ 21 รูปแบบ > 13 รูปแบบ ซึ่งพบรูปแบบเฉพาะของคนรักสัตว์ จำนวน 8 รูปแบบ คือ 1. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำแสดงความรู้สึก 2. คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก 3. คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของ 4. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ 5. คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ 6. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ 7. ชื่อ+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก และ 8. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

ส่วนรูปแบบที่ทั้งคนรักสัตว์และคนไม่รักสัตว์ใช้เหมือนกัน จำนวน 13 รูปแบบ พบว่า มีความถี่การใช้แตกต่างกัน 11 รูปแบบ โดยเฉพาะ 4 รูปแบบที่มีความถี่การใช้แตกต่างกันอย่างชัดเจน คือ คนรักสัตว์มีปริมาณความถี่การใช้คำบอกความสัมพันธ์ และชื่อมากกว่าคนไม่รักสัตว์ คือ ร้อยละ 10.20 > 2.44 และ ร้อยละ 7.08 > 3.90 ตามลำดับ ในขณะที่คนไม่รักสัตว์มีปริมาณ

ความถี่การใช้การละคำอ้างถึงบุรุษ และคำสรรพนาม/คำนำหน้านามากกว่าคนรักสัตว์ คือ ร้อยละ $59.72 > 48.81$ และ ร้อยละ $29.05 > 27.05$ ตามลำดับ

เมื่อเรียงลำดับรูปแบบที่มีปริมาณความถี่การใช้มากที่สุด 3 อันดับแรกของทั้ง 2 กลุ่มพบว่า เรียงลำดับทั้งเหมือนกันและแตกต่างกัน คือ คนรักสัตว์และคนไม่รักสัตว์มีปริมาณความถี่การใช้การละคำอ้างถึงบุรุษ และคำสรรพนาม/คำนำหน้านามากที่สุดเป็นอันดับที่ 1-2 เหมือนกัน แต่แตกต่างกันที่ คนรักสัตว์มีปริมาณความถี่การใช้คำบอกความสัมพันธ์เป็นอันดับที่ 3 ในขณะที่คนไม่รักสัตว์มีปริมาณความถี่การใช้ชื่อเป็นอันดับที่ 3 ซึ่งลำดับของคนรักสัตว์เหมือนกับลำดับของการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองโดยรวม

นอกจากนี้ เมื่อนำสถิติไคสแควร์มาวิเคราะห์เพื่อพิสูจน์สมมุติฐาน พบว่า $X^2 = 220.026$ $df = 10$ $p < 0.0001$ ค่า p ที่ได้มีค่าน้อยกว่าระดับความเชื่อมั่นที่ผู้วิจัยกำหนด คือ 0.05 แสดงว่า คนรักสัตว์และคนไม่รักสัตว์ใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ดังนั้น แม้ว่าทั้งคนรักสัตว์และคนไม่รักสัตว์จะมีปริมาณความถี่การใช้การละคำอ้างถึงบุรุษ และคำสรรพนาม/คำนำหน้านามากที่สุดเป็นอันดับที่ 1-2 เหมือนกัน แต่จะเห็นได้ว่า คนรักสัตว์และคนไม่รักสัตว์ใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองแตกต่างกันทั้งจำนวนรูปแบบ รูปแบบเฉพาะ ความถี่การใช้ และรูปแบบที่มีความถี่การใช้มากที่สุดเป็นอันดับที่ 3 นอกจากนี้ ยังมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติด้วย แสดงว่า ความรักสัตว์ของผู้พูดเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สอง

เมื่อเปรียบเทียบผลการวิจัยนี้กับผลการวิจัยอิทธิพลของความรักสัตว์ของผู้พูดต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งพบว่าสอดคล้องกัน คือ คนรักสัตว์และคนไม่รักสัตว์ใช้คำอ้างถึงบุรุษแตกต่างกันทั้งรูปแบบและความถี่การใช้ และมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นเดียวกัน ผู้วิจัยจึงสรุปได้ว่า ความรักสัตว์ของผู้พูดมีอิทธิพลต่อการใช้ทั้งคำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งและคำอ้างถึงบุรุษที่สอง

5. อิทธิพลของลักษณะของสัตว์เลี้ยงต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สอง

สถานการณ์สมมติของงานวิจัยนี้มีจำนวน 10 สถานการณ์ ประกอบด้วยสถานการณ์สมมติที่เกี่ยวกับสัตว์เลี้ยงของตัวเองและสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ ลักษณะละ 5 สถานการณ์เท่ากัน ดังนั้น เมื่อนำข้อมูลการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองที่ได้มาจำแนกตามลักษณะของสัตว์เลี้ยง ก็จะได้ความถี่การใช้ลักษณะละ 3,000 ครั้ง (600 คน x 5 สถานการณ์สมมติ) จากจำนวนนี้มีการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองทั้งหมด 21 รูปแบบ ดังต่อไปนี้

รูปแบบที่ 1 การละคำอ้างถึงบุรุษ

ผู้พูดใช้การละคำอ้างถึงบุรุษพูดกับสัตว์เลี้ยงของตัวเอง จำนวน 1,330 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 44.33 ในขณะที่ผู้พูดใช้การละคำอ้างถึงบุรุษพูดกับสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ จำนวน 1,876 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 62.53

ตัวอย่างประโยค สัตว์เลี้ยงของตัวเอง : ปู่เอาอาหารมาให้ดูเยอะเลย
สัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ : เดี่ยวกูตีดูด้วยไม้เลย

รูปแบบที่ 2 คำสรรพนาม/คำนำหน้า

ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้าพูดกับสัตว์เลี้ยงของตัวเอง จำนวน 849 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 28.30 ในขณะที่ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้าพูดกับสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ จำนวน 825 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 27.50

ตัวอย่างประโยค สัตว์เลี้ยงของตัวเอง : พ่อไม่น่าเอาหนูมาเลี้ยงเลย
สัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ : มองไม่เห็นเอ็งวะ

รูปแบบที่ 3 คำบอกความสัมพันธ์

ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์พูดกับสัตว์เลี้ยงของตัวเอง จำนวน 281 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 9.37 ในขณะที่ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์พูดกับสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ จำนวน 134 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 4.47

ตัวอย่างประโยค สัตว์เลี้ยงของตัวเอง : พี่เป็น้องจ้ง
 สัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ : มองไม่เห็นลูกจริงๆ นะ

รูปแบบที่ 4 ชื่อ

ผู้พูดใช้ชื่อพูดกับสัตว์เลี้ยงของตัวเอง จำนวน 336 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 11.20 ในขณะที่ผู้พูดใช้ชื่อพูดกับสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ จำนวน 8 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.27

ตัวอย่างประโยค สัตว์เลี้ยงของตัวเอง : พี่เป็นห่วงแบ่งมากๆ เลย
 สัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ : สงสารตัวเล็กจ้งเลย

รูปแบบที่ 5 คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต

ผู้พูดใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิตพูดกับสัตว์เลี้ยงของตัวเอง จำนวน 103 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.43 ในขณะที่ผู้พูดใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิตพูดกับสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ จำนวน 66 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.20

ตัวอย่างประโยค สัตว์เลี้ยงของตัวเอง : ฉันจะให้ขุนทองไปอยู่กับคนอื่นแล้ว
 สัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ : เดี่ยวจะไปหาข้าวมาให้เหมียวกิน

รูปแบบที่ 6 คำแสดงความรู้สึก

ผู้พูดใช้คำแสดงความรู้สึกพูดกับสัตว์เลี้ยงของตัวเอง จำนวน 3 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.10 ในขณะที่ผู้พูดใช้คำแสดงความรู้สึกพูดกับสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ จำนวน 2 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.07

ตัวอย่างประโยค สัตว์เลี้ยงของตัวเอง : จะพาคนสวยไปเลือกคุนนะ
 สัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ : กำลังช่วยเด็กดีอยู่นะ

รูปแบบที่ 7 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์

ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์พูดกับสัตว์เลี้ยงของตนเองเท่านั้น
จำนวน 2 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.07

ตัวอย่างประโยค สัตว์เลี้ยงของตนเอง : คิดถึงไฉนองมากเลย

รูปแบบที่ 8 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ

ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อพูดกับสัตว์เลี้ยงของตนเองเท่านั้น จำนวน 31 ครั้ง
จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.03

ตัวอย่างประโยค สัตว์เลี้ยงของตนเอง : พานางเห็ดเผาะไปปล่อยวัดดีกว่านี้

รูปแบบที่ 9 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต

ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิตพูดกับสัตว์เลี้ยงของตนเอง
จำนวน 24 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.80 ในขณะที่ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+
คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิตพูดกับสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ จำนวน 61 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็น
ร้อยละ 2.03

ตัวอย่างประโยค สัตว์เลี้ยงของตนเอง : ตาเอาอาหารมาให้นายปลาแล้วนะ
สัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ : กำลังจะพาเจ้ากระต่ายไปหาหมอ

รูปแบบที่ 10 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำแสดงความรู้สึก

ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำแสดงความรู้สึกพูดกับสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ
เท่านั้น จำนวน 1 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.03

ประโยคที่ใช้ สัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ : เอาข้าวมาให้พ่อคนดีกินนะ

รูปแบบที่ 11 คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ

ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อพูดกับสัตว์เลี้ยงของตัวเองเท่านั้น จำนวน 8 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.27

ตัวอย่างประโยค สัตว์เลี้ยงของตัวเอง : พรงี้จะไม่เอาข้าวมาให้ลูกขมิ้นกิน

รูปแบบที่ 12 คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต

ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิตพูดกับสัตว์เลี้ยงของตัวเอง จำนวน 9 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.30 ในขณะที่ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิตพูดกับสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ จำนวน 10 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.33

ตัวอย่างประโยค สัตว์เลี้ยงของตัวเอง : แค่นี้ก็ลัว่น้องหมาจะแยแล้วจะ
สัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ : ผมเอาอาหารมาให้น้องหมอสีแล้ว

รูปแบบที่ 13 คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก

ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึกพูดกับสัตว์เลี้ยงของตัวเองเท่านั้น จำนวน 2 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.07

ตัวอย่างประโยค สัตว์เลี้ยงของตัวเอง : เอาอาหารมาป้อนลูกรักแล้วนะจะ

รูปแบบที่ 14 คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของพูดกับสัตว์เลี้ยงของตัวเองเท่านั้น จำนวน 4 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.13

ตัวอย่างประโยค สัตว์เลี้ยงของตัวเอง : แม่รู้ว่าลูกแม่หิวมากแล้ว

ตัวอย่างประโยค สัตว์เลี้ยงของตัวเอง : จะไม่รักให้หมียวน้อยแล้วนะ
 สัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ : ไม่รู้จะช่วยเหลือเจ้ากระต่ายน้อยยังไงดี

รูปแบบที่ 19 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของพูดกับ
 สัตว์เลี้ยงของตัวเองเท่านั้น จำนวน 1 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.03

ประโยคที่ใช้ สัตว์เลี้ยงของตัวเอง : จะดูแลแม่ยอดยายให้ดีที่สุด

รูปแบบที่ 20 ชื่อ+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก

ผู้พูดใช้ชื่อ+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึกพูดกับสัตว์เลี้ยงของตัวเองเท่านั้น
 จำนวน 1 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.03

ประโยคที่ใช้ สัตว์เลี้ยงของตัวเอง : ดาวเรืองลูกรักรู้ไหมว่าพ่อเจ็บ

รูปแบบที่ 21 คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

ผู้พูดใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของพูด
 กับสัตว์เลี้ยงของตัวเองเท่านั้น จำนวน 2 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.07

ตัวอย่างประโยค สัตว์เลี้ยงของตัวเอง : พ่อรักหงส์หยกลูกพ่อนะ

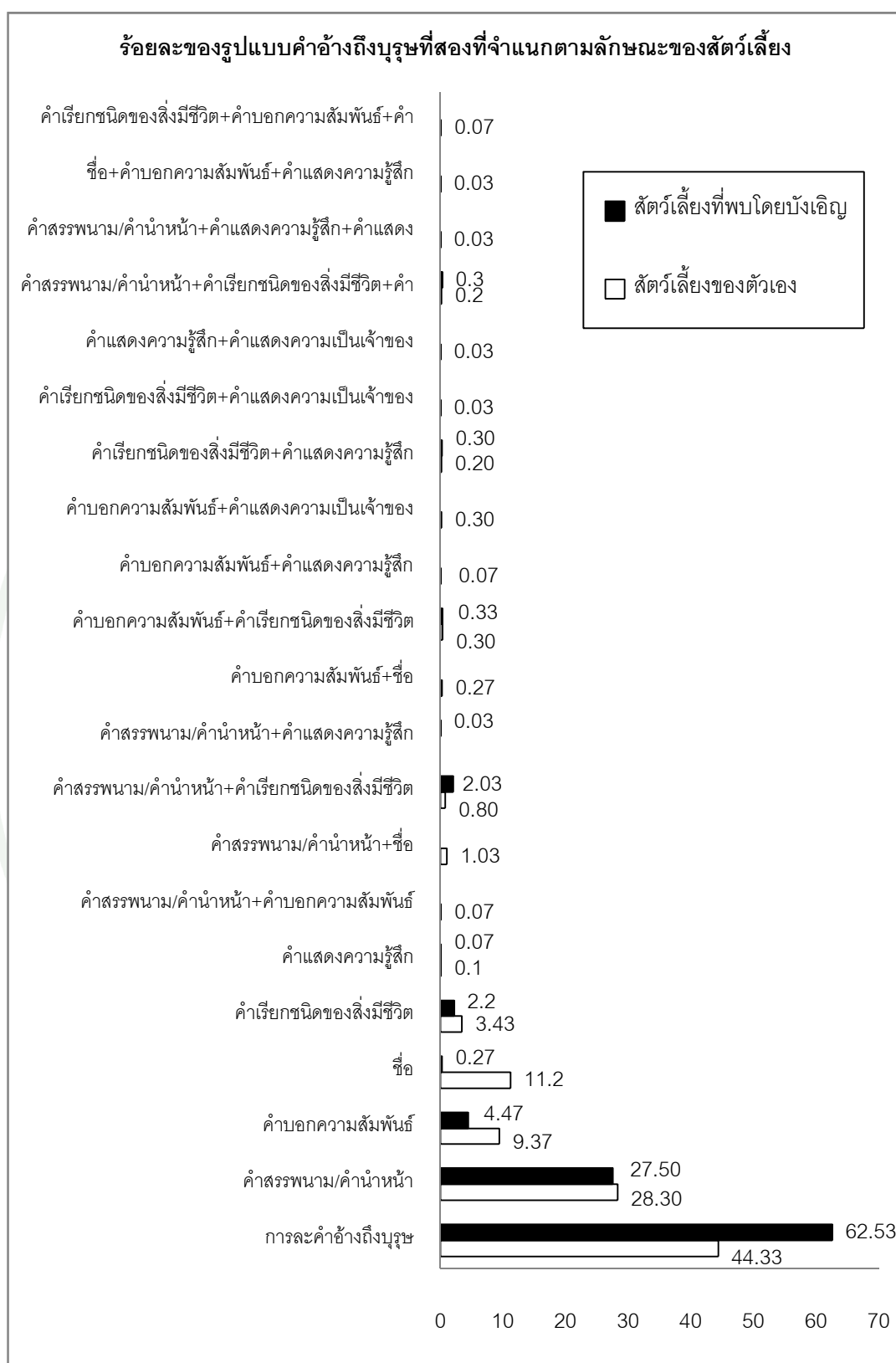
ผู้วิจัยแสดงความถี่การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองทั้ง 21 รูปแบบที่จำแนกตามลักษณะของ
 สัตว์เลี้ยงเป็นตารางและแผนภาพได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 30 การใช้คำอ้างอิงบุรุษที่สองที่จำแนกตามลักษณะของสัตว์เลี้ยง

รูปแบบ	สัตว์เลี้ยงของ		สัตว์เลี้ยงที่พบโดย	
	ตัวเอง		บังเอิญ	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
1. การละคำอ้างอิงบุรุษ	1,330	44.33	1,876	62.53
2. คำสรรพนาม/คำนำหน้า	849	28.30	825	27.50
3. คำบอกความสัมพันธ์	281	9.37	134	4.47
4. ชื่อ	336	11.20	8	0.27
5. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	103	3.43	66	2.20
6. คำแสดงความรู้สึก	3	0.10	2	0.07
7. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอก ความสัมพันธ์	2	0.07	0	0
8. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ	31	1.03	0	0
9. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของ สิ่งมีชีวิต	24	0.80	61	2.03
10. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำแสดงความรู้สึก	0	0	1	0.03
11. คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ	8	0.27	0	0
12. คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของ สิ่งมีชีวิต	9	0.30	10	0.33
13. คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก	2	0.07	0	0
14. คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็น เจ้าของ	4	0.13	0	0
15. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดง ความรู้สึก	6	0.20	8	0.27
16. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็น เจ้าของ	1	0.03	0	0
17. คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็น เจ้าของ	1	0.03	0	0

ตารางที่ 30 (ต่อ)

รูปแบบ	สัตว์เลี้ยงของ		สัตว์เลี้ยงที่พบโดย	
	ตัวเอง		บังเอิญ	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
18. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของ สิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก	6	0.20	9	0.30
19. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	1	0.03	0	0
20. ชื่อ+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก	1	0.03	0	0
21. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	2	0.07	0	0
รวม	3,000	100.00	3,000	100.00

ภาพที่ 13 การใช้คำอ้างอิงบุรุษที่สองที่จำแนกตามลักษณะของสัตว์เลี้ยง

ผู้วิจัยนำข้อมูลการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองระหว่างที่ผู้พูดใช้พูดกับสัตว์เลี้ยงของตนเองและสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญข้างต้นมาเปรียบเทียบให้เห็นชัดเจนในรูปของตารางได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 31 เปรียบเทียบการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองระหว่างที่ผู้พูดใช้พูดกับสัตว์เลี้ยงของตนเองและสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ

การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สอง	สัตว์เลี้ยงของตนเอง	สัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ
1. จำนวนรูปแบบที่ใช้	21 รูปแบบ	10 รูปแบบ
2. รูปแบบเฉพาะ	11 รูปแบบ	-
3. รูปแบบที่มีความถี่การใช้แตกต่างกันชัดเจน	ใช้คำบอกความสัมพันธ์ และชื่อมากกว่าสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ	ใช้การละคำอ้างถึงบุรุษมากกว่าสัตว์เลี้ยงของตนเอง
4. รูปแบบที่มีความถี่ใช้มากที่สุด 3 อันดับแรก	1. การละคำอ้างถึงบุรุษ 2. คำสรรพนาม/คำนำหน้า 3. ชื่อ	1. การละคำอ้างถึงบุรุษ 2. คำสรรพนาม/คำนำหน้า 3. คำบอกความสัมพันธ์

เพื่อคำนวณไคสแควร์ ผู้วิจัยรวมรูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่สองที่มีค่า E ต่ำกว่า 5 เข้าด้วยกัน และกำหนดเป็น “รูปแบบอื่นๆ” แทน ซึ่งจะได้ตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 32 การแจกแจงรูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่สองที่มีค่า E สูงกว่า 5 ที่จำแนกตามลักษณะของสัตว์เลี้ยง เพื่อคำนวณไคสแควร์

รูปแบบ	ความถี่		รวม
	สัตว์เลี้ยง ของตัวเอง	สัตว์เลี้ยงที่ พบโดยบังเอิญ	
1. การละคำอ้างถึงบุรุษที่สอง	1,330	1,876	3,206
2. คำสรรพนาม/คำนำหน้า	849	825	1,674
3. คำบอกความสัมพันธ์	281	134	415

ตารางที่ 32 (ต่อ)

รูปแบบ	ความถี่		รวม
	สัตว์ เลี้ยง ของ ตัวเอง	สัตว์ เลี้ยงที่ พบ โดย บังเอิญ	
4. ชื่อ	336	8	344
5. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	103	66	169
6. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ	31	0	31
7. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	24	61	85
8. คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	9	10	19
9. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก	6	8	14
10. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดง ความรู้สึก	6	9	15
11. รูปแบบอื่นๆ	25	3	28
รวม	3,000	3,000	6,000

$$X^2 = 531.574 \text{ df} = 10 \text{ p} < 0.0001$$

จากการวิเคราะห์ข้อมูลการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองที่แตกต่างกันด้วยลักษณะของสัตว์เลี้ยง พบว่า ผู้พูดใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองพูดกับสัตว์เลี้ยงของตนเองหลากหลายรูปแบบกว่าที่ใช้พูดกับ สัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ คือ 21 รูปแบบ > 10 รูปแบบ ซึ่งพบรูปแบบที่เป็นรูปแบบเฉพาะของ สัตว์เลี้ยงของตนเอง จำนวน 11 รูปแบบ คือ 1. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์ 2. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ 3. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำแสดงความรู้สึก 4. คำบอก ความสัมพันธ์+ชื่อ 5. คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก 6. คำบอกความสัมพันธ์+คำ แสดงความเป็นเจ้าของ 7. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ 8. คำแสดง ความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ 9. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำแสดงความรู้สึก+คำแสดง ความเป็นเจ้าของ 10. ชื่อ+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก และ 11. คำเรียกชนิดของ สิ่งมีชีวิต+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

ส่วนรูปแบบที่ผู้พูดใช้กับสัตว์เลี้ยงของตัวเองและสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญเหมือนกัน จำนวน 10 รูปแบบ พบว่า มีความถี่การใช้แตกต่างกันทุกรูปแบบ โดยเฉพาะ 3 รูปแบบที่มีความถี่การใช้แตกต่างกันอย่างชัดเจน คือ ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์ และชื่อกับสัตว์เลี้ยงของตัวเอง ด้วยปริมาณความถี่การใช้ที่มากกว่าสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ กล่าวคือ ร้อยละ $9.37 > 4.47$ และ ร้อยละ $11.20 > 0.27$ ในขณะที่ผู้พูดใช้การละคำอ้างถึงบุรุษกับสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญด้วย ปริมาณความถี่การใช้ที่มากกว่าสัตว์เลี้ยงของตัวเอง

เมื่อเรียงลำดับรูปแบบที่มีปริมาณความถี่การใช้มากที่สุด 3 อันดับแรกที่ผู้พูดใช้กับสัตว์เลี้ยงทั้ง 2 ลักษณะพบว่า เรียงลำดับทั้งเหมือนกันและแตกต่างกัน คือ ผู้พูดใช้การละคำอ้างถึงบุรุษ และคำสรรพนาม/คำนำหน้าด้วยปริมาณความถี่การใช้มากที่สุด อันดับที่ 1-2 เหมือนกัน แต่แตกต่างกันที่ ผู้พูดใช้ชื่อกับสัตว์เลี้ยงของตัวเองด้วยปริมาณความถี่การใช้มากที่สุดเป็นอันดับที่ 3 ในขณะที่ ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์กับสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญด้วยปริมาณความถี่การใช้มากที่สุดเป็นอันดับที่ 3 ซึ่งลำดับของสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญเป็นลำดับที่เหมือนกับลำดับของการใช้คำอ้างถึงบุรุษทั้งสองโดยรวม

นอกจากนี้ เมื่อนำสถิติไคสแควร์มาวิเคราะห์เพื่อพิสูจน์สมมุติฐาน พบว่า $X^2 = 531.574$ $df = 10$ $p < 0.0001$ ค่า p ที่ได้มีค่าน้อยกว่าระดับความเชื่อมั่นที่ผู้วิจัยกำหนด คือ 0.05 แสดงว่า คำอ้างถึงบุรุษที่สองที่ผู้พูดใช้พูดกับสัตว์เลี้ยงของตัวเองและที่ใช้กับสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ดังนั้น แม้ว่าจะพบปริมาณความถี่การใช้การละคำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งมากที่สุด รองลงมา คือ คำสรรพนาม/คำนำหน้าเหมือนกันทั้งสัตว์เลี้ยงของตัวเองและสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ แต่จะเห็นได้ว่า ผู้พูดใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองกับสัตว์เลี้ยงของตัวเองและสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ แตกต่างกันทั้งจำนวนรูปแบบ รูปแบบเฉพาะ ปริมาณความถี่การใช้ และรูปแบบที่มีความถี่การใช้มากที่สุดเป็นอันดับที่ 3 นอกจากนี้ ยังมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติด้วย แสดงว่า ลักษณะของสัตว์เลี้ยงเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สอง

เมื่อเปรียบเทียบผลการวิจัยนี้กับผลการวิจัยอิทธิพลของลักษณะของสัตว์เลี้ยงต่อการใช้ คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งพบว่าสอดคล้องกัน คือ ผู้พูดใช้คำอ้างถึงบุรุษพูดกับสัตว์เลี้ยงของตัวเองและ สัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญแตกต่างกันทั้งรูปแบบและความถี่การใช้ และยังมีความแตกต่างกัน

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นเดียวกัน ผู้วิจัยจึงสรุปได้ว่า ลักษณะของสัตว์เลี้ยงมีอิทธิพลต่อการใช้ทั้งคำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งและคำอ้างถึงบุรุษที่สอง

6. อิทธิพลของชนิดของสัตว์เลี้ยงต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สอง

สถานการณ์สมมติของงานวิจัยนี้มีจำนวน 10 สถานการณ์ ประกอบด้วยสถานการณ์สมมติที่เกี่ยวข้องกับสุนัข แมว ปลา นก และกระต่าย ชนิดละ 2 สถานการณ์เท่ากัน ดังนั้น เมื่อนำข้อมูลการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองที่ได้มาจำแนกตามชนิดของสัตว์เลี้ยง ก็จะได้ความถี่การใช้ชนิดละ 1,200 ครั้ง (600 คน $\times$ 2 สถานการณ์สมมติ) จากจำนวนนี้มีการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองทั้งหมด 21 รูปแบบ ดังต่อไปนี้

รูปแบบที่ 1 การละคำอ้างถึงบุรุษ

ผู้พูดใช้การละคำอ้างถึงบุรุษพูดกับสัตว์เลี้ยงทั้ง 5 ชนิด คือ ผู้พูดใช้การละคำอ้างถึงบุรุษพูดกับสุนัข จำนวน 726 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 60.50 ผู้พูดใช้การละคำอ้างถึงบุรุษพูดกับแมว จำนวน 642 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 53.50 ผู้พูดใช้การละคำอ้างถึงบุรุษพูดกับปลา จำนวน 652 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 54.33 ผู้พูดใช้การละคำอ้างถึงบุรุษพูดกับนก จำนวน 592 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 49.33 และผู้พูดใช้การละคำอ้างถึงบุรุษพูดกับกระต่าย จำนวน 594 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 49.50

ตัวอย่างประโยค	สุนัข :	วันนี้จะพา <u>อ</u> ออกไปเดินเล่นนอกบ้านนะ
	แมว :	ก็คิดถึง <u>อ</u> ทุกวันเลย
	ปลา :	ทำไม <u>อ</u> ชอบทำให้โมโหด้วยนะ
	นก :	คนจะช่วยให้ <u>อ</u> รอดตายนะเนี่ย
	กระต่าย :	คุณแม่ต้องทำโทษ <u>อ</u> บ้างแล้วมั้ง

รูปแบบที่ 2 คำสรรพนาม/คำนำหน้า

ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้าพูดกับสัตว์เลี้ยงทั้ง 5 ชนิด คือ ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้าพูดกับสุนัข จำนวน 220 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 18.33 ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้าพูดกับแมว จำนวน 241 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 20.08 ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้าพูดกับปลา จำนวน 363 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 30.25 ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้าพูดกับนก จำนวน 428 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 35.67 และผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้าพูดกับกระต่าย จำนวน 422 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 35.17

ตัวอย่างประโยค	สุนัข :	ตัวเองอยากไปเที่ยวกับเค้าใหม่
	แมว :	ฉันอยากพาแกไปหาหมอจัง
	ปลา :	ข้าอุตสาห์รีบช่วยเจ็งเลยนะ
	นก :	เรากำลังช่วยเธอนะ
	กระต่าย :	ไม่ได้ตั้งใจชนแกนะ

รูปแบบที่ 3 คำบอกความสัมพันธ์

ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์พูดกับสัตว์เลี้ยงทั้ง 5 ชนิด คือ ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์พูดกับสุนัข จำนวน 83 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.92 ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์พูดกับแมว จำนวน 82 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.83 ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์พูดกับปลา จำนวน 93 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.75 ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์พูดกับนก จำนวน 72 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.00 และผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์พูดกับกระต่าย จำนวน 85 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.08

ตัวอย่างประโยค	สุนัข :	พี่กำลังจะพาน้องออกไปข้างนอกนะ
	แมว :	คุณแม่คิดถึงลูกจังเลย
	ปลา :	คุณยายจะช่วยลูกขึ้นมาเองนะจ๊ะ
	นก :	พ่อจะตั้งใจเลี้ยงลูกอย่างดีที่สุด
	กระต่าย :	ยายรักลูกมากที่สุดในโลก

รูปแบบที่ 4 ชื่อ

ผู้พูดใช้ชื่อพูดกับสัตว์เลี้ยงทั้ง 5 ชนิด คือ ผู้พูดใช้ชื่อพูดกับสุนัข จำนวน 135 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 11.25 ผู้พูดใช้ชื่อพูดกับแมว จำนวน 100 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 8.33 ผู้พูดใช้ชื่อพูดกับปลา จำนวน 23 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.92 ผู้พูดใช้ชื่อพูดกับนก จำนวน 19 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.58 และผู้พูดใช้ชื่อพูดกับกระต่าย จำนวน 67 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.58

ตัวอย่างประโยค	สุนัข :	บอลอยากพา <u>แอม</u> ออกไปตัดขนจัง
	แมว :	มารับ <u>ก๊วยจี้</u> กลับบ้านแล้วนะ
	ปลา :	ฝ่ายไม่ได้ <u>แก้งดรา</u> ก่อนนะ
	นก :	พ่อ <u>เอ็นดู</u> มะขามจริงๆ นะ
	กระต่าย :	มี <u>รักชี</u> ซ่าส์มากนะ

รูปแบบที่ 5 คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต

ผู้พูดใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิตพูดกับสัตว์เลี้ยงทั้ง 5 ชนิด คือ ผู้พูดใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิตพูดกับสุนัข จำนวน 10 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.83 ผู้พูดใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิตพูดกับแมว จำนวน 47 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.92 ผู้พูดใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิตพูดกับปลา จำนวน 41 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.42 ผู้พูดใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิตพูดกับนก จำนวน 66 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.50 และผู้พูดใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิตพูดกับกระต่าย จำนวน 5 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.42

ตัวอย่างประโยค	สุนัข :	พา <u>หมา</u> ไปปาร์ตี้ดีกว่า
	แมว :	ป้า <u>ขออุ้ม</u> แมว <u>เหมียว</u> หน่อยนะ
	ปลา :	แม่ <u>เอา</u> ข้าวมา <u>ให้หม่อ</u> สิแล้ว <u>จำ</u>
	นก :	ทำไม <u>ขุนทอง</u> ทำ <u>ฝ่าย</u> เจ็บแบบนี้ละ
	กระต่าย :	ป้านี้ <u>กว่า</u> <u>ตาย</u> ตายไปแล้วนะ

รูปแบบที่ 6 คำแสดงความรู้สึก

ผู้พูดใช้คำแสดงความรู้สึกพูดกับสุนัข แมว และปลาเท่านั้น คือ ผู้พูดใช้คำแสดงความรู้สึกพูดกับสุนัขและแมว ชนิดละ 2 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.17 เท่ากัน และผู้พูดใช้คำแสดงความรู้สึกพูดกับปลา จำนวน 1 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.08

ตัวอย่างประโยค	สุนัข :	จะพา <u>คน</u> สวไปเลือก <u>คู่</u> นะ
	แมว :	คิดถึงที่ <u>รัก</u> จริงๆ เลย
	ปลา :	กำลังช่วย <u>เด็ก</u> คือ <u>อยู่</u> นะ

รูปแบบที่ 7 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์

ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์พูดกับสุนัขและแมวเท่านั้น คือ ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์พูดกับสุนัขและแมว ชนิดละ 1 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.08 เท่ากัน

ประโยคที่ใช้	สุนัข :	เียนนี้ <u>พี่</u> จะพา <u>น้อง</u> ไปหา <u>แฟน</u> นะ
	แมว :	คิดถึง <u>น้อง</u> มากเลย

รูปแบบที่ 8 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ

ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อพูดกับสุนัข แมว ปลา และกระต่ายเท่านั้น คือ ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อพูดกับสุนัขและกระต่าย ชนิดละ 9 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.75 เท่ากัน ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อพูดกับแมว จำนวน 11 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.92 และผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อพูดกับปลา จำนวน 2 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.17

ตัวอย่างประโยค	สุนัข :	อยากให้ <u>เจ้าลูก</u> ขึ้นสวเร็ว <u>กว่า</u> นี้
	แมว :	อยากกอด <u>ไอ้จวน</u> จังเลย
	ปลา :	สงสาร <u>หนูจวน</u> จัง
	กระต่าย :	พ่อ <u>ต้อง</u> ตี <u>เจ้าฝักบัว</u> บ้างแล้วแหละ

รูปแบบที่ 9 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต

ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิตพูดกับสัตว์เลี้ยงทั้ง 5 ชนิด คือ ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิตพูดกับสุนัข จำนวน 7 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.58 ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิตพูดกับแมว จำนวน 47 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.92 ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิตพูดกับปลาและนก ชนิดละ 13 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.08 เท่ากัน และผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิตพูดกับกระต่าย จำนวน 5 จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.42

ตัวอย่างประโยค	สุนัข :	จะพา <u>เจ้าหมา</u> ไปที่ชอบนะ
	แมว :	ฉันไม่ได้จะมาทำร้าย <u>เจ้าเหมียว</u> หรอก
	ปลา :	ตาเอาอาหารมาให้ <u>นายปลา</u> แล้วนะ
	นก :	เอาใจช่วยให้ <u>เจ้าแก้ว</u> หายไวๆ นะ
	กระต่าย :	กำลังจะพา <u>เจ้ากระต่าย</u> ไปหาหมออะ

รูปแบบที่ 10 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำแสดงความรู้สึก

ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำแสดงความรู้สึกพูดกับแมวเท่านั้น จำนวน 1 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.08

ตัวอย่างประโยค	แมว :	เอา <u>ข้าว</u> มาให้ <u>พ่อคน</u> ดีกินนะ
----------------	-------	--

รูปแบบที่ 11 คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ

ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์+ชื่พูดกับสุนัข แมว นก และกระต่ายเท่านั้น คือ ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อพูดกับสุนัขและแมว ชนิดละ 2 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.17 เท่ากัน ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อพูดกับนก จำนวน 1 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.08 และผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อพูดกับกระต่าย จำนวน 3 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.25

ตัวอย่างประโยค	สุนัข :	<u>น้องคุณก๋าห้ามดื่อกับพี่เบลดนะ</u>
	แมว :	<u>ลูกเชอวีร์คิดถึงคุณแม่ไหมคะ</u>
	นก :	<u>พู่นี้อจะไม่เอาข้าวมาให้ลูกขมินกิน</u>
	กระต่าย :	<u>ข้ารักลูกทองนะ</u>

รูปแบบที่ 12 คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต

ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิตพูดกับสัตว์เลี้ยงทั้ง 5 ชนิด คือ ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิตพูดกับสุนัข จำนวน 1 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.08 ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิตพูดกับแมว จำนวน 8 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.67 ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิตพูดกับปลา จำนวน 4 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.33 ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิตพูดกับนกและกระต่าย ชนิดละ 3 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.25 เท่ากัน

ตัวอย่างประโยค	สุนัข :	<u>กลัวน้องหมาจะแย่งแล้วจ้ะ</u>
	แมว :	<u>คงช่วยน้องเหมียวได้เท่านี้ละ</u>
	ปลา :	<u>ผมเอาอาหารมาให้<u>น้องหมอสี</u>แล้วครับ</u>
	นก :	<u>ถ้าพู่นี้อมา จะเอาอาหารมาให้<u>น้องนก</u>นะ</u>
	กระต่าย :	<u>โกรธน้องต่ายแล้วนะ</u>

รูปแบบที่ 13 คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก

ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึกพูดกับสุนัขและปลาเท่านั้น ชนิดละ 1 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.08 เท่ากัน

ประโยคที่ใช้	สุนัข :	<u>ลูกรักอยากออกไปเสริมสวยกับแม่ไหมคะ</u>
	ปลา :	<u>เอาอาหารมาป้อน<u>ลูก</u>รักแล้วนะจ๊ะ</u>

รูปแบบที่ 16 คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

ผู้พูดใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของกับนกเท่านั้น จำนวน 1 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.08

ประโยคที่ใช้ นก : พ่อจะไม่รักขนทองของพ่อแล้วนะ

รูปแบบที่ 17 คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

ผู้พูดใช้คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของกับนกเท่านั้น จำนวน 1 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.08

ประโยคที่ใช้ นก : พี่เปื้อนสุดที่รักของพี่จะแย่งแล้วนะ

รูปแบบที่ 18 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก

ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึกกับสัตว์เลี้ยงทั้ง 5 ชนิด คือ ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึกพูดกับสุนัขและนก ชนิดละ 1 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.08 เท่ากัน ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึกพูดกับแมว จำนวน 8 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.67 ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึกพูดกับปลา จำนวน 2 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.17 และผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึกพูดกับกระต่าย จำนวน 3 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.25

ตัวอย่างประโยค	สุนัข :	เราจะพาเจ้าหมาน้อยไปเสริมสายนะ
	แมว :	คิดถึงเจ้าแมวน้อยสุดๆ เลย
	ปลา :	กำลังจะช่วยเจ้าปลาน้อยอยู่นะ
	นก :	อยากจะได้เจ้านกน้อยจริงๆ
	กระต่าย :	ไม่รู้จะช่วยเจ้ากระต่ายน้อยยังไงดี

รูปแบบที่ 19 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของพูดกับนกเท่านั้น จำนวน 1 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.08

ประโยคที่ใช้ นก : จะดูแลแม่ยอดดอยหายของฉันให้ดีที่สุดเลย

รูปแบบที่ 20 ชื่อ+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก

ผู้พูดใช้ชื่อ+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึกพูดกับแมวเท่านั้น จำนวน 1 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.08

ประโยคที่ใช้ แมว : ดาวเรื่องลูกรักรู้ไหมว่าพ่อเจ็บ

รูปแบบที่ 21 คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

ผู้พูดใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของพูดกับปลาและนกเท่านั้น ชนิดละ 1 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.08 เท่ากัน

ประโยคที่ใช้ ปลา : หมอสีลูกพ่อต้องไม่โกรธพ่อนะ

นก : พ่อรักหงส์หยกลูกพ่อนะ

ผู้วิจัยแสดงความถี่การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองทั้ง 21 รูปแบบที่จำแนกตามชนิดของสัตว์เลี้ยงเป็นตารางและแผนภาพได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 33 การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองที่จำแนกตามชนิดของสัตว์เลี้ยง

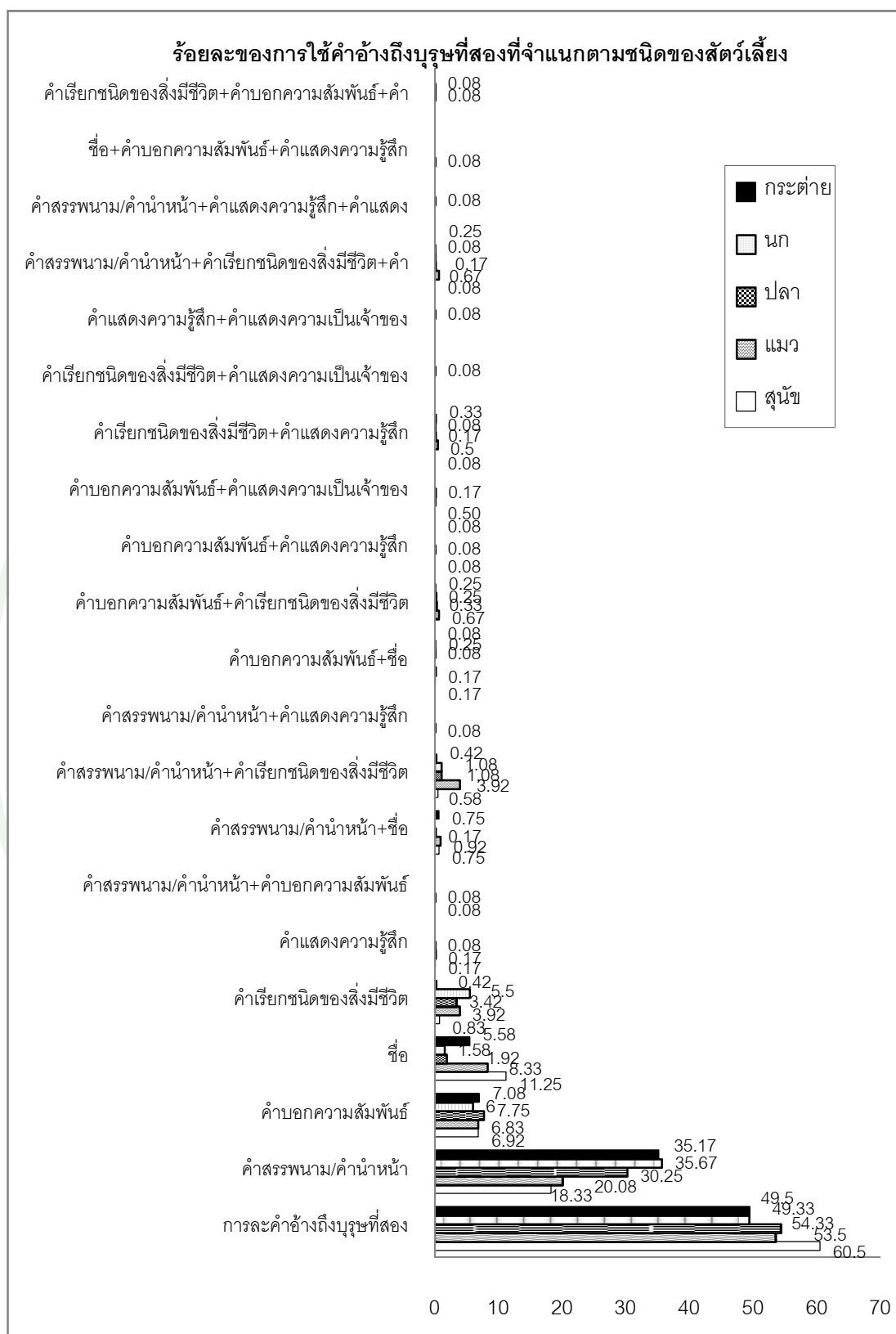
รูปแบบ	สุนัข		แมว		ปลา		นก		กระต่าย	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
1. การละคำอ้างถึงบุรุษ	726	60.50	642	53.50	652	54.33	592	49.33	594	49.50
2. คำสรรพนาม/คำนำหน้า	220	18.33	241	20.08	363	30.25	428	35.67	422	35.17
3. คำบอกความสัมพันธ์	83	6.92	82	6.83	93	7.75	72	6.00	85	7.08
4. ชื่อ	135	11.25	100	8.33	23	1.92	19	1.58	67	5.58
5. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	10	0.83	47	3.92	41	3.42	66	5.50	5	0.42
6. คำแสดงความรู้สึก	2	0.17	2	0.17	1	0.08	0	0	0	0
7. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์	1	0.08	1	0.08	0	0	0	0	0	0
8. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ	9	0.75	11	0.92	2	0.17	0	0	9	0.75
9. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	7	0.58	47	3.92	13	1.08	13	1.08	5	0.42

ตารางที่ 33 (ต่อ)

รูปแบบ	สุนัข		แมว		ปลา		นก		กระต่าย	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
10. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำแสดงความรู้สึก	0	0	1	0.08	0	0	0	0	0	0
11. คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ	2	0.17	2	0.17	0	0	1	0.08	3	0.25
12. คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	1	0.08	8	0.67	4	0.33	3	0.25	3	0.25
13. คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก	1	0.08	0	0	1	0.08	0	0	0	0
14. คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	1	0.08	1	0.08	2	0.17	0	0	0	0
15. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก	1	0.08	6	0.50	2	0.17	1	0.08	4	0.33
16. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	0	0	0	0	0	0	1	0.08	0	0

ตารางที่ 33 (ต่อ)

รูปแบบ	สุนัข		แมว		ปลา		นก		กระต่าย	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
17. คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	0	0	0	0	0	0	1	0.08	0	0
18. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก	1	0.08	8	0.67	2	0.17	1	0.08	3	0.25
19. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	0	0	0	0	0	0	1	0.08	0	0
20. ชื่อ+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก	0	0	1	0.08	0	0	0	0	0	0
21. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	0	0	0	0	1	0.08	1	0.08	0	0
รวม	1,200	100.00	1,200	100.00	1,200	100.00	1,200	100.00	1,200	100.00

ภาพที่ 14 การใช้คำอ้างอิงบุรุษที่สองที่จำแนกตามชนิดของสัตว์เลี้ยง

ผู้วิจัยนำข้อมูลการใช้คำอ้างอิงบุรุษที่สองระหว่างที่ผู้พูดใช้พูดกับสุนัข แมว ปลา นก และ กระจ่างมาเปรียบเทียบให้เห็นชัดเจนในรูปของตารางได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 34 เปรียบเทียบการใช้คำอ้างอิงบุรุษที่สองระหว่างที่ผู้พูดใช้พูดกับสุนัข แมว ปลา นก และกระจ่าง

การใช้คำอ้างอิงบุรุษที่สอง	สุนัข	แมว	ปลา	นก	กระจ่าง
1. จำนวนรูปแบบที่ใช้	15	16	14	14	11
	รูปแบบ	รูปแบบ	รูปแบบ	รูปแบบ	รูปแบบ
2. รูปแบบที่มีความถี่การใช้แตกต่างกันชัดเจน	ใช้การละคำอ้างอิงบุรุษ และชื่อมากกว่า	ใช้คำสรรพนาม/ คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิตมากกว่า	ใช้คำบอกความสัมพันธ์มากกว่า	ใช้คำสรรพนาม/ คำนำหน้าและคำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิตมากกว่า	-
3. รูปแบบที่มีความถี่ใช้มากที่สุด 3 อันดับแรก	1. การละคำอ้างอิงบุรุษ 2. คำสรรพนาม/ คำนำหน้า 3. ชื่อ	1. การละคำอ้างอิงบุรุษ 2. คำสรรพนาม/ คำนำหน้า 3. ชื่อ	1. การละคำอ้างอิงบุรุษ 2. คำสรรพนาม/ คำนำหน้า 3. คำบอกความสัมพันธ์	1. การละคำอ้างอิงบุรุษ 2. คำสรรพนาม/ คำนำหน้า 3. คำบอกความสัมพันธ์	1. การละคำอ้างอิงบุรุษ 2. คำสรรพนาม/ คำนำหน้า 3. คำบอกความสัมพันธ์

เพื่อคำนวณไคสแควร์ ผู้วิจัยรวมรูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่สองที่มีค่า E ต่ำกว่า 5 เข้าด้วยกัน และกำหนดเป็น “รูปแบบอื่นๆ” แทน ซึ่งจะได้ตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 35 การแจกแจงรูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่สองที่มีค่า E สูงกว่า 5 ที่จำแนกตามชนิดของสัตว์เลี้ยง เพื่อคำนวณไคสแควร์

	รูปแบบ	ความถี่					รวม
		สุนัข	แมว	ปลา	นก	กระต่าย	
1.	การละคำอ้างถึงบุรุษที่สอง	726	642	652	592	594	3,206
2.	คำสรรพนาม/คำนำหน้า	220	241	363	428	422	1,674
3.	คำบอกความสัมพันธ์	83	82	93	72	85	415
4.	ชื่อ	135	100	23	19	67	344
5.	คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	10	47	41	66	5	169
6.	คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ	9	11	2	0	9	31
7.	คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	7	47	13	13	5	85
8.	คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	1	8	4	3	3	19
9.	รูปแบบอื่นๆ	9	22	9	7	10	57
รวม		1,200	1,200	1,200	1,200	1,200	6,000

$$X^2 = 465.395 \text{ df} = 32 \text{ p} = 0$$

จากการวิเคราะห์ข้อมูลการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองที่แตกต่างกันด้วยชนิดของสัตว์เลี้ยง พบว่า ผู้พูดใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองพูดกับแมวหลากหลายกว่าสุนัข ปลา นก และกระต่าย คือ 16 รูปแบบ > 15 รูปแบบ 14 รูปแบบ 14 รูปแบบ และ 11 รูปแบบ ตามลำดับ และพบรูปแบบที่เป็นรูปแบบเฉพาะของสัตว์เลี้ยงบางชนิด จำนวน 5 รูปแบบ ประกอบด้วย รูปแบบเฉพาะของแมว จำนวน 2 รูปแบบ คือ คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำแสดงความรู้สึก และ ชื่อ+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก ส่วนอีก 3 รูปแบบเป็นรูปแบบเฉพาะของนก คือ 1. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ 2. คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ และ 3. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ อย่างไรก็ตาม รูปแบบ

เฉพาะเหล่านี้ ล้วนแต่มีความถี่การใช้ไม่ถึงร้อยละ 1 นอกจากนี้ยังพบว่า มี 7 รูปแบบที่ผู้พูดใช้กับสัตว์เลี้ยงบางชนิดเท่านั้น ได้แก่ คำแสดงความรู้สึก เป็นรูปแบบที่ผู้พูดใช้กับสุนัข แมว และปลา เท่านั้น คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของ เป็นรูปแบบที่ผู้พูดใช้กับปลา และนกเท่านั้น

ส่วนรูปแบบที่ผู้พูดใช้กับทั้งสุนัข แมว ปลา นก และกระต่ายเหมือนกัน จำนวน 9 รูปแบบพบว่า มีปริมาณความถี่การใช้แตกต่างกันทุกรูปแบบ โดยเฉพาะ 6 รูปแบบดังต่อไปนี้ที่มีความถี่การใช้แตกต่างกันอย่างชัดเจน

การละคำอ้างถึงบุรุษ และชื่อ เป็นรูปแบบที่ผู้พูดใช้กับสุนัขมากกว่าแมว ปลา นก และกระต่ายอย่างชัดเจน คือ ร้อยละ $60.50 > 53.50, 54.33, 49.33$ และ 49.50 ตามลำดับ และ ร้อยละ $11.25 > 8.33, 1.92, 1.58$ และ 5.58 ตามลำดับ คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิตเป็นรูปแบบที่ผู้พูดใช้กับแมวมากกว่าสุนัข ปลา นก และกระต่ายอย่างชัดเจน คือ ร้อยละ $3.92 > 0.58, 1.08, 1.08$ และ 0.42 ตามลำดับ คำบอกความสัมพันธ์ เป็นรูปแบบที่ผู้พูดใช้กับปลามากกว่าสุนัข แมว นก และกระต่าย อย่างชัดเจน คือ ร้อยละ 7.75 ส่วนคำสรรพนาม/คำนำหน้า และคำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิตเป็นรูปแบบที่ผู้พูดใช้กับนกมากกว่าสุนัข แมว ปลา และกระต่ายอย่างชัดเจน คือ ร้อยละ $35.67 > 18.33, 20.08, 30.25$ และ 35.17

ส่วนอีก 3 รูปแบบ แม้จะเป็นรูปแบบที่มีปริมาณความถี่การใช้แตกต่างกัน แต่ล้วนมีปริมาณความถี่การใช้ไม่ถึงร้อยละ 1 และสัตว์เลี้ยงบางชนิดก็มีปริมาณความถี่การใช้เท่ากันด้วย อาจถือได้ว่าเป็นรูปแบบที่มีความถี่การใช้ใกล้เคียงกัน ดังรายละเอียดต่อไปนี้ ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิตกับสุนัข แมว ปลา นก และกระต่าย ในร้อยละ 0.08, 0.67, 0.33, 0.25 และ 0.25 ตามลำดับ ผู้พูดใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึกกับสุนัข แมว ปลา นก และกระต่าย ในร้อยละ 0.08, 0.50, 0.17, 0.08 และ 0.33 ตามลำดับ และ ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึกกับสุนัข แมว ปลา นก และกระต่าย ในร้อยละ 0.08, 0.67, 0.17, 0.08 และ 0.25 ตามลำดับ

เมื่อเรียงลำดับรูปแบบที่มีปริมาณความถี่ใช้มากที่สุด 3 อันดับแรกของสัตว์เลี้ยงทั้ง 5 ชนิด พบว่า เรียงลำดับเหมือนกันและแตกต่างกัน คือ สัตว์เลี้ยงทั้ง 5 ชนิดมีปริมาณความถี่ใช้สรรพนาม/คำนำหน้ามากที่สุด รองลงมา คือ การละคำอ้างถึงบุรุษเหมือนกัน แต่แตกต่างกันที่

สุนัขและแมวมีปริมาณความถี่การใช้ชื่อเป็นอันดับที่ 3 ในขณะที่ปลา นก และกระต่ายมีปริมาณความถี่การใช้คำบอกความสัมพันธ์เป็นอันดับที่ 3 ซึ่งลำดับของปลา นก และกระต่ายเป็นลำดับที่เหมือนกับลำดับของการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองโดยรวม

นอกจากนี้ เมื่อนำสถิติไคสแควร์มาวิเคราะห์เพื่อพิสูจน์สมมุติฐาน พบว่า $X^2 = 465.395$ $df = 32$ $p = 0$ ค่า p ที่ได้มีค่าน้อยกว่าระดับความเชื่อมั่นที่ผู้วิจัยกำหนด คือ 0.05 แสดงว่า คำอ้างถึงบุรุษที่สองที่ผู้พูดใช้พูดกับสุนัข แมว ปลา นก และกระต่ายแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ดังนั้น แม้ว่าทั้งสุนัข แมว ปลา นก และกระต่ายจะมีปริมาณความถี่การใช้คำสรรพนาม/ คำนำหน้า และการละคำอ้างถึงบุรุษมากที่สุดเป็นอันดับที่ 1-2 เหมือนกัน แต่จะเห็นได้ว่า ผู้พูดใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองกับสุนัข แมว ปลา นก และกระต่ายแตกต่างกันทั้งจำนวนรูปแบบ รูปแบบเฉพาะ ปริมาณความถี่การใช้ และรูปแบบที่มีความถี่การใช้มากที่สุดเป็นอันดับที่ 3 นอกจากนี้ ยังมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติด้วย แสดงว่า ชนิดของสัตว์เลี้ยงเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สอง

เมื่อเปรียบเทียบผลการวิจัยนี้กับผลการวิจัยอิทธิพลของชนิดของสัตว์เลี้ยงต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งพบว่าสอดคล้องกัน คือ ผู้พูดใช้คำอ้างถึงบุรุษพูดกับสุนัข แมว ปลา นก และกระต่ายแตกต่างกันทั้งรูปแบบและความถี่การใช้ และยังมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นเดียวกัน ผู้วิจัยจึงสรุปได้ว่า ชนิดของสัตว์เลี้ยงมีอิทธิพลต่อการใช้ทั้งคำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งและคำอ้างถึงบุรุษที่สอง

ในเมื่อผลการวิเคราะห์แสดงให้เห็นว่า ผู้พูดใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองแตกต่างกันทั้งรูปแบบที่ใช้ ความถี่การใช้ และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทั้ง 5 ปัจจัยที่ศึกษา ผู้วิจัยจึงสรุปผลการวิจัยในส่วนนี้ได้ว่า เพศของผู้พูด อายุของผู้พูด ความรักสัตว์ของผู้พูด ลักษณะของสัตว์เลี้ยง และชนิดของสัตว์เลี้ยงเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองที่ผู้พูดใช้อ้างถึงสัตว์เลี้ยงที่พูดคุยด้วย

ในบทถัดไป ผู้วิจัยจะกล่าวถึงผลการวิจัยคำอ้างถึงบุรุษที่สามที่ผู้พูดใช้อ้างถึงสัตว์เลี้ยงในการสนทนากับบุคคลอื่น

บทที่ 5

คำอ้างถึงบุรุษที่สามที่ใช้ในการอ้างถึงสัตว์เลี้ยง

ผู้วิจัยนำผลการวิเคราะห์คำอ้างถึงบุรุษที่สามในภาษาไทยที่ผู้พูดใช้ในการอ้างถึงสัตว์เลี้ยงมาแสดงในบทที่ 5 นี้ โดยแต่ละส่วนที่ว่าด้วยผลการวิเคราะห์ ผู้วิจัยจะกล่าวถึงประเด็นต่อไปนี้อยู่ในฐานะหัวข้อย่อยของหัวข้อคำอ้างถึงบุรุษแต่ละบุรุษ ดังต่อไปนี้

1. รูปแบบและความถี่ของการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สาม
2. อิทธิพลของเพศของผู้พูดต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สาม
3. อิทธิพลของอายุของผู้พูดต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สาม
4. อิทธิพลของความรักสัตว์ของผู้พูดต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สาม
5. อิทธิพลของลักษณะของสัตว์เลี้ยงต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สาม
6. อิทธิพลของชนิดของสัตว์เลี้ยงต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สาม

คำอ้างถึงบุรุษที่สาม

1. รูปแบบและความถี่ของการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สาม

จากการจำแนกประเภทของคำอ้างถึงบุรุษที่สามพบว่า ผู้พูดใช้ประเภทของคำอ้างถึงบุรุษทั้งหมด 8 ประเภทปรากฏร่วมกันเป็นรูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่สาม โดยมีจำนวนประเภทมากกว่าคำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งอยู่ 3 ประเภท และมากกว่าคำอ้างถึงบุรุษที่สองอยู่ 1 ประเภท ซึ่งประเภทของคำอ้างถึงบุรุษที่สามทั้ง 8 ประเภทมีดังต่อไปนี้ (ดูนิยามคำอ้างถึงบุรุษแต่ละประเภทในบทที่ 3)

ประเภทที่ 1 การละคำอ้างถึงบุรุษ คือ การกล่าวแต่เนื้อความที่ต้องการสื่อสารโดยไม่ใช้คำใดๆ อ้างถึงสัตว์เลี้ยงที่กล่าวถึง

ประเภทที่ 2 คำสรรพนาม/คำนำหน้า คำสรรพนามที่พบ ได้แก่ คำว่า มัน เค้า มัน นี้ นั่น ไอ้ นี่ ส่วนคำนำหน้าที่พบ ได้แก่ คำว่า ไอ้ อู เจ้า

ประเภทที่ 3 คำบอกความสัมพันธ์ คำบอกความสัมพันธ์ที่พบมีเพียง 2 คำ คือ คำว่า ลูก และ น้อง

ประเภทที่ 4 ชื่อ ชื่อและฉายาของสัตว์เลี้ยงที่พบ ได้แก่ ชื่อ จิ๋ว นิโม บ๊อง ปุย ตุ๊กตัก ฟีฟ่า สมหวัง ลำลี นวลนาง ตัวเล็ก เทพเจ้ามังกร

ประเภทที่ 5 คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิตที่พบ ได้แก่ คำว่า สัตว์เลี้ยง สุนัข แมว เหมียว ปลาหมอสี่ นกหงส์หยก ขุนทอง กระต่าย

ประเภทที่ 6 คำแสดงความรู้สึก คำแสดงความรู้สึกที่ปรากฏนำหน้าคำอ้างถึงบุรุษประเภทอื่นที่พบ มีเพียงคำเดียว คือ คำว่า หนูหัว ส่วนคำแสดงความรู้สึกที่ปรากฏเฉพาะต่อท้ายคำอ้างถึงบุรุษประเภทอื่นมี 2 คำ คือ คำว่า รัก และ น้อย ในคำอ้างถึงบุรุษที่สอง ได้แก่ คำว่า เพื่อนรัก กระต่ายน้อย ซึ่งพบว่าผู้พูดใช้คำอ้างถึงบุรุษประเภทนี้เป็นคำอ้างถึงบุรุษที่สองเช่นกัน แต่ไม่พบว่าผู้พูดใช้เป็นคำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่ง

ประเภทที่ 7 คำแสดงความเป็นเจ้าของ กลุ่มคำแสดงความเป็นเจ้าของที่พบทั้งตามลำพังและปรากฏต่อท้ายคำอ้างถึงบุรุษที่สาม ได้แก่ คำว่า ของฉัน ของเรา ส่วนคำแสดงความเป็นเจ้าของที่ปรากฏแต่คานามหรือคำสรรพนามที่เป็นผู้ครอบครองต่อท้ายคำอ้างถึงบุรุษประเภทอื่นเท่านั้น ได้แก่ คำว่า ผม ลุง ในคำอ้างถึงบุรุษที่สาม เช่น คำว่า ลูกผม กระต่ายลุง ซึ่งพบว่าผู้พูดใช้คำอ้างถึงบุรุษประเภทนี้เป็นคำอ้างถึงบุรุษที่สองเช่นกัน แต่ไม่พบว่าผู้พูดใช้เป็นคำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่ง

ประเภทที่ 8 คำชี้เฉพาะ กลุ่มคำชี้เฉพาะที่พบทั้งตามลำพังและปรากฏต่อท้ายคำอ้างถึงบุรุษที่สาม ได้แก่ คำว่า ตัวนี้ ตัวนั้น ส่วนคำชี้เฉพาะที่ปรากฏเฉพาะต่อท้ายคำอ้างถึงบุรุษที่สาม ได้แก่ คำว่า นี่ นั่น ในคำอ้างถึงบุรุษที่สาม ได้แก่ คำว่า ปลานี้ หมานั้น แต่ไม่พบว่าผู้พูดใช้คำอ้างถึงบุรุษประเภทนี้เป็นทั้งคำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งและคำอ้างถึงบุรุษที่สอง

จากข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 600 คน ในสถานการณ์สมมติจำนวน 10 สถานการณ์ (รวมเป็นความถี่การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามจำนวน 6,000 ครั้ง) สามารถนำมาจำแนกรูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่สามตามประเภทของคำอ้างถึงบุรุษที่สามทั้ง 8 ประเภทข้างต้นได้ทั้งหมด 27 รูปแบบ ดังต่อไปนี้

รูปแบบที่ 1 การละคำอ้างถึงบุรุษที่สาม

ผู้พูดใช้การละคำอ้างถึงบุรุษที่สาม จำนวน 1,046 ครั้ง จาก 6,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 17.43

ตัวอย่างประโยค สงสัยØจะหิวมากเลยนะเนี่ย
 เมื่อวาน อยู่ๆ Øก็ทำท่าจะเข้ามากัดกู่อะ
 Øจะตายแล้วแน่เลย
 เวลาอยู่บ้านØคือจะตาย

จากตัวอย่างประโยค จะเห็นได้ว่า แม้ว่าผู้พูดจะละคำอ้างถึงสัตว์เลี้ยงที่กล่าวถึง ซึ่งเป็นประธานของประโยคก็ตาม แต่ก็ยังคงเข้าใจความหมายของประโยคได้อยู่

รูปแบบที่ 2 คำสรรพนาม/คำนำหน้า

ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า จำนวน 2,966 ครั้ง จาก 6,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 49.43

คำสรรพนาม/คำนำหน้าที่พบมี 10 คำ คือ คำว่า มัน เค้า แม่ง นาง นี่ เจ้านี่ เจ้านั่น ไฉน ไฉนั้น และ ไอ้เจ้านี่

ตัวอย่างประโยค เค้าดูน่าสงสารจัง
 บางทีมันก็ดื้อมาก
 ว่าจะเลิกเลี้ยงแม่งและ
 ไฉนชอบอ่อน

รูปแบบที่ 3 คำบอกความสัมพันธ์

ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์ จำนวน 1 ครั้ง จาก 6,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.02

คำบอกความสัมพันธ์ที่พบมีเพียงคำเดียว คือ คำว่า น้อง

ประโยคที่ใช้

น้องเค้าฉลาดมากเลยนะ

รูปแบบที่ 4 ชื่อ

ผู้พูดใช้ชื่อ จำนวน 105 ครั้ง จาก 6,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.75

ชื่อที่พบมี 96 ชื่อ ได้แก่ ชื่อ ซาซ่า ซ็อคโกชิพ ต๋ยน้อย แบริง จิน หน้าวู้ เฟมัส มะเหมว บอล สมบุญ ไอดี มะลิ ปีเตอร์ แรมโบ้ ฮันนี่ ปุยฝ้าย ดราโก้ มูมู่ โกฮัง แคมป์ส ชมพู่ พะไล สายธาร พายุ จ๊อบบี้ ปีโป้ บาร์บี้ กาพิว กรีก ปุ่มปุย สินิล โทนี่ โตมี ควาเมล ซิลเวอร์ เมโกะ โบจิง วันเส้น บับเบิ้ล ปู้ บัดดี้ อ๋องเปา จ๋าม่า กังฟู ลูกี้ เด่นชัย แฮม เจल्ली ศรีนวล ทองแดง เล่าปี่ ตัวเล็ก อ้วน

ตัวอย่างประโยค

ตอนนี้ศรีนวลกำลังลดความอ้วน

ซาซ่าอ้วนขึ้นเยอะเลย เธอ

ต๋ยน้อยทำให้ฉันไม่เหงา

แบริงเป็นหมาเลี้ยงง่ายอะ

รูปแบบที่ 5 คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต

ผู้พูดใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต จำนวน 327 ครั้ง จาก 6,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.45

คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิตที่พบมี 16 คำ คือ คำว่า สัตว์ สุนัข หมา เหมียว แมว ปลา ปลาหมกร ปลาหม่อ ปลาหม่อสี หม่อสี นก นกแก้ว หงส์หยก นกขุนทอง ขุนทอง และ กระต่าย

ตัวอย่างประโยค ทำไมกระต่ายต้องมาจับชีวิตแบบนี้ด้วยนะ
แมวก็ก็น่าเป็นนะคะคุณป้า
หงส์หยกเลี้ยงง่ายมากเลย
ปลาหมอสีมันน่ารักมาก

รูปแบบที่ 6 คำแสดงความเป็นเจ้าของ

ผู้พูดใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 16 ครั้ง จาก 6,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.27

คำแสดงความรู้สึกที่พบมี 4 คำ คือ คำว่า ของฉัน ของผม ของเธอ และ ของคุณ

ตัวอย่างประโยค แต่ของฉันฉลาดมากๆ เลยแหละ
ผมเลี้ยงดูของผมมาอย่างดีเลยนะ
ของคุณมันเลี้ยงง่ายมากเลยนะเว้ย
ของเธอเค้าซื่อมากเลย เวลาเจอสาวๆ

รูปแบบที่ 7 คำชี้เฉพาะ

ผู้พูดใช้คำชี้เฉพาะ จำนวน 20 ครั้ง จาก 6,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.33

คำชี้เฉพาะที่พบมี 2 คำ คือ คำว่า ตัวนี้ และ ตัวนั้น

ตัวอย่างประโยค แต่ตอนนี้ตัวนี้คงจะเจ็บน่าดูนะป้า
ตัวนี้มันกินตุ๋นไว้แล้ว
ผมเลี้ยงดูตัวนี้เหมือนลูกเลย
ตัวนั้นดูเหมือนจะใกล้ตายแล้ว

รูปแบบที่ 8 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ

ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ จำนวน 67 ครั้ง จาก 6,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.12

คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อที่พบมี 63 ชื่อ ได้แก่ เจ้าจิว เจ้านิโม เจ้านั่ง เจ้าไฟฟ้า เจ้าแตงโม เจ้าแจ่ม เจ้าถ้วยฟู เจ้าเศรษฐี เจ้าเผือก เจ้าลูกขึ้น เจ้าตัวเล็ก ไอ้สีทอง ไอ้ข้าวตู ไอ้ถั่วแดง ไอ้แขนง ไอ้ฉนวนาง ไอ้ลำลี ไอ้ชาเย็น ไอ้มีสุข ไอ้ลอดช่อง ไอ้กำไล ไอ้ฮาน ไอ้ดำ อีฉนวนางกึ่งเต็น

ตัวอย่างประโยค พี่เลี้ยงนางกึ่งเต็นอย่างกับลูกเลยนะ
ไอ้ลำลีหายไปไหนไม่รู้
เจ้าแจ่มมันแจ่มสมชื่อจริงๆ เลย
 ถึงเวลาที่อีฉนวนางต้องมีแฟนแล้ว

รูปแบบที่ 9 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต

ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต จำนวน 68 ครั้ง จาก 6,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.13

คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิตที่พบมี 17 คำ คือ คำว่า เจ้าเหมียว เจ้าแมว เจ้าปลาหมึก เจ้าปลา เจ้าปลาหมอสี เจ้านกหงส์หยก เจ้าขุนทอง เจ้าหงส์หยก เจ้ากระต่าย ไอ้หมา ไอ้เหมียว ไอ้แมว ไอ้ปลาหมึก ไอ้หมอสี ไอ้ขุนทอง ไอ้นก และ ไอ้กระต่าย

ตัวอย่างประโยค สงสารเจ้าปลาหมอสีมันเถอะนะ
เจ้าขุนทองมันไม่ค่อยร้องเลยเธอ
ไอ้เหมียวคงงงๆ อะ
 ข้าว่าไอ้ปลาหมึกมันสุดยอดจริงๆ

รูปแบบที่ 10 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำชี้เฉพาะ

ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำชี้เฉพาะ จำนวน 63 ครั้ง จาก 6,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.05

คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำชี้เฉพาะที่พบมี 5 คำ คือ คำว่า เจ้าตัวนี้ ไ้ตัวนี้ ไ้ตัวนั้น ไ้เจ้าตัวนี้ และ อิตัวนี้

ตัวอย่างประโยค ไ้ตัวนี้มันดูน่าสงสารจริงๆ เลย
ฉันคิดถึงไ้เจ้าตัวนี้มากๆ เลย
เจ้าตัวนี้แสนรู้มากค่ะ
เธอไ้ตัวนั้นสิ

รูปแบบที่ 11 คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ

ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ จำนวน 5 ครั้ง จาก 6,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.08

คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อที่พบมี 5 คำ คือ คำว่า น้องคุณก้า น้องตาต้า น้องเงาก๊วย น้องฟู และ ลูกแพรวี่

ตัวอย่างประโยค ขอขอบคุณนะที่ช่วยเลี้ยงน้องฟูให้
น้องเงาก๊วยคือเจียบค่ะ
ลูกแพรวี่น่ารักจริงๆ แหละ
น้องตาต้าคงไม่คั่นหน้าแกอะ

รูปแบบที่ 12 คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต

ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต จำนวน 8 ครั้ง จาก 6,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.13

คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิตที่พบมี 6 คำ คือ คำว่า น้องหมา น้องแมว น้องเหมียว น้องนก น้องกระต่าย และ ลูกหงส์หยก

ตัวอย่างประโยค ฉันเกือบโดนน้องหมากัดแหมะ
 กูตั้งใจจะเลี้ยงลูกหงส์หยกให้ดีที่สุดเลย
 เราไม่มีเวลาเลี้ยงน้องนกเลย
 แต่น้องกระต่ายบาดเจ็บมากเลยนะ

รูปแบบที่ 13 คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 18 ครั้ง จาก 6,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.30

คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของที่พบมี 8 คำ คือ คำว่า ลูกหนู ลูกเรา ลูกฉัน ลูกกู ลูกผม เพื่อนฉัน เพื่อนสาวของหนู และ เพื่อนของเรา

ประโยคที่ใช้ ทำไมลูกผมต้องตายแบบนี้
 ลูกเราดูโตขึ้นเยอะเลย
 เราต้องช่วยเพื่อนของเราสิ
 ช่วยฉันตามหาลูกฉันหน่อย

รูปแบบที่ 14 ชื่อ+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

ผู้พูดใช้ชื่อ+คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 4 ครั้ง จาก 6,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.07

ชื่อ+คำแสดงความเป็นเจ้าของที่พบมี 4 คำ คือ คำว่า คิตตี้ของหนู ลอตเต้ของฉัน แก้มลิงของฉัน และ เทพเจ้ามังกรของผม

ประโยคที่ใช้ พอดีว่าลอตเต้ของฉันกลัวคนหน้าแปลก
 ผมรักเทพเจ้ามังกรของผมครับ

ขอบคุณนะคะที่เลี้ยงคิตี้ของหนูให้อย่างดี
แก้มลิงของฉันชอบอแงแบบนี้ประจำเลย

รูปแบบที่ 15 คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

ผู้พูดใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 468 ครั้ง จาก 6,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.80

คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของที่พบมี 85 คำ ได้แก่ คำว่า สัตว์เลี้ยงของหนู สุนัขของฉัน หมาของพี่ แมวของฉัน แมวของนี เหมียวของฉัน ปลาของเจ้ หมอสีของผม นกขุนทองของฉัน นกของเรา กระต่ายของป้า กระต่ายของฉัน สัตว์ฉัน สัตว์เลี้ยงฉัน สุนัขผม หมาเรา แมวลุง แมวข้า ปลาผม ปลากู นกพี่ นกฉัน กระต่ายลุง กระต่ายหนู

ตัวอย่างประโยค

แมวของนีคงอยากกลับบ้านแล้ว

เราไม่อยากให้กระต่ายของเราตาย

พี่เหนื่อยกับหมาพี่จริงๆ

นกฉันมันเลี้ยงไม่เชื่องเลย

รูปแบบที่ 16 คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ

ผู้พูดใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ จำนวน 747 ครั้ง จาก 6,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 12.45

คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะที่พบมี 38 คำ คือ คำว่า สัตว์ตัวนี้ สัตว์นี้ หมาตัวนี้ หมา สุนัขตัวนี้ หมาตัวนั้น สุนัข สุนัขตัวนั้น หมา แมวตัวนี้ แมว แมวตัวนั้น แมวนั้น ปลาตัวนี้ ปลาทองตัวนี้ ปลามังกรตัวนี้ ปลาหมอสีตัวนี้ ปลามังกร ปลาตัวนั้น ปลา ปลานั้น ปลาหมอสีตัวนี้ ปลาหมอสีตัวนั้น นกแก้วตัวนี้ นกตัวนี้ นกตัวนั้น นก นกแก้วตัวนั้น นก นกขุนทองตัวนี้ นกหงส์หยกตัวนี้ นกแก้วตัวนั้น นกขุนทองตัวนี้ กระต่ายตัวนี้ กระต่าย กระต่ายตัวนั้น กระต่าย

ตัวอย่างประโยค

ข้าพเจ้าเกลียดนกนี้แล้วจะ

หมานั้นจะกัดฉัน

ปลาตัวนี้น่าสงสารมาก

ฉันผูกพันกับแมวตัวนี้มากๆ

รูปแบบที่ 17 คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

ผู้พูดใช้คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 1 ครั้ง จาก 6,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.02

คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของที่พบมีเพียงคำเดียว คือ คำว่า ทุนหัวของเค้า

ประโยคที่ใช้

เธอเลี้ยงทุนหัวของเค้าอย่างดีเลยใช่ไหม

รูปแบบที่ 18 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ+คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 3 ครั้ง จาก 6,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.05

คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ+คำแสดงความเป็นเจ้าของที่พบมี 3 คำ คือ คำว่า เจ้าขนปุยของหนู เจ้าตัวเล็กของฉัน และ เจ้าจ๊ับปี่ของฉัน

ประโยคที่ใช้

หนูรักเจ้าขนปุยของหนูมากเลยนะคะ

เจ้าจ๊ับปี่ของฉันฉลาดกว่าเยอะอะ

เธอเลี้ยงเจ้าตัวเล็กของฉันได้ดีจัง

รูปแบบที่ 19 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก

ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก จำนวน 3 ครั้ง จาก 6,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.05

คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึกที่พบมี 3 คำ คือ คำว่า ไอ้หมาน้อย ไอ้เหมียวน้อย และ เจ้ากระต่ายน้อย

ประโยคที่ใช้ ไอ้หมาน้อย มันกลัวไม่ได้ออกมาเที่ยวอีก
ไอ้เหมียวน้อย คือกับคุณป้ามากหรือเปล่าคะ
คุณควรเมตตาเจ้ากระต่ายน้อย

รูปแบบที่ 20 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 4 ครั้ง จาก 6,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.07

คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของที่พบมี 4 คำ คือ คำว่า ไอ้หมาของผม ไอ้เหมียวของเรา เจ้าขุนทองของฉัน และ เจ้ากระต่ายของฉัน

ประโยคที่ใช้ ไอ้หมาของผม มันไม่เคยดีเลยครับ
เราต้องทำโทษไอ้เหมียวของเราบ้าง
ฉันดูแลเจ้าขุนทองของฉันไม่ค่อยดีเลยอะ
ทำไมเจ้ากระต่ายของฉันต้องโดนทำร้ายด้วย

รูปแบบที่ 21 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ

ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ จำนวน 41 ครั้ง จาก 6,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.68

คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะที่พบมี 22 คำ คือ คำว่า เจ้าหมาตัวนี้ เจ้าสุนัขตัวนี้ เจ้าแมวตัวนี้ เจ้าปลาตัวนี้ เจ้าปลาหมังกูตัวนี้ เจ้าปลานี้ เจ้านกตัวนี้ เจ้านกนี้ เจ้าขุนทองตัวนี้ เจ้ากระต่ายตัวนี้ ไอ้สุนัขตัวนี้ ไอ้หมาตัวนี้ ไอ้หมา ไอ้แมวตัวนี้ ไอ้แมวนี ไอ้ปลาตัวนี้ ไอ้ปลานี้ ไอ้นกนี้ ไอ้นกตัวนี้ ไอ้กระต่ายตัวนี้ อิ้หมาตัวนี้ และ อิ้หมา

ตัวอย่างประโยค

เมื่อวานเกือบโดน*อิ้หมา*นี้กัดซะแล้ว
ทำไม*ไอ้ปลาตัวนี้*ถึงโศคร้ายขนาดนี้นะ
*เจ้าขุนทองตัวนี้*ต้องเป็นใบ้แน่ๆ
*ไอ้นกนี้*มันรู้จักบุญคุณนะ

รูปแบบที่ 22 คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 5 ครั้ง จาก 6,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.08

คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของที่พบมี 5 คำ คือ คำว่า น้องหมาของฉัน น้องปลาฉัน น้องแมวของหนู น้องหมาเรา น้องปลาของหนู

ตัวอย่างประโยค

เดี๋ยวเอา*น้องแมวของหนู*ไปเก็บก่อน
หนูไม่เคยลืม*น้องปลาของหนู*เลยนะคะ
*น้องหมาของฉัน*ก็ฉลาดไม่แพ้*น้องหมาของเธอ*หรอก
เราบำรุง*น้องหมาเรา*สุดๆ เลยอะ

รูปแบบที่ 23 คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ

ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ จำนวน 2 ครั้ง จาก 6,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.03

คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะที่พบมี 2 คำ คือ
น้องนกตัวนั้น และ น้องหมาตัวนี้

ประโยคที่ใช้ น้องนกตัวนั้นนำสงสารมากเลยนะ
 เรากลัวน้องหมาตัวนี้จังเลย

รูปแบบที่ 24 คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก+คำชี้เฉพาะ

ผู้พูดใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก+คำชี้เฉพาะ จำนวน 1 ครั้ง จาก
 6,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.02

คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก+คำชี้เฉพาะที่พบมีเพียงคำเดียวคือ คำว่า
ปลาน้อยตัวนั้น

ประโยคที่ใช้ ปลาน้อยตัวนั้นกำลังจะตายแล้ว

รูปแบบที่ 25 คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ+คำชี้เฉพาะ

ผู้พูดใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ+คำชี้เฉพาะ จำนวน 9 ครั้ง
 จาก 6,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.15

คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ+คำชี้เฉพาะที่พบมี 7 คำ คือ คำว่า
หมาของผมตัวนี้ สุนัขเราตัวนี้ แมวของฉันตัวนี้ แมวฉันตัวนี้ แมวของข้าตัวนี้ ปลาของฉันตัวนี้ และ
นกขุนทองของกูตัวนี้

ตัวอย่างประโยค ฉันคิดถึงแมวฉันตัวนี้มากเลย
 สุนัขเราตัวนี้ไม่เคยชนเลย
 กูว่าจะยกนกขุนทองของกูตัวนี้ให้มึงวะ
 ปลาของฉันตัวนี้ไม่อ่อนแอขนาดนั้น

รูปแบบที่ 26 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 1 ครั้ง จาก 6,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.02

คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของที่พบมีเพียงคำเดียว คือ คำว่า ไอ้เพื่อนรักของฉัน

ประโยคที่ใช้ ฉันจะดูแลไอ้เพื่อนรักของฉันให้ดี

รูปแบบที่ 27 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 1 ครั้ง จาก 6,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.02

คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของที่พบมีเพียงคำเดียว คือ คำว่า เจ้ากระต่ายน้อยของหนู

ประโยคที่ใช้ พี่ช่วยตามหาเจ้ากระต่ายน้อยของหนูให้ที

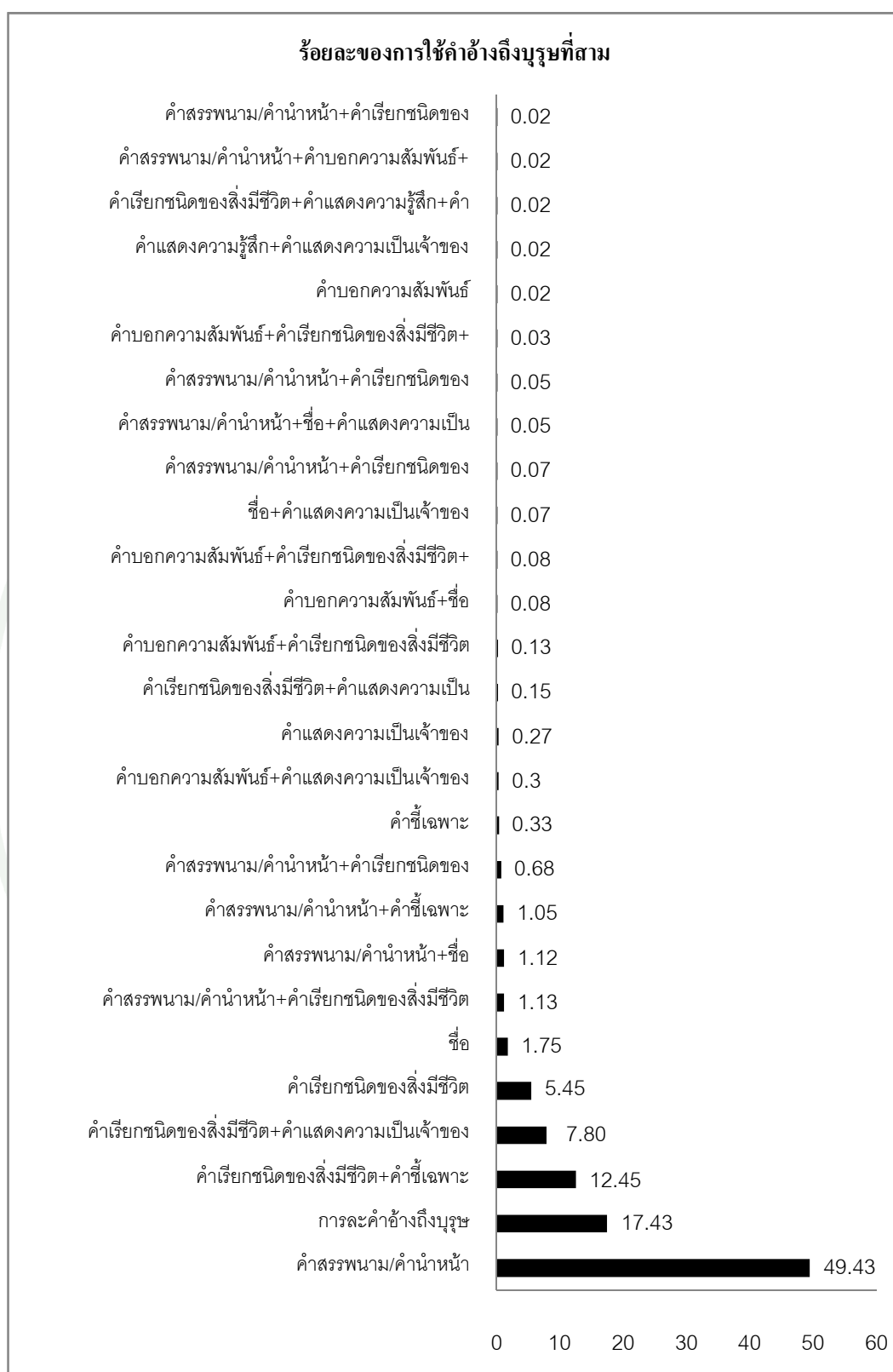
ผู้วิจัยแสดงความถี่การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามทั้ง 27 รูปแบบเป็นตารางและแผนภาพ โดยเรียงลำดับตามความถี่การใช้มากที่สุดไปหาน้อยที่สุด และในกรณีที่บางรูปแบบมีความถี่การใช้เท่ากัน ผู้วิจัยจะใส่ลำดับเป็นลำดับเดียวกัน แต่เพิ่มจุดทศนิยมต่อท้ายตามลำดับ ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 36 การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สาม

	รูปแบบ	ความถี่	ร้อยละ
1.	คำสรรพนาม/คำนำหน้า	2,966	49.43
2.	การละคำอ้างถึงบุรุษ	1,046	17.43
3.	คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ	747	12.45
4.	คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	468	7.80
5.	คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	327	5.45
6.	ชื่อ	105	1.75
7.	คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	68	1.13
8.	คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ	67	1.12
9.	คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำชี้เฉพาะ	63	1.05
10.	คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ	41	0.68
11.	คำชี้เฉพาะ	20	0.33
12.	คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	18	0.30
13.	คำแสดงความเป็นเจ้าของ	16	0.27
14.	คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ+คำชี้เฉพาะ	9	0.15
15.	คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	8	0.13
16.1	คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ	5	0.08
16.2	คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	5	0.08
17.1	ชื่อ+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	4	0.07
17.2	คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	4	0.07
18.1	คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	3	0.05
18.2	คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก	3	0.05
19.	คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ	2	0.03

ตารางที่ 36 (ต่อ)

รูปแบบ	ความถี่	ร้อยละ
20.1 คำบอกความสัมพันธ์	1	0.02
20.2 คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	1	0.02
20.3 คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก+คำชี้เฉพาะ	1	0.02
20.4 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดง ความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	1	0.02
20.5 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดง ความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	1	0.02
รวม	6,000	100.00

ภาพที่ 15 การใช้คำอ้างอิงบุรุษที่สาม

จากผลการวิเคราะห์การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามข้างต้นแสดงให้เห็นว่า ผู้พูดใช้ประเภทของคำอ้างถึงบุรุษจำนวน 8 ประเภทปรากฏร่วมกันเป็นรูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่สามที่ผู้พูดใช้กล่าวถึงสัตว์เลี้ยงทั้งหมด 27 รูปแบบ ซึ่งมีความถี่การใช้แต่ละรูปแบบแตกต่างกันเกือบทุกรูปแบบ (มีบางรูปแบบที่มีความถี่การใช้เท่ากัน แต่รูปแบบเหล่านี้มีความถี่ไม่ถึงร้อยละ 1) โดยมีเพียง 9 รูปแบบเท่านั้นที่มีความถี่การใช้มากกว่าร้อยละ 1 และรูปแบบที่มีความถี่การใช้มากที่สุด 3 อันดับแรก คือ 1. คำสรรพนาม/คำนำหน้า 2. การละคำอ้างถึงบุรุษ และ 3. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ

ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า ผู้พูดใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามในการกล่าวถึงสัตว์เลี้ยงหลากหลายรูปแบบ โดยมีความถี่การใช้แต่ละรูปแบบแตกต่างกันตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

เมื่อเปรียบเทียบผลการวิจัยนี้กับผลการวิจัยรูปแบบและความถี่ของการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งและคำอ้างถึงบุรุษที่สองพบว่า ผู้พูดใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามหลากหลายรูปแบบ โดยมีความถี่การใช้แต่ละรูปแบบแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยการใช้ทั้งคำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งและคำอ้างถึงบุรุษที่สอง แต่รูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่สามที่มีความถี่การใช้มากที่สุด 3 อันดับแรกที่พบไม่สอดคล้องกับรูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งและคำอ้างถึงบุรุษที่สองที่มีความถี่การใช้มากที่สุด 3 อันดับแรกที่พบว่า 1. การละคำอ้างถึงบุรุษ 2. คำสรรพนาม/คำนำหน้า และ 3. คำบอกความ สัมพันธ์ ในขณะที่รูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่สามที่มีความถี่การใช้มากที่สุด 3 อันดับแรก คือ 1. คำสรรพนาม/คำนำหน้า 2. การละคำอ้างถึงบุรุษ และ 3. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ

หลังจากที่ผู้วิจัยได้กล่าวถึงภาพรวมของการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามดังข้อมูลข้างต้นแล้ว ในลำดับถัดไป ผู้วิจัยจะกล่าวถึงผลการวิเคราะห์ข้อมูลการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามที่จำแนกตามปัจจัยที่ศึกษา 5 ปัจจัย คือ เพศของผู้พูด อายุของผู้พูด ความรักสัตว์ของผู้พูด ลักษณะของสัตว์เลี้ยง และชนิดของสัตว์เลี้ยง เพื่อแสดงให้เห็นถึงอิทธิพลของปัจจัยเหล่านี้ต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สาม

รูปแบบที่ 4 ชื่อ

เพศชายใช้ชื่อ จำนวน 44 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.47 ในขณะที่เพศหญิงใช้ชื่อ จำนวน 61 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.03

ตัวอย่างประโยค เพศชาย : บิลลี่หายไปจากบ้าน
 เพศหญิง : แม่ว่าจะเอาแก้วฟ้าไปให้คนอื่นแล้ว

รูปแบบที่ 5 คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต

เพศชายใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต จำนวน 156 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.20 ในขณะที่เพศหญิงใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต จำนวน 171 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.70

ตัวอย่างประโยค เพศชาย : นกแก้วเม่งไกล่ตายแล้ว
 เพศหญิง : เหมียวดูมอมแมมจัง

รูปแบบที่ 6 คำแสดงความเป็นเจ้าของ

เพศชายใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 14 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.47 ในขณะที่เพศหญิงใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 2 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.07

ตัวอย่างประโยค เพศชาย : ของผมเจ๋งนะครับ
 เพศหญิง : ของฉันฉลาดสุดๆ

รูปแบบที่ 7 คำชี้เฉพาะ

เพศชายใช้คำชี้เฉพาะ จำนวน 9 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.30 ในขณะที่เพศหญิงใช้คำชี้เฉพาะ จำนวน 11 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.37

ตัวอย่างประโยค เพศชาย : ว่าจะไม่เลี้ยงตัวนี้แล้วแหละ
 เพศหญิง : ตัวนี้น่าสงสารมากเลยนะ

รูปแบบที่ 8 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ

เพศชายใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ จำนวน 37 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.23 ในขณะที่เพศหญิงใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ จำนวน 30 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.00

ตัวอย่างประโยค เพศชาย : เจ้าแดงอยากได้เมียแล้วว่ะ
 เพศหญิง : พอดีเจ้าลูกขึ้นไว้

รูปแบบที่ 9 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต

เพศชายใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต จำนวน 43 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.43 ในขณะที่เพศหญิงใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต จำนวน 25 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.83

ตัวอย่างประโยค เพศชาย : ไ้แม่วก็จับเป็นน่ะคุณพี่
 เพศหญิง : อย่าแกล้งเจ้าปลาเลย

รูปแบบที่ 10 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำชี้เฉพาะ

เพศชายใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำชี้เฉพาะ จำนวน 30 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.00 ในขณะที่เพศหญิงใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำชี้เฉพาะ จำนวน 33 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.10

ตัวอย่างประโยค เพศชาย : เอาไ้ตัวนี้ไปเลี้ยงด้วยไหม
 เพศหญิง : ไม่รู้หมาเธอจะถูกใจเจ้าตัวนี้บ้างไหม

รูปแบบที่ 11 คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ

เพศชายใช้คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ จำนวน 1 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.03 ในขณะที่เพศหญิงใช้คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ จำนวน 4 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.13

ตัวอย่างประโยค เพศชาย : ลูกแพรวี่น่ารักจริงๆ แหะละ
 เพศหญิง : ขอบคุณนะที่ช่วยเลี้ยงน้องฟูให้

รูปแบบที่ 12 คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต

เพศชายใช้คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต จำนวน 1 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.03 ในขณะที่เพศหญิงใช้คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต จำนวน 7 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.23

ตัวอย่างประโยค เพศชาย : กูตั้งใจจะเลี้ยงลูกหงส์หยกให้ดีที่สุดเลย
 เพศหญิง : ฉันเกือบโดนน้องหมากัดแหละ

รูปแบบที่ 13 คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

เพศชายใช้คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 11 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.37 ในขณะที่เพศหญิงใช้คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 7 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.23

ตัวอย่างประโยค เพศชาย : ส่งสยัลูกผมชอบคนสวยอย่างพี่แน่เลย
 เพศหญิง : ลูกฉันเซื่องมากนะจะบอกให้

รูปแบบที่ 14 ชื่อ+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

เพศชายและเพศหญิงใช้ชื่อ+คำแสดงความเป็นเจ้าของเท่ากัน คือ เพศละ 2 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.07

ตัวอย่างประโยค เพศชาย : พอดีว่าลอตเต้ของฉันกลัวคนหน้าแปลก
 เพศหญิง : ขอบคุณนะคะที่เลี้ยงคิตตี้ของหนูให้อย่างดี

รูปแบบที่ 15 คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

เพศชายและเพศหญิงใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของเท่ากัน คือ
 เพศละ 234 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.80

ตัวอย่างประโยค เพศชาย : ผมว่านกผมโคตรเจ๋งเลย
 เพศหญิง : สัตว์เลี้ยงฉันน่ารักมากใช่ไหม

รูปแบบที่ 16 คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ

เพศชายใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ จำนวน 382 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิด
 เป็นร้อยละ 12.73 ในขณะที่เพศหญิงใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ จำนวน 365 ครั้ง
 จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 12.17

ตัวอย่างประโยค เพศชาย : คุณคิดว่ากระต่ายตัวนี้ควรตายแบบนี้หรือ
 เพศหญิง : ฉันรู้ใจปลาหมอสัตว์ตัวนี้ดีที่สุด

รูปแบบที่ 17 คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

มีเพียงเพศหญิงเท่านั้นที่ใช้คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 1 ครั้ง
 จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.03

ตัวอย่างประโยค เพศหญิง : เธอเลี้ยงหนูหัวของเค้าอย่างดีใช่ไหม

รูปแบบที่ 18 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

มีเพียงเพศหญิงเท่านั้นที่ใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ+คำแสดงความเป็นเจ้าของ
 จำนวน 3 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.10

ตัวอย่างประโยค

เพศหญิง : หนูรักเจ้าขนปุยของหนูมากเลยนะคะ

รูปแบบที่ 19 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก

เพศชายใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก
จำนวน 2 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.07 ในขณะที่เพศหญิงใช้คำสรรพนาม/คำนำ
หน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก จำนวน 1 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ
0.03

ตัวอย่างประโยค

เพศชาย : ไฉ่หมาน้อยมันกั้วไม่ได้ออกมาเที่ยวอีก

เพศหญิง : คุณควรเมตตาเจ้ากระต่ายน้อย

รูปแบบที่ 20 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความ
เป็นเจ้าของ

เพศชายใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 1 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.03 ในขณะที่เพศหญิงใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 3 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.10

ตัวอย่างประโยค

เพศชาย : ไ้หมาของผมนั้นไม่เคยดื้อเลยครับ

เพศหญิง : เราคงต้องทำโทษใต้หมอนของเราบ้าง

รูปแบบที่ 21 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ

เพศชายใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ จำนวน 28 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.93 ในขณะที่เพศหญิงใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ จำนวน 13 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.43

ตัวอย่างประโยค เพศชาย : ไฉนก็ตัวนี้มันโง่มาติดกับดัก
 เพศหญิง : ไฉนแม่นี้คงหลาบจำแล้วแหละ

รูปแบบที่ 22 คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

เพศชายใช้คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 2 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.07 ในขณะที่เพศหญิงใช้คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 3 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.10

ตัวอย่างประโยค เพศชาย : เราบำรุงน้องหมาเราสุดๆ เลยอะ
 เพศหญิง : ขออนุญาตเอน้องแมวของหนูไปเก็บก่อนจ้า

รูปแบบที่ 23 คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ

เพศชายและเพศหญิงใช้คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ เท่ากัน คือ เพศละ 1 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.03

ตัวอย่างประโยค เพศชาย : เรากลัวน้องหมาตัวนี้จังเลย
 เพศหญิง : น้องนกตัวนี้น่าสงสารมากเลยนะ

รูปแบบที่ 24 คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก+คำชี้เฉพาะ

มีเพียงเพศหญิงเท่านั้นที่ใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก+คำชี้เฉพาะ จำนวน 1 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.03

ประโยคที่ใช้ เพศหญิง : ปลาน้อยตัวนั้นกำลังจะตายแล้ว

รูปแบบที่ 25 คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ+คำชี้เฉพาะ

เพศชายใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ+คำชี้เฉพาะ จำนวน 4 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.13 ในขณะที่เพศหญิงใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ+คำชี้เฉพาะ จำนวน 5 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.17

ตัวอย่างประโยค เพศชาย : ข้าชี้เกี่ยจเลียงแมวของข้าตัวนี้แล้ววะ
 เพศหญิง : ฉันว่าจะทิ้งแมวของฉันตัวนี้ไว้ที่นี้แล้วนะเนี่ย

รูปแบบที่ 26 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

มีเพียงเพศชายเท่านั้นที่ใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 1 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.03

ประโยคที่ใช้ เพศชาย : ฉันจะดูแลไ้เพื่อนรักของฉันให้ดี

รูปแบบที่ 27 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

มีเพียงเพศหญิงเท่านั้นที่ใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 1 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.03

ประโยคที่ใช้ เพศหญิง : พี่ช่วยหาเจ้ากระต่ายน้อยของหนูให้ที

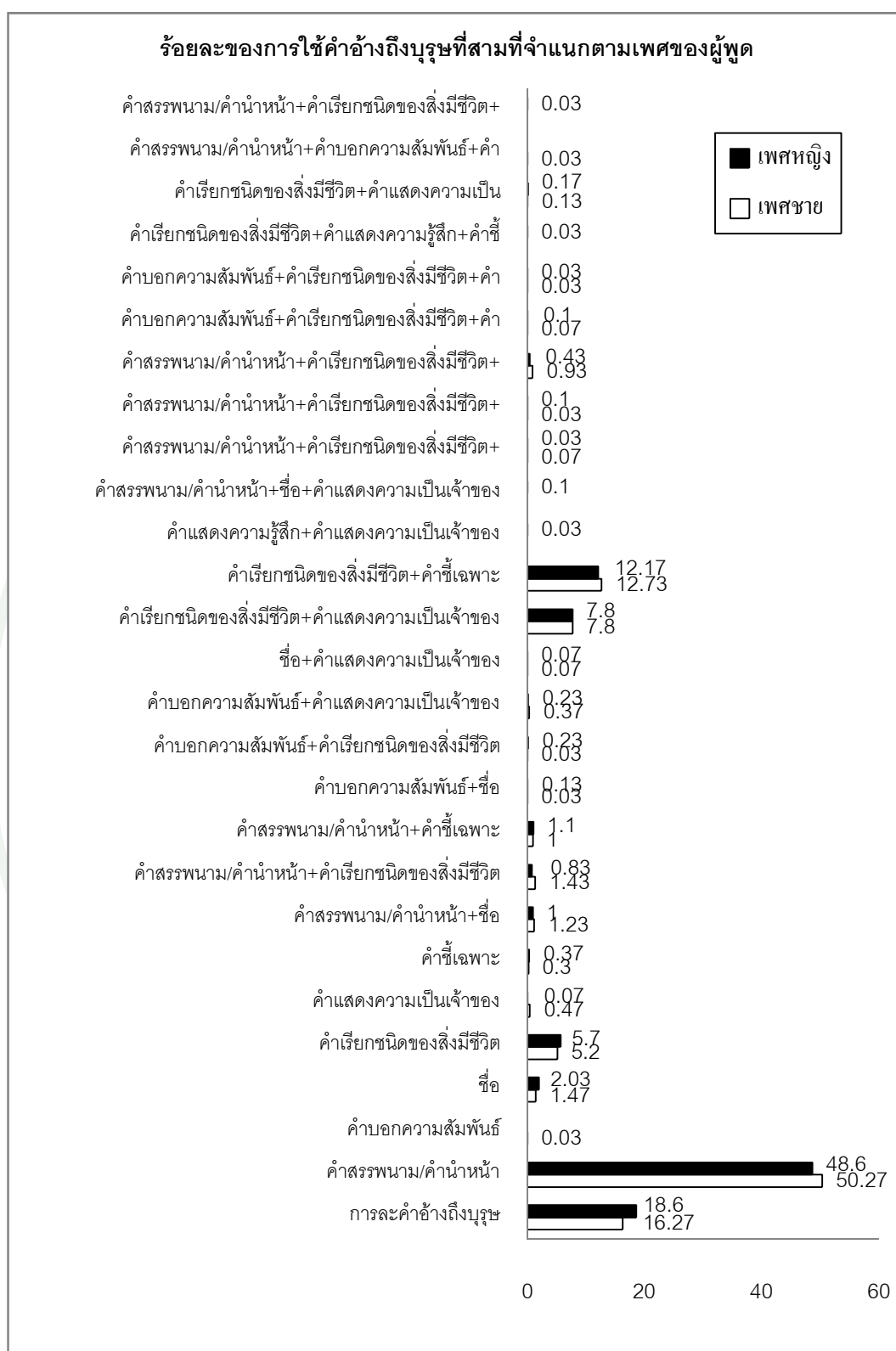
ผู้วิจัยแสดงความถี่การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามทั้ง 27 รูปแบบที่จำแนกตามเพศของผู้พูดเป็นตารางและแผนภาพได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 37 การใช้คำอ้างอิงถึงบุรุษที่สามที่จำแนกตามเพศของผู้พูด

	รูปแบบ	เพศชาย		เพศหญิง	
		ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
1.	การละคำอ้างอิงถึงบุรุษ	488	16.27	558	18.60
2.	คำสรรพนาม/คำนำหน้า	1,508	50.27	1,458	48.60
3.	คำบอกความสัมพันธ์	1	0.03	0	0
4.	ชื่อ	44	1.47	61	2.03
5.	คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	156	5.20	171	5.70
6.	คำแสดงความเป็นเจ้าของ	14	0.47	2	0.07
7.	คำชี้เฉพาะ	9	0.30	11	0.37
8.	คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ	37	1.23	30	1.00
9.	คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	43	1.43	25	0.83
10.	คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำชี้เฉพาะ	30	1.00	33	1.10
11.	คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ	1	0.03	4	0.13
12.	คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	1	0.03	7	0.23
13.	คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	11	0.37	7	0.23
14.	ชื่อ+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	2	0.07	2	0.07
15.	คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	234	7.80	234	7.80
16.	คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ	382	12.73	365	12.17
17.	คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	0	0	1	0.03
18.	คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	0	0	3	0.10
19.	คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต + คำแสดงความรู้สึก	2	0.07	1	0.03
20.	คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต + คำแสดงความเป็นเจ้าของ	1	0.03	3	0.10

ตารางที่ 37 (ต่อ)

รูปแบบ	เพศชาย		เพศหญิง	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
21. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของ สิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ	28	0.93	13	0.43
22. คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของ สิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	2	0.07	3	0.10
23. คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของ สิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ	1	0.03	1	0.03
24. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก+ คำชี้เฉพาะ	0	0	1	0.03
25. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็น เจ้าของ+คำชี้เฉพาะ	4	0.13	5	0.17
26. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์+ คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	1	0.03	0	0
27. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของ สิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็น เจ้าของ	0	0	1	0.03
รวม	3,000	100.00	3,000	100.00

ภาพที่ 16 การใช้คำอ้างอิงบุรุษที่สามที่จำแนกตามเพศของผู้พูด

ผู้วิจัยนำข้อมูลการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามระหว่างเพศชายและเพศหญิงข้างต้นมาเปรียบเทียบให้เห็นชัดเจนในรูปของตารางได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 38 เปรียบเทียบการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามระหว่างเพศชายและเพศหญิง

การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สาม		เพศชาย	เพศหญิง
1.	จำนวนรูปแบบที่ใช้	23 รูปแบบ	25 รูปแบบ
2.	รูปแบบเฉพาะ	2 รูปแบบ	4 รูปแบบ
3.	รูปแบบที่มีความถี่การใช้มากที่สุด 3 อันดับแรก	1. คำสรรพนาม/คำนำหน้า 2. การละคำอ้างถึงบุรุษ 3. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+ คำแสดงความเป็นเจ้าของ	1. คำสรรพนาม/คำนำหน้า 2. การละคำอ้างถึงบุรุษ 3. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+ คำแสดงความเป็นเจ้าของ

เพื่อคำนวณไคสแควร์ ผู้วิจัยรวมรูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่มีค่า E ต่ำกว่า 5 เข้าด้วยกัน และกำหนดเป็น “รูปแบบอื่นๆ” แทน ซึ่งจะได้ตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 39 การแจกแจงรูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่สามที่มีค่า E สูงกว่า 5 ที่จำแนกตามเพศของผู้พูด เพื่อคำนวณไคสแควร์

	รูปแบบ	ความถี่		รวม
		เพศชาย	เพศหญิง	
1.	การละคำอ้างถึงบุรุษ	488	558	1,046
2.	คำสรรพนาม/คำนำหน้า	1,508	1,458	2,966
3.	ชื่อ	44	61	105
4.	คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	156	171	327
5.	คำแสดงความเป็นเจ้าของ	14	2	16
6.	คำชี้เฉพาะ	9	11	20
7.	คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ	37	30	67
8.	คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	43	25	68

ตารางที่ 39 (ต่อ)

รูปแบบ	ความถี่		รวม
	เพศชาย	เพศหญิง	
1. การละคำอ้างถึงบุรุษ	488	558	1,046
2. คำสรรพนาม/คำนำหน้า	1,508	1,458	2,966
3. ชื่อ	44	61	105
4. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	156	171	327
5. คำแสดงความเป็นเจ้าของ	14	2	16
6. คำชี้เฉพาะ	9	11	20
7. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ	37	30	67
8. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	43	25	68
9. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำชี้เฉพาะ	30	33	63
10. คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	11	7	18
11. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	234	234	468
12. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ	382	365	747
13. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ	28	13	41
14. รูปแบบอื่นๆ	16	32	48
รวม	3,000	3,000	6,000

$$X^2 = 35.86 \text{ df} = 13 \text{ p} < 0.001$$

จากการวิเคราะห์ข้อมูลการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามที่แตกต่างกันด้วยเพศของผู้พูดพบว่า เพศหญิงใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามหลากหลายรูปแบบกว่าเพศชาย คือ 25 รูปแบบ > 23 รูปแบบ ซึ่งพบรูปแบบที่เป็นรูปแบบเฉพาะของทั้ง 2 เพศ ดังต่อไปนี้ รูปแบบเฉพาะของเพศชาย จำนวน 2 รูปแบบ คือ คำบอกความสัมพันธ์ และ คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ ในขณะที่รูปแบบเฉพาะของเพศหญิง จำนวน 4 รูปแบบ คือ 1. คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ 2. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ+คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

เป็นเจ้าของ 3. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก+คำชี้เฉพาะ และ 4. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

ส่วนรูปแบบที่ทั้งเพศชายและเพศหญิงใช้เหมือนกัน จำนวน 21 รูปแบบ พบว่า มีความถี่การใช้แตกต่างกัน 15 รูปแบบ โดยเฉพาะ 2 รูปแบบที่มีความถี่การใช้แตกต่างกันอย่างชัดเจน คือ เพศชายมีปริมาณความถี่การใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้านามากกว่าเพศหญิง คือ ร้อยละ $50.27 > 48.60$ ในขณะที่เพศหญิงมีปริมาณความถี่การใช้การละคำอ้างถึงบุรุษมากกว่าเพศชาย คือ ร้อยละ $18.60 > 16.27$

เมื่อเรียงลำดับรูปแบบที่มีปริมาณความถี่การใช้มากที่สุด 3 อันดับแรกของทั้ง 2 เพศ พบว่า เรียงลำดับเหมือนกัน คือ เพศชายและเพศหญิงมีปริมาณความถี่การใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้านามากที่สุด รองลงมา คือ การละคำอ้างถึงบุรุษ และอันดับที่ 3 คือ คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ ซึ่งเป็นลำดับที่เหมือนกับลำดับของการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามโดยรวม

นอกจากนี้ เมื่อนำสถิติไคสแควร์มาวิเคราะห์เพื่อพิสูจน์สมมุติฐาน พบว่า $X^2 = 35.86$ $df = 13$ $p < 0.001$ ค่า p ที่ได้มีค่าน้อยกว่าระดับความเชื่อมั่นที่ผู้วิจัยกำหนด คือ 0.05 แสดงว่าเพศชายและเพศหญิงใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ดังนั้น แม้ว่าทั้งเพศชายและเพศหญิงจะมีปริมาณความถี่การใช้ 1. คำสรรพนาม/คำนำหน้า 2. การละคำอ้างถึงบุรุษ และ 3. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะมากที่สุดเป็น 3 อันดับแรกเหมือนกัน แต่จะเห็นได้ว่า เพศชายและเพศหญิงใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามแตกต่างกันทั้งจำนวนรูปแบบ รูปแบบเฉพาะ และความถี่การใช้ นอกจากนี้ ยังมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติด้วย แสดงว่า เพศของผู้พูดเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สาม

เมื่อเปรียบเทียบผลการวิจัยนี้กับผลการวิจัยอิทธิพลของเพศต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งและคำอ้างถึงบุรุษที่สองก็พบว่าสอดคล้องกัน แม้ว่าจะมีรายละเอียดแตกต่างกันบ้าง กล่าวคือ เพศหญิงใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่ง และคำอ้างถึงบุรุษที่สามหลากหลายกว่าเพศชาย ในขณะที่เพศชายใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองหลากหลายกว่าเพศหญิง แต่ก็สรุปได้ว่า เพศชายและเพศหญิงใช้คำอ้างถึงบุรุษแตกต่างกันทั้งรูปแบบและความถี่การใช้ และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นเดียวกันทั้ง 3 บุรุษ ผู้วิจัยจึงสรุปได้ว่า เพศของผู้พูดมีอิทธิพลต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษทั้ง 3 บุรุษ

3. อิทธิพลของอายุของผู้พูดต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สาม

กลุ่มตัวอย่างของงานวิจัยนี้มีจำนวน 600 คน ประกอบด้วยคนอายุน้อย (กลุ่มอายุ 15-25 ปี) และคนอายุมาก (กลุ่มอายุ 55-65 ปี) กลุ่มอายุละ 300 คนเท่ากัน ดังนั้น เมื่อนำข้อมูลการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามที่ได้มาจำแนกตามอายุของผู้พูด ก็จะได้ความถี่การใช้กลุ่มอายุละ 3,000 ครั้ง (300 คน x 10 สถานการณ์สมมติ) จากจำนวนนี้มีการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามทั้งหมด 27 รูปแบบดังต่อไปนี้

รูปแบบที่ 1 การละคำอ้างถึงบุรุษ

คนอายุน้อยใช้การละคำอ้างถึงบุรุษ จำนวน 506 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 16.87 ในขณะที่คนอายุมากใช้การละคำอ้างถึงบุรุษ จำนวน 540 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 18.00

ตัวอย่างประโยค

คนอายุน้อย : ดูแข็งแรงจะตายไป

คนอายุมาก : สงสัยดูจะโดนคนทำร้ายมา

รูปแบบที่ 2 คำสรรพนาม/คำนำหน้า

คนอายุน้อยใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า จำนวน 1,333 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 44.43 ในขณะที่คนอายุมากใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า จำนวน 1,633 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 54.43

ตัวอย่างประโยค

คนอายุน้อย : กูรักไอ้น้องอย่างกับลูกเลย

คนอายุมาก : กลัวมันกัดมาก

รูปแบบที่ 3 คำบอกความสัมพันธ์

มีเพียงคนอายุน้อยเท่านั้นที่ใช้คำบอกความสัมพันธ์ จำนวน 1 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.03

ตัวอย่างประโยค คนอายุน้อย : น้องเค้าฉลาดมากเลยนะ

รูปแบบที่ 4 ชื่อ

คนอายุน้อยใช้ชื่อ จำนวน 54 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.80 ในขณะที่คนอายุมากใช้ชื่อ จำนวน 51 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.70

ตัวอย่างประโยค คนอายุน้อย : เจดีย์ไม่ค่อยได้ออกมาเที่ยว
คนอายุมาก : สี่ดาเลี้ยงง่ายมาก

รูปแบบที่ 5 คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต

คนอายุน้อยใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต จำนวน 163 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.43 ในขณะที่คนอายุมากใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต จำนวน 164 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.47

ตัวอย่างประโยค คนอายุน้อย : กระต่ายวิ่งไม่ดูรุดเอง
คนอายุมาก : สุนัขคงหิวไหยมาก

รูปแบบที่ 6 คำแสดงความเป็นเจ้าของ

คนอายุน้อยใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 14 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.47 ในขณะที่คนอายุน้อยใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 2 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.07

ตัวอย่างประโยค คนอายุน้อย : ของเราไม่ค่อยดี้อมาก
คนอายุมาก : ของฉันถูกฝึกมาอย่างดี

รูปแบบที่ 7 คำชี้เฉพาะ

คนอายุน้อยใช้คำชี้เฉพาะ จำนวน 6 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.20 ในขณะที่คนอายุมากใช้คำชี้เฉพาะ จำนวน 14 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.47

ตัวอย่างประโยค คนอายุน้อย : คงเป็นเวอร์รรมของตัวนี้มัง
คนอายุมาก : เรามาช่วยตัวนั้นกันดีกว่านะ

รูปแบบที่ 8 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ

คนอายุน้อยใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ จำนวน 14 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.47 ในขณะที่คนอายุมากใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ จำนวน 53 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.77

ตัวอย่างประโยค คนอายุน้อย : ฉันโคตรคิดถึงเจ้าตัวยุเลยอะ
คนอายุมาก : ไอ้แหยมกลัวไม่ได้ออกมาเที่ยวอีก

รูปแบบที่ 9 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต

คนอายุน้อยใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต จำนวน 26 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.87 ในขณะที่คนอายุมากใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต จำนวน 42 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.40

ตัวอย่างประโยค คนอายุน้อย : เจ้าแมวเสียมารยาทจริงๆ เลย
คนอายุมาก : เจ้านกหงส์หยกทำให้ป่าไม่เหงาเลย

รูปแบบที่ 10 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำชี้เฉพาะ

คนอายุน้อยใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำชี้เฉพาะ จำนวน 26 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.87 ในขณะที่คนอายุมากใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำชี้เฉพาะ จำนวน 37 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.23

ตัวอย่างประโยค คนอายุน้อย : หลงเส้นที่ ไอ้เจ้าตัวนี้ กันหรือคะ
คนอายุมาก : ไอ้ตัวนั้น น่ากลัวมาก

รูปแบบที่ 11 คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ

มีเพียงคนอายุน้อยเท่านั้นที่ใช้คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ จำนวน 5 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.17

ตัวอย่างประโยค คนอายุน้อย : น้องเขาก๊วย คือเจ๊ียบคะ

รูปแบบที่ 12 คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต

มีเพียงคนอายุน้อยเท่านั้นที่ใช้คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต จำนวน 8 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.27

ตัวอย่างประโยค คนอายุน้อย : แต่ น้องกระต่าย บาดเจ็บมากเลยนะ

รูปแบบที่ 13 คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

คนอายุน้อยใช้คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 17 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.57 ในขณะที่คนอายุมากใช้คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 1 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.03

ตัวอย่างประโยค คนอายุน้อย : ปกติเพื่อนสาวของหนูก็ไม่ได้ดื้อแบบนี้คะ
 คนอายุมาก : ฉันจะมารับลูกฉันกลับบ้านแล้วนะ

รูปแบบที่ 14 ชื่อ+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

มีเพียงคนอายุน้อยเท่านั้นที่ใช้ชื่อ+คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 4 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.13

ตัวอย่างประโยค คนอายุน้อย : ผมรักเทพเจ้ามังกรของผมครับ

รูปแบบที่ 15 คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

คนอายุน้อยใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 324 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 10.80 ในขณะที่คนอายุมากใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 144 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 4.80

ตัวอย่างประโยค คนอายุน้อย : ขนทองของฉันพุดมากเกินไป
 คนอายุมาก : สัตว์เลี้ยงของผมมีค่ามากนะคุณ

รูปแบบที่ 16 คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ

คนอายุน้อยใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ จำนวน 447 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 14.90 ในขณะที่คนอายุมากใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ จำนวน 300 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 10.00

ตัวอย่างประโยค คนอายุน้อย : ปลานี้มันแข็งแรงกว่าที่มึงคิดนะ
 คนอายุมาก : หมาตัวนี้ถูกฝึกมาอย่างดีเลยแหละ

รูปแบบที่ 17 คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

มีเพียงคนอายุน้อยเท่านั้นที่ใช้คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 1 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.03

ประโยคที่ใช้ คนอายุน้อย : เธอเลี้ยงหูกของเค้าอย่างดีใช่ไหม

รูปแบบที่ 18 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

มีเพียงคนอายุน้อยเท่านั้นที่ใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ+คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 3 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.10

ประโยคที่ใช้ คนอายุน้อย : เจ้าจ๊อบปีของฉันฉลาดกว่าเยอะอะ

รูปแบบที่ 19 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก

มีเพียงคนอายุน้อยเท่านั้นที่ใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก จำนวน 3 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.10

ประโยคที่ใช้ คนอายุน้อย : ไอ้เหมียวน้อยดีกับคุณป้ามากหรือเปล่าคะ

รูปแบบที่ 20 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

คนอายุน้อยใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 3 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.10 ในขณะที่คนอายุมากใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 1 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.03

ตัวอย่างประโยค คนอายุน้อย : ทำไมเจ้ากระต่ายของฉันต้องโดนทำร้ายด้วย
 คนอายุมาก : ฉันดูแลเจ้าขุนทองของฉันไม่ค่อยดีเลยอะ

รูปแบบที่ 21 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ

คนอายุน้อยใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ จำนวน 25 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.83 ในขณะที่คนอายุมากใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ จำนวน 16 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.53

ตัวอย่างประโยค คนอายุน้อย : ถ้าเจ้ากระต่ายตัวนี้เป็นอะไรไป ลุงต้องชดใช้
 คนอายุมาก : ทำไมเจ้าปลาตัวนี้อยู่ในสภาพนี้ล่ะ

รูปแบบที่ 22 คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

มีเพียงคนอายุน้อยเท่านั้นที่ใช้คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 5 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.17

ตัวอย่างประโยค คนอายุน้อย : หนูไม่เคยลิ้มน้องปลาของหนูเลยนะคะ

รูปแบบที่ 23 คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ

มีเพียงคนอายุน้อยเท่านั้นที่ใช้คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ จำนวน 2 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.07

ตัวอย่างประโยค คนอายุน้อย : น้องนกตัวนั้นน่าสงสารมากเลยนะ

รูปแบบที่ 24 คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก+คำชี้เฉพาะ

มีเพียงคนอายุน้อยเท่านั้นที่ใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก+คำชี้เฉพาะ
จำนวน 1 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.03

ตัวอย่างประโยค คนอายุน้อย : ปลาน้อยตัวนั้นกำลังจะตายแล้ว

รูปแบบที่ 25 คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ+คำชี้เฉพาะ

คนอายุน้อยใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ+คำชี้เฉพาะ จำนวน
7 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.23 ในขณะที่คนอายุมากใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำ
แสดงความเป็นเจ้าของ+คำชี้เฉพาะ จำนวน 2 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.07

ตัวอย่างประโยค คนอายุน้อย : กว่าจะยกนกขุนทองของกูตัวนี้ให้มึงวะ
คนอายุมาก : ฉันคิดถึงแมวฉันตัวนี้มากเลย

รูปแบบที่ 26 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก+ คำแสดงความเป็นเจ้าของ

มีเพียงคนอายุน้อยเท่านั้นที่ใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดง
ความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 1 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.03

ตัวอย่างประโยค คนอายุน้อย : ฉันจะดูแลไอ้เพื่อนรักของฉันให้ดี

รูปแบบที่ 27 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดง ความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

มีเพียงคนอายุน้อยเท่านั้นที่ใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำ
แสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 1 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.03

ตัวอย่างประโยค คนอายุน้อย : พี่ช่วยหาเจ้ากระต่ายน้อยของหนูให้ที

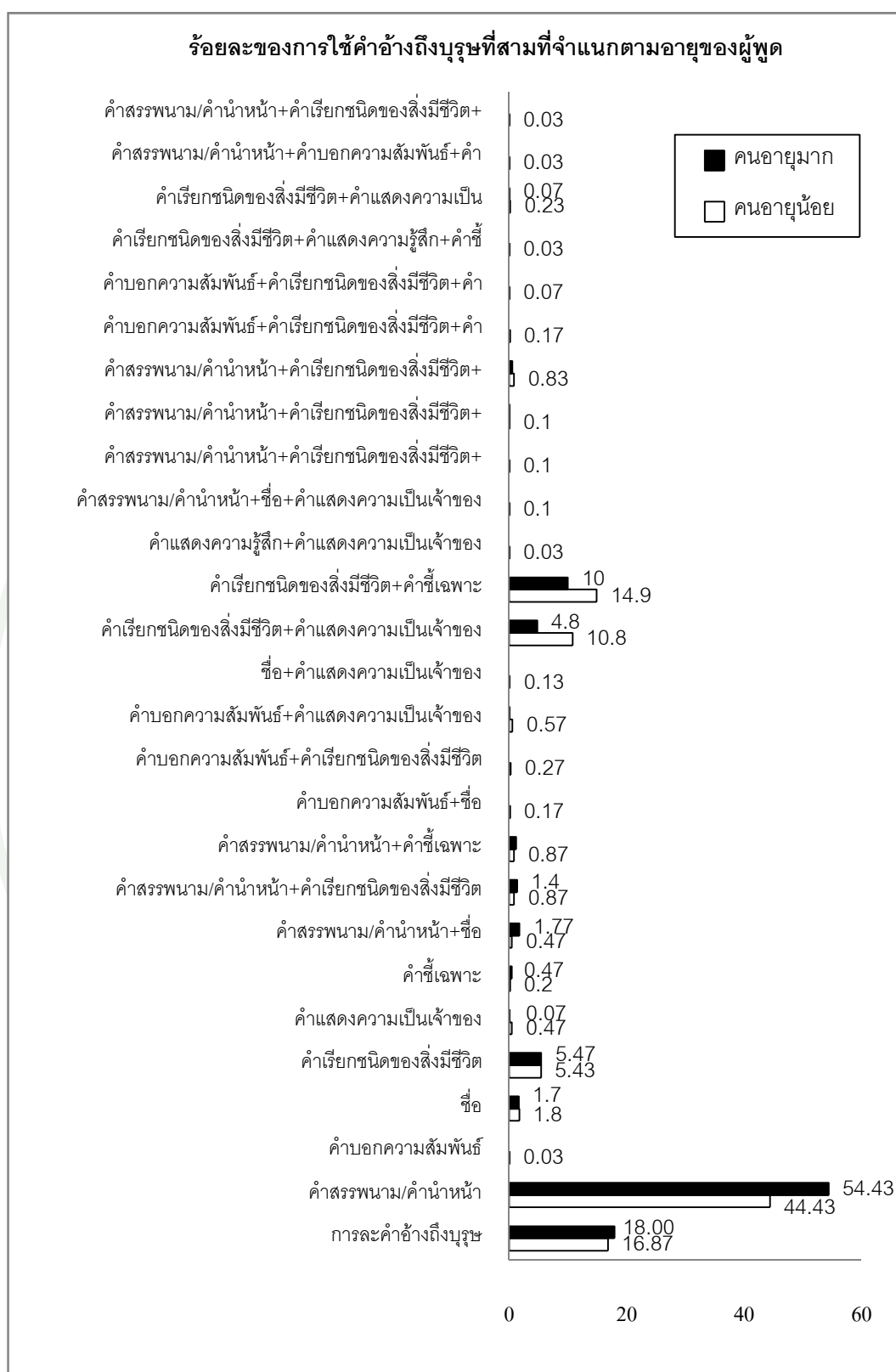
ผู้วิจัยแสดงความถี่การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามทั้ง 27 รูปแบบที่จำแนกตามอายุของผู้พูดเป็นตารางและแผนภาพได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 40 การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามที่จำแนกตามอายุของผู้พูด

รูปแบบ	คนอายุน้อย		คนอายุมาก	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
1. การละคำอ้างถึงบุรุษ	506	16.87	540	18.00
2. คำสรรพนาม/คำนำหน้า	1,333	44.43	1,633	54.43
3. คำบอกความสัมพันธ์	1	0.03	0	0
4. ชื่อ	54	1.80	51	1.70
5. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	163	5.43	164	5.47
6. คำแสดงความเป็นเจ้าของ	14	0.47	2	0.07
7. คำชี้เฉพาะ	6	0.20	14	0.47
8. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ	14	0.47	53	1.77
9. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	26	0.87	42	1.40
10. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำชี้เฉพาะ	26	0.87	37	1.23
11. คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ	5	0.17	0	0
12. คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	8	0.27	0	0
13. คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	17	0.57	1	0.03
14. ชื่อ+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	4	0.13	0	0
14. ชื่อ+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	4	0.13	0	0
15. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	324	10.80	144	4.80
16. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ	447	14.90	300	10.00
17. คำแสดงความรู้สึกรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	1	0.03	0	0

ตารางที่ 40 (ต่อ)

รูปแบบ	คนอายุน้อย		คนอายุมาก	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
18. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ+คำแสดงความ เป็นเจ้าของ	3	0.10	0	0
19. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของ สิ่งมีชีวิต + คำแสดงความรู้สึก	3	0.10	0	0
20. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของ สิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	3	0.10	1	0.03
21. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของ สิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ	25	0.83	16	0.53
22. คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของ สิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	5	0.17	0	0
23. คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของ สิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ	2	0.07	0	0
24. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก+ คำชี้เฉพาะ	1	0.03	0	0
25. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็น เจ้าของ+คำชี้เฉพาะ	7	0.23	2	0.07
26. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความ สัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็น เจ้าของ	1	0.03	0	0
27. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของ สิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็น เจ้าของ	1	0.03	0	0
รวม	3,000	100.00	3,000	100.00

ภาพที่ 17 การใช้คำอ้างอิงบุรุษที่สามที่จำแนกตามอายุของผู้พูด

ผู้วิจัยนำข้อมูลการใช้คำอ้างอิงบุรุษที่สามระหว่างคนอายุน้อยและคนอายุมากข้างต้นมาเปรียบเทียบให้เห็นชัดเจนในรูปของตารางได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 41 เปรียบเทียบการใช้คำอ้างอิงบุรุษที่สามระหว่างคนอายุน้อยและคนอายุมาก

การใช้คำอ้างอิงบุรุษที่สาม	คนอายุน้อย	คนอายุมาก
1. จำนวนรูปแบบที่ใช้	27 รูปแบบ	15 รูปแบบ
2. รูปแบบเฉพาะ	12 รูปแบบ	-
3. รูปแบบที่มีความถี่การใช้แตกต่างกันชัดเจน	ใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+ คำแสดงความเป็นเจ้าของ และคำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+ คำชี้เฉพาะมากกว่าคนอายุมาก	ใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า มากกว่าคนอายุน้อย
4. รูปแบบที่มีความถี่การใช้มากที่สุด 3 อันดับแรก	1. คำสรรพนาม/คำนำหน้า 2. การละคำอ้างอิงบุรุษ 3. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+ คำชี้เฉพาะ	1. คำสรรพนาม/คำนำหน้า 2. การละคำอ้างอิงบุรุษ 3. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+ คำชี้เฉพาะ

เพื่อคำนวณไคสแควร์ ผู้วิจัยรวมรูปแบบของคำอ้างอิงบุรุษที่สองที่มีค่า E ต่ำกว่า 5 เข้าด้วยกัน และกำหนดเป็น “รูปแบบอื่นๆ” แทน ซึ่งจะได้ตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 42 การแจกแจงรูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่สามที่มีค่า E สูงกว่า 5 ที่จำแนกตามอายุของผู้พูด เพื่อคำนวณไคสแควร์

รูปแบบ	ความถี่		รวม
	คน อายุ น้อย	คน อายุ มาก	
1. การละคำอ้างถึงบุรุษ	506	540	1,046
2. คำสรรพนาม/คำนำหน้า	1,333	1,633	2,966
3. ชื่อ	54	51	105
4. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	163	164	327
5. คำแสดงความเป็นเจ้าของ	14	2	16
6. คำชี้เฉพาะ	6	14	20
7. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ	14	53	67
8. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	26	42	68
9. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำชี้เฉพาะ	26	37	63
10. คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	17	1	18
11. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	324	144	468
12. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ	447	300	747
13. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ	25	16	41
14. รูปแบบอื่นๆ	45	3	48
รวม	3,000	3,000	6,000

$$X^2 = 223.180 \text{ df} = 13 \text{ p} < 0.0001$$

จากการวิเคราะห์ข้อมูลการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามที่แตกต่างกันด้วยอายุของผู้พูดพบว่า คนอายุน้อยใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามหลากหลายรูปแบบกว่าคนอายุมาก คือ 27 รูปแบบ > 15 รูปแบบ ซึ่งพบรูปแบบที่เป็นรูปแบบเฉพาะของคนอายุน้อย จำนวน 12 รูปแบบ คือ 1. คำบอกความสัมพันธ์ 2. คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ 3. คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต 4. ชื่อ+คำแสดงความเป็นเจ้าของ 5. คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ 6. คำสรรพนาม

นาม/คำแนะนำ+ชื่อ+คำแสดงความเป็นเจ้าของ 7. คำสรรพนาม/คำแนะนำ+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก 8. คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ 9. คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ 10. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก+คำชี้เฉพาะ 11. คำสรรพนาม/คำแนะนำ+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ 12. คำสรรพนาม/คำแนะนำ+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ ซึ่งรูปแบบเฉพาะเหล่านี้ ล้วนแต่มีปริมาณความถี่การใช้น้อยกว่าร้อยละ 1

ส่วนรูปแบบที่ทั้งคนอายุน้อยและคนอายุมากใช้เหมือนกัน จำนวน 15 รูปแบบ พบว่า มีความถี่การใช้แตกต่างกันทุกรูปแบบ โดยเฉพาะ 3 รูปแบบที่มีความถี่การใช้แตกต่างกันอย่างชัดเจน คือ คนอายุน้อยมีปริมาณความถี่การใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ และคำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะมากกว่าคนอายุมาก คือ ร้อยละ 10.80 > 4.80 และ ร้อยละ 14.90 > 10.00 ตามลำดับ ในขณะที่คนอายุมากมีปริมาณความถี่การใช้คำสรรพนาม/คำแนะนำมากกว่าคนอายุน้อย คือ ร้อยละ 54.43 > 44.43 และเป็นที่น่าสนใจที่ทั้งคนอายุน้อยและคนอายุมากมีปริมาณความถี่การใช้การลงค่าอ้างถึงบุรุษใกล้เคียงกัน คือ ร้อยละ 16.87 และ 18.00 ตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สอง แต่แตกต่างกับการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามระหว่างเพศชายและเพศหญิงที่พบว่า มีปริมาณความถี่การใช้แตกต่างกันอย่างชัดเจน

เมื่อเรียงลำดับรูปแบบที่มีปริมาณความถี่การใช้มากที่สุด 3 อันดับแรกของทั้ง 2 กลุ่มอายุ พบว่า เรียงลำดับเหมือนกัน คือ คนอายุน้อยและคนอายุมากมีปริมาณความถี่การใช้คำสรรพนาม/คำแนะนำมากที่สุด รองลงมา คือ การลงค่าอ้างถึงบุรุษ และอันดับที่ 3 คือ คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ ซึ่งเป็นลำดับที่เหมือนกับลำดับของการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามโดยรวม

นอกจากนี้ เมื่อนำสถิติไคสแควร์มาวิเคราะห์เพื่อพิสูจน์สมมุติฐาน พบว่า $X^2 = 223.180$ $df = 13$ $p < 0.0001$ ค่า p ที่ได้มีค่าน้อยกว่าระดับความเชื่อมั่นที่ผู้วิจัยกำหนด คือ 0.05 แสดงว่าคนอายุน้อยและคนอายุมากใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ดังนั้น แม้ว่าทั้งคนอายุน้อยและคนอายุมากจะมีปริมาณความถี่การใช้ 1. คำสรรพนาม/คำแนะนำ 2. การลงค่าอ้างถึงบุรุษ และ 3. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะมากที่สุดเป็น 3 อันดับแรกเหมือนกัน แต่จะเห็นได้ว่า คนอายุน้อยและคนอายุมากใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สาม

แตกต่างกันทั้งจำนวนรูปแบบ รูปแบบเฉพาะ และความถี่การใช้ นอกจากนี้ ยังมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติด้วย แสดงว่า อายุของผู้พูดเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สาม

เมื่อเปรียบเทียบผลการวิจัยนี้กับผลการวิจัยอิทธิพลของอายุของผู้พูดต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งและคำอ้างถึงบุรุษที่สองพบว่าสอดคล้องกัน คือ คนอายุน้อยและคนอายุมากใช้คำอ้างถึงบุรุษแตกต่างกันทั้งรูปแบบและความถี่การใช้ และมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นเดียวกันทั้ง 3 บุรุษ ผู้วิจัยจึงสรุปได้ว่า อายุของผู้พูดมีอิทธิพลต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษทั้ง 3 บุรุษ

4. อิทธิพลของความรักสตรว์ของผู้พูดต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สาม

กลุ่มตัวอย่างของงานวิจัยนี้มีจำนวน 600 คน ประกอบด้วยคนรักสตรว์ จำนวน 346 คน และคนไม่รักสตรว์ จำนวน 254 คน ดังนั้น เมื่อนำข้อมูลการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามที่ได้มาจำแนกตามความรักสตรว์ของผู้พูด ก็จะได้ความถี่การใช้ของคนรักสตรว์ 3,460 ครั้ง (346 คน x 10 สถานการณ์สมมติ) และความถี่การใช้ของคนไม่รักสตรว์ 2,540 ครั้ง (254 คน x 10 สถานการณ์สมมติ) และเนื่องจากกลุ่มตัวอย่างคนรักสตรว์และคนไม่รักสตรว์มีจำนวนไม่เท่ากัน ผู้วิจัยจึงต้องเปรียบเทียบความถี่การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามด้วยอัตราส่วนร้อยละ ซึ่งจากจำนวนนี้มีการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามทั้งหมด 27 รูปแบบ ดังต่อไปนี้

รูปแบบที่ 1 การละคำอ้างถึงบุรุษ

คนรักสตรว์ใช้การละคำอ้างถึงบุรุษ จำนวน 617 ครั้ง จาก 3,460 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 17.83 ในขณะที่คนไม่รักสตรว์ใช้การละคำอ้างถึงบุรุษ จำนวน 429 ครั้ง จาก 2,540 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 16.89

ตัวอย่างประโยค	คนรักสตรว์:	อยู่ๆ <u>เธอก็</u> แยกเขี้ยวจะกัดกู
	คนไม่รักสตรว์:	อยากเอา <u>เขา</u> ไปผัดเผ็ดไหม

รูปแบบที่ 2 คำสรรพนาม/คำนำหน้า

คนรักสัตว์ใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า จำนวน 1,691 ครั้ง จาก 3,460 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 48.87 ในขณะที่คนไม่รักสัตว์ใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า จำนวน 1,275 ครั้ง จาก 2,540 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 50.20

ตัวอย่างประโยค คนรักสัตว์: เค้าวิ่งมาชนรถเอง
คนไม่รักสัตว์: เดี๋ยวกจะลงโทษมันให้หนักๆ เลย

รูปแบบที่ 3 คำบอกความสัมพันธ์

มีเพียงคนรักสัตว์เท่านั้นที่ใช้คำบอกความสัมพันธ์ จำนวน 1 ครั้ง จาก 3,460 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.03

ตัวอย่างประโยค คนรักสัตว์: น้องเค้าฉลาดมากเลยนะ

รูปแบบที่ 4 ชื่อ

คนอายุน้อยใช้ชื่อ จำนวน 73 ครั้ง จาก 3,460 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.11 ในขณะที่คนไม่รักสัตว์ใช้ชื่อ จำนวน 32 ครั้ง จาก 2,540 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.26

ตัวอย่างประโยค คนรักสัตว์: อ้งเปาตื่นตื่นน่าดูเลย
คนไม่รักสัตว์: เกาลัดครบวันนี้มานานแล้ว

รูปแบบที่ 5 คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต

คนรักสัตว์ใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต จำนวน 176 ครั้ง จาก 3,460 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.09 ในขณะที่คนไม่รักสัตว์ใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต จำนวน 151 ครั้ง จาก 2,540 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.94

ตัวอย่างประโยค คนรักสัตว์: ดูนกสิเธอ
 คนไม่รักสัตว์: กุ๊ยเลี้ยงหมอสู้ได้ดีแค่นี้แหละ

รูปแบบที่ 6 คำแสดงความเป็นเจ้าของ

คนรักสัตว์ใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 8 ครั้ง จาก 3,460 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.23 ในขณะที่คนไม่รักสัตว์ใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 8 ครั้ง จาก 2,540 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.31

ตัวอย่างประโยค คนรักสัตว์: ผมพยายามฝึกของผมให้เชื่อง
 คนไม่รักสัตว์: ของเราดี๊ดีมาก

รูปแบบที่ 7 คำชี้เฉพาะ

คนรักสัตว์ใช้คำชี้เฉพาะ จำนวน 11 ครั้ง จาก 3,460 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.32 ในขณะที่คนไม่รักสัตว์ใช้คำชี้เฉพาะ จำนวน 9 ครั้ง จาก 2,540 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.35

ตัวอย่างประโยค คนรักสัตว์: ตัวนั้นมันคงเป็นบ้า
 คนไม่รักสัตว์: เมื่อคืนตัวนี้แอบเข้ามาในบ้าน

รูปแบบที่ 8 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ

คนรักสัตว์ใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ จำนวน 28 ครั้ง จาก 3,460 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.81 ในขณะที่คนไม่รักสัตว์ใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ จำนวน 39 ครั้ง จาก 2,540 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.53

ตัวอย่างประโยค คนรักสัตว์: แกจะคิดถึงเจ้านอร์เวย์ไหม
 คนไม่รักสัตว์: ไอ้เพี้ยคงอยากเล่นด้วย

รูปแบบที่ 9 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต

คนรักสัตว์ใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต จำนวน 41 ครั้ง จาก 3,460 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.18 ในขณะที่คนไม่รักสัตว์ใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต จำนวน 27 ครั้ง จาก 2,540 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.06

ตัวอย่างประโยค คนรักสัตว์: ดินะที่เจ้าปลาหมึกงูไม่ตาย
คนไม่รักสัตว์: ไอ้กระต่ายแพบตายแล้วเนี่ย

รูปแบบที่ 10 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำชี้เฉพาะ

คนรักสัตว์ใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำชี้เฉพาะ จำนวน 35 ครั้ง จาก 3,460 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.01 ในขณะที่คนไม่รักสัตว์ใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำชี้เฉพาะ จำนวน 28 ครั้ง จาก 2,540 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.10

ตัวอย่างประโยค คนรักสัตว์: ราคาญไ้เจ้าตัวนี้จริง ๆ เลย
คนไม่รักสัตว์: อยากจะให้เทศบาลจับไอ้ตัวนี้ไปจริงๆ

รูปแบบที่ 11 คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ

มีเพียงคนรักสัตว์เท่านั้นที่ใช้คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ จำนวน 5 ครั้ง จาก 3,460 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.14

ตัวอย่างประโยค คนรักสัตว์: น้องตาต้าคงไม่คั่นหน้าแกอะ

รูปแบบที่ 12 คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต

คนรักสัตว์ใช้คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต จำนวน 6 ครั้ง จาก 3,460 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.17 ในขณะที่คนไม่รักสัตว์ใช้คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต จำนวน 2 ครั้ง จาก 2,540 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.08

ตัวอย่างประโยค คนรักสัตว์: เราไม่มีเวลาเลี้ยงน้องนกเลย
 คนไม่รักสัตว์: เราให้น้องเหมียวไปเลี้ยงเลย เอาไหม

รูปแบบที่ 13 คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

คนรักสัตว์ใช้คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 12 ครั้ง จาก 3,460 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.35 ในขณะที่คนไม่รักสัตว์ใช้คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 6 ครั้ง จาก 2,540 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.24

ตัวอย่างประโยค คนรักสัตว์: ลูกหนูล่อนะเว้ย
 คนไม่รักสัตว์: เราซื้อเกี๊ยวเลี้ยงลูกเราแล้วอะ

รูปแบบที่ 14 ชื่อ+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

มีเพียงคนรักสัตว์เท่านั้นที่ใช้ชื่อ+คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 4 ครั้ง จาก 3,460 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.11

ตัวอย่างประโยค คนรักสัตว์: แก้มลิงของฉันชอบองแงแบบนี้ประจำเลย

รูปแบบที่ 15 คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

คนรักสัตว์ใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 289 ครั้ง จาก 3,460 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 8.35 ในขณะที่คนไม่รักสัตว์ใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 179 ครั้ง จาก 2,540 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.05

ตัวอย่างประโยค คนรักสัตว์: ดูแลแมวของพ่อดีหรือเปล่าเนี่ย
 คนไม่รักสัตว์: ผมกำลังตามหากระต่ายผมอยู่

รูปแบบที่ 16 คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ

คนรักสัตว์ใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ จำนวน 411 ครั้ง จาก 3,460 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 11.88 ในขณะที่คนไม่รักสัตว์ใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ จำนวน 336 ครั้ง จาก 2,540 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 13.23

ตัวอย่างประโยค คนรักสัตว์: แล้วอยากจะเก็บแมวตัวนี้จริงๆ เลย
คนไม่รักสัตว์: มาช่วยกันสมน้ำหน้าน่านกตัวนี้ดีกว่า

รูปแบบที่ 17 คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

มีเพียงคนรักสัตว์เท่านั้นที่ใช้คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 1 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.03

ประโยคที่ใช้ คนรักสัตว์: เธอเลี้ยงหนูของเค้าอย่างดีใช่ไหม

รูปแบบที่ 18 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

มีเพียงคนรักสัตว์เท่านั้นที่ใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ+คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 3 ครั้ง จาก 3,460 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.09

ตัวอย่างประโยค คนรักสัตว์: เธอเลี้ยงเจ้าตัวเล็กของฉันได้ดีจัง

รูปแบบที่ 19 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก

คนรักสัตว์ใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก จำนวน 1 ครั้ง จาก 3,460 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.03 ในขณะที่คนไม่รักสัตว์ใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก จำนวน 2 ครั้ง จาก 2,540 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.08

ตัวอย่างประโยค

คนรักสัตว์: คุณควรเมตตาเจ้ากระต่ายน้อยคนไม่รักสัตว์: ไฉนมาน้อยมันกลัวไม่ได้ออกมาเที่ยวอีก

รูปแบบที่ 20 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

คนรักสัตว์ใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 2 ครั้ง จาก 3,460 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.06 ในขณะที่คนไม่รักสัตว์ใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 2 ครั้ง จาก 2,540 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.08

ตัวอย่างประโยค

คนรักสัตว์: ไฉนมาของผมนั้นไม่เคยดื้อเลยครับคนไม่รักสัตว์: ฉันดูแลเจ้าขุนทองของฉันไม่ค่อยดีเลยอะ

รูปแบบที่ 21 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ

คนรักสัตว์ใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ จำนวน 28 ครั้ง จาก 3,460 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.81 ในขณะที่คนอายุมากใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ จำนวน 13 ครั้ง จาก 2,540 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.51

ตัวอย่างประโยค

คนรักสัตว์: เจ้าปลามังกรตัวนี้เป็นลูกของเราคนไม่รักสัตว์: สนใจเอาเจ้าขุนทองตัวนี้ไปทำอาหารไหม

รูปแบบที่ 22 คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

มีเพียงคนรักสัตว์เท่านั้นที่ใช้คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 5 ครั้ง จาก 3,460 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.14

ตัวอย่างประโยค

คนรักสัตว์: น้องหมาของฉันก็ฉลาดไม่แพ้น้องหมาของเธอ

รูปแบบที่ 23 คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ

มีเพียงคนรักสัตว์เท่านั้นที่ใช้คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ
จำนวน 2 ครั้ง จาก 3,460 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.06

ตัวอย่างประโยค คนรักสัตว์: เรากลัวน้องหมาตัวนี้จังเลย

รูปแบบที่ 24 คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก+คำชี้เฉพาะ

มีเพียงคนรักสัตว์เท่านั้นที่ใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก+คำชี้เฉพาะ
จำนวน 1 ครั้ง จาก 3,460 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.03

ตัวอย่างประโยค คนรักสัตว์: ปลาน้อยตัวนั้นกำลังจะตายแล้ว

รูปแบบที่ 25 คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ+คำชี้เฉพาะ

คนรักสัตว์ใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ+คำชี้เฉพาะ จำนวน
7 ครั้ง จาก 3,460 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.20 ในขณะที่คนไม่รักสัตว์ใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำ
แสดงความเป็นเจ้าของ+คำชี้เฉพาะ จำนวน 2 ครั้ง จาก 2,540 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.08

ตัวอย่างประโยค คนรักสัตว์: สุนัขเราตัวนี้ไม่เคยชนเลย
คนไม่รักสัตว์: ฉันคิดถึงแมวฉันตัวนี้มากเลย

รูปแบบที่ 26 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก+ คำแสดงความเป็นเจ้าของ

มีเพียงคนรักสัตว์เท่านั้นที่ใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดง
ความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 1 ครั้ง จาก 3,460 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.03

ตัวอย่างประโยค คนรักสัตว์: ฉันจะดูแลเพื่อนรักของฉันให้ดี

รูปแบบที่ 27 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

มีเพียงคนรักสัตว์เท่านั้นที่ใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ จำนวน 1 ครั้ง จาก 3,460 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.03

ตัวอย่างประโยค คนรักสัตว์ : พี่ช่วยหาเจ้ากระต่ายน้อยของหนูให้ที

ผู้วิจัยแสดงความคิดเห็นการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามทั้ง 27 รูปแบบที่จำแนกตามความรักสัตว์ของผู้พูดเป็นตารางและแผนภาพได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 43 การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามที่จำแนกตามความรักสัตว์ของผู้พูด

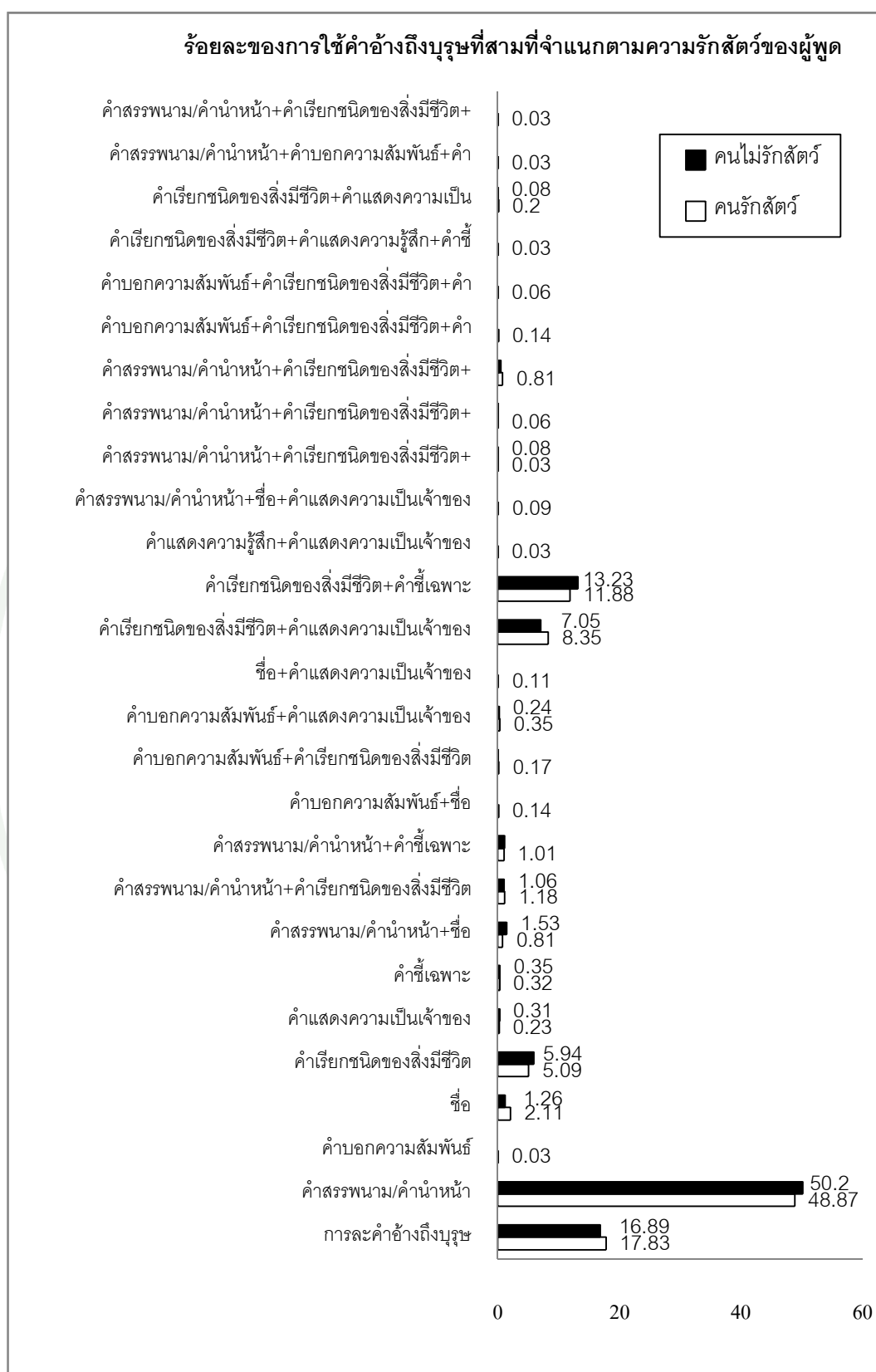
รูปแบบ	คนรักสัตว์		คนไม่รักสัตว์	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
1. การละคำอ้างถึงบุรุษ	617	17.83	429	16.89
2. คำสรรพนาม/คำนำหน้า	1,691	48.87	1,275	50.20
3. คำบอกความสัมพันธ์	1	0.03	0	0
4. ชื่อ	73	2.11	32	1.26
5. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	176	5.09	151	5.94
6. คำแสดงความเป็นเจ้าของ	8	0.23	8	0.31
7. คำชี้เฉพาะ	11	0.32	9	0.35
8. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ	28	0.81	39	1.53
9. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	41	1.18	27	1.06
10. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำชี้เฉพาะ	35	1.01	28	1.10
11. คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ	5	0.14	0	0
12. คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	6	0.17	2	0.08
13. คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	12	0.35	6	0.24

ตารางที่ 43 (ต่อ)

รูปแบบ	คนรักสัตว์		คนไม่รักสัตว์	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
14. ชื่อ+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	4	0.11	0	0
15. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	289	8.35	179	7.05
16. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ	411	11.88	336	13.23
17. คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	1	0.03	0	0
18. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	3	0.09	0	0
19. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก	1	0.03	2	0.08
20. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	2	0.06	2	0.08
21. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ	28	0.81	13	0.51
22. คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	5	0.14	0	0
23. คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ	2	0.06	0	0
24. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก+คำชี้เฉพาะ	1	0.03	0	0
25. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ+คำชี้เฉพาะ	7	0.20	2	0.08
26. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	1	0.03	0	0

ตารางที่ 43 (ต่อ)

รูปแบบ	คนรักสัตว์		คนไม่รักสัตว์	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
27. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของ สิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	1	0.03	0	0
รวม	3,460	100.00	2,540	100.00

ภาพที่ 18 การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามที่จำแนกตามความรักสัตว์ของผู้พูด

ผู้วิจัยนำข้อมูลการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามระหว่างคนรักสัตว์และคนไม่รักสัตว์ข้างต้นมาเปรียบเทียบให้เห็นชัดเจนในรูปของตารางได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 44 เปรียบเทียบการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามระหว่างคนรักสัตว์และคนไม่รักสัตว์

การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สาม	คนรักสัตว์	คนไม่รักสัตว์
1. จำนวนรูปแบบที่ใช้	27 รูปแบบ	17 รูปแบบ
2. รูปแบบเฉพาะ	10 รูปแบบ	-
3. รูปแบบที่มีความถี่การใช้แตกต่างกันชัดเจน	ใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+ คำแสดงความเป็นเจ้าของมากกว่าคนไม่รักสัตว์	ใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า และ คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+ คำชี้เฉพาะมากกว่าคนรักสัตว์
4. รูปแบบที่มีความถี่การใช้มากที่สุด 3 อันดับแรก	1. คำสรรพนาม/คำนำหน้า 2. การละคำอ้างถึงบุรุษ 3. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+ คำชี้เฉพาะ	1. คำสรรพนาม/คำนำหน้า 2. การละคำอ้างถึงบุรุษ 3. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+ คำชี้เฉพาะ

เพื่อคำนวณไคสแควร์ ผู้วิจัยรวมรูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่สองที่มีค่า E ต่ำกว่า 5 เข้าด้วยกัน และกำหนดเป็น “รูปแบบอื่นๆ” แทน ซึ่งจะได้ตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 45 การแจกแจงรูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่สามที่มีค่า E สูงกว่า 5 ที่จำแนกตามความรักสัตว์ของผู้พูด เพื่อคำนวณไคสแควร์

รูปแบบ	ความถี่		รวม
	คนรักสัตว์	คนไม่รักสัตว์	
1. การละคำอ้างถึงบุรุษที่สาม	617	429	1,046
2. คำสรรพนาม/คำนำหน้า	1,691	1,275	2,966
3. ชี้อ	73	32	105
4. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	176	151	327

ตารางที่ 44 (ต่อ)

รูปแบบ	ความถี่		รวม
	คนรัก สัตว์	คนไม่ รัก สัตว์	
5. คำแสดงความเป็นเจ้าของ	8	8	16
6. คำชี้เฉพาะ	11	9	20
7. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ	28	39	67
8. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	41	27	68
9. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำชี้เฉพาะ	35	28	63
10. คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	12	6	18
11. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	289	179	468
12. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ	411	336	747
13. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้ เฉพาะ	28	13	41
14. รูปแบบอื่นๆ	40	8	48
รวม	3,460	2,540	6,000

$$X^2 = 37.72 \text{ df} = 13 \text{ p} < 0.001$$

จากการวิเคราะห์ข้อมูลการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามที่แตกต่างกันด้วยความรักสัตว์ของผู้พูดพบว่า คนรักสัตว์ใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามหลากหลายรูปแบบกว่าคนไม่รักสัตว์ คือ 27 รูปแบบ > 17 รูปแบบ ซึ่งพบรูปแบบที่เป็นรูปแบบเฉพาะของคนรักสัตว์ จำนวน 10 รูปแบบ คือ 1. คำบอกความสัมพันธ์ 2. คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ 3. ชื่อ+คำแสดงความเป็นเจ้าของ 4. คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ 5. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ+คำแสดงความเป็นเจ้าของ 6. คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ 7. คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ 8. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก+คำชี้เฉพาะ 9. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ และ 10. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของ

สิ่งมีชีวิต+ค่าแสดงความรู้สึก+ค่าแสดงความเป็นเจ้าของ ซึ่งรูปแบบเฉพาะเหล่านี้ ล้วนแต่มีปริมาณความถี่การใช้ต่ำกว่าร้อยละ 1

ส่วนรูปแบบที่ทั้งคนรักสัตว์และคนไม่รักสัตว์ใช้เหมือนกัน จำนวน 17 รูปแบบ พบว่ามีความถี่การใช้แตกต่างกันแตกต่างกันทุกรูปแบบ โดยเฉพาะ 3 รูปแบบที่มีความถี่การใช้แตกต่างกันอย่างชัดเจน คือ คนรักสัตว์มีปริมาณความถี่การใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+ค่าแสดงความเป็นเจ้าของมากกว่าคนไม่รักสัตว์ คือ ร้อยละ $8.35 > 7.05$ ในขณะที่คนไม่รักสัตว์มีปริมาณความถี่การใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า และคำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+ค่าชี้เฉพาะมากกว่าคนรักสัตว์ คือ ร้อยละ $50.20 > 48.87$ และ ร้อยละ $13.23 > 11.88$ ตามลำดับ

เมื่อเรียงลำดับรูปแบบที่มีปริมาณความถี่การใช้มากที่สุด 3 อันดับแรกของทั้ง 2 กลุ่มพบว่า เรียงลำดับเหมือนกัน คือ คนรักสัตว์และคนไม่รักสัตว์มีปริมาณความถี่การใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้ามากที่สุด รองลงมา คือ การละคำอ้างถึงบุรุษ และอันดับที่ 3 คือ คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+ค่าชี้เฉพาะ ซึ่งเป็นลำดับที่เหมือนกับลำดับของการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามโดยรวม

นอกจากนี้ เมื่อนำสถิติไคสแควร์มาวิเคราะห์เพื่อพิสูจน์สมมุติฐาน พบว่า $X^2 = 37.72$ $df = 13$ $p < 0.001$ ค่า p ที่ได้มีค่าน้อยกว่าระดับความเชื่อมั่นที่ผู้วิจัยกำหนด คือ 0.05 แสดงว่าคนรักสัตว์และคนไม่รักสัตว์ใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ดังนั้น แม้ว่าทั้งคนรักสัตว์และคนไม่รักสัตว์จะมีปริมาณความถี่การใช้ 1. คำสรรพนาม/คำนำหน้า 2. การละคำอ้างถึงบุรุษ และ 3. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+ค่าชี้เฉพาะมากที่สุดเป็น 3 อันดับแรกเหมือนกัน แต่จะเห็นได้ว่า คนรักสัตว์และคนไม่รักสัตว์ใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามแตกต่างกันทั้งจำนวนรูปแบบ รูปแบบเฉพาะ และความถี่การใช้ นอกจากนี้ ยังมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติด้วย แสดงว่า ความรักสัตว์ของผู้พูดเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สาม

เมื่อเปรียบเทียบผลการวิจัยนี้กับผลการวิจัยอิทธิพลของความรักสัตว์ของผู้พูดต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งและคำอ้างถึงบุรุษที่สองพบว่าสอดคล้องกัน คือ คนรักสัตว์และคนไม่รักสัตว์ใช้คำอ้างถึงบุรุษแตกต่างกันทั้งรูปแบบและความถี่การใช้ และมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ทางสถิติเช่นเดียวกันทั้ง 3 บุรุษ ผู้วิจัยจึงสรุปได้ว่า ความรักสัตว์ของผู้พุดมีอิทธิพลต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษทั้ง 3 บุรุษ

5. อิทธิพลของลักษณะของสัตว์เลี้ยงต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สาม

สถานการณ์สมมติของงานวิจัยนี้มีจำนวน 10 สถานการณ์ ประกอบด้วยสถานการณ์สมมติที่เกี่ยวกับสัตว์เลี้ยงของตัวเองและสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ ลักษณะละ 5 สถานการณ์เท่ากัน ดังนั้น เมื่อนำข้อมูลการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามที่ได้มาจำแนกตามลักษณะของสัตว์เลี้ยง ก็จะได้ความถี่การใช้ลักษณะละ 3,000 ครั้ง (600 คน x 5 สถานการณ์สมมติ) จากจำนวนนี้มีการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามทั้งหมด 27 รูปแบบ ดังต่อไปนี้

รูปแบบที่ 1 การละคำอ้างถึงบุรุษ

ผู้พุดใช้การละคำอ้างถึงบุรุษอ้างถึงสัตว์เลี้ยงของตัวเอง จำนวน 503 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 16.77 ในขณะที่ผู้พุดใช้การละคำอ้างถึงบุรุษอ้างถึงสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ จำนวน 543 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 18.10

ตัวอย่างประโยค

สัตว์เลี้ยงของตัวเอง : สงสัยอยากออกไปเที่ยว

สัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ : เมื่อคืนเข้ามาทำลายข้าวของ

รูปแบบที่ 2 คำสรรพนาม/คำนำหน้า

ผู้พุดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้าอ้างถึงสัตว์เลี้ยงของตัวเอง จำนวน 1,273 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 42.43 ในขณะที่ผู้พุดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้าอ้างถึงสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ จำนวน 1,693 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 56.43

ตัวอย่างประโยค

สัตว์เลี้ยงของตัวเอง : นางแก่งจะตาย

สัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ : เค้าตายไปจะทำยังไ

รูปแบบที่ 3 คำบอกความสัมพันธ์

ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์อ้างถึงสัตว์เลี้ยงของตัวเองเท่านั้น จำนวน 1 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.03

ตัวอย่างประโยค สัตว์เลี้ยงของตัวเอง : น้องเค้าฉลาดมากเลยนะ

รูปแบบที่ 4 ชื่อ

ผู้พูดใช้ชื่ออ้างถึงสัตว์เลี้ยงของตัวเองเท่านั้น จำนวน 105 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.50

ตัวอย่างประโยค สัตว์เลี้ยงของตัวเอง : โยเกิร์ตอ้วนขึ้นเยอะเลย

รูปแบบที่ 5 คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต

ผู้พูดใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิตอ้างถึงสัตว์เลี้ยงของตัวเอง จำนวน 106 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.53 ในขณะที่ผู้พูดใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิตอ้างถึงสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ จำนวน 221 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.36

ตัวอย่างประโยค สัตว์เลี้ยงของตัวเอง : หงส์หยกเหมือนผู้หญิงที่บอบบาง
สัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ : สัตว์กำลังจะลาโลกนะ

รูปแบบที่ 6 คำแสดงความเป็นเจ้าของ

ผู้พูดใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของอ้างถึงสัตว์เลี้ยงของตัวเองเท่านั้น จำนวน 16 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.53

ตัวอย่างประโยค สัตว์เลี้ยงของตัวเอง : กูจะเอาของกูไปฝากวัดอยู่

รูปแบบที่ 7 คำชี้เฉพาะ

ผู้พูดใช้คำชี้เฉพาะอ้างถึงสัตว์เลี้ยงของตัวเอง จำนวน 11 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.37 ในขณะที่ผู้พูดใช้คำชี้เฉพาะอ้างถึงสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ จำนวน 9 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.30

ตัวอย่างประโยค สัตว์เลี้ยงของตัวเอง : ตัวนี้แม่งทำให้กูเหนื่อย
 สัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ : ตัวนั้นท่าทางจะหมดลมหายใจ

รูปแบบที่ 8 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ

ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่ออ้างถึงสัตว์เลี้ยงของตัวเองเท่านั้น จำนวน 67 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.23

ตัวอย่างประโยค สัตว์เลี้ยงของตัวเอง : เจ้าสาครูหนีออกจากบ้าน

รูปแบบที่ 9 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต

ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิตอ้างถึงสัตว์เลี้ยงของตัวเอง จำนวน 44 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.46 ในขณะที่ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิตอ้างถึงสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ จำนวน 24 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.80

ตัวอย่างประโยค สัตว์เลี้ยงของตัวเอง : เจ้าขุนทองมันไม่ค่อยร้องเลยเธอ
 สัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ : สงสารเจ้าปลาหมอสีมันเถอะนะ

รูปแบบที่ 10 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำชี้เฉพาะ

ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำชี้เฉพาะอ้างอิงถึงสัตว์เลี้ยงของตนเอง จำนวน 38 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.27 ในขณะที่ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำชี้เฉพาะอ้างอิงถึงสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ จำนวน 25 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.83

ตัวอย่างประโยค สัตว์เลี้ยงของตนเอง : เจ้าตัวนี้แสนรู้มากค่ะ
 สัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ : เธอดูไ้ตัวนั้นสิ

รูปแบบที่ 11 คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ

ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์+ชื่่ออ้างอิงถึงสัตว์เลี้ยงของตนเองเท่านั้น จำนวน 5 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.17

ตัวอย่างประโยค สัตว์เลี้ยงของตนเอง : ขอขอบคุณนะที่ช่วยเลี้ยงน้องฟูให้

รูปแบบที่ 12 คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต

ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิตอ้างอิงถึงสัตว์เลี้ยงของตนเองและสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญเท่ากัน คือ ลักษณะละ 4 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.13

ตัวอย่างประโยค สัตว์เลี้ยงของตนเอง : น้องเหมียวดีอกับตัวเองหรือเปล่า
 สัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ : แต่น้องกระต่ายบาดเจ็บมากเลยนะ

รูปแบบที่ 13 คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของอ้างอิงถึงสัตว์เลี้ยงของตนเอง จำนวน 17 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.56 ในขณะที่ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของอ้างอิงถึงสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ จำนวน 1 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.03

ตัวอย่างประโยค สัตว์เลี้ยงของตัวเอง : ทำไมลูกผมต้องตายแบบนี้
 สัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ : เราต้องช่วยเพื่อนของเราสิ

รูปแบบที่ 14 ชื่อ+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

ผู้พูดใช้ชื่อ+คำแสดงความเป็นเจ้าของอ้างถึงสัตว์เลี้ยงของตัวเองเท่านั้น จำนวน 4 ครั้ง
 จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.13

ตัวอย่างประโยค สัตว์เลี้ยงของตัวเอง : ผมรักเทพเจ้ามังกรของผมครับ

รูปแบบที่ 15 คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

ผู้พูดใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของอ้างถึงสัตว์เลี้ยงของตัวเอง
 เท่านั้น จำนวน 468 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 15.60

ตัวอย่างประโยค สัตว์เลี้ยงของตัวเอง : แมวหนูน่ารักไหมคะ

รูปแบบที่ 16 คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ

ผู้พูดใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะอ้างถึงสัตว์เลี้ยงของตัวเอง จำนวน 299 ครั้ง
 จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 9.97 ในขณะที่ผู้พูดใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะอ้าง
 ถึงสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ จำนวน 448 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 14.93

ตัวอย่างประโยค สัตว์เลี้ยงของตัวเอง : หนูไม่ยอมให้ปลามังกรตัวนี้ตายง่ายๆ
 สัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ : นกตัวนั้นจะตายแล้วแน่ๆ เลย

รูปแบบที่ 17 คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

ผู้พูดใช้คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของอ้างถึงสัตว์เลี้ยงของตัวเองเท่านั้น
 จำนวน 1 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.03

ประโยคที่ใช้ สัตว์เลี้ยงของตัวเอง : เธอเลี้ยงทูนหัวของเค้าอย่างดีใช่ไหม

รูปแบบที่ 18 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ
อ้างถึงสัตว์เลี้ยงของตัวเองเท่านั้น จำนวน 3 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.10

ตัวอย่างประโยค สัตว์เลี้ยงของตัวเอง : หนูรักเจ้าขนปุยของหนูมากเลยนะคะ

รูปแบบที่ 19 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก

ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึกอ้างถึง
สัตว์เลี้ยงของตัวเอง จำนวน 2 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.07 ในขณะที่ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึกอ้างถึงสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ
จำนวน 1 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.03

ตัวอย่างประโยค สัตว์เลี้ยงของตัวเอง : ไอ้เหมียวน้อยดีกับคุณป้าหรือ
สัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ : คุณควรเมตตาเจ้ากระต่ายน้อย

รูปแบบที่ 20 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ
อ้างถึงสัตว์เลี้ยงของตัวเองเท่านั้น จำนวน 4 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.13

ตัวอย่างประโยค สัตว์เลี้ยงของตัวเอง : เราคงต้องทำโทษไอ้เหมียวของเราบ้าง

รูปแบบที่ 25 คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ+คำชี้เฉพาะ

ผู้พูดใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ+คำชี้เฉพาะอ้างถึงสัตว์เลี้ยงของตัวเองเท่านั้น จำนวน 9 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.30

ตัวอย่างประโยค สัตว์เลี้ยงของตัวเอง : ปลาของฉันตัวนี้ไม่อ่อนแอขนาดนั้น

รูปแบบที่ 26 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของอ้างถึงสัตว์เลี้ยงของตัวเองเท่านั้น จำนวน 1 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.03

ตัวอย่างประโยค สัตว์เลี้ยงของตัวเอง : ฉันจะดูแลไอ้เพื่อนรักของฉันให้ดี

รูปแบบที่ 27 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของอ้างถึงสัตว์เลี้ยงของตัวเองเท่านั้น จำนวน 1 ครั้ง จาก 3,000 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.03

ตัวอย่างประโยค สัตว์เลี้ยงของตัวเอง : พี่ช่วยหาเจ้ากระต่ายน้อยของหนูให้ที

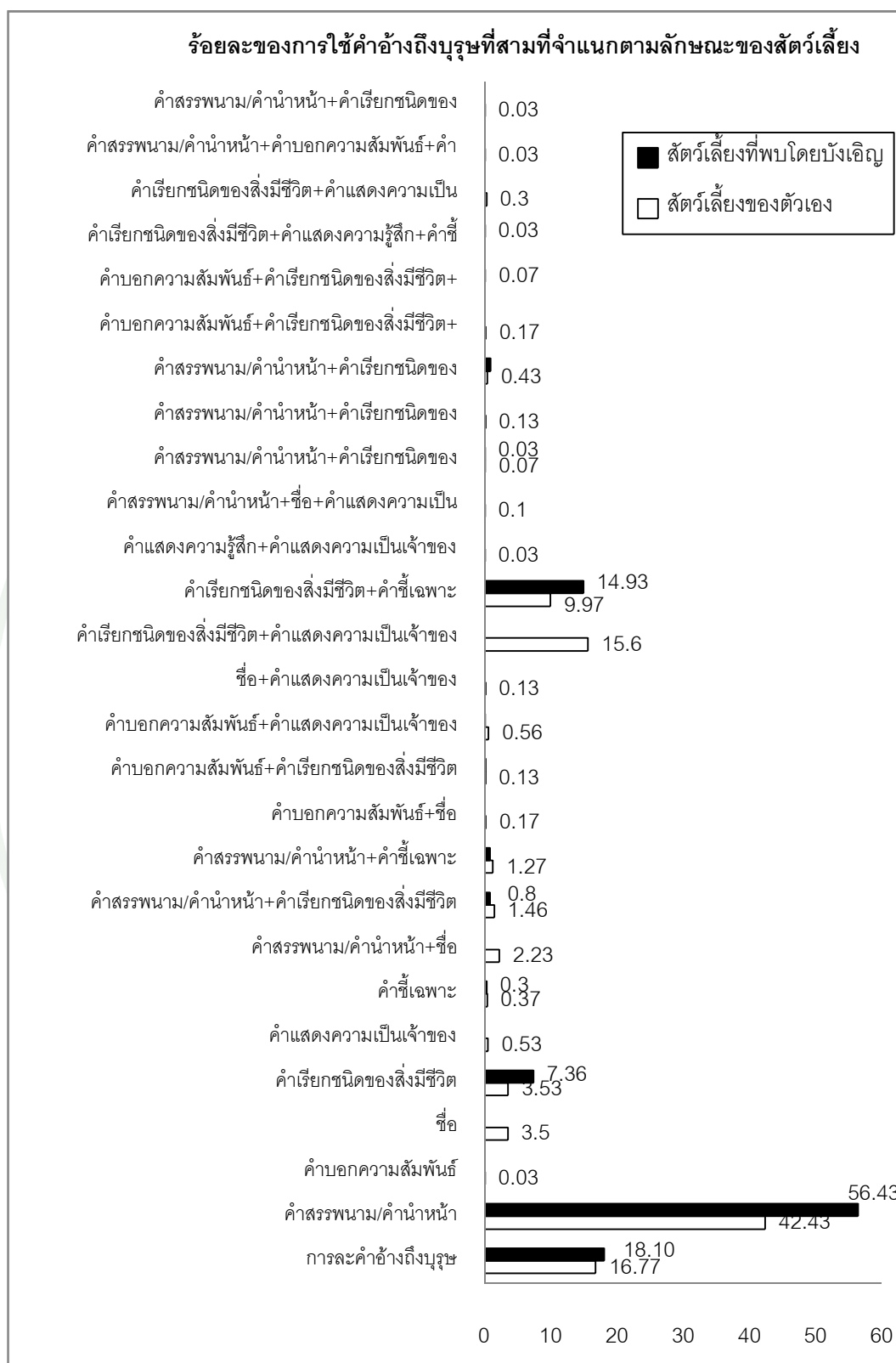
ผู้วิจัยแสดงความคิดเห็นการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามทั้ง 27 รูปแบบที่จำแนกตามลักษณะของสัตว์เลี้ยงเป็นตารางและแผนภาพได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 46 การใช้คำอ้างอิงบุรุษที่สามที่จำแนกตามลักษณะของสัตว์เลี้ยง

รูปแบบ	สัตว์เลี้ยง ของตัวเอง		สัตว์เลี้ยง ที่พบโดยบังเอิญ	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
1. การละคำอ้างอิงบุรุษ	503	16.77	543	18.10
2. คำสรรพนาม/คำนำหน้า	1,273	42.43	1,693	56.43
3. คำบอกความสัมพันธ์	1	0.03	0	0
4. ชื่อ	105	3.50	0	0
5. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	106	3.53	221	7.36
6. คำแสดงความเป็นเจ้าของ	16	0.53	0	0
7. คำชี้เฉพาะ	11	0.37	9	0.30
8. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ	67	2.23	0	0
9. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของ สิ่งมีชีวิต	44	1.46	24	0.80
10. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำชี้เฉพาะ	38	1.27	25	0.83
11. คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ	5	0.17	0	0
12. คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของ สิ่งมีชีวิต	4	0.13	4	0.13
13. คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็น เจ้าของ	17	0.56	1	0.03
14. ชื่อ+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	4	0.13	0	0
15. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็น เจ้าของ	468	15.60	0	0
16. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ	299	9.97	448	14.93
17. คำแสดงความรู้สึกร่วม+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	1	0.03	0	0
18. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ+คำแสดงความเป็น เจ้าของ	3	0.10	0	0

ตารางที่ 46 (ต่อ)

รูปแบบ	สัตว์เลี้ยง ของตัวเอง		สัตว์เลี้ยง ที่พบโดยบังเอิญ	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
19. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก	2	0.07	1	0.03
20. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต +คำแสดงความเป็นเจ้าของ	4	0.13	0	0
21. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ	13	0.43	28	0.93
22. คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	5	0.17	0	0
23. คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ	0	0	2	0.07
24. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก+คำชี้เฉพาะ	0	0	1	0.03
25. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ+คำชี้เฉพาะ	9	0.30	0	0
26. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	1	0.03	0	0
27. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	1	0.03	0	0
รวม	3,000	100.00	3,000	100.00

ภาพที่ 19 การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามที่จำแนกตามลักษณะของสัตว์เลี้ยง

ผู้วิจัยนำข้อมูลการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามระหว่างที่ผู้พูดใช้อ้างถึงสัตว์เลี้ยงของตนเองและสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญข้างต้นมาเปรียบเทียบให้เห็นชัดเจนในรูปของตารางได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 47 เปรียบเทียบการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามระหว่างที่ผู้พูดใช้อ้างถึงสัตว์เลี้ยงของตนเองและสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ

การใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สาม	สัตว์เลี้ยงของตนเอง	สัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ
1. จำนวนรูปแบบที่ใช้	25 รูปแบบ	13 รูปแบบ
2. รูปแบบเฉพาะ	14 รูปแบบ	2 รูปแบบ
3. รูปแบบที่มีความถี่การใช้แตกต่างกันชัดเจน	-	ใช้การละคำอ้างถึงบุรุษ, คำสรรพนาม/คำนำหน้า, คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต และคำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ มากกว่าสัตว์เลี้ยงของตนเอง
4. รูปแบบที่มีความถี่การใช้มากที่สุด 3 อันดับแรก	1. คำสรรพนาม/คำนำหน้า 2. การละคำอ้างถึงบุรุษ 3. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	1. คำสรรพนาม/คำนำหน้า 2. การละคำอ้างถึงบุรุษ 3. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ

เพื่อคำนวณไคสแควร์ ผู้วิจัยรวมรูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่สองที่มีค่า E ต่ำกว่า 5 เข้าด้วยกัน และกำหนดเป็น “รูปแบบอื่นๆ” แทน ซึ่งจะได้ตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 48 การแจกแจงรูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่สามที่มีค่า E สูงกว่า 5 ที่จำแนกตามลักษณะของสัตว์เลี้ยง เพื่อคำนวณไคสแควร์

รูปแบบ	ความถี่		รวม
	สัตว์เลี้ยง ของตัวเอง	สัตว์เลี้ยงที่ พบโดย บังเอิญ	
1. การละคำอ้างถึงบุรุษ	503	543	1,046
2. คำสรรพนาม/คำนำหน้า	1,273	1,693	2,966
3. ชื่อ	105	0	105
4. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	106	221	327
5. คำแสดงความเป็นเจ้าของ	16	0	16
6. คำชี้เฉพาะ	11	9	20
7. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ	67	0	67
8. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	44	24	68
9. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำชี้เฉพาะ	38	25	63
10. คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	17	1	18
11. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	468	0	468
12. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ	299	448	747
13. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+ คำชี้เฉพาะ	13	28	41
14. รูปแบบอื่นๆ	40	8	48
รวม	3,000	3,000	6,000

$$X^2 = 836.96 \text{ df} = 13 \text{ p} < 0.0001$$

จากการวิเคราะห์ข้อมูลการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามที่แตกต่างกันด้วยลักษณะของสัตว์เลี้ยงพบว่า ผู้พูดใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามอ้างถึงสัตว์เลี้ยงของตัวเองหลากหลายรูปแบบกว่าที่ใช้อ้างถึงสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ คือ 25 รูปแบบ > 13 รูปแบบ ซึ่งพบรูปแบบที่เป็นรูปแบบเฉพาะที่ผู้พูดใช้อ้างถึงสัตว์เลี้ยงแต่ละลักษณะ ดังต่อไปนี้ รูปแบบเฉพาะที่ใช้อ้างถึงสัตว์เลี้ยงของตัวเองจำนวน 14 รูปแบบ คือ 1. คำบอกความสัมพันธ์ 2. ชื่อ 3. คำแสดงความเป็นเจ้าของ 4. คำสรรพนาม

นาม/คำแนะนำ+ชื่อ 5. คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ 6. ชื่อ+คำแสดงความเป็นเจ้าของ 7. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ 8. คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ 9. คำสรรพนาม/คำแนะนำ+ชื่อ+คำแสดงความเป็นเจ้าของ 10. คำสรรพนาม/คำแนะนำ+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ 11. คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ 12. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ+คำชี้เฉพาะ 13. คำสรรพนาม/คำแนะนำ+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ และ 14. คำสรรพนาม/คำแนะนำ+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ ในขณะที่รูปแบบเฉพาะที่ใช้อ้างถึงสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ จำนวน 2 รูปแบบ คือ คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ และ คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก+คำชี้เฉพาะ

ส่วนรูปแบบที่ผู้พูดใช้ทั้งอ้างถึงสัตว์เลี้ยงของตัวเองและสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญเหมือนกัน จำนวน 11 รูปแบบ พบว่า มีความถี่การใช้แตกต่างกัน 10 รูปแบบ โดยเฉพาะ 4 รูปแบบที่มีความถี่การใช้อ้างถึงสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญมากกว่าสัตว์เลี้ยงของตัวเอง คือ

1. การละคำอ้างถึงบุรุษ ในร้อยละ $48.10 > 16.77$ 2. คำสรรพนาม/คำแนะนำ ในร้อยละ $56.43 > 42.43$ 3. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต ในร้อยละ $7.36 > 3.53$ และ 4. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ ในร้อยละ $14.93 > 9.97$ จะสังเกตเห็นได้ว่า ผลการวิจัยไม่พบรูปแบบที่มีความถี่การใช้อ้างถึงสัตว์เลี้ยงของตัวเองมากกว่าสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ ซึ่งเป็นเพราะผู้พูดมีปริมาณความถี่การใช้รูปแบบเฉพาะอ้างถึงสัตว์เลี้ยงของตัวเองมาก ได้แก่ ชื่อ ในร้อยละ 3.50 คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ ในร้อยละ 15.60 ทำให้ไม่พบรูปแบบที่ผู้พูดใช้อ้างถึงสัตว์เลี้ยงของตัวเองมากกว่าสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ

เมื่อเรียงลำดับรูปแบบที่มีปริมาณความถี่การใช้มากที่สุด 3 อันดับแรกที่ผู้พูดใช้อ้างถึงสัตว์เลี้ยงทั้ง 2 ลักษณะพบว่า เรียงลำดับทั้งเหมือนกันและแตกต่างกัน คือ ผู้พูดใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามอ้างถึงสัตว์เลี้ยงของตัวเองและสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญด้วยคำสรรพนาม/คำแนะนำมากที่สุด รองลงมา คือ การละคำอ้างถึงบุรุษเหมือนกัน แต่แตกต่างกันที่ ผู้พูดใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของอ้างถึงสัตว์เลี้ยงของตัวเองเป็นอันดับที่ 3 ในขณะที่ผู้พูดใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะอ้างถึงสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญเป็นอันดับที่ 3 ซึ่งลำดับของสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ ซึ่งลำดับของสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญเป็นลำดับที่เหมือนกับลำดับการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามโดยรวม

นอกจากนี้ เมื่อนำสถิติไคสแควร์มาวิเคราะห์เพื่อพิสูจน์สมมติฐาน พบว่า $X^2 = 836.96$ $df = 13$ $p < 0.0001$ ค่า p ที่ได้มีค่าน้อยกว่าระดับความเชื่อมั่นที่ผู้วิจัยกำหนด คือ 0.05 แสดงว่า ผู้พูดใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามารถกล่าวถึงสัตว์เลี้ยงของตนเองและสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ดังนั้น แม้ว่าจะพบปริมาณความถี่การใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้านามมากที่สุด รองลงมา คือ การละคำอ้างถึงบุรุษเหมือนกันทั้งสัตว์เลี้ยงของตนเองและสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ แต่จะเห็นได้ว่า ผู้พูดใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามอ้างถึงสัตว์เลี้ยงของตนเองและสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญแตกต่างกันทั้งจำนวนรูปแบบ รูปแบบเฉพาะ ปริมาณความถี่การใช้ และรูปแบบที่มีความถี่การใช้มากที่สุด เป็นอันดับที่ 3 นอกจากนี้ ยังมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติด้วย แสดงว่า ลักษณะของสัตว์เลี้ยงเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สาม

เมื่อเปรียบเทียบผลการวิจัยนี้กับผลการวิจัยอิทธิพลของลักษณะของสัตว์เลี้ยงต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งและคำอ้างถึงบุรุษที่สองพบว่าสอดคล้องกัน คือ ผู้พูดใช้คำอ้างถึงบุรุษในการอ้างถึงและพูดคุยกับสัตว์เลี้ยงของตนเองและสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญแตกต่างกันทั้งรูปแบบและความถี่การใช้ และมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นเดียวกันทั้ง 3 บุรุษ ผู้วิจัยจึงสรุปได้ว่า ลักษณะของสัตว์เลี้ยงมีอิทธิพลต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษทั้ง 3 บุรุษ

6. อิทธิพลของชนิดของสัตว์เลี้ยงต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สาม

สถานการณ์สมมติของงานวิจัยนี้มีจำนวน 10 สถานการณ์ ประกอบด้วยสถานการณ์สมมติที่เกี่ยวกับสุนัข แมว ปลา นก และกระต่าย ชนิดละ 2 สถานการณ์เท่ากัน ดังนั้น เมื่อนำข้อมูลการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามที่ได้มาจำแนกตามชนิดของสัตว์เลี้ยง ก็จะได้ความถี่การใช้ชนิดละ 1,200 ครั้ง (600 คน $\times$ 2 สถานการณ์สมมติ) จากจำนวนนี้มีการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามทั้งหมด 27 รูปแบบ ดังต่อไปนี้

รูปแบบที่ 1 การละคำอ้างถึงบุรุษ

ผู้พูดใช้การละคำอ้างถึงบุรุษอ้างถึงสัตว์เลี้ยงทั้ง 5 ชนิด คือ ผู้พูดใช้ละคำอ้างถึงบุรุษอ้างถึงสุนัข จำนวน 214 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 17.83 ผู้พูดละคำอ้างถึงบุรุษอ้างถึงแมว จำนวน 138 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 11.50 ผู้พูดละคำอ้างถึงบุรุษอ้างถึงปลา จำนวน 235 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 19.58 ผู้พูดละคำอ้างถึงบุรุษอ้างถึงนก จำนวน 216 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 18.00 และผู้พูดละคำอ้างถึงบุรุษอ้างถึงกระต่าย จำนวน 243 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 20.25

ตัวอย่างประโยค	สุนัข :	<u>อุ</u> หล่อไม่เบาเลยนะ
	แมว :	สงสัย <u>อุ</u> จะเรียกร้องความสนใจ
	ปลา :	ท่าทาง <u>อุ</u> ใกล้ตายแล้วเนี่ย
	นก :	ตั้งแต่เลี้ยง <u>อุ</u> มา ไม่เหงาอีกเลย
	กระต่าย :	ถ้า <u>อุ</u> ตายขึ้นมา จะบาปมากเลยนะ

รูปแบบที่ 2 คำสรรพนาม/คำนำหน้า

ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้าอ้างถึงสัตว์เลี้ยงทั้ง 5 ชนิด คือ ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้าอ้างถึงสุนัข จำนวน 630 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 52.50 ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้าอ้างถึงแมว จำนวน 593 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 49.42 ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้าอ้างถึงปลา จำนวน 620 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 51.67 ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้าอ้างถึงนก จำนวน 538 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 44.83 ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้าอ้างถึงกระต่าย จำนวน 585 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 48.75

ตัวอย่างประโยค	สุนัข :	<u>เจ้านี้</u> มันขี้ฉ้อแบบนี้นี้แหละ
	แมว :	อย่าไปตี <u>มัน</u> เลย
	ปลา :	รัก <u>เค้า</u> มากเลย
	นก :	เป่ <u>อ</u> แม่ <u>ง</u> จะตาย
	กระต่าย :	<u>เค้า</u> คงทรมานน่าดู

รูปแบบที่ 3 คำบอกความสัมพันธ์

ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์อย่างถึงศูนย์เท่า่นั้น จำนวน 1 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็น ร้อยละ 0.08

ประโยคที่ใช้

สุนัข :

น้อง เค้าฉลาดมากเลยนะ

รูปแบบที่ 4 ชื่อ

ผู้พูดใช้ชื่ออ้างถึงสัตว์เลี้ยงทั้ง 5 ชนิด คือ ผู้พูดใช้ชื่ออ้างถึงสุนัข จำนวน 35 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.92 ผู้พูดใช้ชื่ออ้างถึงแมว จำนวน 37 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.08 ผู้พูดใช้ชื่ออ้างถึงปลา และกระต่าย ชนิดละ 13 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.08 เท่ากัน และผู้พูดใช้ชื่ออ้างถึงนก จำนวน 7 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.58

ตัวอย่างประโยค

สนับทึบ :

ปักกิ่งเฝ้าหน้ารักคะ

ແມ່ວ :

แจ่วคงมีความสุขขนาดไหนเลย

ปลา :

สี่เงินโตวันโตคืนเลยนะ

นก :

เมื่อไหร่ที่พินิกซ์จะได้ตั้งใจฉันสักที

กระต่าย :

ปีโป้ นำส่งสารนะ

รูปแบบที่ 5 คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต

ผู้พูดใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิตอ้างอิงถึงสัตว์เลี้ยงทั้ง 5 ชนิด คือ ผู้พูดใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิตอ้างอิงสุนัข จำนวน 14 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.17 ผู้พูดใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิตอ้างอิงแมว จำนวน 100 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 8.33 ผู้พูดใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิตอ้างอิงปลา จำนวน 87 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.25 ผู้พูดใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิตอ้างอิงนก จำนวน 70 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.83 และผู้พูดใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิตอ้างอิงกระต่าย จำนวน 56 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 4.67

ตัวอย่างประโยค

สุนัข :

ตะกัหมานขุก

ແມ່ວ :

เหมียวคงหิวมาก

ปลา : ปลามังกรก็เหมือนเพื่อนที่สนิทมานาน
 นก : ขุนทองโคตรดีอ่ะเลย
 กระต่าย : กระต่ายมาตัดหน้ารถโดยบังเอิญ

รูปแบบที่ 6 คำแสดงความเป็นเจ้าของ

ผู้พูดใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของอ้างถึงสุนัข ปลา และนกเท่านั้น คือ ผู้พูดใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของอ้างถึงสุนัข จำนวน 12 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.00 ผู้พูดใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของอ้างถึงปลา จำนวน 1 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.08 และผู้พูดใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของอ้างถึงนก จำนวน 3 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.25

ตัวอย่างประโยค สุนัข : ผมรักของผมมาก
 ปลา : ฉันดูแลของฉันเองได้
 นก : มึงเอาของกูไปเลี้ยงไหมล่ะ

รูปแบบที่ 7 คำชี้เฉพาะ

ผู้พูดใช้คำชี้เฉพาะอ้างถึงสัตว์เลี้ยงทั้ง 5 ชนิด คือ ผู้พูดใช้คำชี้เฉพาะอ้างถึงสุนัข จำนวน 9 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.75 ผู้พูดใช้คำชี้เฉพาะอ้างถึงแมว ปลา และนก ชนิดละ 3 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.25 เท่ากัน และผู้พูดใช้คำชี้เฉพาะอ้างกระต่าย จำนวน 2 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.17

ตัวอย่างประโยค สุนัข : ตัวนี้แหละที่จะกัด
 แมว : รักตัวนี้สุดๆ
 ปลา : ตัวนั้นจะตายแล้ว
 นก : กำลังโมโหตัวนี้อยู่นะ
 กระต่าย : ถ้าเห็นตัวนี้ก็คงรีบเบรกไปแล้ว

รูปแบบที่ 8 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ

ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่ออ้างถึงสัตว์เลี้ยงทั้ง 5 ชนิด คือ ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่ออ้างถึงสุนัข จำนวน 30 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.50 ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่ออ้างถึงแมว จำนวน 20 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.67 ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่ออ้างถึงปลา จำนวน 6 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.50 ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่ออ้างถึงนก จำนวน 1 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.08 และ ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่ออ้างถึงกระต่าย จำนวน 10 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.83

ตัวอย่างประโยค	สุนัข :	<u>ไอ้ต๋ม</u> ตื่นตื่นมากที่ได้ออกมาเสริมสวย
	แมว :	<u>เจ้าตัว</u> ดื้อกับเธอหรือเปล่า
	ปลา :	ไม่ได้ทิ้งขว้าง <u>ไอ้อ้วน</u> นะ
	นก :	บางที่ <u>ไอ้สีทอง</u> ก็น่าเบื่อ
	กระต่าย :	<u>เจ้าเผือก</u> ไม่น่ามาเจออะไรแบบนี้เลย

รูปแบบที่ 9 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต

ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิตอ้างถึงสัตว์เลี้ยงทั้ง 5 ชนิด คือ ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิตอ้างถึงสุนัข จำนวน 2 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.17 ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิตอ้างถึงแมว จำนวน 26 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.17 ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิตอ้างถึงปลา จำนวน 15 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.25 ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิตอ้างถึงนก จำนวน 14 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.17 และผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิตอ้างถึงกระต่าย จำนวน 11 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.91

ตัวอย่างประโยค	สุนัข :	<u>ไอ้หมา</u> คงนึกว่าเห็นขาหมูแน่ๆ เลย
	แมว :	ขอบคุณนะที่ช่วยเลี้ยง <u>เจ้าเหมียว</u> ให้
	ปลา :	<u>ไอ้หมอสี่</u> ไม่ตายง่ายๆ หรอก

นก : กำลังช่วยไอน์อยู่จ้า
 กระต่าย : ไม่รู้เจ้ากระต่ายจะเป็นอย่างไรบ้าง

รูปแบบที่ 10 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำชี้เฉพาะ

ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำชี้เฉพาะอ้างอิงถึงสัตว์เลี้ยงทั้ง 5 ชนิด คือ ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำชี้เฉพาะอ้างอิงถึงสุนัข จำนวน 31 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.58 ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำชี้เฉพาะอ้างอิงถึงแมว จำนวน 15 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.25 ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำชี้เฉพาะอ้างอิงถึงปลา จำนวน 5 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.42 ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำชี้เฉพาะอ้างอิงถึงนก จำนวน 9 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.75 และผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำชี้เฉพาะอ้างอิงถึงกระต่าย จำนวน 3 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.25

ตัวอย่างประโยค	สุนัข :	ถ้าโดน <u>ไอน์</u> นี้กัด ตายแน่ๆ
	แมว :	<u>เจ้าตัวนี้</u> เข้ามาขโมยอาหารเมื่อคืน
	ปลา :	<u>เจ้าตัวนี้</u> มันตายยาก
	นก :	เห็น <u>ไอน์</u> ตัวนั้นแล้วหัดหุ่จ้ง
	กระต่าย :	ขอบคุณที่ช่วยตามหา <u>ไอน์</u> ตัวนี้นะ

รูปแบบที่ 11 คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ

ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์+ชื่ออ้างอิงถึงสุนัขและแมวเท่านั้น คือ ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์+ชื่ออ้างอิงถึงสุนัข จำนวน 3 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.25 และผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์+ชื่ออ้างอิงถึงแมว จำนวน 2 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.17

ตัวอย่างประโยค	สุนัข :	<u>ลูกแพร์</u> น่ารักจริงๆ แหละ
	แมว :	<u>น้องตาต้า</u> คงไม่คั่นหน้าแกอะ

รูปแบบที่ 12 คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต

ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิตอ้างอิงถึงสุนัข แมว นก และกระต่าย เท่านั้น คือ ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิตอ้างอิงถึงสุนัข จำนวน 1 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.08 ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิตอ้างอิงถึงแมว จำนวน 3 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.25 และผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิตอ้างอิงถึงนกและกระต่าย ชนิดละ 2 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.17 เท่ากัน

ตัวอย่างประโยค	สุนัข :	ฉันเกือบโดนน้องหมากัดแหมะ
	แมว :	เราให้น้องเหมียวไปเลี้ยงเลย เอาไหม
	นก :	กูตั้งใจจะเลี้ยงลูกหงส์หยกให้ดีที่สุดเลย
	กระต่าย :	แต่น้องกระต่ายบาดเจ็บมากเลยนะคะ

รูปแบบที่ 13 คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของอ้างอิงถึงสัตว์เลี้ยงทั้ง 5 ชนิด คือ ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของอ้างอิงถึงสุนัข จำนวน 7 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.58 ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของอ้างอิงถึงแมว จำนวน 5 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.42 ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของอ้างอิงถึงปลา จำนวน 1 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.08 ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของอ้างอิงถึงนก จำนวน 2 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.17 และผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของอ้างอิงถึงกระต่าย จำนวน 3 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.25

ตัวอย่างประโยค	สุนัข :	อยากได้ลูกฉันไปเป็นลูกเขยไหม
	แมว :	ลูกเราดูโตขึ้นเยอะเลย
	ปลา :	เราต้องช่วยเพื่อนของเราสิ
	นก :	เพื่อนฉันไม่เคยได้ตั้งใจฉันเลย
	กระต่าย :	ช่วยฉันตามหาลูกฉันหน่อย

รูปแบบที่ 14 ชื่อ+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

ผู้พูดใช้ชื่อ+คำแสดงความเป็นเจ้าของอ้างถึงแมวและปลาเท่านั้น คือ ผู้พูดใช้ชื่อ+คำแสดงความเป็นเจ้าของอ้างถึงแมว จำนวน 3 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.25 และผู้พูดใช้ชื่อ+คำแสดงความเป็นเจ้าของอ้างถึงปลา จำนวน 1 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.08

ตัวอย่างประโยค แมว : แก้มลิงของฉันชอบบอแงแบบนี้ประจำเลย
ปลา : ผมรักเทพเจ้ามังกรของผมนะครับ

รูปแบบที่ 15 คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

ผู้พูดใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของอ้างถึงสัตว์เลี้ยงทั้ง 5 ชนิด คือ ผู้พูดใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของอ้างถึงสุนัข จำนวน 75 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.25 ผู้พูดใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของอ้างถึงแมว จำนวน 109 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 9.08 ผู้พูดใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของอ้างถึงปลา จำนวน 30 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.50 ผู้พูดใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของอ้างถึงนก จำนวน 113 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 9.42 และผู้พูดใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของอ้างถึงกระต่าย จำนวน 141 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 11.75

ตัวอย่างประโยค สุนัข : สุนัขของฉันน่ารักอะดิ
แมว : แมวเราเป็นบ้า
ปลา : ปลาผมแข็งแรงนะครับ
นก : บางทีก็รำคาญนกขุนทองของกูมากเลย
กระต่าย : คุณต้องพากระต่ายฉันไปรักษาให้หาย

รูปแบบที่ 16 คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ

ผู้พูดใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะอ้างถึงสัตว์เลี้ยงทั้ง 5 ชนิด คือ ผู้พูดใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะอ้างถึงสุนัข จำนวน 119 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 9.92 ผู้พูดใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะอ้างถึงแมว จำนวน 123 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง

ตัวอย่างประโยค	สุนัข :	เห็น <u>ไอ้หมาตัวนี้</u> ที่ไร ก้าวขาไม่ออกทุกทีเลย
	แมว :	<u>เจ้าแมวตัวนี้</u> มันดีสุดๆ
	ปลา :	เกิดอะไรขึ้นกับ <u>เจ้าปลา</u> นี้
	นก :	<u>เจ้านกตัวนี้</u> มันน่ารักมากเลยนะ
	กระต่าย :	ต้องรีบพา <u>เจ้ากระต่ายตัวนี้</u> ไปหาหมอเร็วที่สุด

รูปแบบที่ 22 คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของอ้างถึงสุนัข แมว และปลาเท่านั้น คือ ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของอ้างถึงสุนัขและปลา ชนิดละ 2 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.17 เท่ากัน และผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของอ้างถึงแมว จำนวน 1 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.08

ตัวอย่างประโยค	สุนัข :	เรา <u>บำรุงน้องหมา</u> เราสุดๆ เลยอะ
	แมว :	ขออนุญาตเอา <u>น้องแมว</u> ของหนูไปเก็บก่อนจ้า
	ปลา :	หนูไม่เคย <u>ลิ้มน้องปลา</u> ของหนูเลยนะคะ

รูปแบบที่ 23 คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ

ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะอ้างถึงสุนัขและนกเท่านั้น คือ ชนิดละ 1 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.08

ประโยคที่ใช้	สุนัข :	เรา <u>กลัวน้องหมาตัวนี้</u> จังเลย
	นก :	<u>น้องนกตัวนั้น</u> น่าสงสารมากเลยนะแก

รูปแบบที่ 24 คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก+คำชี้เฉพาะ

ผู้พูดใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก+คำชี้เฉพาะอ้างถึงปลาเท่านั้น จำนวน 1 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.08

ประโยคที่ใช้ ปลา : ปลาน้อยตัวนั้นกำลังจะหมดลมหายใจแล้วนะ

รูปแบบที่ 25 คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ+คำชี้เฉพาะ

ผู้พูดใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ+คำชี้เฉพาะอ้างถึงสุนัข แมว ปลา และนกเท่านั้น คือ ผู้พูดใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ+คำชี้เฉพาะอ้างถึงสุนัข จำนวน 2 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.17 ผู้พูดใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ+คำชี้เฉพาะอ้างถึงแมว จำนวน 5 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.42 และผู้พูดใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ+คำชี้เฉพาะอ้างถึงปลา และนก ชนิดละ 1 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.08 เท่ากัน

ตัวอย่างประโยค	สุนัข :	<u>สุนัขเราตัวนี้ไม่เคยชนเลย</u>
	แมว :	<u>ข้าช้เกี่ยจเลียงแมวของข้าตัวนี้แล้ววะ</u>
	ปลา :	<u>ปลาของฉันทัวนี้ไม่อ่อนแอขนาดนั้นหรอก</u>
	นก :	<u>กูว่าจะยกนกขุนทองของกูตัวนี้ให้มึงวะ</u>

รูปแบบที่ 26 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของอ้างถึงปลาเท่านั้น จำนวน 1 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.08

ประโยคที่ใช้ ปลา : ฉันจะดูแลไอ้เพื่อนรักของฉันให้ดีกว่านี้

รูปแบบที่ 27 คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

ผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของอ้างถึงกระต่ายเท่านั้น จำนวน 1 ครั้ง จาก 1,200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.08

ประโยคที่ใช้ กระต่าย : พี่ช่วยหาเจ้ากระต่ายน้อยของหนูให้ที

ผู้วิจัยแสดงความถี่การใช้คำอ้างอิงบุรุษที่สามทั้ง 27 รูปแบบที่จำแนกตามชนิดของสัตว์
เลี้ยงเป็นตารางและแผนภาพได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 49 การใช้คำอ้างอิงถึงบุรุษที่สามที่จำแนกตามชนิดของสัตว์เลี้ยง

รูปแบบ	สุนัข		แมว		ปลา		นก		กระต่าย	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
1. การละคำอ้างถึงบุรุษ	214	17.83	138	11.50	235	19.58	216	18.00	243	20.25
2. คำสรรพนาม/คำนำหน้า	630	52.50	593	49.42	620	51.67	538	44.83	585	48.75
3. คำบอกความสัมพันธ์	1	0.08	0	0	0	0	0	0	0	0
4. ชื่อ	35	2.92	37	3.08	13	1.08	7	0.58	13	1.08
5. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	14	1.17	100	8.33	87	7.25	70	5.83	56	4.67
6. คำแสดงความเป็นเจ้าของ	12	1.00	0	0	1	0.08	3	0.25	0	0
7. คำชี้เฉพาะ	9	0.75	3	0.25	3	0.25	3	0.25	2	0.17
8. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ	30	2.50	20	1.67	6	0.50	1	0.08	10	0.83
9. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	2	0.17	26	2.17	15	1.25	14	1.17	11	0.91
10. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำชี้เฉพาะ	31	2.58	15	1.25	5	0.42	9	0.75	3	0.25

ตารางที่ 49 (ต่อ)

รูปแบบ	สุนัข		แมว		ปลา		นก		กระต่าย	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
11. คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ	3	0.25	2	0.17	0	0	0	0	0	0
12. คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	1	0.08	3	0.25	0	0	2	0.17	2	0.17
13. คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	7	0.58	5	0.42	1	0.08	2	0.17	3	0.25
14. ชื่อ+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	0	0	3	0.25	1	0.08	0	0	0	0
15. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	75	6.25	109	9.08	30	2.50	113	9.42	141	11.75
16. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ	119	9.92	123	10.25	169	14.08	212	17.67	124	10.33
17. คำแสดงความรู้สึกร่วม+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	0	0	1	0.08	0	0	0	0	0	0

ตารางที่ 49 (ต่อ)

รูปแบบ	สุนัข		แมว		ปลา		นก		กระต่าย	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
18. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	1	0.08	2	0.17	0	0	0	0	0	0
19. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึกล	1	0.08	1	0.08	0	0	0	0	1	0.08
20. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	1	0.08	1	0.08	0	0	1	0.08	1	0.08
21. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ	9	0.75	12	1.00	9	0.75	7	0.58	4	0.33
22. คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	2	0.17	1	0.08	2	0.17	0	0	0	0
23. คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ	1	0.08	0	0	0	0	1	0.08	0	0

ตารางที่ 49 (ต่อ)

รูปแบบ	สุนัข		แมว		ปลา		นก		กระต่าย	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
24. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก+คำชี้เฉพาะ	0	0	0	0	1	0.08	0	0	0	0
25. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ+คำชี้เฉพาะ	2	0.17	5	0.42	1	0.08	1	0.08	0	0
26. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	0	0	0	0	1	0.08	0	0	0	0
27. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	0	0	0	0	0	0	0	0	1	0.08
รวม	1,200	100.00	1,200	100.00	1,200	100.00	1,200	100.00	1,200	100.00

ผู้วิจัยเปรียบเทียบการใช้คำอ้างอิงบุรุษที่สามระหว่างที่ผู้พูดใช้อ้างอิงถึงสุนัข แมว ปลา นก และกระต่ายเป็นตารางได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 50 เปรียบเทียบการใช้คำอ้างอิงบุรุษที่สามระหว่างที่ผู้พูดใช้อ้างอิงถึงสุนัข แมว ปลา นก และกระต่าย

การใช้คำอ้างอิงบุรุษที่สาม	สุนัข	แมว	ปลา	นก	กระต่าย
1. จำนวนรูปแบบที่ใช้	22	21	18	17	16
	รูปแบบ	รูปแบบ	รูปแบบ	รูปแบบ	รูปแบบ
2. รูปแบบเฉพาะ	1 รูปแบบ	1 รูปแบบ	2 รูปแบบ	-	1 รูปแบบ
3. รูปแบบที่มีความถี่การใช้มากที่สุด 3 อันดับแรก	1. คำสรรพนาม /คำนำหน้า หน้า 2. การละคำอ้างอิงถึงบุรุษ 3. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ	1. คำสรรพนาม /คำนำหน้า หน้า 2. การละคำอ้างอิงถึงบุรุษ 3. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ	1. คำสรรพนาม /คำนำหน้า หน้า 2. การละคำอ้างอิงถึงบุรุษ 3. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ	1. คำสรรพนาม /คำนำหน้า หน้า 2. การละคำอ้างอิงถึงบุรุษ 3. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ	1. คำสรรพนาม /คำนำหน้า หน้า 2. การละคำอ้างอิงถึงบุรุษ 3. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ
	สรรพนาม	สรรพนาม	สรรพนาม	สรรพนาม	สรรพนาม
	/คำนำหน้า	/คำนำหน้า	/คำนำหน้า	/คำนำหน้า	/คำนำหน้า
	หน้า	หน้า	หน้า	หน้า	หน้า
	2. การละคำอ้างอิงถึงบุรุษ	2. การละคำอ้างอิงถึงบุรุษ	2. การละคำอ้างอิงถึงบุรุษ	2. การละคำอ้างอิงถึงบุรุษ	2. การละคำอ้างอิงถึงบุรุษ
	3. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ	3. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ	3. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ	3. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ	3. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ
	เรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ	เรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ	เรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ	เรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ	เรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ
	ชีวิต+คำชี้เฉพาะ	ชีวิต+คำชี้เฉพาะ	ชีวิต+คำชี้เฉพาะ	ชีวิต+คำชี้เฉพาะ	ชีวิต+คำชี้เฉพาะ
	ชี้เฉพาะ	ชี้เฉพาะ	เฉพาะ	เฉพาะ	แสดงความเป็นเจ้าของ

เพื่อคำนวณไคสแควร์ ผู้วิจัยรวมรูปแบบของคำอ้างอิงบุรุษที่มีค่า E ต่ำกว่า 5 เข้าด้วยกัน และกำหนดเป็น “รูปแบบอื่นๆ” แทน ซึ่งจะได้ตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 51 การแจกแจงรูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่สามที่มีค่า E สูงกว่า 5 ที่จำแนกตามชนิดของสัตว์เลี้ยง เพื่อคำนวณไคสแควร์

รูปแบบ	ความถี่					รวม
	สุนัข	แมว	ปลา	นก	กระต่าย	
1. การละคำอ้างถึงบุรุษ	214	138	235	216	243	1,046
2. คำสรรพนาม/คำนำหน้า	630	593	620	538	585	2,966
3. ชื่อ	35	37	13	7	13	105
4. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	14	100	87	70	56	327
5. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ	30	20	6	1	10	67
6. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต	2	26	15	14	11	68
7. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำชี้เฉพาะ	31	15	5	9	3	63
8. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ	75	109	30	113	141	468
9. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ	119	123	169	212	124	747
10. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ	9	12	9	7	4	41
11. รูปแบบอื่นๆ	41	27	11	13	10	102
รวม	1,200	1,200	1,200	1,200	1,200	6,000

$$X^2 = 409.61 \text{ df} = 40 \text{ p} < 0.001$$

จากการวิเคราะห์ข้อมูลการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามที่แตกต่างกันด้วยชนิดของสัตว์เลี้ยงพบว่า ผู้พูดใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามอ้างถึงสุนัขหลากหลายรูปแบบกว่าที่ใช้อ้างถึงแมว ปลา นก และกระต่าย คือ 22 รูปแบบ > 21 รูปแบบ 18 รูปแบบ 17 รูปแบบ และ 16 รูปแบบ ตามลำดับ ซึ่งเป็นที่น่าสังเกตว่า จำนวนรูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่สามที่ผู้พูดใช้อ้างถึงสัตว์เลี้ยงทั้ง 5 ชนิดสามารถเรียงลำดับความหลากหลายมากที่สุดไปหาน้อยที่สุดได้สอดคล้องกับผลการคัดเลือกชนิดของสัตว์เลี้ยงที่คนไทยนิยมเลี้ยงมากที่สุดที่พบว่า อันดับที่ 1 คือ สุนัข อันดับที่ 2 คือ แมว อันดับที่ 3 คือ ปลา อันดับที่ 4 คือ นก และอันดับที่ 5 คือ กระต่าย (ดูรายละเอียดในบทที่ 3)

ผู้วิจัยพบรูปแบบเฉพาะของสัตว์เลี้ยงทุกชนิด ยกเว้นนก ดังรายละเอียดต่อไปนี้ ผู้พูดใช้คำบอกความสัมพันธ์อ้างถึงสุนัขเท่านั้น ผู้พูดใช้คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของอ้างถึงแมวเท่านั้น ผู้พูดใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก+คำชี้เฉพาะ และคำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของอ้างถึงปลาเท่านั้น และผู้พูดใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของอ้างถึงกระต่ายเท่านั้น แต่ล้วนมีปริมาณความถี่การใช้เพียงร้อยละ 0.08 เท่านั้น

ส่วนรูปแบบที่ผู้พูดใช้อ้างถึงสุนัข แมว ปลา นก และกระต่ายเหมือนกัน จำนวน 12 รูปแบบ พบว่า มีปริมาณความถี่การใช้แตกต่างกันทุกรูปแบบ บางรูปแบบมีปริมาณความถี่การใช้ที่ไม่แตกต่างกันอย่างชัดเจนมากนัก ได้แก่ คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของ เป็นรูปแบบที่มีปริมาณความถี่การใช้อ้างถึงสุนัข แมว ปลา นก และกระต่าย ในร้อยละ 0.58, 0.42, 0.08, 0.17 และ 0.25 ตามลำดับ และบางรูปแบบพบว่า มีปริมาณความถี่การใช้แตกต่างกันอย่างชัดเจนระหว่างสัตว์เลี้ยงบางชนิดเท่านั้น ได้แก่ คำสรรพนาม/คำนำหน้า เป็นรูปแบบที่มีปริมาณความถี่การใช้อ้างถึงสุนัขมากที่สุด คือ ร้อยละ 52.50 ซึ่งใกล้เคียงกับปริมาณความถี่การใช้อ้างถึงปลา คือ ร้อยละ 51.67 แต่แตกต่างกับปริมาณความถี่การใช้อ้างถึงแมว นก และกระต่ายอย่างชัดเจน คือ ร้อยละ 49.42, 44.83 และ 48.75 ตามลำดับ

เมื่อเรียงลำดับรูปแบบที่มีปริมาณความถี่การใช้มากที่สุด 3 อันดับแรกของสัตว์เลี้ยงทั้ง 5 ชนิดพบว่า เรียงลำดับทั้งเหมือนกันและแตกต่างกัน คือ สัตว์เลี้ยงทั้ง 5 ชนิดมีปริมาณความถี่การใช้คำสรรพนาม/คำนำหน้ามากที่สุด รองลงมา คือ การละคำอ้างถึงบุรุษเหมือนกัน แต่แตกต่างกันที่ สุนัข แมว ปลา และนกมีปริมาณความถี่การใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะมากที่สุด

เป็นอันดับที่ 3 ในขณะที่กระต่ายมีปริมาณความถี่การใช้คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความ เป็นเจ้าของมากที่สุดเป็นอันดับที่ 3

นอกจากนี้ เมื่อนำสถิติไคสแควร์มาวิเคราะห์เพื่อพิสูจน์สมมุติฐาน พบว่า $X^2 = 409.61$ $df = 40$ $p < 0.001$ ค่า p ที่ได้มีค่าน้อยกว่าระดับความเชื่อมั่นที่ผู้วิจัยกำหนด คือ 0.05 แสดงว่า ผู้พูดใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามกล่าวถึงสุนัข แมว ปลา นก และกระต่ายแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติ

ดังนั้น แม้ว่าทั้งสุนัข แมว ปลา นก และกระต่ายจะมีปริมาณความถี่การใช้คำสรรพนาม/ คำนำหน้า และการละคำอ้างถึงบุรุษมากที่สุดเป็นอันดับที่ 1-2 เหมือนกัน แต่จะเห็นได้ว่า ผู้พูดใช้ คำอ้างถึงบุรุษที่สามอ้างถึงสุนัข แมว ปลา นก และกระต่ายแตกต่างกันทั้งจำนวนรูปแบบ รูปแบบ เฉพาะ ปริมาณความถี่การใช้ และรูปแบบที่มีความถี่การใช้มากที่สุดเป็นอันดับที่ 3 นอกจากนี้ ยัง มีความแตกต่างกันทางสถิติด้วย แสดงว่า ชนิดของสัตว์เลี้ยงเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้คำอ้าง ถึงบุรุษที่สาม

เมื่อเปรียบเทียบผลการวิจัยนี้กับผลการวิจัยอิทธิพลของชนิดของสัตว์เลี้ยงต่อการใช้คำ อ้างถึงบุรุษที่หนึ่งและคำอ้างถึงบุรุษที่สองพบว่าสอดคล้องกัน คือ ผู้พูดใช้คำอ้างถึงบุรุษในการอ้าง ถึงและพูดคุยกับสุนัข แมว ปลา นก และกระต่ายแตกต่างกันทั้งรูปแบบและความถี่การใช้ และม ีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นเดียวกันทั้ง 3 บุรุษ ผู้วิจัยจึงสรุปได้ว่า ชนิดของสัตว์ เลี้ยงมีอิทธิพลต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษทั้ง 3 บุรุษ

ในเมื่อผลการวิเคราะห์แสดงให้เห็นว่า ผู้พูดใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามแตกต่างกันทั้งรูปแบบ ที่ใช้ ความถี่การใช้ และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทั้ง 5 ปัจจัยที่ศึกษา ผู้วิจัยจึงสรุป ผลการวิจัยในส่วนนี้ได้ว่า เพศของผู้พูด อายุของผู้พูด ความรักสัตว์ของผู้พูด ลักษณะของสัตว์ เลี้ยง และชนิดของสัตว์เลี้ยงเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามที่ผู้พูดใช้อ้างถึง สัตว์เลี้ยงในการสนทนากับบุคคลอื่น

บทที่ 6

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่ง และคำอ้างถึงบุรุษที่สองที่ผู้พูดใช้ในการพูดคุยกับสัตว์เลี้ยง และคำอ้างถึงบุรุษที่สามที่ผู้พูดใช้อ้างถึงสัตว์เลี้ยงในการสนทนากับบุคคลอื่นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษารูปแบบและความถี่ของการใช้คำอ้างถึงบุรุษทั้ง 3 บุรุษ และศึกษาอิทธิพลของ 5 ปัจจัย คือ เพศของผู้พูด อายุของผู้พูด ความรักสัตว์ของผู้พูด ลักษณะของสัตว์เลี้ยง และ ชนิดของสัตว์เลี้ยงต่อการอ้างถึงบุรุษทั้ง 3 บุรุษ เพื่อพิสูจน์สมมติฐาน 2 ประเด็น คือ

1. ผู้พูดใช้คำอ้างถึงบุรุษทั้ง 3 บุรุษหลากหลายรูปแบบ โดยพบว่ามีความถี่การใช้แต่ละรูปแบบแตกต่างกัน และ
2. ปัจจัยที่ศึกษาทั้ง 5 ปัจจัยมีอิทธิพลต่อการอ้างถึงบุรุษทั้ง 3 บุรุษ โดยเห็นการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างกลุ่มของแต่ละปัจจัยที่ศึกษา

ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่มีคุณสมบัติสอดคล้องกับปัจจัยที่ศึกษา 3 ปัจจัย คือ เพศ อายุ และความรักสัตว์ จำนวน 600 คน ด้วยวิธีการสัมภาษณ์แบบกำหนดสถานการณ์สมมติ โดยใช้แบบบันทึกการสัมภาษณ์และรูปภาพบรรยายสถานการณ์สมมติเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล และใช้สถิติในการพิสูจน์สมมติฐานคือ ร้อยละและไคสแควร์

ผู้วิจัยสรุปผลการวิจัย โดยเรียงลำดับให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัย คือ

1. รูปแบบและความถี่ของการใช้คำอ้างถึงบุรุษทั้ง 3 บุรุษ และ
2. อิทธิพลของ 5 ปัจจัยที่ศึกษาต่อการอ้างถึงบุรุษทั้ง 3 บุรุษ ดังต่อไปนี้

1. รูปแบบและความถี่ของการใช้คำอ้างถึงบุรุษ

1.1 รูปแบบและความถี่ของการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่ง

ผู้พูดใช้ประเภทของคำอ้างถึงบุรุษทั้งหมด 5 ประเภทปรากฏร่วมกันเป็นรูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งที่ผู้พูดใช้อ้างถึงตัวเองในการพูดคุยกับสัตว์เลี้ยงได้ทั้งหมด 7 รูปแบบ คือ

1. การละคำอ้างถึงบุรุษ 2. คำสรรพนาม/คำนำหน้า 3. คำบอกความสัมพันธ์ 4. ชื่อ 5. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต 6. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์ และ 7. คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ

แต่ละรูปแบบมีความถี่การใช้แตกต่างกัน ซึ่งรูปแบบที่มีความถี่การใช้มากที่สุด 3 อันดับแรก คือ 1. การละคำอ้างถึงบุรุษ (ร้อยละ 59.22) 2. คำสรรพนาม/คำนำหน้า (ร้อยละ 26.27) และ 3. คำบอกความสัมพันธ์ (ร้อยละ 14.08)

1.2 รูปแบบและความถี่ของการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สอง

ผู้พูดใช้ประเภทของคำอ้างถึงบุรุษทั้งหมด 7 ประเภทปรากฏร่วมกันเป็นรูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่สองที่ผู้พูดใช้อ้างถึงสัตว์เลี้ยงที่พูดคุยด้วยได้ทั้งหมด 21 รูปแบบ คือ 1. การละคำอ้างถึงบุรุษ 2. คำสรรพนาม/คำนำหน้า 3. คำบอกความสัมพันธ์ 4. ชื่อ 5. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต 6. คำแสดงความรู้สึก 7. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์ 8. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ 9. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต 10. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำแสดงความรู้สึก 11. คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ 12. คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต 13. คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก 14. คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของ 15. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก 16. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ 17. คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ 18. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก 19. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ 20. ชื่อ+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก และ 21. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

แต่ละรูปแบบมีความถี่การใช้แตกต่างกัน ซึ่งรูปแบบที่มีความถี่การใช้มากที่สุด 3 อันดับแรก คือ 1. การละคำอ้างถึงบุรุษ (ร้อยละ 53.43) 2. คำสรรพนาม/คำนำหน้า (ร้อยละ 27.90) และ 3. คำบอกความสัมพันธ์ (ร้อยละ 6.92)

1.3 รูปแบบและความถี่ของการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สาม

ผู้พูดใช้ประเภทของคำอ้างถึงบุรุษทั้งหมด 8 ประเภทปรากฏร่วมกันเป็นรูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่สามที่ผู้พูดใช้อ้างถึงสัตว์เลี้ยงในการสนทนากับบุคคลอื่นได้ทั้งหมด 27 รูปแบบ คือ

1. การละคำอ้างถึงบุรุษ 2. คำสรรพนาม/คำนำหน้า 3. คำบอกความสัมพันธ์ 4. ชื่อ 5. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต 6. คำแสดงความเป็นเจ้าของ 7. คำชี้เฉพาะ 8. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ 9. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต 10. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำชี้เฉพาะ 11. คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ 12. คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต 13. คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของ 14. ชื่อ+คำแสดงความเป็นเจ้าของ 15. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ 16. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ 17. คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ 18. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ+คำแสดงความเป็นเจ้าของ 19. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก 20. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ 21. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ 22. คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ 23. คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ 24. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก+คำชี้เฉพาะ 25. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ+คำชี้เฉพาะ 26. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ และ 27. คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก+คำแสดงความเป็นเจ้าของ

แต่ละรูปแบบมีความถี่การใช้แตกต่างกัน ซึ่งรูปแบบที่มีความถี่การใช้มากที่สุด 3 อันดับแรก คือ 1. คำสรรพนาม/คำนำหน้า (ร้อยละ 49.43) 2. การละคำอ้างถึงบุรุษ (ร้อยละ 17.43) และ 3. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ (ร้อยละ 12.45)

ผู้วิจัยสรุปผลการวิจัยการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่ผู้พูดใช้ในการอ้างถึงและพูดคุยกับสัตว์เลี้ยงทั้ง 3 บุรุษเป็นตารางได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 52 สรุปการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่ผู้พูดใช้ในการอ้างถึงและพูดคุยกับสัตว์เลี้ยง

การใช้คำอ้างถึงบุรุษ	บุรุษที่หนึ่ง	บุรุษที่สอง	บุรุษที่สาม
1. จำนวนประเภทของคำอ้างถึงบุรุษที่ใช้	5 ประเภท	7 ประเภท	8 ประเภท
2. จำนวนรูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่ใช้	7 รูปแบบ	21 รูปแบบ	27 รูปแบบ
3. รูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่มีความถี่การใ้มากที่สุด 3 อันดับแรก	1. การละคำอ้างถึงบุรุษ 2. คำสรรพนาม/คำนำหน้า 3. คำบอกความสัมพันธ์	1. การละคำอ้างถึงบุรุษ 2. คำสรรพนาม/คำนำหน้า 3. คำบอกความสัมพันธ์	1. คำสรรพนาม/คำนำหน้า 2. การละคำอ้างถึงบุรุษ 3. คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำชี้เฉพาะ

ดังนั้น ผู้วิจัยสรุปผลการวิจัยในส่วนนี้ได้ว่า ผู้พูดใช้คำอ้างถึงบุรุษในการอ้างถึงและพูดคุยกับสัตว์เลี้ยงหลากหลายรูปแบบโดยมีความถี่การใช้แต่ละรูปแบบแตกต่างกันตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

2. อิทธิพลของ 5 ปัจจัยที่ศึกษาต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษ

2.1 อิทธิพลของเพศของผู้พูดต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษ

2.1.1 อิทธิพลของเพศของผู้พูดต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่ง

เพศชายและเพศหญิงใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) นอกจากนี้เพศหญิงใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งหลากหลายรูปแบบกว่าเพศชาย และพบคำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งที่ใช้เฉพาะเพศหญิงด้วย

2.1.2 อิทธิพลของเพศของผู้พูดต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สอง

เพศชายและเพศหญิงใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) นอกจากนี้เพศชายใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองหลากหลายรูปแบบกว่าเพศหญิง และพบคำอ้างถึงบุรุษที่สองที่ใช้เฉพาะเพศด้วย

2.1.3 อิทธิพลของเพศของผู้พูดต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สาม

เพศชายและเพศหญิงใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) นอกจากนี้เพศหญิงใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามหลากหลายรูปแบบกว่าเพศชาย และพบคำอ้างถึงบุรุษที่สามที่ใช้เฉพาะเพศด้วย

ผู้วิจัยสรุปการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่ต่างกันระหว่างเพศชายและเพศหญิงเป็นตารางได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 53 สรุปการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่ต่างกันระหว่างเพศชายและเพศหญิง

การใช้คำอ้างถึงบุรุษ	บุรุษที่หนึ่ง	บุรุษที่สอง	บุรุษที่สาม
1. ความแตกต่างทางสถิติ ($p \leq 0.05$)	✓	✓	✓
2. จำนวนรูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่ใช้	ชาย < หญิง	ชาย > หญิง	ชาย < หญิง
3. รูปแบบเฉพาะ	พบเฉพาะหญิง	พบทั้ง 2 เพศ	พบทั้ง 2 เพศ

หมายเหตุ : ✓ หมายถึง เพศชายและเพศหญิงใช้คำอ้างถึงบุรุษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ในเมื่อผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า เพศชายและเพศหญิงใช้คำอ้างถึงบุรุษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทั้ง 3 บุรุษ ผู้วิจัยจึงสรุปผลการวิจัยได้ว่า เพศของผู้พูดมีอิทธิพลต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษทั้ง 3 บุรุษตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

2.2 อิทธิพลของอายุของผู้พูดต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษ

2.2.1 อิทธิพลของอายุของผู้พูดต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่ง

คนอายุน้อยและคนอายุมากใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) นอกจากนี้คนอายุน้อยใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งหลากหลายรูปแบบกว่าคนอายุมาก และพบคำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งที่ใช้เฉพาะคนอายุน้อยด้วย

2.2.2 อิทธิพลของอายุของผู้พูดต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สอง

คนอายุน้อยและคนอายุมากใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) นอกจากนี้คนอายุน้อยใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองหลากหลายรูปแบบกว่าคนอายุมาก และพบคำอ้างถึงบุรุษที่สองที่ใช้เฉพาะกลุ่มอายุด้วย

2.2.3 อิทธิพลของอายุของผู้พูดต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สาม

คนอายุน้อยและคนอายุมากใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) นอกจากนี้คนอายุน้อยใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามหลากหลายรูปแบบกว่าคนอายุมาก และพบคำอ้างถึงบุรุษที่สามที่ใช้เฉพาะคนอายุน้อยด้วย

ผู้วิจัยสรุปการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่แตกต่างกันระหว่างคนอายุน้อยและคนอายุมากเป็นตารางได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 54 สรุปการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่ต่างกันระหว่างคนอายุน้อยและคนอายุมาก

การใช้คำอ้างถึงบุรุษ	บุรุษที่หนึ่ง	บุรุษที่สอง	บุรุษที่สาม
1. ความแตกต่างทางสถิติ ($p \leq 0.05$)	✓	✓	✓
2. จำนวนรูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่ใช้	อายุน้อย > อายุมาก	อายุน้อย > อายุมาก	อายุน้อย > อายุมาก
3. รูปแบบเฉพาะ	พบเฉพาะคนอายุน้อย	พบทั้ง 2 กลุ่มอายุ	พบเฉพาะคนอายุน้อย

หมายเหตุ : ✓ หมายถึง คนอายุน้อยและคนอายุมากใช้คำอ้างถึงบุรุษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ในเมื่อผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า คนอายุน้อยและคนอายุมากใช้คำอ้างถึงบุรุษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทั้ง 3 บุรุษ ผู้วิจัยจึงสรุปผลการวิจัยได้ว่า อายุของผู้พูดมีอิทธิพลต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษทั้ง 3 บุรุษตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

2.3 อิทธิพลของความรักสัตว์ของผู้พูดต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษ

2.3.1 อิทธิพลของความรักสัตว์ของผู้พูดต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่ง

คนรักสัตว์และคนไม่รักสัตว์ใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) นอกจากนี้คนรักสัตว์ใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งหลากหลายรูปแบบกว่าคนไม่รักสัตว์ และพบคำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งที่ใช้เฉพาะกลุ่มด้วย

2.3.2 อิทธิพลของความรักสัตว์ของผู้พูดต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สอง

คนรักสัตว์และคนไม่รักสัตว์ใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) นอกจากนี้คนรักสัตว์ใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองหลากหลายรูปแบบกว่าคนไม่รักสัตว์ และพบคำอ้างถึงบุรุษที่สองที่ใช้เฉพาะคนรักสัตว์ด้วย

2.3.3 อิทธิพลของความรักสัตว์ของผู้พูดต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สาม

คนรักสัตว์และคนไม่รักสัตว์ใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) นอกจากนี้คนรักสัตว์ใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามหลากหลายรูปแบบกว่าคนไม่รักสัตว์ และพบคำอ้างถึงบุรุษที่สามที่ใช้เฉพาะคนรักสัตว์ด้วย

ผู้วิจัยสรุปการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่แตกต่างกันระหว่างคนรักสัตว์และคนไม่รักสัตว์เป็นตารางได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 55 สรุปการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่แตกต่างกันระหว่างคนรักสัตว์และคนไม่รักสัตว์

การใช้คำอ้างถึงบุรุษ	บุรุษที่หนึ่ง	บุรุษที่สอง	บุรุษที่สาม
1. ความแตกต่างทางสถิติ ($p \leq 0.05$)	✓	✓	✓
2. จำนวนรูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่ใช้	คนรัก > คนไม่รัก	คนรัก > คนไม่รัก	คนรัก > คนไม่รัก
3. รูปแบบเฉพาะ	พบทั้ง 2 กลุ่ม	พบเฉพาะ คนรักสัตว์	พบเฉพาะ คนรักสัตว์

หมายเหตุ : ✓ หมายถึง คนรักสัตว์และคนไม่รักสัตว์ใช้คำอ้างถึงบุรุษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ในเมื่อผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า คนรักสัตว์และคนไม่รักสัตว์ใช้คำอ้างถึงบุรุษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทั้ง 3 บุรุษ ผู้วิจัยจึงสรุปผลการวิจัยได้ว่า ความรักสัตว์ของผู้พูดมีอิทธิพลต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษทั้ง 3 บุรุษตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

2.4 อิทธิพลของลักษณะของสัตว์เลี้ยงต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษ

2.4.1 อิทธิพลของลักษณะของสัตว์เลี้ยงต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่ง

ผู้พูดใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งในการพูดกับสัตว์เลี้ยงของตนเองและสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) นอกจากนี้ผู้พูดใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งในการพูดกับสัตว์เลี้ยงของตนเองหลากหลายรูปแบบกว่าสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ และพบคำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งที่ใช้เฉพาะลักษณะของสัตว์เลี้ยงด้วย

2.4.2 อิทธิพลของลักษณะของสัตว์เลี้ยงต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สอง

ผู้พูดใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองในการพูดกับสัตว์เลี้ยงของตนเองและสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) นอกจากนี้ผู้พูดใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองในการพูดกับสัตว์เลี้ยงของตนเองหลากหลายรูปแบบกว่าสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ และพบคำอ้างถึงบุรุษที่สองที่ใช้เฉพาะสัตว์เลี้ยงของตนเองด้วย

2.4.3 อิทธิพลของลักษณะของสัตว์เลี้ยงต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สาม

ผู้พูดใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามกล่าวถึงสัตว์เลี้ยงของตนเองและสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) นอกจากนี้ผู้พูดใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามกล่าวถึงสัตว์เลี้ยงของตนเองหลากหลายรูปแบบกว่าสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ และพบคำอ้างถึงบุรุษที่สามที่ใช้เฉพาะลักษณะของสัตว์เลี้ยงด้วย

ผู้วิจัยสรุปการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่แตกต่างกันระหว่างที่ผู้พูดใช้ทั้งพูดกับและกล่าวถึงสัตว์เลี้ยงของตนเองและสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญเป็นตารางได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 56 สรุปการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่แตกต่างกันระหว่างสัตว์เลี้ยงของตนเองและสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ

การใช้คำอ้างถึงบุรุษ	บุรุษที่หนึ่ง	บุรุษที่สอง	บุรุษที่สาม
1. ความแตกต่างทางสถิติ ($p \leq 0.05$)	✓	✓	✓
2. จำนวนรูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่ใช้	ของตัวเอง > พบโดยบังเอิญ	ของตัวเอง > พบโดยบังเอิญ	ของตัวเอง > พบโดยบังเอิญ
3. รูปแบบเฉพาะ	พบทั้ง 2 ลักษณะ	พบเฉพาะสัตว์เลี้ยงของตนเอง	พบทั้ง 2 ลักษณะ

หมายเหตุ : ✓ หมายถึง ผู้พูดใช้คำอ้างถึงบุรุษกับสัตว์เลี้ยงของตนเองและสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ในเมื่อผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า ผู้พูดใช้คำอ้างถึงบุรุษในการอ้างถึงและพูดคุยกับสัตว์เลี้ยงของตนเองและสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทั้ง 3 บุรุษ ผู้วิจัยจึงสรุปผลการวิจัยได้ว่า ลักษณะของสัตว์เลี้ยงมีอิทธิพลต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษทั้ง 3 บุรุษ ตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

2.5 อิทธิพลของชนิดของสัตว์เลี้ยงต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษ

2.5.1 อิทธิพลของชนิดของสัตว์เลี้ยงต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่ง

ผู้พูดใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งพูดกับสุนัข แมว ปลา นก และกระต่ายแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) นอกจากนี้ผู้พูดใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งพูดกับกระต่ายด้วยจำนวนรูปแบบที่น้อยกว่าสัตว์เลี้ยงชนิดอื่น

2.5.2 อิทธิพลของชนิดของสัตว์เลี้ยงต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สอง

ผู้พูดใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองพูดกับสุนัข แมว ปลา นก และกระต่ายแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) นอกจากนี้ผู้พูดใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองพูดกับแมวหลากหลายรูปแบบกว่าสัตว์เลี้ยงชนิดอื่น และพบคำอ้างถึงบุรุษที่สองที่ใช้เฉพาะแมวและนกด้วย

2.5.3 อิทธิพลของชนิดของสัตว์เลี้ยงต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สาม

ผู้พูดใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามกล่าวถึงสุนัข แมว ปลา นก และกระต่ายแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) นอกจากนี้ผู้พูดใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สามกล่าวถึงสุนัขหลากหลายรูปแบบกว่าสัตว์เลี้ยงชนิดอื่น และพบคำอ้างถึงบุรุษที่สามที่ใช้เฉพาะชนิดของสัตว์เลี้ยงด้วย (ยกเว้นนก)

ผู้วิจัยสรุปการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่แตกต่างกันระหว่างที่ผู้พูดใช้ทั้งพูดกับและกล่าวถึงสุนัข แมว ปลา นก และกระต่ายเป็นตารางได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 57 สรุปการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่แตกต่างกันระหว่างสุนัข แมว ปลา นก และกระต่าย

การใช้คำอ้างถึงบุรุษ	บุรุษที่หนึ่ง	บุรุษที่สอง	บุรุษที่สาม
1. ความแตกต่างทางสถิติ ($p \leq 0.05$)	✓	✓	✓
2. จำนวนรูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่ใช้	กระต่าย < สุนัข, แมว, ปลา, และ นก	แมว > สุนัข, ปลา, นก, และ กระต่าย	สุนัข > แมว, ปลา, นก, และ กระต่าย
3. รูปแบบเฉพาะ	-	พบเฉพาะ แมว และ นก	พบเฉพาะ สุนัข, แมว, ปลา, และ กระต่าย

หมายเหตุ : ✓ หมายถึง ผู้พูดใช้คำอ้างถึงบุรุษกับสุนัข แมว ปลา นก และกระต่ายแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ในเมื่อผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า ผู้พูดใช้คำอ้างถึงบุรุษในการอ้างถึงและพูดคุยกับสุนัข แมว ปลา นก และกระต่ายแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทั้ง 3 บุรุษ ผู้วิจัยจึงสรุปผลการวิจัยได้ว่า ชนิดของสัตว์เลี้ยงมีอิทธิพลต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษทั้ง 3 บุรุษตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ผู้วิจัยสรุปผลการวิจัยอิทธิพลของ 5 ปัจจัยที่ศึกษาต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษทั้ง 3 บุรุษเป็นตารางได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 58 สรุปอิทธิพลของ 5 ปัจจัยที่ศึกษาต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษทั้ง 3 บุรุษ

ความแตกต่าง	ปัจจัยที่ศึกษา				
	เพศของผู้พูด	อายุของผู้พูด	ความรักสัตว์ของผู้พูด	ลักษณะของสัตว์เลี้ยง	ชนิดของสัตว์เลี้ยง
ทางสถิติ	✓	✓	✓	✓	✓
รูปแบบที่ใช้	✓	✓	✓	✓	✓
ความถี่การใช้	✓	✓	✓	✓	✓

หมายเหตุ : ✓ หมายถึง ผลการวิจัยพบการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่แตกต่างกันตามปัจจัยทั้ง 3 บุรุษ

ดังนั้น ผู้วิจัยสรุปผลการวิจัยในส่วนนี้ได้ว่า ปัจจัยที่ศึกษาทั้ง 5 ปัจจัย คือ เพศของผู้พูด อายุของผู้พูด ความรักสัตว์ของผู้พูด ลักษณะของสัตว์เลี้ยง และชนิดของสัตว์เลี้ยงมีอิทธิพลต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่ผู้พูดใช้ในการอ้างถึงและพูดคุยกับสัตว์เลี้ยงตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่ผู้พูดใช้ในการอ้างถึงและพูดคุยกับสัตว์เลี้ยงทั้ง 3 บุรุษ ผู้วิจัยสามารถอภิปรายผลการวิจัยในประเด็นต่างๆ ได้ ดังต่อไปนี้

1. ผลการวิจัยการใช้รูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่ผู้พูดใช้ในการอ้างถึงและพูดคุยกับสัตว์เลี้ยง พบว่า ผู้พูดใช้คำอ้างถึงบุรุษหลากหลายรูปแบบทั้ง 3 บุรุษ สอดคล้องกับผลการวิจัยที่ศึกษาคำอ้างถึงบุรุษที่ผู้พูดใช้ในการสนทนาระหว่างบุคคลด้วยกันหลายงาน ได้แก่ งานวิจัยของ หม่อมราชวงศ์กัลยา ติงศรัทีย และ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2531) ที่ศึกษาการใช้คำเรียกขานในภาษาไทยสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ งานวิจัยของสุดา หัสสภาคณ (2545) ที่ศึกษาการใช้คำเรียกขานในภาษาจีนแต้จิ๋วที่ใช้โดยคนไทยเชื้อสายจีนในเยาวราช และ งานของภูมิใจ บัณฑุชัช (2549) ที่ศึกษาคำเรียกขาน คำบุรุษสรรพนามที่หนึ่ง และคำบุรุษสรรพนามที่สองของผู้ขายในห้างสรรพสินค้า ซึ่งแม้ว่างานวิจัยเหล่านี้จะใช้วิธีการเก็บข้อมูลแตกต่างกัน แต่ต่างก็พบว่าผู้พูดใช้คำอ้างถึงบุรุษหลากหลายรูปแบบเช่นเดียวกัน

ผู้วิจัยแสดงผลการวิจัยที่สอดคล้องกันให้เห็นชัดเจนเป็นตารางได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 59 เปรียบเทียบผลการวิจัยกับผลการวิจัยการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่ผู้พูดใช้ในการสนทนาระหว่างบุคคล

งานวิจัย	ผลการวิจัย							
	กัลยา และ อมรา (2531)	สุดา (2545)	ภูมิใจ (2549)	งานวิจัยนี้				
บุรุษที่	สอง	สอง	สอง	หนึ่ง	สอง	หนึ่ง	สอง	สาม
ศึกษา	(เรียกขาน)	(เรียกขาน)	(เรียกขาน)					
จำนวน	25	13	9	4	9	7	21	27
รูปแบบ								

จากการเปรียบเทียบผลการวิจัยระหว่างงานวิจัยนี้กับงานวิจัยคำอ้างถึงบุรุษที่ใช้ในการสนทนาระหว่างบุคคลข้างต้น พบว่ามีความสอดคล้องกัน แสดงให้เห็นว่าคำอ้างถึงบุรุษที่ผู้พูดใช้ในการอ้างถึงและพูดคุยกับสัตว์เลี้ยงมีความหลากหลายไม่แตกต่างกับคำอ้างถึงบุรุษที่ผู้พูดใช้ในการอ้างถึงบุคคลด้วยกัน ซึ่งสะท้อนให้เห็นภาพรวมของคำอ้างถึงบุรุษในภาษาไทยที่ผู้พูดสามารถเลือกใช้ได้หลากหลายรูปแบบ

2. ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่า ผู้พูดจะใช้คำอ้างถึงบุรุษทั้ง 3 บุรุษหลากหลายรูปแบบ ซึ่งการละคำอ้างถึงบุรุษเป็นรูปแบบที่มีความถี่การใช้เป็นคำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งและคำอ้างถึงบุรุษที่สองมากที่สุด และมีความถี่การใช้เป็นคำอ้างถึงบุรุษที่สามมากที่สุดเป็นอันดับที่ 2 สะท้อนให้เห็นลักษณะเด่นของภาษาพูดในภาษาไทยประการหนึ่ง คือ ผู้พูดสามารถละคำบางคำในประโยคได้โดยอาศัยความเข้าใจจากบริบทรอบข้าง ดังนั้น ผู้พูดจึงสามารถละคำอ้างถึงบุรุษทั้ง 3 บุรุษได้ โดยยังคงสามารถเข้าใจความหมายของประโยคได้อยู่

ผลการวิจัยในส่วนนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยคำอ้างถึงบุรุษที่ใช้ในการสนทนาระหว่างบุคคลด้วยกันหลายงานที่พบว่า การละคำอ้างถึงบุรุษเป็นรูปแบบที่มีความถี่การใช้มากกว่ารูปแบบอื่นๆ ได้แก่ งานวิจัยของกุลธิดา กลิ่นเฟื่อง (2544) ที่ศึกษาคำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งของเพศชายและเพศหญิง พบว่า ผู้พูดทั้ง 2 เพศใช้การละคำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งมากที่สุด เช่นเดียวกับที่สมชาย สำเนียงงาม (2552) ศึกษาคำแทนตัวผู้พูด พบว่า ผู้พูดเลือกใช้การละคำแทนตัวผู้พูดมากกว่าที่ใช้คำแทนตัวเองอื่นๆ และสถาพร วัฒนธรรม (2544) ก็พบว่าผู้ประกอบการค้าใช้การละคำเรียกขานผู้ซื้อมากกว่าคำเรียกขานรูปแบบอื่นๆ

จากผลการวิจัยของงานวิจัยนี้ และผลการวิจัยของงานวิจัยคำอ้างถึงบุรุษที่ใช้ในการสนทนาระหว่างบุคคลด้วยกันข้างต้นที่พบว่า การละคำอ้างถึงบุรุษเป็นรูปแบบที่มีความถี่การใช้มากกว่ารูปแบบอื่นๆ ทำให้ผู้วิจัยตีความได้ว่า ในสังคมไทยนั้น ผู้พูดมักจะหลีกเลี่ยงการใช้คำอ้างถึงบุรุษมากกว่าการใช้คำอ้างถึงบุรุษในรูปแบบต่างๆ ด้วยเหตุผลที่แตกต่างกันไป ซึ่งสามารถเกิดขึ้นได้ทั้งในการสนทนาระหว่างบุคคลด้วยกัน และในการพูดคุยกับสัตว์เลี้ยง ดังนั้น การละคำอ้างถึงบุรุษจึงถือเป็นเรื่องปกติที่เกิดขึ้นในภาษาไทย

ผู้วิจัยสันนิษฐานได้ว่า ผู้พูดเลือกใช้การละคำอ้างถึงบุรุษด้วยหลายเหตุผล ได้แก่

1. เพื่อแสดงความสนิทสนม โดยที่ผู้พูดไม่ต้องการเน้นที่ตัวผู้อ้างถึง ดังที่ผลการวิจัยพบว่า ผู้พูดใช้การละคำอ้างถึงบุรุษเป็นคำอ้างถึงบุรุษทั้ง 3 บุรุษในการอ้างถึงและพูดคุยกับสัตว์เลี้ยงของตนเองซึ่งถือว่ามีความสนิทสนมกัน ในร้อยละ 53.57, 44.33 และ 16.77 ตามลำดับ ซึ่งถือว่าเป็นความถี่การใช้ที่สูง เมื่อเปรียบเทียบกับความถี่การใช้รูปแบบอื่นๆ

สิ่งที่ผู้วิจัยวิเคราะห์ได้สอดคล้องกับที่อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2556: 120) กล่าวว่า การใช้รูปประโยคที่ละประธาน มักใช้เมื่อผู้พูดสนิทกับผู้ฟังมาก หรือไม่เคารพผู้ฟัง

2. เพื่อความสะดวกรวดเร็วในการสนทนา

3. ผู้พูดไม่ต้องการแสดงความสนิทสนม และไม่สามารถหาคำอ้างถึงบุรุษที่เหมาะสมได้ จึงหลีกเลี่ยงด้วยการละคำอ้างถึงบุรุษ ดังที่ผลการวิจัยพบว่า ผู้พูดใช้การละคำอ้างถึงบุรุษเป็นคำอ้างถึงบุรุษทั้ง 3 บุรุษในการอ้างถึงและพูดคุยกับสัตว์เลี้ยงของตนเองซึ่งถือว่าไม่มีความสนิทสนมกัน ในร้อยละ 64.87, 62.53 และ 18.10 ตามลำดับ ซึ่งถือว่าเป็นความถี่การใช้ที่สูง เมื่อเปรียบเทียบกับความถี่การใช้รูปแบบอื่นๆ

สิ่งที่ผู้วิจัยวิเคราะห์ได้สอดคล้องกับที่เฮอร์ ตรูวีย์เยอร์ (ม.ป.ป.: 62 อ้างใน ปัทมวรรณ วงศ์ขจร, 2542: 81) กล่าวว่า ผู้พูดอาจจะหลีกเลี่ยงคำที่ใช้อ้างถึงผู้ที่สนทนาด้วยได้ ซึ่งมักจะเกิดขึ้นในกรณีที่ทั้ง 2 ฝ่าย ยังไม่สนิทสนมกันดีพอ ทำให้ผู้พูดไม่แน่ใจว่าจะใช้คำใดจึงจะเหมาะสม จึงหลีกเลี่ยงด้วยการละคำอ้างถึงบุรุษ

เมื่อพิจารณาจากผลการวิจัยนี้ที่พบว่า ผู้พูดใช้การละคำอ้างถึงบุรุษในการอ้างถึงและพูดคุยกับสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญมากกว่าสัตว์เลี้ยงของตนเองทั้ง 3 บุรุษอย่างชัดเจน คือ บุรุษที่หนึ่งในร้อยละ $64.87 > 53.57$ บุรุษที่สองในร้อยละ $62.53 > 44.33$ และบุรุษที่สามในร้อยละ $18.10 > 16.77$ ซึ่งสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญถือว่าเป็นสัตว์เลี้ยงที่ไม่มีความสนิทสนมกับผู้พูด ทำให้ผู้วิจัยตีความได้ว่า เหตุผลหลักที่ผู้พูดใช้การละคำอ้างถึงบุรุษ คือ ผู้พูดไม่ต้องการแสดงความสนิทสนม และไม่สามารถหาคำอ้างถึงบุรุษที่เหมาะสมได้ จึงหลีกเลี่ยงด้วยการละคำอ้างถึงบุรุษ

3. ผู้วิจัยตีความได้ว่า คำบอกความสัมพันธ์ และ ชื่อ เป็นประเภทของคำอ้างถึงบุรุษในภาษาไทยที่แสดงความสนิทสนมระหว่างผู้พูดและผู้ฟังอย่างชัดเจน ซึ่งเห็นได้จากข้อมูลการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งและสองที่ใช้ในการพูดคุยกับสัตว์เลี้ยงของคนรักสัตว์ (ผู้วิจัยคิดว่า คนรักสัตว์เป็นกลุ่มคนที่มักแสดงความสนิทสนมกับสัตว์เลี้ยงอยู่แล้ว ไม่ว่าจะเป็นสัตว์เลี้ยงของตัวเอง หรือสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ) และผลการวิจัยอิทธิพลของลักษณะของสัตว์เลี้ยงต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งและบุรุษที่สองในการพูดคุยกับสัตว์เลี้ยง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

คนรักสัตว์ใช้รูปแบบคำบอกความสัมพันธ์เป็นคำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งที่ใช้ในการพูดคุยกับสัตว์เลี้ยงมากกว่าคนไม่รักสัตว์ ในร้อยละ $21.65 > 3.78$ และมีเพียงคนรักสัตว์เท่านั้นที่ใช้รูปแบบชื่อ คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์ และ คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ เช่นเดียวกับที่คนรักสัตว์ใช้รูปแบบ คำบอกความสัมพันธ์ และ ชื่อ เป็นคำอ้างถึงบุรุษที่สองที่ใช้ในการพูดคุยกับสัตว์เลี้ยงมากกว่าคนไม่รักสัตว์ ในร้อยละ $10.20 > 2.44$ และ $7.08 > 3.90$ ตามลำดับ และจากรูปแบบเฉพาะของคนรักสัตว์ จำนวน 8 รูปแบบ พบว่า มี 4 รูปแบบที่ประกอบด้วยคำบอกความสัมพันธ์ ได้แก่ คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก และมี 1 รูปแบบที่ประกอบด้วยชื่อ คือ ชื่อ+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก

ผู้พูดใช้รูปแบบคำบอกความสัมพันธ์เป็นคำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งที่ใช้ในการพูดคุยกับสัตว์เลี้ยงของตัวเองมากกว่าสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ ในร้อยละ $21.23 > 6.93$ และใช้รูปแบบ ชื่อ และ คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ เฉพาะกับสัตว์เลี้ยงของตัวเองเท่านั้น เช่นเดียวกับที่ผู้พูดใช้รูปแบบ คำบอกความสัมพันธ์ และ ชื่อ เป็นคำอ้างถึงบุรุษที่สองที่ใช้ในการพูดคุยกับสัตว์เลี้ยงของตัวเองมากกว่าสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญ ในร้อยละ $9.37 > 4.47$ และ $11.20 > 0.27$ ตามลำดับ และจากรูปแบบเฉพาะที่ใช้ในการพูดคุยกับสัตว์เลี้ยงของตัวเองเท่านั้น จำนวน 11 รูปแบบ พบว่า มี 6 รูปแบบที่ประกอบด้วยคำบอกความสัมพันธ์ ได้แก่ คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์ คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก และมี 2 รูปแบบที่ประกอบด้วยชื่อ คือ คำสรรพนาม/คำนำหน้า+ชื่อ คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ

เมื่อเปรียบเทียบการใช้คำอ้างถึงบุรุษประเภท คำบอกความสัมพันธ์ และ ชื่อ เพื่อพิสูจน์ว่าประเภทใดที่สื่อถึงความสนิทสนมมากที่สุด ผู้วิจัยก็สรุปได้ว่า ชื่อ เป็นประเภทของคำอ้างถึงบุรุษในภาษาไทยที่สื่อถึงความสนิทสนมระหว่างผู้พูดและผู้ฟังมากที่สุด ซึ่งผู้วิจัยสังเกตเห็นจากการใช้รูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งที่มีคำอ้างถึงบุรุษประเภท ชื่อ เป็นส่วนประกอบในการพูดคุยกับ

สัตว์เลื้อยของตัวเองเท่านั้น คือ ชื้อ และ คำบอกความสัมพันธ์+ชื้อ ประกอบกับ เมื่อเปรียบเทียบความถี่การใช้รูปแบบ คำบอกความสัมพันธ์ และ ชื้อ เป็นคำอ้างถึงบุรุษที่สองระหว่างที่ใช้ในการพูดคุยกับสัตว์เลื้อยของตัวเองและสัตว์เลื้อยที่พบโดยบังเอิญ พบว่า ผู้พูดใช้รูปแบบ คำบอกความสัมพันธ์ เป็นคำอ้างถึงบุรุษที่สองกับสัตว์เลื้อยของตัวเองมากกว่าสัตว์เลื้อยที่พบโดยบังเอิญ ในร้อยละ $9.37 > 4.47$ ซึ่งแตกต่างกันร้อยละ 4.90 ในขณะที่ผู้พูดใช้รูปแบบ ชื้อ เป็นคำอ้างถึงบุรุษที่สองกับสัตว์เลื้อยของตัวเองมากกว่าสัตว์เลื้อยที่พบโดยบังเอิญ ในร้อยละ $11.20 > 0.27$ ซึ่งแตกต่างกันร้อยละ 10.93 จะเห็นได้ว่า ผู้พูดใช้รูปแบบ ชื้อ กับสัตว์เลื้อยของตัวเองและสัตว์เลื้อยที่พบโดยบังเอิญแตกต่างกันอย่างโดดเด่นมากกว่ารูปแบบ คำบอกความสัมพันธ์

สิ่งที่ผู้วิจัยวิเคราะห์ได้สอดคล้องกับที่หม่อมราชวงศ์กัลยา ดิงศภิทัย และ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2531: 43) และ ปัทมวรรณ วงศ์ขจร (2542: 80) วิเคราะห์ว่า ในการใช้คำเรียกขานนั้น ชื้อ ถือเป็นเครื่องหมายแสดงความสนิทสนมสูงสุด

4. ผลการวิจัยที่พบว่า เพศชายและเพศหญิงใช้คำอ้างถึงบุรุษในการอ้างถึงและพูดคุยกับสัตว์เลื้อยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สอดคล้องกับผลการวิจัยของจุไรรัตน์ หาญไชโยภูมิ (2538) ที่พบว่าเพศชายและเพศหญิงใช้คำเรียกขานในการสนทนาระหว่างบุคคลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นเดียวกัน แสดงให้เห็นว่า เพศของผู้พูดมีอิทธิพลต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษในภาษาไทย

5. ผลการวิจัยอิทธิพลของเพศของผู้พูดต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่ง และคำอ้างถึงบุรุษที่สองที่ใช้ในการพูดคุยกับสัตว์เลื้อยพบว่า เพศหญิงใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งหลากหลายรูปแบบกว่าเพศชาย และแม้ว่าเพศชายจะใช้คำอ้างถึงบุรุษที่สองหลากหลายรูปแบบกว่าเพศหญิง แต่ก็หลากหลายกว่าเพียงเล็กน้อย ประกอบกับเพศชายใช้การละคำอ้างถึงบุรุษเป็นทั้งคำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งและคำอ้างถึงบุรุษที่สองในปริมาณความถี่การใช้ที่มากกว่าเพศหญิงอย่างชัดเจน คือ ร้อยละ $63.67 > 54.77$ และ ร้อยละ $60.20 > 46.67$ ตามลำดับ และเมื่อเปรียบเทียบปริมาณความถี่การใช้ทุกรูปแบบของเพศชายและเพศหญิง ก็พบว่า เพศชายใช้การละคำอ้างถึงบุรุษเป็นทั้งคำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่งและคำอ้างถึงบุรุษที่สองในปริมาณความถี่การใช้ที่โดดเด่นกว่าที่ใช้รูปแบบอื่นๆ อย่างชัดเจน ในขณะที่เพศหญิง แม้ว่าจะใช้การละคำอ้างถึงบุรุษในปริมาณความถี่การใช้มากกว่าที่ใช้รูปแบบอื่นๆ แต่ก็มีปริมาณความถี่การใช้ไม่แตกต่างกันอย่างโดดเด่นนัก ทำให้ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกต

ได้ว่า เพศชายใช้การละคำอ้างถึงบุรุษเป็นรูปแบบหลักในการพูดคุยกับสัตว์เลี้ยง ซึ่งแตกต่างกับ เพศหญิงที่ไม่ได้ใช้รูปแบบใดเป็นรูปแบบหลัก

เพศชายใช้การละคำอ้างถึงบุรุษเป็นรูปแบบหลักในการพูดคุยกับสัตว์เลี้ยง อาจเป็นเพราะ เพศชายต้องการรักษาระยะห่างระหว่างตัวเองกับสัตว์เลี้ยงที่พูดคุยด้วย หรือเพราะเห็นว่าเป็นการ พูดคุยกับสัตว์เลี้ยง จึงไม่จำเป็นต้องคำนึงถึงความเหมาะสมของคำอ้างถึงบุรุษที่ใช้ในแต่ละ สถานการณ์ ทำให้เพศชายเลือกใช้การละคำอ้างถึงบุรุษในหลายๆ สถานการณ์ หรือบางคนอาจจะ ใช้การละคำอ้างถึงบุรุษทุกสถานการณ์ก็เป็นได้ ซึ่งแตกต่างกับเพศหญิงที่ไม่ได้ใช้รูปแบบใดเป็น รูปแบบหลัก ซึ่งอาจเป็นเพราะ เพศหญิงจะเลือกใช้คำอ้างถึงบุรุษให้เหมาะสมกับแต่ละ สถานการณ์ และความรู้สึกของตัวเองที่มีต่อสัตว์เลี้ยงในสถานการณ์นั้นๆ แสดงให้เห็นว่า เพศชาย ให้ความสำคัญสนทนากับสัตว์เลี้ยงน้อยกว่าเพศหญิง ซึ่งเป็นไปตามลักษณะของเพศชายที่มีความ แข็งแกร่ง ก้าวร้าว และเพศหญิงที่มีความละเอียด อ่อนโยน และมีแนวโน้มที่จะมีมนุษยสัมพันธ์ ดีกว่าเพศชาย (Sheperd, 1981 อ้างใน อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2556: 42-43)

6. จากการที่ผู้วิจัยกำหนดใช้กลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม คือ กลุ่มคนอายุน้อย ที่จะสะท้อนให้ เห็นการใช้ภาษาที่ใช้กันในปัจจุบัน และมีแนวโน้มเป็นลักษณะภาษาในอนาคต และกลุ่มคนอายุ มาก ที่จะสะท้อนให้เห็นการใช้ภาษาในอดีต และยังคงอยู่ในปัจจุบัน ประกอบกับผลการวิจัย อิทธิพลของอายุของผู้พูดต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษทั้ง 3 บุรุษพบว่า มีบางรูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษ ที่เป็นรูปแบบเฉพาะของแต่ละกลุ่มอายุ ดังต่อไปนี้ ในการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่ง พบรูปแบบ เฉพาะของกลุ่มคนอายุน้อย จำนวน 3 รูปแบบ ได้แก่ คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ และในการใช้คำ อ้างถึงบุรุษที่สอง พบรูปแบบเฉพาะของกลุ่มคนอายุน้อย จำนวน 7 รูปแบบ ได้แก่ คำแสดง ความรู้สึก คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์ ในขณะที่ พบรูปแบบเฉพาะของกลุ่ม คนอายุมาก จำนวน 3 รูปแบบ ได้แก่ ชื่อ+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก ส่วนในการใช้ คำอ้างถึงบุรุษที่สาม พบรูปแบบเฉพาะของกลุ่มคนอายุน้อย จำนวน 12 รูปแบบ ได้แก่ คำเรียก ชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความรู้สึก+คำชี้เฉพาะ สะท้อนให้เห็นการเปลี่ยนแปลงของภาษาผ่าน รูปแบบเฉพาะของคำอ้างถึงบุรุษในการใช้ของคนต่างกลุ่มอายุกัน

แม้ว่ารูปแบบเฉพาะเหล่านี้จะมีปริมาณความถี่การใช้ไม่ถึงร้อยละ 1 แต่ก็ทำให้ผู้วิจัย อนุมานได้ว่า รูปแบบเฉพาะที่พบในการใช้ของกลุ่มคนอายุมากอาจจะเป็นรูปแบบที่ใช้กันในอดีต ซึ่งในปัจจุบันแทบจะไม่ใช้กันแล้ว และในอนาคตอาจจะไม่พบการใช้รูปแบบเหล่านี้เป็นคำอ้างถึง

บุรุษ ในทำนองเดียวกัน รูปแบบเฉพาะที่พบในการใช้ของกลุ่มคนอายุน้อยก็เป็นรูปแบบที่เพิ่งเริ่มมีการใช้กันในปัจจุบัน ซึ่งในอนาคตต่อไปจะเป็นรูปแบบที่มีการใช้กันอย่างแพร่หลาย ดังนั้น ผลการวิจัยในส่วนนี้สะท้อนให้เห็นว่า ภาษาจะเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพสังคม และคนในยุคสมัยที่แตกต่างกันไป

สิ่งที่ผู้วิจัยวิเคราะห์ได้สอดคล้องกับที่ Labov (1972) กล่าวไว้ว่า เราสามารถมองเห็นความเปลี่ยนแปลงของภาษาได้จากการแปรของภาษาในการใช้ของคนต่างกลุ่มอายุกัน โดยภาษาของคนอายุมากที่สุดถือได้ว่าเป็นภาษาของอดีต ส่วนภาษาของคนอายุน้อยถือได้ว่าเป็นภาษาของอนาคต ดังนั้น ความแตกต่างกันของภาษาที่ใช้โดยคนต่างกลุ่มอายุกัน จะทำให้เห็นการเปลี่ยนแปลงของภาษาที่เรียกว่า การเปลี่ยนแปลงในเวลาเสมือนจริง (Change in Apparent Time) ส่วนภาวะที่นำไปสู่ความเปลี่ยนแปลง คือ การมีรูปของภาษาที่ใช้แตกต่างกันตามกลุ่มอายุ ซึ่งทำให้เราสามารถทำนายการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นจริงได้จากการเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่ (Change in Progress)

7. ผู้วิจัยพบข้อน่าสังเกตจากผลการวิจัยอิทธิพลของความรักสัตว์ประการหนึ่ง คือ ก่อนที่ผู้วิจัยจะออกไปเก็บข้อมูล ผู้วิจัยสันนิษฐานว่า จะไม่พบการคำบอกความสัมพันธ์เป็นคำอ้างถึงบุรุษของคนไม่รักสัตว์ แต่ในการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยกลับพบว่า มีคนรักสัตว์ที่ใช้คำบอกความสัมพันธ์เป็นคำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่ง และบุรุษที่สองในการพูดคุยกับสัตว์เลี้ยง แต่เป็นปริมาณความถี่การใช้ที่ไม่สูงนัก คือ ร้อยละ 3.78 และ 2.44 ตามลำดับ ซึ่งจากการสอบถามกลุ่มตัวอย่างที่เป็นคนไม่รักสัตว์ที่ใช้คำบอกความสัมพันธ์เป็นคำอ้างถึงบุรุษเช่นนี้ได้ให้ความเห็น ซึ่งผู้วิจัยสรุปโดยรวมได้ว่า พวกเขาใช้คำบอกความสัมพันธ์เป็นคำอ้างถึงบุรุษตามผู้อื่น โดยเฉพาะการใช้ตามคนรัก และคนในครอบครัว กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างได้ยินคนที่อยู่ใกล้ชิดใช้คำบอกความสัมพันธ์เป็นคำอ้างถึงบุรุษในการพูดคุยกับสัตว์เลี้ยงบ่อยๆ ทำให้คุ้นเคยกับการใช้คำเหล่านี้ในการพูดคุยกับสัตว์เลี้ยง กลุ่มตัวอย่างจึงใช้คำบอกความสัมพันธ์เป็นคำอ้างถึงบุรุษในการพูดคุยกับสัตว์เลี้ยงเช่นเดียวกัน ดังเช่นตัวอย่างความเห็นของกลุ่มตัวอย่างเพศชายคนหนึ่งบอกว่า แม้ว่าเขาจะเป็นคนไม่รักสัตว์ แต่คนรักของเขาใช้คำว่า แม่ อ้างถึงตัวเอง และคำว่า ลูก ในการพูดคุยกับสัตว์เลี้ยง เขาจึงใช้คำว่า พ่อ อ้างถึงตัวเอง และคำว่า ลูก ในการพูดคุยกับสัตว์เลี้ยงตามคนรักของเขา

8. ลักษณะของสัตว์เลี้ยงเป็นปัจจัยที่สามารถเทียบได้กับปัจจัยความสนิทสนมระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง เพราะผู้พูดกับสัตว์เลี้ยงของตัวเองมีความสนิทสนมกันอยู่แล้ว ในขณะที่ผู้พูดกับสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญไม่มีความสนิทสนมกัน ซึ่งผลการวิจัยนี้พบว่า ผู้พูดใช้คำอ้างถึงบุรุษในการอ้างถึงและพูดคุยกับสัตว์เลี้ยงของตัวเองและสัตว์เลี้ยงที่พบโดยบังเอิญแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สอดคล้องกับผลการวิจัยของภูมิใจ บัณฑุชัย (2549) ที่พบว่าผู้ชายใช้คำเรียกขานแตกต่างกันไปตามความสนิทสนมของผู้ใช้ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงให้เห็นว่า ความสนิทสนมเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษในภาษาไทย

9. ผลการวิจัยอิทธิพลของชนิดของสัตว์เลี้ยงต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษพบว่า ผู้พูดใช้ ชื่อ ซึ่งถือว่าเป็นรูปแบบที่แสดงความสนิทสนมสูงสุด เป็นคำอ้างถึงบุรุษที่สองอ้างถึงสุนัขมากที่สุด รองลงมา คือ แมว กระต่าย ปลา และกระต่าย ในร้อยละ 11.25, 8.33, 5.58, 1.92 และ 1.58 ตามลำดับ และใช้ ชื่อ เป็นคำอ้างถึงบุรุษที่สามอ้างถึงแมวมากที่สุด รองลงมา คือ สุนัข ปลา กระต่าย และนก ในร้อยละ 3.08, 2.92, 1.08, 1.08 และ 0.58 ตามลำดับ ทำให้ผู้วิจัยตีความได้ว่า สุนัขและแมวเป็นสัตว์เลี้ยงที่คนให้ความสนิทสนมด้วยมากที่สุด รองลงมา คือ กระต่าย ปลา นก ตามลำดับ

สิ่งที่ผู้วิจัยวิเคราะห์ได้สอดคล้องกับที่กลุ่มตัวอย่างได้ให้ความเห็นระหว่างการสัมภาษณ์เกี่ยวกับสัตว์เลี้ยง 5 ชนิดนี้ ซึ่งผู้วิจัยสรุปโดยรวมได้ว่า สุนัขและแมวเป็นสัตว์เลี้ยงขนาดใหญ่ที่มีชีวิตเทียบเท่ากับคน และสามารถอยู่ร่วมอาศัยกับคนได้อย่างกลมกลืน ใกล้ชิด ซึ่งทำให้เกิดความผูกพัน สนิทสนม และให้ความเอาใจใส่มากกว่าสัตว์เลี้ยงชนิดอื่น ส่วนกระต่าย แม้จะเป็นสัตว์เลี้ยงขนาดเล็ก แต่คนให้ความสนิทสนมรองลงมาจากสุนัขและแมว เพราะกระต่ายเป็นสัตว์เลี้ยงที่มีข้อจำกัดในการเลี้ยง ซึ่งผู้เลี้ยงต้องเอาใจใส่ และเลี้ยงดูอย่างทะนุถนอม ทำให้เกิดความผูกพัน สนิทสนม ซึ่งสัตว์เลี้ยงทั้ง 3 ชนิดนี้เป็นสัตว์เลี้ยงที่ผู้เลี้ยงสามารถสัมผัสร่างกาย อุ้ม กอด หอม ให้อาหารได้อย่างใกล้ชิด ในขณะที่ ปลาและนก เป็นสัตว์เลี้ยงที่ไม่สามารถอยู่ร่วมกับคนได้อย่างใกล้ชิด เนื่องจากต้องอาศัยอยู่ในตู้ บ่อ หรือกรง ทำให้คนไม่ค่อยให้ความผูกพัน สนิทสนม มากนัก

10. ผลการวิจัยสะท้อนให้เห็นว่า คนยกย่องให้สัตว์เลี้ยงมีสถานภาพใกล้เคียงกับสถานภาพของคน ซึ่งสังเกตเห็นได้จากผลการวิจัยที่พบว่า ผู้พูดใช้คำอ้างถึงบุรุษในการอ้างถึงและพูดคุยกับสัตว์เลี้ยงหลากหลายรูปแบบเช่นเดียวกับที่ใช้ในการอ้างถึงบุคคลด้วยกัน ดังที่ผู้วิจัยได้อภิปรายผลในประเด็นที่ 1 แล้ว ยังพบการใช้คำบอกความสัมพันธ์เป็นรูปแบบหนึ่งของคำอ้างถึง

บุรุษทั้ง 3 บุรุษ และเป็นส่วนประกอบของรูปแบบผสมอีกหลายรูปแบบ ได้แก่ คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์ และ คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ (รูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่ง) คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก และ ชื่อ+คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก (รูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่สอง) คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต และ คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ (รูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่สาม) และการใช้คำว่า พ่อ และ แม่ เป็นคำนำหน้าอ้างถึงสัตว์เลี้ยงที่พูดคุยด้วย ได้แก่ คำว่า พ่อคนดี ทั้งที่โดยปกติจะใช้เป็นคำนำหน้าเฉพาะอ้างถึงบุคคลที่อายุน้อยกว่าด้วยความสนิทสนม

นอกจากนี้ ผลการวิจัยที่แสดงให้เห็นว่าคนยกย่องให้สัตว์เลี้ยงมีสถานภาพใกล้เคียงกับอย่างชัดเจน คือ การใช้ คำว่า คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์ เช่น คำว่า คุณแม่ เป็นคำอ้างถึงบุรุษที่หนึ่ง เพราะสิ่งมีชีวิตที่จะมี “คุณแม่” ได้ จะต้องเป็น “คน” เท่านั้น

ผู้วิจัยจึงตีความได้ว่า ในปัจจุบันมีคนส่วนหนึ่งที่ไม่ได้มองว่าสัตว์เลี้ยงเป็นเพียงแค่สัตว์ตัวหนึ่งที่มีสถานภาพต่ำกว่าคน แต่มองว่าสัตว์เลี้ยงเป็นสิ่งมีชีวิตที่มีสถานภาพไม่แตกต่างกับคน

สิ่งที่ผู้วิจัยวิเคราะห์ได้สอดคล้องกับในปัจจุบันที่มีธุรกิจที่ให้บริการสัตว์เลี้ยงที่เหมือนการให้บริการคนมากมาย ได้แก่ การทำสปาสัตว์เลี้ยง เช่น การว่ายน้ำ การนวดผ่อนคลาย, การพานักสัตวเลี้ยง และการให้บริการห้องพักในโรงพยาบาลสัตว์และสถานที่รับฝากสัตว์เลี้ยงที่เจ้าของสัตว์เลี้ยงสามารถเลือกประเภทห้องพักให้กับสัตว์เลี้ยงได้ เช่น ห้องพักแบบ V.I.P, ห้องพักแบบธรรมดา แสดงให้เห็นว่า ในปัจจุบันคนให้ความรัก ดูแลและเอาใจใส่สัตว์เลี้ยงเป็นอย่างดี และปฏิบัติต่อสัตว์เลี้ยงเสมือนเป็นสมาชิกหนึ่งในครอบครัว

มีผลการสำรวจความคิดเห็นหลายงานที่เป็นข้อสนับสนุนที่ชัดเจนว่า สัตว์เลี้ยงเป็นส่วนสำคัญของครอบครัว ได้แก่ ผลการสำรวจของ www.ancestry.co.uk (ผู้วิจัยได้กล่าวโดยละเอียดไปแล้วในบทที่ 2) ที่สรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างในประเทศอังกฤษยกย่องสุนัขที่เป็นสัตว์เลี้ยงของตัวเองเป็นสมาชิกในครอบครัว และรักสัตว์เลี้ยงยิ่งกว่าญาติพี่น้องที่เป็นบุคคล (พิศณุ นิลกลัด, 2556: 96) และผลการสำรวจของ Catherine T. Harris พบว่า คนยกย่องให้สัตว์เลี้ยงมีฐานะเป็นสมาชิกคนหนึ่งในครอบครัว เพื่อนที่ไว้ใจได้ และ เพื่อนที่ซื่อสัตย์ (นางสุดา ธีราวัฒน์วณิช, 2546: 67)

จากทั้งหมดที่กล่าวมานี้ แสดงให้เห็นว่า คนให้ความสำคัญกับสัตว์เลี้ยงด้วยการยกย่องให้สัตว์เลี้ยงมีฐานะเป็นสมาชิกหนึ่งในครอบครัว เช่น ลูก น้อง หรือมีฐานะเป็นเพื่อน ดังนั้น ผลการวิจัยในส่วนนี้จึงสะท้อนให้เห็นค่านิยมการให้เกียรติสัตว์เลี้ยงด้วยการยกย่องให้สัตว์เลี้ยงมีสถานภาพใกล้เคียงกับคน

11. ผลการวิจัยสะท้อนให้เห็นค่านิยมการยกย่องให้สัตว์เลี้ยงมีฐานะเป็นลูกอย่างชัดเจน จากผลการวิจัยที่พบการใช้คำบอกความสัมพันธ์ที่มีความหมายว่าเป็นพ่อและแม่ อ้างถึงตัวเอง ได้แก่ คำอ้างถึงบุตรที่หนึ่ง คำว่า พ่อ แม่ ปะป๊า (คำบอกความสัมพันธ์) คุณแม่ (คำสรรพนาม/คำนำหน้า+คำบอกความสัมพันธ์) และใช้คำบอกความสัมพันธ์ที่มีความหมายว่าเป็นลูก อ้างถึงสัตว์เลี้ยงที่พูดคุยด้วย และอ้างถึงสัตว์เลี้ยงในการสนทนากับบุคคลอื่น ได้แก่ คำอ้างถึงบุตรที่สอง คำว่า ลูก (คำบอกความสัมพันธ์) ลูกลิลลี่ (คำบอกความสัมพันธ์+ชื่อ) ลูกรัก (คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความรู้สึก) คำอ้างถึงบุตรที่สาม คำว่า ลูกหงส์หยก (คำบอกความสัมพันธ์+คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต) ลูกผม (คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของ) นอกจากนี้ ยังพบการใช้คำว่า พ่อ และ แม่ เป็นผู้ครอบครองในคำอ้างถึงบุตรที่สองประเภทคำแสดงความเป็นเจ้าของที่ใช้ อ้างถึงสัตว์เลี้ยงที่พูดคุยด้วย ได้แก่ คำอ้างถึงบุตรที่สอง คำว่า ลูกแม่ (คำบอกความสัมพันธ์+คำแสดงความเป็นเจ้าของ) ขุนทองของพ่อ (คำเรียกชนิดของสิ่งมีชีวิต+คำแสดงความเป็นเจ้าของ)

ผู้วิจัยตีความได้ว่า สาเหตุที่คนยกย่องให้สัตว์เลี้ยงมีฐานะเป็นลูก เพราะในปัจจุบันคนนิยมมีลูกกันน้อยลง ทำให้คนนิยมเลี้ยงสัตว์เลี้ยงเสมือนเป็นลูกของตัวเองกันมากยิ่งขึ้น

สิ่งที่ผู้วิจัยวิเคราะห์ได้สอดคล้องกับสิ่งที่เกิดขึ้นในสังคมไทยในปัจจุบัน คือ ประเทศไทยกำลังก้าวเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ เนื่องจากลักษณะของครอบครัวในสังคมไทยสมัยใหม่เปลี่ยนแปลงไปจากในอดีต คือ ครอบครัวมีขนาดเล็กลง โดยเฉพาะครอบครัวในสังคมเมือง แต่ละครอบครัวนิยมมีลูกเพียง 1-2 คน หรือไม่มีลูกด้วยหลายเหตุผล ได้แก่ การแต่งงานตอนอายุมาก ทำให้โอกาสในการมีลูกลดลง ค่าครองชีพที่สูงขึ้นทำให้ต้นทุนในการเลี้ยงลูกสูงขึ้นตามไปด้วย หรือ การทำงานเพื่อสร้างฐานะ ความมั่นคงให้แก่ครอบครัวทำให้ไม่มีเวลาเพียงพอในการดูแลลูก

มีงานวิจัยงานหนึ่งที่เป็นข้อสนับสนุนที่ชัดเจนว่า คนไทยนิยมมีลูกกันน้อยลง คือ งานวิจัย ภาษาและภาพสะท้อนของวัฒนธรรมจากชื่อเล่นของคนไทยของหม่อมหลวงจรัสวิไล จรุงญโรจน์ (2552) ที่พบชื่อเล่นที่มีการตั้งขึ้นโดยคำนึงถึงลำดับการเกิดลดน้อยลงในแต่ละรุ่นอายุ ในขณะที่ชื่อเล่นที่ตั้งโดยคำนึงถึงความความหวังของพ่อแม่มีมากขึ้น ซึ่งเป็นเพราะการที่มีลูกน้อย หรือมีเพียงคนเดียว ทำให้พ่อแม่ไม่จำเป็นต้องตั้งชื่อเล่นเพื่อบอกลำดับการเกิดของลูก รวมถึงการที่มีลูกน้อย โดยเฉพาะการมีลูกเพียงคนเดียวก็ทำให้ลูกแต่ละคนเป็นความคาดหวังของพ่อแม่มากกว่าการมีลูกหลายๆ คน

งานวิจัยนี้ นอกจากจะแสดงให้เห็นการใช้คำอ้างถึงบุรุษในภาษาไทยทั้งรูปแบบของคำอ้างถึงบุรุษที่ใช้ในการอ้างถึงและพูดคุยกับสัตว์เลี้ยงในภาษาไทย ซึ่งมีความหลากหลายไม่แตกต่างกับที่ใช้ในการสนทนาระหว่างบุคคล และอิทธิพลของปัจจัยต่างๆ โดยเฉพาะปัจจัยทางสังคมต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษในภาษาไทยแล้ว ยังสะท้อนให้เห็นสภาพสังคมและวัฒนธรรมในสังคมไทยที่กำลังเป็นอยู่ปัจจุบันได้เป็นอย่างดีด้วย

ข้อเสนอแนะ

1. การศึกษาการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่ผู้พูดใช้ในการพูดกับสัตว์เลี้ยง และกล่าวถึงสัตว์เลี้ยงในข้อความต่อเนื่องว่า ผู้พูดยังคงใช้คำอ้างถึงบุรุษคำเดิม หรือเปลี่ยนคำ
2. การศึกษาอิทธิพลของปัจจัยอื่น ต่อการใช้คำอ้างถึงบุรุษที่ผู้พูดใช้ในการพูดกับสัตว์เลี้ยง และกล่าวถึงสัตว์เลี้ยง เช่น ศาสนาของผู้พูด การศึกษาของผู้พูด
3. การศึกษาอิทธิพลของปัจจัยเพศของผู้พูดให้ละเอียดมากยิ่งขึ้น กล่าวคือ จำแนกเพศของผู้พูดให้ละเอียดมากยิ่งขึ้นด้วยการจำแนกเพิ่มเติมอีก 2 กลุ่ม คือ เพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง และเพศหญิงที่มีจิตใจเป็นชาย

เอกสารและสิ่งอ้างอิง

กัลยา ติงศภักดิ์, หม่อมราชวงศ์ และ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. 2531. **การใช้คำเรียกขานในภาษาไทยสมัยรัตนโกสินทร์**. กรุงเทพมหานคร: โครงการเผยแพร่ผลงานวิจัย ฝ่ายวิจัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

กุลธิดา กลิ่นเฟื่อง. 2544. **การใช้คำอ้างอิงบุรุษที่ 1 และคำลงท้ายในภาษาไทย**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

กำชัย ทองหล่อ. 2554. **หลักภาษาไทย**. พิมพ์ครั้งที่ 53. กรุงเทพมหานคร: รวมสาส์น (1977).

คึกฤทธิ์ ปราโมช, หม่อมราชวงศ์. 2544. **สี่แผ่นดิน**. พิมพ์ครั้งที่ 12. กรุงเทพมหานคร: ดอกหญ้า 2000.

จรัลวิไล จรูญโรจน์, หม่อมหลวง. 2552. **ภาษาและภาพสะท้อนของวัฒนธรรมจากชื่อเล่นของคนไทย**. รายงานการวิจัย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

จุไรรัตน์ หาญไชโยภูมิ. 2538. **การใช้คำเรียกขานของข้าราชการทหารบกไทยในกรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

นววรรณ พันธุเมธา. 2554. **ไวยากรณ์ไทย**. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพมหานคร: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

นงสุดา ธีราวัฒนาวิทย์. 2546. **สัตว์เลี้ยงสอนอะไรให้แก่เรา**. กรุงเทพมหานคร: วันเวิลด์. แปลจาก Hessler-Key, M. 2001. **What Animals Teach Us**. California: Prima Publishing.

ประภาศรี สีหอำไพ และคณะ, (ผู้เรียบเรียง). 2534. **ภาษาไทย 4**. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ปัทมวรรณ วงศ์ขจร. 2542. **การใช้คำเรียกขานของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยมหิดล.

ปราณี กุลละวณิช และคณะ. 2550. **ภาษาพัฒนา**. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพมหานคร: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เปรมจิต ชนะวงศ์. 2538. **หลักภาษาไทย**. พิมพ์ครั้งที่ 8. นครศรีธรรมราช: โครงการตำราและเอกสารทางวิชาการ สถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช.

พิศณุ นิลกลัด. 2556. “เหตุผลที่รักหมามากกว่าคน.” **มติชนสุดสัปดาห์** (20-26 กันยายน 2556): 96.

ภูมิใจ บัณฑุชัย. 2549. **คำเรียกขาน คำบุรุษสรรพนามที่ 1 และคำบุรุษสรรพนามที่ 2 ของผู้ชายในห้างสรรพสินค้า**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์ประยุกต์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

เรืองเดช ปันเขื่อนขัตติย์. 2541. **ภาษาศาสตร์ภาษาไทย**. นครปฐม: สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล.

วิจิตรน ภาณุพงศ์. 2532. **โครงสร้างของภาษาไทย: ระบบไวยากรณ์**. พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

วิไลวรรณ ขนิษฐานนท์. 2533. **ภาษาและภาษาศาสตร์**. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สถาพร วัฒนธรรม. 2544. **การใช้คำเรียกขานของผู้ประกอบการค้า**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

- สุดา หัสสภานุ. 2545. **คำเรียกขานในภาษาจีนแต่จื๋อที่ใช้โดยคนไทยเชื้อสายจีนใน
เยาวราช**. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์, จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- สุวัฒน์ อัสวไชยชาญ, (บรรณาธิการ). 2534. **ในความงามแห่งมิตรแท้ สัตว์เลี้ยงไทย**.
กรุงเทพมหานคร: ชลของรัตน์.
- สมชาย สำเนียงงาม. 2552. “คำแทนตัวผู้พูดในบทพูดเดี่ยวของผู้พูดต่างเพศ.” **วารสารอักษร
ศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร** 31 (2): 7-25.
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. 2556. **ภาษาศาสตร์สังคม**. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร:
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อุปกิตศิลปสาร, พระยา. 2546. **หลักภาษาไทย**. พิมพ์ครั้งที่ 12. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนา
พานิชย์.
- Campbell, R.N. 1969. **Noun Substitutes in Modern Thai: A Study in Pronominality**.
The Hague: Mouton & Co.
- Chanawangsa, W. 1986. **Cohesion in Thai**. Doctor of Philosophy Thesis, Georgetown
University.
- Cooke, J. R. 1968. **Pronominal Reference in Thai, Burmese, and Vietnamese**.
California: University of California Press.
- Iwasaki, S. and P. Ingkapirom. 2005. **A Reference Grammar of Thai**. Cambridge:
Cambridge University Press.
- _____. and P. I. Horie. 2000. “Creating Speech Register in Thai Conversation.”
Language in Society 29 (4): 519-554.

Labov, W. 1972. "On the Mechanism of Linguistic Change." *Sociolinguistic Patterns*.
Philadelphia: University of Pennsylvania Press.

Palakornkul, A. 1972. *A Socio-Linguistic Study of Pronominal Strategy in Spoken Bangkok Thai*. Doctor of Philosophy Thesis, University of Texas.

แบบบันทึกการสัมภาษณ์

กลุ่มตัวอย่างลำดับที่.....

สถานการณ์สมมติชุดที่.....

1. ข้อมูลส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่าง

เพศของกลุ่มตัวอย่าง ☐ ชาย ☐ หญิง
 อายุของกลุ่มตัวอย่าง ☐ 15-25 ปี ☐ 55-65 ปี
 ความรักสัตว์ของกลุ่มตัวอย่าง ☐ คนรักสัตว์ ☐ คนไม่รักสัตว์

2. ข้อมูลคำอ้างถึงบุรุษที่กลุ่มตัวอย่างตอบสัมภาษณ์

ตารางที่ 1 ตารางบันทึกคำอ้างถึงบุรุษที่กลุ่มตัวอย่างตอบ

ข้อที่	คำอ้างถึงบุรุษที่			ประโยคคำตอบ
	หนึ่ง	สอง	สาม	
1.				
2.				
3.				
4.				
5.				
6.				
7.				
8.				
9.				
10.				

สถานการณ์สมมติที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

1. สถานการณ์สมมติชุดที่ 1

สถานการณ์สมมติที่ 1 คุณตั้งใจว่าวันนี้คุณจะไปร้านของคุณไปตัดผมและเสริมสวยที่ร้านประจำ คุณเตรียมแต่งตัวให้สุนัขของคุณ สุนัขของคุณดูตื่นเต้นเป็นพิเศษ กระโดดๆ และวิ่งวนรอบขาคุณตลอดเวลา ถ้าคุณจะบอกสุนัขของคุณให้รู้ว่าคุณกำลังจะไปร้านของคุณออกไปเสริมสวยที่ร้าน คุณจะพูดกับสุนัขของคุณว่าอะไร (บุรุษที่หนึ่ง+บุรุษที่สอง)

ขณะที่คุณนั่งรอสุนัขของคุณตัดผมที่ร้านอยู่ พนักงานที่ร้านก็ชมสุนัขของคุณว่าน่ารัก ถ้าคุณจะชมสุนัขของคุณให้พนักงานคนนี้ฟัง คุณจะชมสุนัขของคุณว่าอะไร (บุรุษที่สาม)

สถานการณ์สมมติที่ 2 มีข่าวลือในหมู่บ้านคุณว่ามีสุนัขจรจัดกัดคนในหมู่บ้าน โดยวันหนึ่งเวลาประมาณ 3 โมง ขณะที่คุณกำลังเดินเข้าบ้าน คุณก็ได้เผชิญหน้ากับสุนัขจรจัดตัวนี้ แวบแรกที่คุณเห็นสุนัขจรจัดตัวนี้ คุณคิดว่าสุนัขจรจัดตัวนี้เป็นอย่างไร (บุรุษที่สาม)

คุณหยุดเดินทันทีและไม่ส่งเสียงร้องขอความช่วยเหลือใดๆ เพราะกลัวสุนัขตัวนี้จะตกใจและกระโจนมากัดคุณ แต่สุนัขตัวนี้ก็จ้องหน้าคุณและค่อยๆ เดินมาใกล้ๆ ถ้าคุณจะขอร้องสุนัขจรจัดตัวนี้ไม่ให้กัดคุณ คุณจะพูดกับสุนัขจรจัดตัวนี้ว่าอะไร (บุรุษที่หนึ่ง+บุรุษที่สอง)

สถานการณ์สมมติที่ 3 ช่วงวิกฤตน้ำท่วมปี 2554 คุณเอาแมวของคุณไปฝากญาติเลี้ยงที่ต่างจังหวัด และวันนี้คุณก็ไปรับแมวของคุณกลับมาอยู่กับคุณ เมื่อคุณไปถึงบ้านญาติ แมวของคุณรีบกระโจนมานั่งตักคุณและคลอเคลียตลอดเหมือนจะบอกให้รู้ว่าคิดถึงคุณ ถ้าคุณจะแสดงความคิดถึงแมวของคุณเป็นภาษาพูด คุณจะพูดกับแมวของคุณว่าอะไร (บุรุษที่หนึ่ง+บุรุษที่สอง)

ถ้าคุณจะพูดถึงความผูกพันระหว่างคุณกับแมวของคุณให้ญาติของคุณฟัง คุณจะพูดกับญาติของคุณว่าอะไร (บุรุษที่สาม)

สถานการณ์สมมติที่ 4 คุณพบแมวตัวหนึ่งกำลังถูกแม่ค้าขายปลาทุไล่ตีเพราะไปขโมยปลาที่แผงของแม่ค้าคนนี้ คุณเห็นเหตุการณ์นี้แล้วรู้สึกสงสารแมวตัวนี้มาก คุณจึงซื้อข้าวกับปลาทอดมาให้ ซึ่งแมวตัวนี้ที่วิ่งหนีมานานอนขดอยู่ข้างตึก ในขณะที่คุณกำลังเดินเข้าไปหาแมวตัวนี้

ใกล้ๆ แม่ค้าคนที่ตีแมวตัวนี้ก็เดินออกมาพูดกับคุณว่า “ไม่ต้องสงสารหรือคุณ แมวขี้ขโมยแบบนี้” เมื่อคุณได้ยินแม่ค้าพูดแบบนี้แล้ว คุณอยากจะพูดถึงแมวตัวนี้กับแม่ค้าคนนี้อย่างไร (บุรุษที่สาม)

คุณเห็นแมวตัวนั้นนอนตัวสั่นด้วยความกลัวถูกคนมาทำร้ายและคงหิวมากด้วย เมื่อแมวตัวนี้เห็นคุณเดินเข้ามาใกล้ๆ ก็พยายามถอยหนี คุณจะพูดอะไรกับแมวตัวนี้เพื่อไม่ให้แมวตัวนี้กลัวคุณ (บุรุษที่หนึ่ง+บุรุษที่สอง)

สถานการณ์สมมติที่ 5 ถ้าเพื่อนบ้านมาถามคุณว่าคุณรักปลามังกรของคุณไหม คุณจะตอบว่า “รัก” หรือ “ไม่รัก” แล้วเพราะอะไรคุณถึงรู้สึกกับปลามังกรของคุณเช่นนี้ (บุรุษที่สาม)

ช่วงนี้คุณยุ่งมากจนไม่มีเวลาทำความสะอาดตู้ปลาและมักจะลืมให้อาหารปลา ในที่สุดปลามังกรของคุณก็เสียชีวิต คุณเสียใจมากและโทษว่าเป็นความผิดของคุณเองที่คุณดูแลได้ไม่ดีเท่าที่ควร ถ้าคุณอยากจะขอโทษปลามังกรของคุณที่คุณเลี้ยงดูไม่ดี คุณจะพูดกับปลามังกรของคุณว่าอะไร (บุรุษที่หนึ่ง+บุรุษที่สอง)

สถานการณ์สมมติที่ 6 มีคนใจร้ายเอาปลาหมอสี่ใส่กะละมังมาวางทิ้งไว้ที่กองขยะหน้าหมู่บ้าน ชาวบ้านสันนิษฐานว่าเจ้าของคงไม่ยอมเลี้ยงแล้วเพราะปลาหมอสี่ตัวนี้ลักษณะไม่ดีและสีก็ไม่สวย ซึ่งคุณเห็นเด็กผู้ชาย 3 คนอายุประมาณ 8-10 ปี กำลังช่วยกันจับปลาออกจากกะละมังแล้วปล่อยลงท่อน้ำ คุณรีบห้ามเด็ก 3 คนนั้นไม่ให้ปล่อยปลาหมอสี่ตัวนี้ลงไป ถ้าคุณจะพูดให้เด็ก 3 คนนี้รู้สึกสงสารปลาหมอสี่ตัวนี้ คุณจะพูดกับพวกเขาว่าอะไร (บุรุษที่สาม)

คุณห้ามเด็ก 3 คนนี้ไม่ทัน คุณจึงรีบหากระชอนมาตักปลาหมอสี่ตัวนี้ออก แต่ปลาหมอสี่ก็พยายามว่ายหนีกระชอนตลอด ถ้าคุณจะพูดกับปลาหมอสี่ตัวนี้ไม่ให้หนีกระชอนและให้รับรู้ว่าคุณกำลังช่วยอยู่ คุณจะพูดกับปลาหมอสี่ตัวนี้ว่าอะไร (บุรุษที่หนึ่ง+บุรุษที่สอง)

สถานการณ์สมมติที่ 7 คุณเลี้ยงนกขุนทองตัวหนึ่งมานาน เวลาที่คุณนำอาหารมาให้ นกขุนทองของคุณมักจะจิกมือคุณและเวลาที่คุณสอนให้พูดอะไรก็ตาม นกขุนทองของคุณก็ไม่เคยพูดตาม คุณรู้สึกว่าคุณนกขุนทองของคุณไม่ได้ตั้งใจ ทำให้คุณเบื่อและท้อกับการเลี้ยงนกขุนทองของคุณ ถ้าคุณสามารถเลือกได้ระหว่าง “ยกนกขุนทองของคุณให้คนอื่นไปเลี้ยงต่อ” กับ “คุณพยายามเรียนรู้และเลี้ยงนกขุนทองของคุณต่อไป” คุณจะเลือกทำแบบไหน และถ้าญาติของคุณถามคุณว่า

คุณรู้สึกอย่างไรกับบทพูดของคุณถึงทำให้คุณตัดสินใจเลือกทำแบบนี้ คุณจะบอกญาติของคุณว่าอะไร (บุรุษที่สาม)

ถ้าคุณจะแสดงความเปื้อนตามที่คุณรู้สึกให้หนัก บทพูดของคุณรับรู้เป็นภาษาพูด คุณจะพูดกับบทพูดของคุณว่าอะไร (บุรุษที่หนึ่ง+บุรุษที่สอง)

สถานการณ์สมมติที่ 8 เช้าวันหนึ่งคุณไปออกกำลังกายกับเพื่อนที่สวนสาธารณะ คุณได้ยินเสียงนกร้อง ซึ่งเป็นเสียงที่ไพเราะมาก คุณพยายามมองหาคนที่เป็เจ้าของเสียงไพเราะนี้ และคุณก็พบว่าเสียงไพเราะนั้นเป็นเสียงของนกแก้วตัวหนึ่งที่ผอม สีไม่สวยและเป็นโรคด้วย คุณจะแสดงความคิดเห็นกับเพื่อนของคุณเกี่ยวกับนกตัวนี้ว่าอะไร (บุรุษที่สาม)

ถ้าคุณจะแสดงความสงสาร/ความรังเกียจตามที่คุณรู้สึกให้หนักแก้วตัวนี้รู้เป็นภาษาพูด คุณจะพูดกับนกแก้วตัวนี้ว่าอะไร (บุรุษที่หนึ่ง+บุรุษที่สอง)

สถานการณ์สมมติที่ 9 คุณเลี้ยงกระต่ายมานานหลายปี ตั้งแต่คุณเลี้ยงกระต่ายตัวนี้ คุณมีความสุขและไม่รู้สึกเหงาอีกเลย บางครั้งที่คุณมีความสุขที่ไม่สามารถเล่าให้ใครฟังได้คุณก็มักจะมาระบายให้กระต่ายของคุณฟัง ถ้าคุณจะแสดงความรักให้กระต่ายของคุณรู้เป็นภาษาพูด คุณจะพูดกับกระต่ายของคุณว่าอะไร (บุรุษที่หนึ่ง+บุรุษที่สอง)

วันหนึ่งแมวของเพื่อนบ้านปีนข้ามรั้วมากัดกระต่ายของคุณจนเสียชีวิตโดยที่คุณมาช่วยไม่ทัน เจ้าของแมวตัวนั้นมาขอโทษคุณ ถ้าคุณอยากจะบอกเจ้าของแมวตัวนั้นให้รู้ว่า กระต่ายของคุณน่าสงสารมากที่ต้องมาเสียชีวิตแบบนี้ คุณจะพูดกับเจ้าของแมวตัวนั้นว่าอะไร (บุรุษที่สาม)

สถานการณ์สมมติที่ 10 ขณะที่คุณซื้อรถมอเตอร์ไซด์ไปตลาด จู่ๆ ก็มีกระต่ายตัวหนึ่งวิ่งออกมาจากโพรงหญ้าข้างถนนและวิ่งตัดหน้ารถมอเตอร์ไซด์คุณ คุณเบรกไม่ทัน จนกระต่ายเข้าอย่างจัง เมื่อจอดรถดูคุณก็ตกใจและรู้สึกผิดที่เห็นกระต่ายตัวนี้บาดเจ็บ ถ้าคุณจะขอโทษกระต่ายตัวนี้ที่ทำให้บาดเจ็บเป็นภาษาพูด คุณจะพูดกับกระต่ายตัวนี้ว่าอะไร (บุรุษที่หนึ่ง+บุรุษที่สอง)

มีชาวบ้านเข้าใจผิดคิดว่าคุณตั้งใจแกล้งกระต่ายตัวนี้ คุณจะอธิบายอย่างไรให้ชาวบ้านเข้าใจว่าคุณไม่ได้ตั้งใจซื้อรถมอเตอร์ไซด์ชนกระต่ายตัวนี้ (บุรุษที่สาม)

2. สถานการณ์สมมติชุดที่ 2

สถานการณ์สมมติที่ 1 คุณตกลงกับเพื่อนที่เลี้ยงสุนัขพันธุ์เดียวกันกับคุณไว้ว่า จะให้สุนัขของคุณกับสุนัขของเพื่อนผสมพันธุ์กัน ซึ่งวันนี้คุณจะพาสุนัขของคุณไปเจอสุนัขของเพื่อนก่อนไป ถ้าคุณอยากจะถามสุนัขของคุณว่า ดีใจไหมที่วันนี้คุณจะไปหาคุณแล้ว คุณจะพูดกับสุนัขของคุณว่าอะไร (บุรุษที่หนึ่ง+บุรุษที่สอง)

เพื่อนของคุณชมสุนัขของเขาให้คุณฟัง แล้วถ้าคุณจะชมสุนัขของคุณให้เพื่อนฟังบ้าง คุณจะชมสุนัขของคุณว่าอะไร (บุรุษที่สาม)

สถานการณ์สมมติที่ 2 มีสุนัขจรตัวหนึ่งชอบมาบ้านเปื้อนอยู่แถวป้ายรถเมล์ที่คุณมาขึ้นเป็นประจำและมีป้ายติดเตือนให้คนที่ขึ้นรถเมล์ระวังสุนัขจรตัวนี้กัด วันหนึ่ง ขณะที่คุณกำลังจะก้าวลงรถเมล์ คุณเห็นสุนัขจรตัวนี้ยืนนิ่งและจ้องขึ้นมาบนรถเมล์ แวบแรกที่คุณเห็นสุนัขจรตัวนี้ คุณคิดว่าสุนัขจรตัวนี้เป็นอย่างไร (บุรุษที่สาม)

คุณก้าวลงจากรถเมล์ สุนัขจรตัวนี้ก็เดินตามคุณ คุณคิดว่าคุณต้องโดนกัดแน่ๆ ถ้าคุณจะพูดขอร้องสุนัขจรตัวนี้ไม่ให้กัดคุณ คุณจะพูดขอร้องสุนัขจรตัวนี้ว่าอะไร (บุรุษที่หนึ่ง+บุรุษที่สอง)

สถานการณ์สมมติที่ 3 แมวของคุณเป็นแมวที่ขี้นมาก คุณรู้สึกเบื่อแมวของคุณมากและไม่อยากเลี้ยงแล้ว วันหนึ่งขณะที่คุณกำลังอาบน้ำให้แมวของคุณ แมวของคุณก็ข่วนแก้วของคุณเป็นแผลยาว คุณหมดความอดทนกับแมวของคุณ ถ้าคุณจะแสดงความโกรธและความเบื่อที่คุณรู้สึกให้แมวของคุณรับรู้เป็นภาษาพูด คุณจะพูดกับแมวของคุณว่าอะไร (บุรุษที่หนึ่ง+บุรุษที่สอง)

ถ้าคุณจะเล่าวีรกรรมของแมวของคุณครั้งนี้ให้คนที่บ้านฟัง คุณจะเล่าว่าอะไร (บุรุษที่สาม)

สถานการณ์สมมติที่ 4 คืนหนึ่ง คุณก็ได้ยินเสียงโครมครามที่หลังบ้านของคุณ คุณรีบมาดูและคุณก็พบว่าแมวตัวหนึ่งกำลังค้นหาอาหารในครัวกิน และทำจานซามแตก แต่คุณก็รู้สึกสงสารแมวตัวนี้มาก ถ้าคุณจะบอกแมวตัวนี้ว่า คุณจะไปหาอาหารแมวตัวนี้มาให้กิน คุณจะพูดว่าอะไร (บุรุษที่หนึ่ง+บุรุษที่สอง)

ถ้าคุณจะไม่เล่ถึงแมวดัวนี้ให้เพื่อนบ้านฟัง คุณจะเล่ว่าอะไร (บุรุษที่สาม)

สถานการณ์สมมติที่ 5 คุณเลี้ยงปลาหมอสีตัวหนึ่ง บ่ายวันหนึ่งคุณนึกขึ้นได้ว่าคุณลืมให้อาหารปลา 3 วันแล้ว คุณรีบเอาอาหารไปให้ปลาหมอสีของคุณทันที ขณะที่คุณกำลังยืนดูปลาหมอสีของคุณกินอาหารอย่างหิวโหย คุณรู้สึกผิดอย่างมาก ถ้าคุณจะขอโทษปลาหมอสีของคุณที่คุณลืมให้อาหารเป็นภาษาพูด คุณจะพูดกับปลาหมอสีของคุณว่าอะไร (บุรุษที่หนึ่ง+บุรุษที่สอง)

ถ้าคนที่บ้านถามคุณว่า คุณไม่กลัวปลาหมอสีของคุณตายหรือ คุณจะพูดกับคนที่บ้านว่าอะไร ให้รู้ว่า ปลาหมอสีของคุณเป็นปลาที่แข็งแรงมาก (บุรุษที่สาม)

สถานการณ์สมมติที่ 6 คุณพบตู้ปลาทองวางทิ้งอยู่ที่กองขยะในหมู่บ้านคุณ ในตู้มีปลาทองตัวหนึ่งที่สภาพดูอ่อนแรงและน้ำในตู้ปลาก็สกปรกมาก คุณมายืนมองดูปลาทองตัวนี้ด้วยความสงสาร ซึ่งคุณกลัวปลาทองตัวนี้จะตาย คุณจึงรีบไปหาถังใส่น้ำสะอาดมาใส่ปลาทองตัวนี้แทนตู้ปลาเดิม แต่เมื่อคุณกลับมาถึงคุณเห็นเด็กผู้ชาย 3 คน อายุประมาณ 8-10 ปีกำลังช่วยกันอุ้มปลาทองตัวนี้ออกจากตู้และเอาไม้แหลมมาเขี่ยปลาทองตัวนี้เล่น คุณรีบเข้าไปห้ามเด็ก 3 คนนี้ คุณจะพูดกับเด็ก 3 คนนี้ว่าอะไรเพื่อให้เด็ก 3 คนนี้รู้สึกสงสารปลาทองตัวนี้ (บุรุษที่สาม)

คุณรีบอุ้มปลาทองตัวนี้ใส่ถังน้ำสะอาดที่คุณเตรียมมา แต่ข้าเกินไปปลาทองตัวนี้หมดแรงและเสียชีวิตไปแล้ว คุณรู้สึกเสียใจที่คุณช่วยชีวิตปลาทองตัวนี้ไม่ทัน ถ้าคุณจะขอโทษปลาทองตัวนี้ที่คุณไม่สามารถช่วยชีวิตได้ คุณจะพูดกับปลาทองตัวนี้ว่าอะไร (บุรุษที่หนึ่ง+บุรุษที่สอง)

สถานการณ์สมมติที่ 7 ญาติของคุณจะย้ายไปต่างประเทศอย่างกะทันหัน เขาเอานกหงส์หยกที่เขาเพิ่งจะซื้อมาให้คุณเลี้ยงแทน คุณตั้งใจว่าจะเลี้ยงนกหงส์หยกตัวนี้ให้ดีที่สุด ต่อมาญาติของคุณกลับมาเยี่ยมคุณก็ชมว่านกหงส์หยกของคุณสวยและคุณก็ดูแลได้เป็นอย่างดีทีเดียว คุณรู้สึกผูกพันกับนกหงส์หยกตัวนี้อย่างมาก คุณจะพูดถึงความผูกพันระหว่างคุณกับนกหงส์หยกตัวนี้ให้ญาติของคุณฟังว่าอะไร (บุรุษที่สาม)

ถ้าคุณจะแสดงความรักต่อนกหงส์หยกของคุณเป็นภาษาพูด คุณจะพูดกับนกหงส์หยกของคุณว่าอะไร (บุรุษที่หนึ่ง+บุรุษที่สอง)

สถานการณ์สมมติที่ 8 วันหนึ่งคุณพบว่าที่บ้านของคุณมีหนูมาแอบอาศัยอยู่ คุณจึงเอากาวดักหนูโรยด้วยเศษอาหารวางไว้หลายๆ จุดของบ้าน เช้าวันรุ่งขึ้น คุณพบว่ากาวดักหนูอันที่คุณวางไว้เริ่มรื้อข้างท่อน้ำ มีนกขุนทองตัวหนึ่งติดกับดักแทน คุณคิดว่านกขุนทองตัวนี้คงหิวมากจนไม่ทันได้ดูว่าเป็นกับดัก คุณรู้สึกตกปณสงสารชะตากรรมนกขุนทองตัวนี้ คุณรีบหาทางช่วยเหลือนกขุนทองตัวนี้ แต่ระหว่างที่คุณกำลังช่วยดึงขานกขุนทองออกจากกาวดักหนู นกขุนทองตัวนี้ก็จิกแขนคุณตลอด ทำให้คุณช่วยเหลือนกขุนทองตัวนี้ลำบาก คุณจะพูดกับนกขุนทองว่าอะไรเพื่อไม่ให้นกขุนทองตัวนี้จิกแขนคุณ (บุรุษที่หนึ่ง+บุรุษที่สอง)

เพื่อนบ้านที่เห็นเหตุการณ์ตะโกนแซวคุณว่าคุณแกล้งนกขุนทองตัวนี้ ถ้าคุณจะปฏิเสธเพื่อนบ้านว่าคุณไม่ได้ตั้งใจแกล้งนกขุนทองตัวนี้ คุณจะพูดกับเพื่อนบ้านว่าอะไร (บุรุษที่สาม)

สถานการณ์สมมติที่ 9 วันหนึ่งคุณลืมปิดประตูกระจกกระต่ายของคุณ กระต่ายของคุณวิ่งออกจากบ้านไป กว่าคุณจะรู้ว่ากระต่ายของคุณหายไปก็ค่ำแล้ว คุณเดินตามหาจนทั่วหมู่บ้านก็ไม่พบ คุณแจ้งรปภ.ของหมู่บ้านให้ช่วยตามหา 30 นาทีต่อมา รปภ.คนนั้นอุ้มกระต่ายของคุณกลับมาให้คุณที่บ้าน คุณดีใจมากรีบอุ้มกระต่ายของคุณมากอดด้วยความคิดถึง ถ้าคุณจะแสดงความคิดถึงกระต่ายของคุณเป็นภาษาพูด คุณจะพูดกับกระต่ายของคุณว่าอะไร (บุรุษที่หนึ่ง+บุรุษที่สอง)

ถ้าคุณจะพูดถึงความผูกพันระหว่างคุณกับกระต่ายของคุณให้รปภ.คนนั้นฟัง คุณจะพูดกับรปภ.ว่าอะไร (บุรุษที่สาม)

สถานการณ์สมมติที่ 10 คุณพบกระต่ายตัวหนึ่งที่ตลาดสดถูกแม่ค้าเข็นรถผักขนจนบาดเจ็บโดยที่คนในตลาดไม่สนใจและมองเหมือนเป็นเรื่องปกติ คุณทนเห็นกระต่ายตัวนี้บาดเจ็บไม่ได้ คุณรีบเข้ามาดูใกล้ๆ และตัดสินใจจะพากระต่ายตัวนี้ไปคลินิกรักษาสัตว์ใกล้ๆ ตลาดนี้ แต่แม่ค้าคนที่ชนกระต่ายตัวนี้พูดกับคุณว่า “คุณไม่ต้องพาไปรักษาหรอก เสียเวลาเปล่าๆ กระต่ายที่ไม่มีเจ้าของแบบนี้” เมื่อคุณได้ยินแม่ค้าพูดแบบนี้แล้ว คุณอยากจะพูดถึงกระต่ายตัวนี้กับแม่ค้าคนนี้อย่างไร (บุรุษที่สาม)

ขณะที่คุณกำลังอุ้มกระต่ายตัวนี้ กระต่ายตัวนี้ก็พยายามดิ้นไม่ให้คุณอุ้ม อาจจะกลัวถูกคุณทำร้าย คุณจะพูดกับกระต่ายตัวนี้ว่าอะไร เพื่อไม่ให้กระต่ายตัวนี้กลัวคุณ (บุรุษที่หนึ่ง+บุรุษที่สอง)

ภาคผนวก ค
รูปภาพที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

รูปภาพที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

รูปถ่ายสัตว์เลี้ยง

1. รูปถ่ายสัตว์เลี้ยงที่ใช้กับสถานการณ์สมมติชุดที่ 1

ภาพผนวกที่ 1 สุนัขของตัวเอง ชุดที่ 1

ภาพผนวกที่ 2 สุนัขที่พบโดยบังเอิญ ชุดที่ 1

ภาพผนวกที่ 3 แมวของตัวเอง ชุดที่ 1

ภาพผนวกที่ 4 แมวที่พบโดยบังเอิญ ชุดที่ 1

ภาพผนวกที่ 5 ปลาของตัวเอง ชุดที่ 1

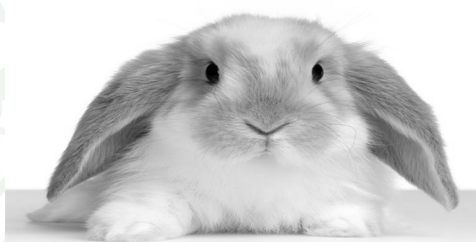
ภาพผนวกที่ 6 ปลาที่พบโดยบังเอิญ ชุดที่ 1

ภาพผนวกที่ 7 นกของตัวเอง ชุดที่ 1

ภาพผนวกที่ 8 นกที่พบโดยบังเอิญ ชุดที่ 1

ภาพผนวกที่ 9 กระต่ายของตัวเอง ชุดที่ 1

ภาพผนวกที่ 10 กระต่ายที่พบโดยบังเอิญ ชุดที่ 1

2. รูปถ่ายสัตว์เลี้ยงที่ใช้กับสถานการณ์สมมติชุดที่ 2

ภาพผนวกที่ 11 สุนัขของตัวเอง ชุดที่ 2

ภาพผนวกที่ 12 สุนัขที่พบโดยบังเอิญ ชุดที่ 2

ภาพผนวกที่ 13 แมวของตัวเอง ชุดที่ 2

ภาพผนวกที่ 14 แมวที่พบโดยบังเอิญ ชุดที่ 2

ภาพผนวกที่ 15 ปลาของตัวเอง ชุดที่ 2

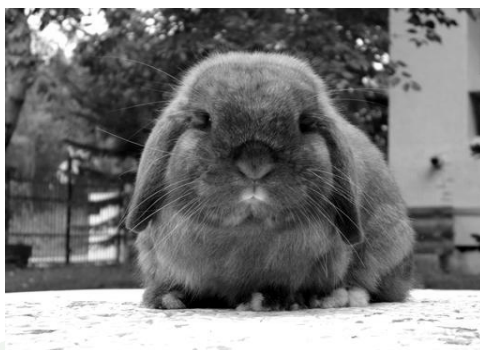
ภาพผนวกที่ 16 ปลาที่พบโดยบังเอิญ ชุดที่ 2

ภาพผนวกที่ 17 นกของตัวเอง ชุดที่ 2

ภาพผนวกที่ 18 นกที่พบโดยบังเอิญ ชุดที่ 2

ภาพผนวกที่ 19 กระต่ายของตัวเอง ชุดที่ 2

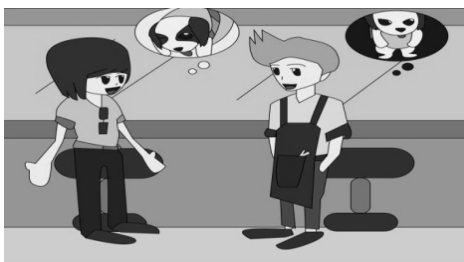
ภาพผนวกที่ 20 กระต่ายของตัวเอง ชุดที่ 2

รูปวาดบรรยายสถานการณ์สมมติ

1. รูปวาดบรรยายสถานการณ์สมมติชุดที่ 1 ของกลุ่มตัวอย่างเพศชาย

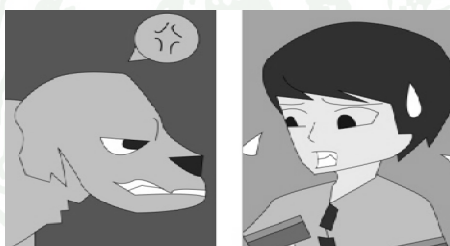
ภาพผนวกที่ 21 รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 1 เพศชาย

ภาพผนวกที่ 22 รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 1 เพศชาย

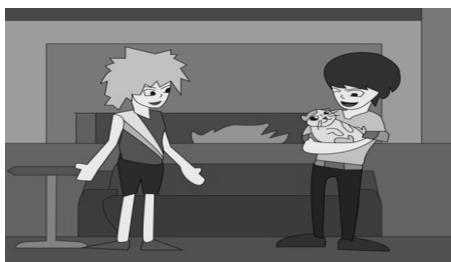
ภาพผนวกที่ 23 รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 2 ชุดที่ 1 เพศชาย

ภาพผนวกที่ 24 รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 2 ชุดที่ 1 เพศชาย

ภาพผนวกที่ 25 รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 3 ชุดที่ 1 เพศชาย

ภาพผนวกที่ 26 รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 3 ชุดที่ 1 เพศชาย

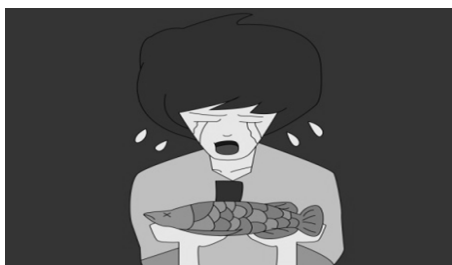
ภาพผนวกที่ 27 รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 4 ชุดที่ 1 เพศชาย

ภาพผนวกที่ 28 รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 4 ชุดที่ 1 เพศชาย

ภาพผนวกที่ 29 รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 5 ชุดที่ 1 เพศชาย

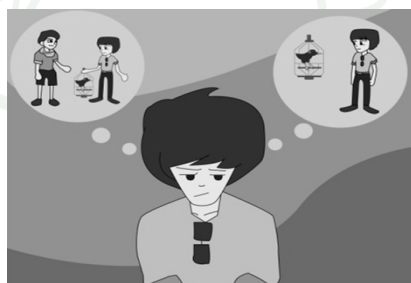
ภาพผนวกที่ 30 รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 5 ชุดที่ 1 เพศชาย

ภาพผนวกที่ 31 รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 6 ชุดที่ 1 เพศชาย

ภาพผนวกที่ 32 รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 6 ชุดที่ 1 เพศชาย

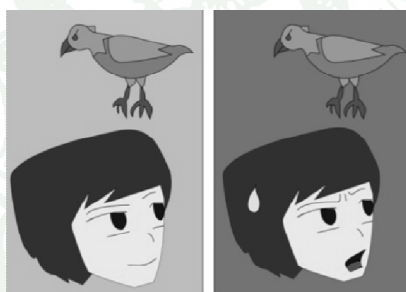
ภาพผนวกที่ 33 รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 7 ชุดที่ 1 เพศชาย

ภาพผนวกที่ 34 รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 7 ชุดที่ 1 เพศชาย

ภาพผนวกที่ 35 รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 8 ชุดที่ 1 เพศชาย

ภาพผนวกที่ 36 รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 8 ชุดที่ 1 เพศชาย

ภาพผนวกที่ 37 รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 9 ชุดที่ 1 เพศชาย

ภาพผนวกที่ 38 รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 9 ชุดที่ 1 เพศชาย

ภาพผนวกที่ 39 รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 10 ชุดที่ 1 เพศชาย

ภาพผนวกที่ 40 รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 10 ชุดที่ 1 เพศชาย

2. ราวาทบรยายสถานการณสมมติชุดที่ 1 ของกลุมตัวอยางเพศหญิง

ภาพผนวกที่ 41 ราวาทที่ 1 ชุดที่ 1 เพศหญิง

ภาพผนวกที่ 42 ราวาทที่ 2 ชุดที่ 1 เพศหญิง

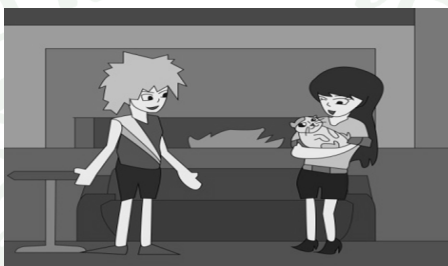
ภาพผนวกที่ 43 ราวาทที่ 1 ชุดที่ 2 เพศหญิง

ภาพผนวกที่ 44 ราวาทที่ 2 ชุดที่ 2 เพศหญิง

ภาพผนวกที่ 45 รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 3 ชุดที่ 1 เพศหญิง

ภาพผนวกที่ 46 รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 3 ชุดที่ 1 เพศหญิง

ภาพผนวกที่ 47 รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 4 ชุดที่ 1 เพศหญิง

ภาพผนวกที่ 48 รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 4 ชุดที่ 1 เพศหญิง

ภาพผนวกที่ 49 รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 5 ชุดที่ 1 เพศหญิง

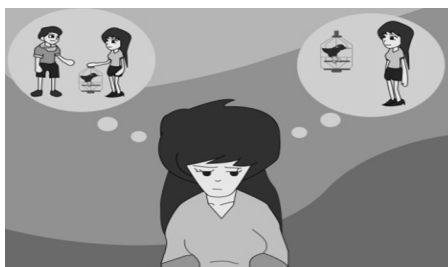
ภาพผนวกที่ 50 รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 5 ชุดที่ 1 เพศหญิง

ภาพผนวกที่ 51 รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 6 ชุดที่ 1 เพศหญิง

ภาพผนวกที่ 52 รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 6 ชุดที่ 1 เพศหญิง

ภาพผนวกที่ 53 รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 7 ชุดที่ 1 เพศหญิง

ภาพผนวกที่ 54 รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 7 ชุดที่ 1 เพศหญิง

ภาพผนวกที่ 55 รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 8 ชุดที่ 1 เพศหญิง

ภาพผนวกที่ 56 รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 8 ชุดที่ 1 เพศหญิง

ภาพผนวกที่ 57 รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 9 ชุดที่ 1 เพศหญิง

ภาพผนวกที่ 58 รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 9 ชุดที่ 1 เพศหญิง

ภาพผนวกที่ 59 รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 10 ชุดที่ 1 เพศหญิง

ภาพผนวกที่ 60 รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 10 ชุดที่ 1 เพศหญิง

3. รวบรวบบรรยายสถานการณ์สมมติชุดที่ 2 ของกลุ่มตัวอย่างเพศชาย

ภาพผนวกที่ 61 รวบรวบที่ 1 ข้อที่ 1 ชุดที่ 2 เพศชาย

ภาพผนวกที่ 62 รวบรวบที่ 2 ข้อที่ 1 ชุดที่ 2 เพศชาย

ภาพผนวกที่ ค 63 รวบรวบที่ 1 ข้อที่ 2 ชุดที่ 2 เพศชาย

ภาพผนวกที่ 64 รวบรวบที่ 2 ข้อที่ 2 ชุดที่ 2 เพศชาย

ภาพผนวกที่ 65 รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 3 ชุดที่ 2 เพศชาย

ภาพผนวกที่ 66 รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 3 ชุดที่ 2 เพศชาย

ภาพผนวกที่ 67 รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 4 ชุดที่ 2 เพศชาย

ภาพผนวกที่ 68 รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 4 ชุดที่ 2 เพศชาย

ภาพผนวกที่ 69 รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 5 ชุดที่ 2 เพศชาย

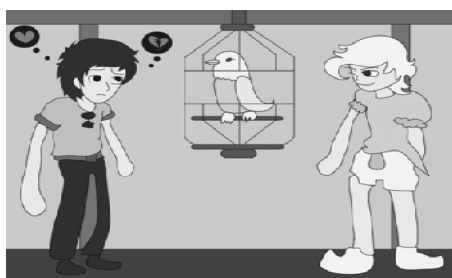
ภาพผนวกที่ 70 รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 5 ชุดที่ 2 เพศชาย

ภาพผนวกที่ 71 รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 6 ชุดที่ 2 เพศชาย

ภาพผนวกที่ 72 รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 6 ชุดที่ 2 เพศชาย

ภาพผนวกที่ 73 รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 7 ชุดที่ 2 เพศชาย

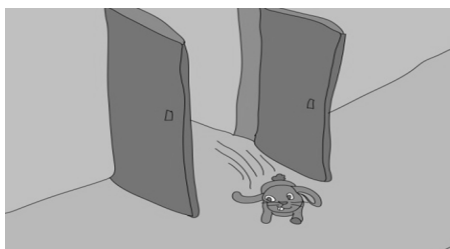
ภาพผนวกที่ 74 รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 7 ชุดที่ 2 เพศชาย

ภาพผนวกที่ 75 รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 8 ชุดที่ 2 เพศชาย

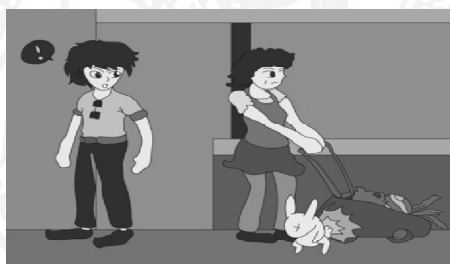
ภาพผนวกที่ 76 รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 8 ชุดที่ 2 เพศชาย

ภาพผนวกที่ 77 รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 9 ชุดที่ 2 เพศชาย

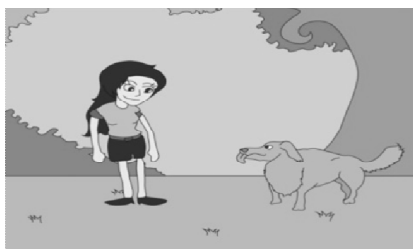
ภาพผนวกที่ 78 รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 9 ชุดที่ 2 เพศชาย

ภาพผนวกที่ 79 รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 10 ชุดที่ 2 เพศชาย

ภาพผนวกที่ 80 รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 10 ชุดที่ 2 เพศชาย

ภาพผนวกที่ 81 รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 1 ชุดที่ 2 เพศหญิง

ภาพผนวกที่ 82 รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 1 ชุดที่ 2 เพศหญิง

ภาพผนวกที่ 83 รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 2 ชุดที่ 2 เพศหญิง

ภาพผนวกที่ 84 รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 2 ชุดที่ 2 เพศหญิง

ภาพผนวกที่ 85 รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 3 ชุดที่ 2 เพศหญิง

ภาพผนวกที่ 86 รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 3 ชุดที่ 2 เพศหญิง

ภาพผนวกที่ 87 รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 4 ชุดที่ 2 เพศหญิง

ภาพผนวกที่ 88 รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 4 ชุดที่ 2 เพศหญิง

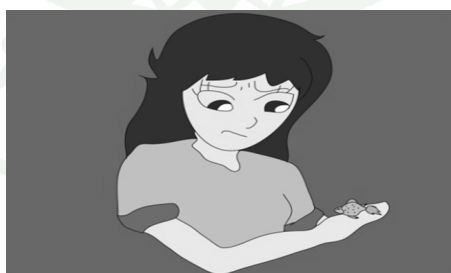
ภาพผนวกที่ 89 รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 5 ชุดที่ 2 เพศหญิง

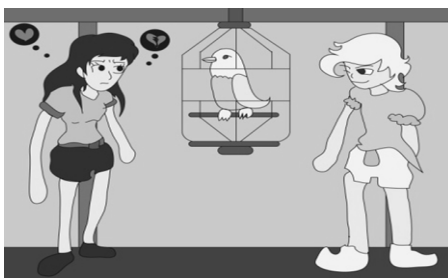
ภาพผนวกที่ 90 รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 5 ชุดที่ 2 เพศหญิง

ภาพผนวกที่ 91 รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 6 ชุดที่ 2 เพศหญิง

ภาพผนวกที่ 92 รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 6 ชุดที่ 2 เพศหญิง

ภาพผนวกที่ 93 รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 7 ชุดที่ 2 เพศหญิง

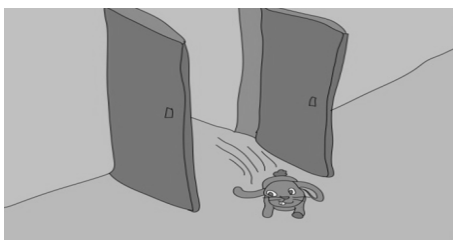
ภาพผนวกที่ 94 รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 7 ชุดที่ 2 เพศหญิง

ภาพผนวกที่ 95 รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 8 ชุดที่ 2 เพศหญิง

ภาพผนวกที่ 96 รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 8 ชุดที่ 2 เพศหญิง

ภาพผนวกที่ 97 รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 9 ชุดที่ 2 เพศหญิง

ภาพผนวกที่ 98 รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 9 ชุดที่ 2 เพศหญิง

ภาพผนวกที่ 99 รูปวาดที่ 1 ข้อที่ 10 ชุดที่ 2 เพศหญิง

ภาพผนวกที่ 100 รูปวาดที่ 2 ข้อที่ 10 ชุดที่ 2 เพศหญิง

ประวัติการศึกษาและการทำงาน

ชื่อ – นามสกุล

นางสาวปัทมา เหมือนสมัย

วัน เดือน ปี ที่เกิด

วันที่ 6 เดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2530

สถานที่เกิด

จังหวัดกรุงเทพมหานคร

ประวัติการศึกษา

ศิลปศาสตรบัณฑิต (การท่องเที่ยว)

เกียรตินิยม อันดับ 2

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

